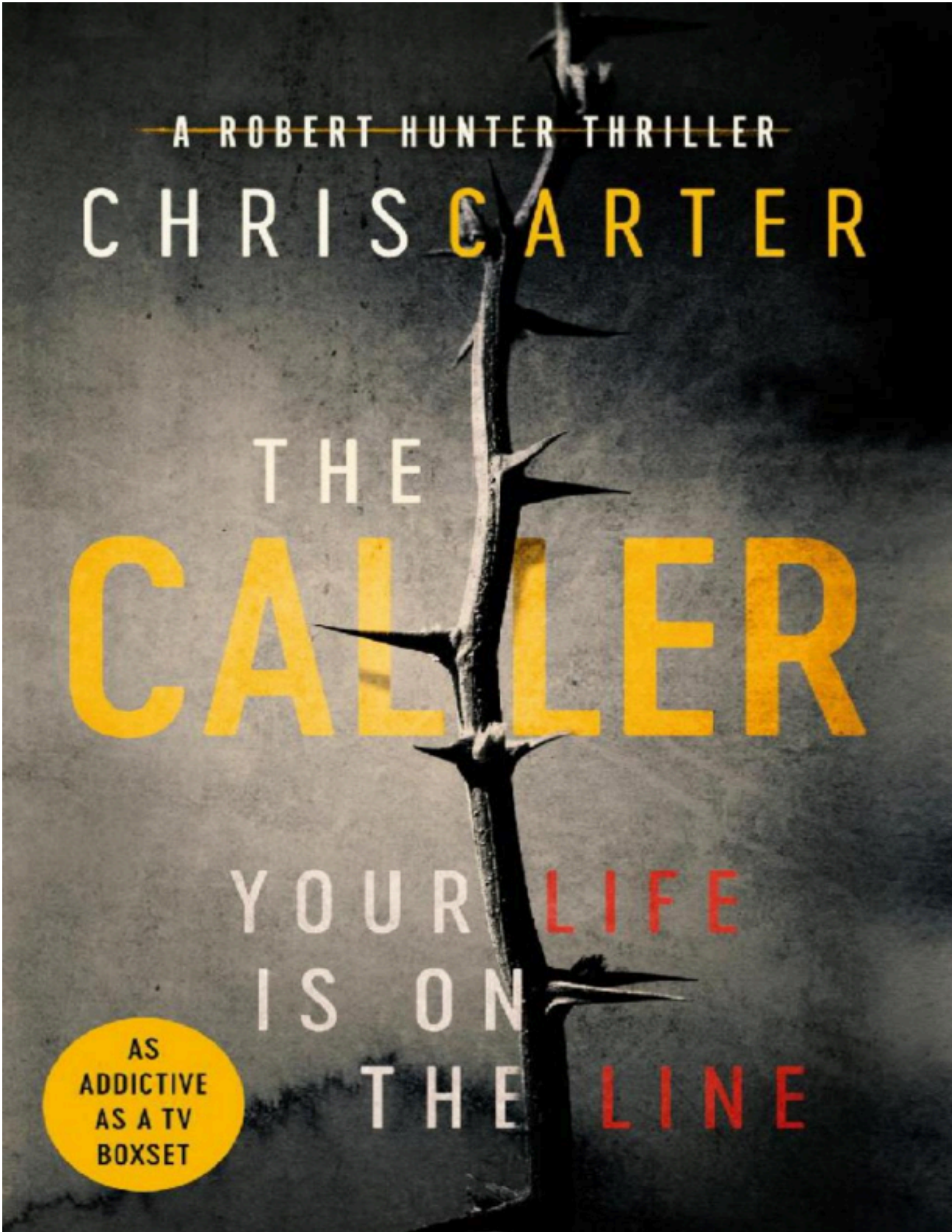

A ROBERT HUNTER THRILLER
CHRIS CARTER
THE CALLER
YOUR LIFE IS ON THE LINE
AS ADDICTIVE AS A TV BOXSET



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE CALLER

CHRIS CARTER



SIMON & SCHUSTER
London · New York · Sydney · Toronto · New Delhi
A CBS COMPANY

Bir

Tanya Kaitlin suyu kapattı, duştan çıktı ve en sevdiği siyah beyaz bornozunu giymeden önce kendini yavaşça kuruladı. Bunu yaptıktan

sonra banyo kapısının arkasındaki küçük kancalardan birinden sarkan eşleşen havluya uzandı ve onu plaj sarısı saçlarına türban tarzında sardı. Sadece ılık olmasına rağmen duşu, siyah granit tezgahın hemen üzerindeki duvardaki büyük aynanın tamamen buğulanmasına yetecek kadar buhar üretmişti. Tanya oraya doğru ilerledi ve eliyle aynanın üzerindeki yuvarlak bir alanı temizledi. Öne eğilerek yansımasını dikkatle inceledi. Bunu fark etmesi sadece birkaç saniyesini aldı.

"Ah, hayır," dedi, sağ profilini daha iyi görebilmek için yüzünü çevirdi ve her iki işaret parmağını kullanarak çenesinin yanındaki deri parçasını gerdi. 'Kesinlikle olmaz Bay Zit. Geldiğini görüyorum.'

Tanya küçük sivilceyi sıkma dürtüsüyle mücadele etti. Bunun yerine lavabonun altındaki sol çekmeceyi açtı ve görevdeki bir kadın gibi içindekileri karıştırmaya başladı. İçi yağlar, kremler, losyonlar ve yakın zamanda dini olarak satın aldığı pek çok moda dergisinin herhangi birinde reklamı yapılan yeni 'mucize' cilt tedavisi ne varsa içeren şişeler, tüpler ve küçük şişelerle doluydu.

'Hayır, sen değilsin. . . sen değil . Eşyaları hareket ettirirken mırıldandı. 'Nerede bu? Bende var, bende olduğunu biliyorum.' Dolaşım biraz daha çılgın bir hal aldı. “Ah, işte başlıyoruz.” Rahat bir nefes aldı.

Çekmecenin derinliklerinden, ucunda rulo bulunan küçük beyaz bir tüp çıkardı. Bu ürünü daha önce hiç kullanmamıştı ama birkaç gün önce okuduğu bir makale, onu şu anda piyasadaki sivilcelerle mücadele eden en iyi beş 'iksir'den biri olarak değerlendirmişti. Tanya'nın sivilce sorunu olduğundan değil. Aslında yirmi üç yaşında bir çocuğa göre inanılmaz derecede sağlıklı bir cildi vardı ama yine de 'her ihtimale karşı' bir kız olduğu kesindi. miktarı
Son iki yılda 'her ihtimale karşı' satın aldığı güzellik ürünleri
şaşırtıcıydı.

Tanya başlığı açtı, aynadaki yansımasını tekrar kontrol etti ve roll-on ucunu çenesinde çıkmakla tehdit eden küçük sivilce üzerinde nazikçe kullandı.

"Doğru Bay Zit, bayıldınız" dedi, zafer kazanmış gibi görünüyordu. 'Şimdi siktir git çenemden. Ve bunu hafta sonundan önce yapsan iyi olur.' Tanya tam vücudunu ve yüzünü nemlendirme ritüeline başlamak üzereyken yatak odasından bir ses duydu ya da en azından öyle olduğunu düşündü. Banyo kapısını açtı, sağ kulağını açığa çıkaracak şekilde türbanını yeniden ayarladı, başını dışarı uzattı ve kısa bir süre dinledi. Duyduğu ilginç melodi, en yakın üç arkadaşından birinden görüntülü görüşme isteği aldığını söylüyordu.

'Gelen . . . Geliyorum, dedi Tanya banyodan çıkıp yatak odasına koşarken. Akıllı telefonunun komodinin üzerinde titreştiğini gördü.

Sanki şarkıyla dans ediyormuş gibi bir yandan diğer yana düzensiz bir şekilde hareket ediyordu. Onu kaptı ve ekranı kontrol etti; en yakın arkadaşı Karen Ward'dan gelen görüntülü arama. Saat 22.39'u gösteriyordu.

Telefonu yüzünün önünde tutan Tanya aramayı kabul etti. O ve Karen sık sık görüntülü konuşuyorlardı.

"Merhaba bebeğim" dedi yatağının kenarına otururken. 'Çeneme bir sivilce vurmak zorunda kaldım, inanabiliyor musun?'

Görüntü akıllı telefonunun ekranında belirdiğinde Tanya kaşlarını çattı. Geçmişte birbirleriyle yaptıkları tüm video görüşmelerinde olduğu gibi en yakın arkadaşının yüzünü tam olarak görmek yerine, Tanya'nın görebildiği tek şey Karen'in derin mavi gözlerinin yakın çekimiydi, başka bir şey değildi. Ve gözyaşlarıyla doluydular.

'Karen, her şey yolunda mı?'

Karen cevap vermedi.

'Bebeğim, neler oluyor?' Bu sefer Tanya'nın sesi endişe doluydu.

Sonunda, çok yavaş bir şekilde, görüntü uzaklaşmaya başladı ve bunu yaparken Tanya, korkunun üzerine uymayan bir palto gibi giydirildiğini hissetti.

Karen'in sarı saçları terden sırılsıklam olmuş gibiydi. Yapışkan alnına ve yüzünün yanlarına nemli kağıt gibi yapışmıştı. Ağır gözyaşları göz makyajının bulaşmasına ve yanaklarından aşağı akmasına, koyu çizgilerden oluşan çılgın bir yol oluşturmasına neden olmuştu.

Tanya telefonunu yüzüne yaklaştırdı. 'Karen, neler oluyor? İyi misin?'

Yine yanıt gelmedi ama görüntü uzaklaşmaya devam ettikçe Tanya sonunda nedenini anladı. Karen'in ağzına kalın bir deri tıkaç öyle sıkı bağlanmıştı ki yüzünün şekli bozuldu ve dudaklarının köşelerine battı. Kan çoktan çenesinden aşağı akmaya başlamıştı.

“Ne oluyor?” Tanya bu kelimeleri titrek bir sesle söyledi. 'Karen, bu lanet bir şaka mı?'

‘Korkarım Karen şu anda konuşamıyor.’

Tanya'nın minik akıllı telefon hoparlörlerinden duyduğu ses bir şekilde dijital olarak değiştirilmişti. Sesi birkaç kademe kısılmıştı, bu da sesin korkutucu derecede derin çıkmasına neden oluyordu. Bir insan sesi için fazla derin. Buna bir de zaman gecikmesi eklenmişti, bu da tutarsız bir şekilde sürüklenmesine neden oluyordu. Sonuç, bir Hollywood filmindeki iblis imajına kolaylıkla uyum sağlayabilecek bir sesti. Tanya sesin erkek mi kadın mı olduğunu tam olarak anlayamıyordu.

'Ne . . .?” Tekrar ekranına kaşlarını çattı. Başka kimseyi göremiyordu. 'Bu kim?'

Şeytani ses sabit bir monotonlukla, "Kim olduğum önemli değil" diye yanıtladı. Önemli olan beni dikkatle dinlemen Tanya ve telefonu kapatmaman. Sen beni göremezsin ama ben seni görebiliyorum. Telefonu kapatırsanız sonuçları ağır olacaktır. . . Karen için. . . ve kendin."

Tanya sanki kötü bir rüyadan kurtulmak istiyormuş gibi başını salladı. 'Ne?'

Karışıklık şaşkınlığa dönüştü.

Tanya'nın ekranındaki görüntü biraz daha uzaklaştığında Karen'ı yemek sandalyesine bağlamak için kalın bir ip kullanıldığını fark etti. Tanya gördükleri karşısında gözlerini kıstı. Karen'ın hemen arkasındaki sandalyeyi ve duvardaki büyük posteri tanıdı. Görüntüler Karen'in kendi oturma odasından yayınlanıyordu.

Tanya durakladı, bir anlığına durumu düşündü ve şüpheyle başını yana eğdi. *Bu bir şaka olmalı*diye düşündü. Ve sonra aklına geldi.

'Pete, geri döndün mü? Lanet olası şeytan sesine sahip olan sen misin?' Tanya'nın ses tonu artık biraz daha istikrarlıydı. “Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?” Başındaki havluyu çıkarıp nemli saçlarının omuzlarına düşmesine izin verdi.

Cevap yok.

'Ha-ha-ha, millet. Hadi Pete, Karen, bırak şunu. Bu hiç komik değil, biliyor musun? Aslında oldukça tuhaf. Neredeyse kendime işiyordum.'

Hala cevap yok.

'Haydi çocuklar. Kes şunu, yoksa telefonu kapatacağım.'

Şeytani ses sonunda, "Yerinde olsam bunu yapmazdım" diye yanıtladı, daha önce olduğu gibi aynı monotonluğu koruyarak. Pete'in kim olduğundan emin değilim ama belki de öğrenmeliyim. Kim bilir, listemdeki bir sonraki kişi o olabilir.'

Tanya hâlâ ekranında Karen'dan başka kimseyi göremiyordu. Şeytani sese sahip kişi kim olursa olsun, muhtemelen tüm çekimi yapan oydu, ancak çekim elde taşınan bir cihaz için oldukça sabit göründüğünden telefon muhtemelen bir tür tripod üzerine yerleştirilmişti.

*Bu çılgınlık*diye düşündü, bakışlarını en yakın arkadaşının gözlerine kilitleyerek.

Ekranda Karen derin bir nefes aldı ve sanki hava burnuna kalın topaklar halinde girmiş gibiydi çünkü çabadan tüm başı titriyordu. Gözlerinden yeni gözyaşları fışkırdı, sonra taştı ve yanaklarından aşağı akarak daha da koyu gözyaşı yolları yarattı.

Tanya, Karen'ı o gözyaşlarının sahte olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordu. Her ne oluyorsa artık bunun bir şaka olmadığını biliyordu.

"Gerçi biraz daha sohbet etmeyi çok isterim," diye devam etti şeytani

ses. “Burada zaman çok önemli Tanya. En azından arkadaşın Karen için. O halde size bunun nasıl işleyeceğini anlatayım.'

Gerildi.

'Bir bahis oynadım.'

Tanya doğru duyup duymadığından emin değildi. 'Ne? Bahis mi?'

“Doğru,” diye onayladı iblis. 'Burada Karen'la bahis oynadım. Eğer kaybedersem serbest kalacak ve ikiniz de benden bir daha haber alamayacaksınız. Bunun için sana söz veriyorum.'

Kasıtlı olarak uzun bir duraklama oldu.

'Ama eğer kazanırsam...' . Hattın diğer ucundaki kişi bu sözlerin uğursuz bir şekilde havada asılı kalmasına izin verdi.

Tanya nefes verirken başını salladı. 'BEN . . . Anlamıyorum.” “Bu çok basit bir oyun Tanya. Ben buna şaşırtıcı bir şekilde iki soru diyorum.'

'Ha?'

İnsanlık dışı ses, "Benim için tek yapmanız gereken iki soruyu doğru yanıtlamak," diye açıkladı. 'Onlara teker teker soracağım. Bana soru başına istediğiniz kadar cevap verebilirsiniz, ancak ancak bir sonraki soruya geçebiliriz veya ikinci sorudan bahsediyorsak, bana doğru cevabı verebildikten sonra oyunu bitirebiliriz. Bir soruyu yanıtlamak beş saniyeden uzun sürerse, bu yanlış yanıt olarak sayılır. Arkadaşın Karen'ın serbest bırakılması için tek ihtiyacım olan iki doğru cevap.' Bir milisaniyelik bir duraklama oldu. 'Biliyorum, biliyorum. Gerçekten heyecan verici bir oyuna benzemiyor, değil mi? Ancak . . . Sanırım göreceğiz.”

'Sorularınız mı var? Ne tür sorular?”

'Ah, endişelenme. Hepsi doğrudan sizinle alakalı. Göreceksin.” Tanya tekrar konuşabilmek için derin bir nefes almak zorunda kaldı. “Peki sana her yanlış cevap verdiğimde ne olur?” Tanya'nın sorusu Karen'ın hafifçe başını sallamasına neden oldu. Gözleri bu sefer korku ve dehşetle büyüdü.

Ses, "Bu çok iyi bir soru Tanya," diye yanıtladı. 'Senin akıllı bir kadın olduğun hissine kapılıyorum. Bu iyi bir işaret.”

Sanki hat kesilmiş gibi bir süre sessizlik oldu. Bu, arayan kişi tarafından kullanılan perde değiştiricinin ve zaman gecikmesinin bir ürünüydü. “Sana şunu söyleyebilirim ki, Karen aşkına, umarım bunu yapmamışsındır.” Aniden Tanya'nın nefesi zorlanmaya başladı. Bu oyunu oynamak istemiyordu. Ve bunu yapmak zorunda değildi. Tek yapması gereken telefonu kapatmaktı. Hattın diğer ucundaki kişi sanki Tanya'nın düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi, 'Telefonu kapatırsan' dedi, 'Karen ölür ve sonra ben senin peşine düşerim. Eğer ekrandan kaybolursan ve seni artık telefonunun kamerasından göremezsem, Karen ölür ve sonra ben senin peşine düşerim. Eğer

polisi aramaya kalkarsan Karen ölür ve ben de senin peşine düşerim. Ama seni temin ederim ki bu boşuna bir çaba olacaktır Tanya. Buraya gelmeleri neredeyse on dakika sürecekti. Arkadaşının kalbini göğsünden söküp, onu bulmaları için masanın üzerine bırakmam sadece bir kişiyi alır. Buraya geldiklerinde damarlarındaki kan hâlâ sıcak olurdu.'

Bu sözler Karen ve Tanya'nın omurgalarına korku şimşekleri gönderdi. Karen hemen deri tıkacının arkasından çığlık atmaya başladı ve histerik bir şekilde vücudunu bir yandan diğer yana hareket ettirerek dizginlemeleriyle mücadele etmeye çalıştı ama işe yaramadı.

“Kimsin sen?” diye sordu Tanya, sesi titremeye başlamıştı. 'Bunu Karen'a neden yapıyorsun?'

"Elindeki soruna konsantre olmanı öneririm Tanya. Karen'ı düşün.'

İşte o zaman Tanya ekranda yeni bir hareket gördü. Tamamen siyah giyinmiş biri kendisini en yakın arkadaşının bağlı olduğu sandalyenin hemen arkasına konumlandırmıştı ama Tanya o kişinin gövdesinin arkasını göremiyordu.

'Tanrım, bu ne tür bir şaka?' diye telefonuna bağırdı, şimdi kendisi de gözyaşlarıyla mücadele ediyordu.

"Hayır, Tanya," diye yanıtladı iblis. 'Bu bir şaka değil. Bu olabildiğince gerçek. Başlayalım mı?'

'Hayır, bekle. . Tanya yalvardı, kalbi birkaç dakika öncesine göre iki kat daha hızlı atıyordu.

Ama şeytani sese sahip kişi artık dinlemiyordu. ‘Birinci soru Tanya: Kaç tane Facebook arkadaşın var?’ ‘Ne?’ Tanya’nın yüzü şaşkınlıkla maskelendi.

'Kaç Facebook arkadaşınız var?' diye tekrarladı ses, bu sefer öncekinden biraz daha yavaştı.

Tamam, şimdi bu bir şaka olmalı. Tanya düşündü. *Bu ne saçma bir soru? Bu saçmalık gerçek mi?*

'Beş saniye Tanya.'

Tanya'nın şaşkın bakışları Karen'ın yüzünü inceledi. Orada korkudan başka bir şey yoktu.

Kötü ses geri saymaya başladı. 'Dört. . . üç . . . iki . . Tanya'nın bunu düşünmesine gerek kalmadı. Duşa girmeden hemen önce profilini kontrol etmişti. Sonunda "Bin yüz otuz üç" diye yanıtladı.

Sessizlik.

Tanya'nın yatak odasındaki hava yoğun duman gibi yoğunlaşmış gibiydi. Sonunda Karen'in sandalyesinin arkasında duran kişi alkışlamaya başladı. 'Bu yüzde yüz doğru Tanya. İyi bir hafızan var.

Ve bu cevap arkadaşınızı özgürlüğe bir adım daha yaklaştırdı. Şimdi

tek yapmanız gereken bir soruyu daha doğru yanıtlamak, böylece her şey sona erecek.'

Başka bir kasıtlı uzun duraklama.

Tanya farkına varmadan nefesini tuttu.

'Karen senin en iyi arkadaşın olduğuna göre, bir sonraki soru senin için parkta bir yürüyüş olmalı.'

Tanya bekledi.

'Karen'ın cep telefonu numarası nedir?'

Tanya'nın kaşları şüpheyle çatıldı. 'Numarasını mı?'

Bu sefer iblis soruyu tekrarlamadı. Sadece geri sayımı başlattı. 'Beş. . . dört. . . üç . . .'

'Ancak . . . Bunu ezbere bilmiyorum.'

'İki . . .'

Tanya'nın boğazına boğucu bir düğüm geldi.

'Bir . . .'

Tanya gergin bir kıkırdamayla "Bu çok aptalca" dedi. 'Bana bir saniye ver, senin için getireyim.'

'Sana beş saniye verdim ve o beş saniye doldu. Bana cevap vermedin."

Bu sefer iblisin sesinin altında yeni bir ton vardı. Tanya'nın tam olarak tanımlayamadığı bir ton ama her ne ise, kalbini dehşet verici bir korkuyla doldurdu.

'Bana yanlış cevap verdiğinde ne olacağını bilmek istedin. . . şunu izle.'

İki

LAPD Soygun ve Cinayet Masası Dedektifi Robert Hunter, kızıl saçlı kadını, Westwood'daki UCLA kampüsünün bir parçası olan tarihi Powell Kütüphane Binasının birinci katındaki 24 saat açık okuma odasına girer girmez fark etti. Bir yığın deri ciltli kitabın arkasına kısmen gizlenmişti, önündeki masanın üzerinde bir kahve kupası vardı. Tek başına oturuyordu, dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazmakla meşguldü. Hunter masasının yanından geçip büyük odanın uzak köşesindeki masaya doğru yürürken, onunla göz göze geldi. İçinde hiçbir şey yoktu. Entrika yok, davet yok, flört yok. Sadece sıradan, umursamaz bir bakış. Bir saniye sonra bakışları bilgisayar ekranına döndü ve o an sona erdi.

Bu, Hunter'ın onu kütüphanede üçüncü görüşüydü; her zaman bir yığın kitabın arkasında otururken, her zaman önünde bir kahve kupasıyla, her zaman tek başına.

Hunter okumayı seviyordu ve dolayısıyla Powell Kütüphanesi'ndeki 24 saat açık okuma odasını seviyordu, özellikle de uykusuzluğunun onu yendiği gecelerde sabahın erken saatlerinde.

ABD'de beş kişiden biri, çoğunlukla iş, mali ve aile kaynaklı stresin birleşiminden kaynaklanan kronik uykusuzluktan muzdarip. Ancak Hunter'ın durumunda, stresli bir işin getirdiği baskılarla başa çıkmak zorunda kalmadan çok önce bu durum onu ele geçirmişti.

Her şey annesinin kanserle mücadelesini kaybetmesinden hemen sonra başladı. Hunter o sırada sadece yedi yaşındaydı. O zamanlar geceleri odasında tek başına oturur, onu özler, uykuya dalamayacak kadar üzgün, gözlerini kapatamayacak kadar korkar, ağlayamayacak kadar gururlu olurdu. Annesinin ölümünün ardından gelen kabuslar genç Robert Hunter için o kadar yıkıcıydı ki, beyni bir kendini savunma mekanizması olarak onu geceleri uyanık tutmak için elinden geleni yaptı. Uyku hem lüks, hem de işkence haline geldi; uyku sırasında beynini meşgul edecek bir şey haline geldi.

Hunter, o sonsuz uykusuz saatler boyunca vahşice okudu ve kitapları sanki ona güç veriyormuş gibi yuttu. Onun sığınağı oldular. Onun kalesi. Korkunç kabusların ona ulaşamayacağı güvenli bir yer.

Yıllar geçtikçe Hunter'ın uykusuzluğu ve kabusları önemli ölçüde azaldı, ancak doktora derecesini aldıktan sadece birkaç hafta sonra. Stanford Üniversitesi'nden Suçlu Davranış Analizleri ve Biyopsikoloji bölümünde, dünyası ikinci kez yıkıldı. Bir daha hiç evlenmemiş olan ve o sırada Bank of America'nın Los Angeles şehir merkezindeki bir şubesinde güvenlik görevlisi olarak çalışan babası, çok ters giden bir soygun sırasında vurularak öldürüldü. Hunter komadayken bir hastane odasında yanında on iki hafta geçirdi. Hunter ona hikayeler okudu, şakalar anlattı, saatlerce elini tuttu ama sevginin ve umudun yeterli olmadığı bir kez daha ortaya çıktı. Babası nihayet vefat ettiğinde, Hunter'ın uykusuzluğu ve kabusları intikamla geri geldi ve o zamandan beri onu hiç terk etmemişlerdi. İyi bir gecede Hunter muhtemelen üç, belki de dört saat uyuyabilirdi. Bu gece iyi gecelerden biri değildi.

Hunter salonun sonundaki son masaya ulaştı ve saatini kontrol etti - 12:48. Her zaman olduğu gibi, saatin geç olmasına rağmen, mekan oldukça kalabalıktı ve gece boyunca sürekli bir öğrenci akışı vardı.

Yüzü odaya baktığından emin olarak bir koltuğa oturdu ve yanında bulunan kitabı açtı. Kendisinin de bir fincan kahveye ihtiyacı olduğuna karar vermeden önce on beş dakika kadar okudu. En yakın satış makineleri okuma odasının hemen dışında, asansörlerin yanındaydı. Hunter bir kez daha kütüphane koridorunu geçerken kızıl saçlı kadını bir kez daha gördü. Bakışları tekrar dizüstü bilgisayarına

dönse de bilgisayar bunu yeterince hızlı yapmadı. Tekrar ona bakıyordu ama fark edilmiş olmasına rağmen vücut dilinde utandığına dair hiçbir belirti yoktu; tam tersine güven gösterdi.

Dışarıdaki yepyeni kahve makinesinde dokuzu aromalı olmak üzere on beş farklı kahve türü sunuluyordu. Krem şanti, karamel sosu ve çikolata parçacıklarıyla dolu olarak gelen en abartılı olanı, yirmi sıvı onsluk bir kapta servis ediliyordu. Fiyatı 9,95 dolardı. Bu Hunter'ı kıkırdattı. Öğrenci fiyatları ve önlemleri üniversite günlerinden bu yana çok yol kat etmişti.

'Kahvenizi çok tatlı sevmiyorsanız, bundan uzak dururum.'

Hunter'ın birkaç adım gerisinde duran kişiden gelen tavsiye onu şaşırttı. Döndüğünde kendini kızıl saçlıyla karşı karşıya buldu.

Güzelliği hem belirgin hem de ilgi çekiciydi. Omuzlarının hemen üzerine düşen parlak kızıl saçları doğal dalgalıydı, kakülleri alnının üzerinde ve hafifçe sağa doğru kıvrılarak büyüleyici bir zafer rulosu - pin-up stili yaratıyordu. Kalp şeklindeki yüzüne çok yakışan, eski moda, siyah çerçeveli, kedi gözü gözlükler takıyordu ve yeşil gözlerine nazikçe dikkat çekiyordu. Alt dudağının tam altında, zarif siyah taşlı bir piercingi vardı. Septumu da delinmişti ve narin bir gümüş yüzük görünüyordu. Kollarını tamamen açığa çıkaran, 1950'lerden ilham alan siyah ve kırmızı bir rockabilly elbisesi giymişti. Her ikisi de omuzlarından bileklerine kadar rengarenk dövmelerle kaplıydı. Mary-Jane ayakkabıları elbisesinin renkleriyle eşleşiyordu.

Hunter'ın kafa karışıklığını hissederek ve boş kahve kupasıyla makineyi işaret ederek, "Baktığınız seçenek," diye açıkladı. 'Karamelli Frappuccino Deluxe' mü? Bu aşırı tatlı, bu yüzden sana göre değilse oraya gitmem.'

Hunter seçimi bu kadar dikkatle kontrol ettiğinin farkına varmamıştı.

Omzunun üzerinden hızlıca göz atarak, "O zamanlar üstün olduğu tek şeyin tatlı olmadığını söyleyebilirim," diye yanıtladı. “Bir fincan kahve için on dolar mı?” Dudakları hem çekici hem de utangaç, kabul eden bir gülümsemeyle aralandı. Konuyu "tatlı ve pahalı kahveler"den uzaklaştırarak, "Seni daha önce burada kütüphanede görmüştüm" dedi. 'Burada UCLA'da öğrenci misiniz?'

Hunter bir süre daha önündeki kadına baktı. Yaş açısından onu yerleştirmek zordu. Kendini bir devlet başkanının gururu ve otoritesiyle taşıyordu ama narin yüz hatları bir üniversite son sınıf öğrencisine ait olabilirdi. Sesi de çok az şey açığa vuruyordu; nazik, genç kızvari bir ton ve en kendinden emin tahminleri etkisiz hale getirmeye yetecek kadar kendinden emin bir ton taşıyordu.

"Hayır," diye yanıtladı Hunter, onun sorusu karşısında gerçekten eğlenmişti. Artık bir üniversite öğrencisine hiç benzemediğini

biliyordu. ‘Öğrencilik günlerim güzelce ve gerçekten sona erdi. Ben sadece. . Gözleri onun üzerinden okuma odasına geçti. 'Geceleri buraya gelmek gibi. Bu yerin huzurunu seviyorum.'

Cevabı kadının dudaklarında yeni bir gülümsemeye neden oldu.

"Sanırım ne demek istediğini anlıyorum," dedi, dönüp bakışlarının Hunter'ınkileri takip etmesine izin vererek kapılardan geçip geniş okuma odasına, damalı ahşap zeminden koyu maun masalara ve son olarak da büyük salona geçiş yaptı. , gotik tarzda pencereler. 'Ayrıca,' diye ekledi, 'Buranın kokusunu da seviyorum.'

Hunter kaşlarını çatarak ona baktı.

Açıklama yaparken başı hafifçe yana eğildi. 'Her zaman eğer bilgiye bir koku katabilirsen bu olur diye düşünmüştüm, sence de öyle değil mi? Hem eski hem de yeni kağıt, deri ve maun kombinasyonu. . Hızlı duraklaması bir omuz silkmeyle gölgelendi. ‘Fazla pahalı kahveler ve öğrencilerin bayat teri.’

Hunter bu kez gülümsemesine karşılık verdi. Onun mizah anlayışı hoşuna gidiyordu. "Ben Tracy" dedi ve elini uzattı.

'Tracy Adams'

'Robert Hunter. Tanıştığımıza memnun oldum.'

Narin ellerine rağmen el sıkışması sağlam ve güçlüydü. Lütfen, dedi Hunter, önce Tracy'nin boş kahve kupasına, sonra da otomat makinesine doğru başını sallayarak sağa doğru bir adım attı. 'Misafirim ol.' 'Ah hayır, ilk sen geldin' diye yanıtladı Tracy. "Acelem yok." Hunter, "Sorun değil, gerçekten, hâlâ karar aşamasındayım" diye yalan söyledi. Sadece siyah, şekersiz kahve içiyordu.

'Ah, tamam. Bu durumda, teşekkür ederim.' Tracy makineye doğru ilerledi, kupasını belirlenen noktaya koydu, içine birkaç bozuk para attı ve seçimini yaptı - normal siyah. Şeker yok.

Hunter, “Peki dersler şu ana kadar nasıl gidiyor?” diye sordu.

"Ah hayır," diye yanıtladı Tracy, kupasını alıp ona doğru dönerek. ‘Ben de burada öğrenci değilim.’

Hunter başını salladı. 'Biliyorum. Sen profesörsün, değil mi?'

Tracy ona merakla ve yoğun, araştırıcı bir bakışla baktı ama yüz ifadesi hiçbir şeyi açığa vurmadı. Bu onun ilgisini daha da artırmaya yaradı.

'Doğru öyleyim ama nasıl bildin?'

Hunter omuz silkmeye çalıştı. 'Ah, gerçekten sadece bir tahmin.'

Tracy bunu satın almadı.

'Mümkün değil.'

Hemen masasının üzerindeki deri ciltli ciltleri düşündü. Unvanlarının hiçbiri onun mesleğini gerçekten ima etmiyordu ve öyle olsa bile

Öyle olsaydı, Hunter'ın bunları oturduğu yerden ya da masasının

yanından geçerken okuyabilmesi için insanüstü bir görüşe ihtiyacı olurdu. 'Bu bir tahmin olamayacak kadar kendinden emin bir ifadeydi. Bir şekilde zaten biliyordun. Nasıl?' Gözlerindeki bakış artık çok şüpheciydi. Hunter, "Sadece basit bir gözlem," diye yanıtladı ama cevabını daha fazla geliştiremeden ceket cebindeki cep telefonunun titrediğini hissetti. Uzanıp ekranı kontrol etti.

"Biraz özür dilerim" dedi ve telefonu kulağına götürdü. ‘Dedektif Hunter, Cinayet Masası Özel.’

Tracy'nin kaşları havaya kalktı. Bunu beklemiyordu. Birkaç saniye sonra tüm ifadesinin değiştiğini gördü.

Hunter cep telefonuna "Tamam" dedi ve saatine baktı - 01:14. "Yoldayım." Bağlantıyı kesti ve Tracy'ye baktı. 'Sizinle tanışmak gerçekten büyük bir zevkti. Kahvenizin tadını çıkarın.'

Tracy bir an tereddüt etti.

Arkasından, "Kitabını unuttun," diye seslendi ama Hunter çoktan merdivenlerin yarısına inmişti.

Üç

LAPD'nin Cinayet Özel Bölümü (HSS), Soygun Cinayet Bölümü'nün seçkin bir koluydu. Yalnızca seri ve yüksek profilli cinayet vakalarıyla ve kapsamlı soruşturma süresi ve uzmanlık gerektiren davalarla ilgilenmek için oluşturulmuştu. Hunter'ın suç davranışı psikolojisi geçmişi ve Los Angeles'ın belirli bir tür sosyopatları cezbetmesi nedeniyle, HSS içinde daha da uzmanlaşmış bir birime yerleştirildi. Failin aşırı vahşet ve/veya sadizm kullandığı tüm cinayetler, departman tarafından UVC - Ultra Şiddetli Suçlar olarak etiketlendi. Robert Hunter ve ortağı Carlos Garcia, HSS UVC Birimi'ndeydi.

Hunter'a verilen adres onu Long Beach'e, daha spesifik olarak bir eczane ile bir köşe ev arasına sıkıştırılmış üç katlı, terakota bir binaya götürdü. Sabahın o saatinde bile mümkün olan en hızlı rotayı kullanarak Westwood'daki UCLA Kampüsü'nden Liman'a kadar olan otuz beş millik yolu kat etmek neredeyse bir saatini aldı.

Redondo Bulvarı'ndan çıkıp Doğu Broadway'e doğru sola döner dönmez siyah beyazlı birimlerin yoğunlaştığını gördü. Broadway'in bir bölümü zaten Long Beach Polis Teşkilatı tarafından kordon altına alınmıştı. Garcia'nın metalik mavi Honda Civic'i, beyaz adli tıp birimi minibüsünün yanında, üç katlı binanın hemen karşısına park edilmişti.

Hunter kordon altına alınmış alana yaklaşırken neredeyse sürünecek kadar yavaşlamak zorunda kaldı. Neredeyse hiç

uyumayan bir şehirde, meraklı izleyicilerden oluşan küçük bir kalabalığın polis bandının yanında toplanmış olması şaşırtıcı değildi. Çoğunun kollarını başlarının üzerine uzatmış, sanki bir tür müzik konserindeymiş gibi cep telefonları veya tablet cihazlarıyla film çekiyorlardı ve hepsi en azından bir şeyler görebilmeyi umuyordu. Ve ne kadar korkunçsa o kadar iyi.

Nihayet kalabalığı temizledikten sonra Hunter, siyah ve sarı olay yeri bandının yanında kimlik bilgilerini iki üniformalı polise gösterdi ve ortağının arabasının hemen yanına park etti. Hırpalanmış Buick LeSabre'sinden dışarı adım atarken, bir buçuk metrelik gövdesini sabahın erken saatlerindeki soğuk rüzgâra karşı uzattı. Tehditkar, yoğun bulutlar gökyüzünü kaplamış, yıldızları gizlemiş ve geceye yeni bir karanlık katmanı eklemişti. Hunter rozetini kemerine taktı ve yavaşça etrafına baktı. Polis tarafından kordon altına alınan yol kısmı yaklaşık yüz metre uzunluğundaydı; Newport Bulvarı ile kesişme noktasından bir sonraki cadde olan Loma'ya kadar uzanıyordu.

Hunter'ın aklına gelen ilk düşünce, bu konumun geniş bir kaçış yolu seçeneği sunması ve büyük bir otoyolun bir buçuk milden daha yakın olmasıydı. Ancak failin araba kullanıp kullanmaması gerçekten önemli değildi, bu yolların herhangi birinde isimsiz olarak ortadan kaybolmak hiç kimse için sorun olmazdı.

Siyah beyaz bir ekibin yanında durup Long Beach Polis Departmanından bir memurla konuşan Garcia, olay yeri kasetini temizlerken Hunter'ın arabasını görmüştü.

Yolun karşısına geçerken 'Robert' diye seslendi.

Hunter ortağıyla yüzleşmek için döndü.

Garcia'nın uzun kahverengi saçları şık bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Siyah bir ceketin altına açık mavi bir gömlek ve koyu renk bir pantolon giymişti. Tamamen uyanık görünmesine ve kıyafetlerinin kuru temizlemeciden alınmış gibi olmasına rağmen gözleri yorgun ve kan çanağı gibi görünüyordu. Hunter'ın aksine Garcia genellikle geceleri iyi uyuyordu. Ancak bu gece LAPD'den gelen bir telefon görüşmesiyle yataktan kaldırılmadan önce yalnızca iki saattir uyuyordu.

Hunter, ortağını baş hareketiyle selamlayarak, "Carlos," dedi.
'Erken aradığım için kusura bakma dostum. Peki elimizde ne var?'

Henüz emin değilim, diye yanıtladı Garcia hafifçe başını sallayarak. 'Ben buraya senden birkaç dakika önce geldim. Polis hattını aştığınızı gördüğümde sadece nöbetçi memurun kim olduğunu bulmaya çalışıyordum.'

Hunter'ın bakışları partnerinden uzaklaştı ve yeniden Garcia'nın arkasından onlara yaklaşan kişiye odaklandı. Pişmiş toprak binadan geliyordu.

Hunter, "Sanırım bizi buldu" dedi.

Garcia ayak parmaklarının üzerinde döndü.

Adam, yıllardır sigara içmekten yıpranmış bir sesle, "Siz Ultra Şiddetli Suçlar'dan mı?" diye sordu. Ceketinin üst kollarındaki işlemeli şeritler, Hunter ve Garcia'ya onun Long Beach Polis Departmanında ikinci düzey bir çavuş olduğunu gösteriyordu. Kırklı yaşlarının sonlarında ya da ellili yaşlarının başında görünüyordu. Kalın biber rengi saçları yüksek alnına doğru taranmıştı ve sol kaşının hemen üzerindeki küçük, sivri uçlu yara izi ortaya çıkıyordu. Hafif bir Meksika aksanıyla konuşuyordu.

Hunter, Garcia'yla birlikte onu karşılamak için öne çıkarken, "Bu doğru," diye yanıtladı. Hepsi sıkı bir şekilde el sıkışarak kendilerini tanıttılar. Çavuşun adı Manuel Velasquez'di.

“Peki elimizde ne var, Çavuş?” diye sordu Garcia.

Çavuş Velasquez bu soruya kıkırdadı ama bu gergin, tereddüt dolu bir kıkırdamaydı.

Arkasındaki binaya dönerek, "Orada ne olduğunu kelimelerle anlatabileceğimden pek emin değilim" diye yanıtladı. 'Kimsenin yapabileceğinden emin değilim. Siz gidip kendi gözlerinizle görmeniz gerekecek.'

Dört

Son birkaç dakika içinde oldukça güçlenen sonbahar rüzgarının rehberliğinde, üstlerindeki ağır bulut kümesi kalınlaşmıştı ve Hunter, Garcia ve Velasquez terakota binaya doğru yürümeye başladıklarında, yağmurun ilk damlaları etrafa sıçradı. kafaları ve kuru asfalt.

Çavuş Velasquez yağmurdan kaçmak için hızlanarak, Hunter ile Garcia'yı binanın giriş kapısına giden birkaç beton basamağa yönlendirirken, "Kurbanın adı Karen Ward'dı," dedi. Hafızasına güvenmek yerine not defterine uzanıp açtı. "Yirmi dört yaşındaydı, bekardı ve Doğu İkinci Cadde'deki bir güzellik spasında güzellik uzmanı olarak çalışıyordu." İçgüdüsel olarak doğuyu işaret etti. 'Aslında buradan o kadar da uzakta değil. Sadece dört aydır bu binada yaşıyordu.” “Kirada mı?” diye sordu Garcia binaya girerken.

'Bu doğru. Sahibi ve ev sahibesi birdir. . Not defterinde bir sayfa çevirdi. 'Nancy Rogers, South Bay'deki Torrance sakini.' 'Hırsızlık mı?' Bu sefer Hunter.

Velasquez tedirgin bir şekilde başını salladı.

'Hayır ve fail onu öyle göstermeye bile çalışmadı. Bir zorla girme

ya da boğuşma belirtisi de yok. Çantası oturma odasındaki kanepede bulundu. Çantasının içinde iki kredi kartı ve seksen yedi dolar nakit vardı. Arabasının anahtarları da çantasının içindeydi. Dizüstü bilgisayarı yatak odasındaydı ve burada şifoniyerin üzerinde birkaç parça mücevher de bulduk. Dolaplar, çekmeceler, dolaplar. . . hiçbir şeye dokunulmamış gibi görünüyor."

Binanın ön kapısında, buranın sakinlerine sunduğu tek güvenlik, eski bir interkom giriş sistemi şeklindeydi. CCTV kameraları yoktu.

'Yalnız mı yaşadı?'

Çavuş başını sallayarak, "Bu doğru," diye yanıtladı.

Binada asansör bulunmadığından Hunter ve Garcia, Velasquez'i takip ederek ikinci merdivene ve ardından üçüncü kata kadar en üst kata çıktılar. Çavuş Velasquez, "Her katta kapı kapı dolaşan polisler var" diye bilgilendirdi. 'Hiçbir şey.' Pek de şaşırmamış bir ifade takındı. 'Kimse bir şey görmedi ya da duymadı.'

"Yan komşusu bile mi?" diye sordu Hunter.

Çavuş başını salladı. Velasquez, "Yan komşuları orta yaşlı bir çift" diye açıkladı. 'Bay. ve Bayan Santiago. İkisinin de işitme sorunu var. Onlarla kendim konuştum, ancak yüksek vuruşlara rağmen Bay Santiago'nun kapıyı açması neredeyse bir saat sürdü ve o bunu yalnızca gecenin bir yarısı su sızdırmak için kalktığı için yaptı. kapıyı çaldığımızı duyduk.'

Merdivenler onları, artık güçlü adli tıp projektörleriyle parlak bir şekilde aydınlatılan uzun ve dar bir koridora götürdü. Karen Ward'ın dairesi 305 numaraydı, sağdaki sonuncuydu. CSI ekibinin parmak izi uzmanlarından biri olan Nicholas Holden, ön kapısının önünde diz çökmüş, gizli parmak izleri bulmak için tozunu almakla meşguldü.

Koridorda ilerlerken Garcia, "Bekar olduğundan bahsetmiştin," dedi.

Velasquez "Öyleydi" diye onayladı.

'Biriyle görüştüğünü biliyor musun? Bir erkek arkadaşın var mıydı?' Çavuş, Garcia'nın bu soruyu neden sorduğunu tam olarak biliyordu; genç bir kadın, görünürde herhangi bir neden olmaksızın ve herhangi bir zorla girme belirtisi olmadan kendi dairesinde vahşice öldürüldü ve ilk 'kişiyi' oluşturacak isimler İlgi listesi esas olarak kurbanın son birkaç yılda herhangi bir romantik ilişkisi olmuş olabileceği kişilere ait olacaktır. ABD'de kadınlara yönelik şiddet içeren cinayetlerin yarısından fazlası "tutku suçları" olarak adlandırılıyor.

"Üzgünüm Dedektif ama bu tür bilgileri toplayacak vaktimiz olmadı." Çavuş saatine bakarak konuyu netleştirdi. 'Gerçek şu ki, bu soruşturmanın LAPD'nin UVC Birimi'ne iletileceği onaylanana kadar kurban ve dairesinde olup bitenler hakkında çok az şey öğrenebildik.'

Durakladı ve iki dedektifle yüzleşmek için döndü. ‘Açıkçası bu tür kararlar beni genellikle sinirlendiriyor. Bu bizim yetki alanımız, dolayısıyla soruşturmamız da bu olmalı. *anladın*? biz değiliz "küçük lig" burada. Ama bu davanın her yerinde Şiddetli Suçlar Birimi başından beri yazıyordu, bu yüzden zaten hepimiz bunu bekliyorduk.' Hunter ve Garcia'ya teslim olurcasına avuçlarını gösterdi. 'Ve bu durumda benden ya da adamlarımdan hiçbir şikayet almayacaksınız. O kötülüğün orada olmasını istiyorsun. . . iki kez sormanıza gerek kalmayacak. Hepsi senin.”

Hunter ve Garcia artık Velasquez'e kaşlarını çatmışlardı.

Garcia, "Bir saniye bekle" dedi. ‘Ne demek istiyorsun – “bu davanın başından itibaren Şiddet Suçları Birimi her yerinde yazıyordu”?'

Çavuşun bakışları Garcia'dan Hunter'a, sonra da Garcia'ya döndü. "Telefon görüşmesi hakkında size bilgi verilmedi mi?"

Her iki dedektiften de yanıt meraklı bir sessizlik şeklinde geldi. “Ah, dostum!” Çavuş Velasquez başını sallayarak yere baktı. "Tamam" diye başladı. 'Dokuzbir-dün gece saat on bir yirmi civarında yarı histerik bir kadından bir telefon aldı. Kadın çok az anlam ifade ediyordu ama “cinayet” kelimesini bağırıyordu. Hepimizin bildiği gibi bu bir “kırmızı bayrak”. Çağrı bölgemize ve ardından masama aktarıldı.'

“Yani onunla kendin mi konuştun?” diye sordu Garcia.

Çavuş başını salladı. ‘Ve gerçekten de histerikti, birisinin en yakın arkadaşını gözlerinin önünde öldürdüğünü iddia ediyordu.’ Durdu ve konuyu netleştirirken sağ işaret parmağını kaldırdı. ‘Eh, tam olarak gözlerinin önünde değildi ama buna izin verildi. . . ya da daha iyisi, onu video görüşmesi yoluyla izlemeye zorlandım.'

“Özür dilerim?” Garcia'nın emin olmayan bakışı hızla şaşkın bir bakışa dönüştü.

'Doğru duydunuz dedektif. Kadın telefonda bağırıp psikopatın birinin onu aradığını iddia ediyordu. *itibaren* Bayan Ward'un cep telefonunu çaldı ve onu, arkadaşının hayatının buna bağlı olduğu bir tür oyun oynamaya zorladı.'

“Bir oyun mu?” Bu sefer Hunter.

Öyle dedi, evet. Bakın, ayrıntıları bilmiyorum çünkü söylediğim gibi kadın histerik bir hal alıyordu. Yapmam gereken ilk şey protokolü takip etmek ve cinayet kurbanı olduğu iddia edilen Bayan Karen Ward'ı kontrol etmesi için buraya siyah-beyaz bir ekip göndermekti. Gece yarısından hemen önce birkaç üniformalı geldi ve tahmin edin ne oldu? Kapının kilidi açıldı. Onu kontrol etmek için içeri girdiler ve. . . sizlerin burada olmanız sonuçtur.'

Garcia, “Bu histerik kadının kurbanın en iyi arkadaşı olduğunu

iddia ettiğini mi söyledin?” diye sordu.

Velasquez başını salladı. 'Adı Tanya Kaitlin. Onun ayrıntıları aracımda var. Gitmeden önce hepsini sana getireceğim.'

Hunter, Garcia ve Velasquez nihayet 305 numaralı daireye ulaştıklarında Hunter, CSI parmak izi uzmanını selamladı. 'Merhaba Nick.'

Temsilci robotik bir tavırla, "Merhaba millet," diye yanıtladı.

Olay yeri manifestosunu imzaladıktan sonra Hunter, Garcia ve Velasquez'e birer adet tek kullanımlık beyaz Tyvek tulum ve bir çift lateks eldiven verildi. Giyinmeye başladıklarında Hunter, koridorun sonunda, Karen Ward'ın dairesinin yanında bulunan yangın çıkış kapısını fark etti.

'Bu nereye varıyor, biliyor musun?'

Velasquez, "Sizi binanın arka tarafındaki ara sokağa götürecek metal merdivenler" diye açıkladı. “Sola git ve Newport Bulvarı’na çıkacaksın. Sağa git ve Loma Bulvarı'ndasın.'

Hunter tulumunun fermuarını çekmeden önce daha iyi görebilmek için çıkış kapısına doğru yürüdü. Yangına dayanıklı kapının üzerindeki iç itme çubuğu, kapının sadece kendi tarafından açılabileceğini gösteriyordu. Binaya erişim sağlamayacaktı ama 305 numaralı daireden geliyorsa, koridordan diğer uçtaki beton merdivene kadar gitmekten çok daha hızlı bir çıkış yolu sağlayabilirdi.

Hunter barı aşağı iterek kapının kilidini açtı. Bir ses değil. Kapı alarma geçmedi. Tekrar 305 numaralı dairenin kapısına döndüğünde, CSI ajanının önce başını bir tarafa eğerek kapıya baktığını, sonra diğer tarafa çevirip tekrar baktığını fark etti.

'Bir şey buldun mu Nick?'

Holden dikkatini işinden ayırmadan, "Sadece ışığa karşı kontrol ediyorum" diye yanıtladı; konuşurken burun maskesi bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. 'Ama şunu söyleyebilirim ki şu ana kadar burada yaklaşık üç farklı baskı seti var ve ben daha yeni başladım.'

Hunter anladığını ifade ederek başını salladı. ‘Bize bir iyilik yapıp, işiniz bitince yangın çıkış kapısının da tozunu alır mısınız? Her iki kapıda bulunan parmak izleri arasında bir karşılaştırma testi yapmak istiyorum.'

Holden yangın çıkışına baktı. 'Elbette. Sorun değil.'

Her iki dedektif de giyinmeyi bitirdi ve tulumlarının kapüşonlarını başlarının üzerine çekti; bir saniye sonra 305 numaralı daireye girdiler.

Beş

Karen Ward'ın ön kapısı, beyaz duvarlarından birkaç büyük çiçek baskısının sarktığı küçük bir giriş salonuna açılıyordu. Kapıdan girerken herkesi sıcak kırmızı, kaymaz bir halı karşıladı. Salon ile dairenin geri kalanı arasındaki ayrım, tavandan düzensiz şeritler halinde inen derme çatma boncuklu perdeyle sağlanıyordu.

Hunter küçüklüğünden beri bunlardan birini görmemişti.
Büyükannesinin mutfağında bir tane vardı.

Perdeyi bir tarafa çekerken çanlar gürültülü bir şekilde çaldı ve o ve Garcia dairenin oturma odasına adım attılar. Çavuş Velasquez onları içeri sokmadan önce haç çıkardı ve bunu yaparken birkaç İspanyolca kelime mırıldandı.

Oturma odası nispeten genişti ve sadece birkaç iyi seçilmiş modern mobilyayla hoş bir şekilde dekore edilmişti, ancak ana özelliği şüphesiz odanın uzak ucundaki başka bir boncuklu perdenin arkasındaki büyük, cam sürgülü kapılardı. köşe balkona çıkıyor. Kuzey duvarının karşısında kompakt bir açık plan mutfak vardı. Mutfağı oturma odasından ayırmak için stratejik olarak konumlandırılmış, koyu renkli çam ağacından dört kişilik bir yemek masası vardı. Masanın diğer tarafında, koyu renkli ahşap vitrinin yanında boy aynası vardı. Her iki dedektif de odaya girerken durakladılar; dikkatleri hemen masanın başındaki sandalyeye ve üzerinde oturan korkunç derecede parçalanmış cesede çekildi.

Beyni baktığı vahşeti anlamaya çalışırken Hunter'ın gözleri kısıldı.

Kurban çırılçıplak soyulmuştu. Kolları, gövdesinin etrafında, göğüslerinin hemen altında ve sandalyenin arkasında birkaç kez sıkıca dolanan ince bir naylon ip ile vücudunun yanlarına sabitlenmişti. Onu güvenli bir şekilde tutmak için iki ayrı ip parçası kullanılmıştı
ayak bilekleri sandalyenin bacaklarına. Dik oturuyordu, başı sanki uykuya dalmış gibi hafifçe öne eğilmişti, çenesi göğsünden bir santimden daha az bir mesafeye geliyordu. Ancak Hunter'ın gözlerinden şüphe etmesini sağlayan şey, kadının yüzüne şiddetli bir şekilde çarpan ve yüzünü tanınmaz bir deri, cam ve et yığınına dönüştüren çok sayıda kalın, aynalı cam parçasıydı. Yüzündeki yaralardan ağır çarşaflar halinde kan akmış, tüm gövdesini ve uyluklarını kızıl kırmızıyla kaplamış, ardından ahşap zemine damlayıp sandalyenin altında birikmişti. Mağdurun oturduğu masanın bir kısmı da kanla kaplanmıştı.

Hunter ve Garcia'nın durduğu yerden bakıldığında, bir zamanlar

yüzü artık tuhaf bir insan iğne yastığına benziyordu ve üzerinden farklı yönlere doğru çok sayıda cam çivi çıkıyordu.

"Sanırım siz ikiniz UVC Birimi'ndesiniz."

Bu sözler, yemek masasının hemen yanında, ana oturma odasındaki büyük halının üzerindeki kılları ve lifleri dikkatle toplayan adli tıp ajanından gelmişti.

Hunter ve Garcia nihayet dikkatlerini cesetten uzaklaştırıncaya kadar birkaç sessiz saniye geçti.

Ajan diz çöktüğü yerden kalkarken, "Ben Dr. Susan Slater" dedi. 'Ben bu olay yerine atanan baş adli tıp ajanıyım.' Ne Hunter ne de Garcia daha önce Dr. Slater'la çalışmamıştı. Yaklaşık 1.80 boyundaydı ve ince bir vücudu, çıkık elmacık kemikleri ve narin bir burnuyla otuzlu yaşlarının başında gibi görünüyordu. Başı Tyvek tulumunun kapüşonuyla örtülmüştü ama alnının üst kısmında ince bir sarı saç şeridi hâlâ görülebiliyordu. Makyajı incelikli ve iş benzeriydi ama çekici olmayan beyaz tulumun altında bile çekiciliğini ve kadınlığını koruyacak kadar etkiliydi. Sesinde tuhaf bir ton vardı; yumuşak ve neşeli ama aynı zamanda deneyim ve bilgi dolu olduğu izlenimini veriyordu.

'Dedektif Robert Hunter, LAPD UVC Birimi. Ben Dedektif Carlos Garcia.' İkisi de dikkatlerini tekrar kurbana çevirmeden önce doktoru basit bir baş sallamasıyla selamladılar.

“Bu durum insanın aklını karıştırıyor, değil mi?” diye yorum yaptı Dr. Slater. ‘Bir insan başka bir insana nasıl böyle bir şey yapabilir?’

“Katil cam saplarla onu suratından mı bıçakladı?” diye sordu Garcia, kendi sözlerine inanmadığını açıkça ortaya koyan ifadesi.

"Olabilirdi Dedektif," diye yanıtladı Dr. Slater. 'Uygun bir otopsi incelemesi olmadan bunu söylemek imkansız ama eğer durum buysa, bu hikayenin sadece bir kısmı.'

“Peki diğer kısım nedir?” diye sordu Garcia.

Kurbana doğru birkaç adım attı. “Sana göstereyim.” Hunter ve Garcia onu takip etti. Çavuş Velasquez çanlı perdelerin yanında kaldı.

Yerdeki kan birikintisinden kaçınmaya dikkat eden Dr. Slater sandalyenin kenarına çömeldi ve Hunter ile Garcia'ya da aynısını yapmalarını işaret etti. Yakından bakıldığında Karen Ward'ın yüzündeki yaralar daha da rahatsız ediciydi.

Birkaç farklı boyutta aynalı cam parçası derisini ve kas dokusunu kesmiş, neredeyse yüzünü iskelet yapısından ayırmıştı. Yanaklarından, alnından ve kemiğin açığa çıktığı çenesinden deri ve et parçaları gevşek bir şekilde sallanıyordu.

"Görüyorsunuz," diye başladı Dr. Slater, "sadece büyük cam kırıklarına bakarsanız." . Kurbanın sağ ve sol yanağından çıkanları,

sol göz çukurunu ve kurbanın çene altı yumuşak dokusunu tamamen geçenleri işaret ederek dilini ağzının alt kısmına yapıştırdı. 'Aldığınız izlenim, failin kurbanı doğaçlama cam saplarla şiddetli bir şekilde bıçakladığı ve her birini kendi yaptığı gibi yüzüne gömülü bıraktığıdır. Bazıları yüzüne o kadar sert çarptı ki, ya kemikleri kırıldı ya da kendilerini oraya yerleştirdiler.' Dikkatlerini diğer iki cam parçasına çekti; biri kurbanın alt çene kemiğinden, diğeri alnından dışarı çıkmıştı. “Ama elimizde olan tek şey bu değil Dedektifler. Etine kazınmış çok daha fazla sayıda küçük cam parçası var.” Konuşurken bunlardan birkaçını işaret etti. Bazıları bezelye kadar küçüktü. 'Bu parçalar herhangi birinin bunları bir çeşit bıçaklama silahı olarak kullanmasını fiziksel olarak imkansız kılacak kadar küçük. Bunlar darbe kalıntılarıdır. Daha büyük olanlardan kırık parçalar.”

Hunter kurbanın yüzünü incelerken başını sağa sola eğdi. Tüm deneyimine rağmen hâlâ onun yaralarının vahşeti karşısında utanmaktan kendini alamıyordu. Her biri acının yepyeni bir boyutunu beraberinde getirirdi. O genç kadının çektiği acı neredeyse hayal bile edilemezdi.

Vücudunun büyük bir kısmı kurumuş kanla kaplıydı, bu da emin olmayı zorlaştırıyordu ama Hunter'ın edindiği izlenim, başka hiçbir yerinde başka yara veya morluk olmadığıydı. Katilin öfkesi yalnızca yüzüne yönelikti.

Birkaç saniye sonra Hunter ayağa kalktı ve kurbanın kafasının arkasını daha iyi görebilmek için sandalyenin arkasına geçti. “Peki sen ne diyorsun doktor?” diye sordu Garcia. ‘Katil onu bu sandalyeye bağlayıp cam levhaları yüzüne mi çarptı?’

"Hayır" diye cevap veren Hunter oldu ve kurbanın sandalyesinin arkasındaki zemine baktı; cam kalıntısı yoktu. "Ters hareket Carlos," diye açıkladı. ‘Katil yüzünü cama çarptı.’

Altı

Birkaç saat önce

Tanya Kaitlin gergin bir kıkırdamayla "Bu çok aptalca" dedi. 'Bana bir saniye ver, senin için onun numarasını alacağım.'

Şeytani ses, "Sana beş tane verdim" diye yanıtladı. 'Ve o beş saniye doldu.

'Bana yanlış cevap verdiğinde ne olacağını bilmek istedin. . . şunu izle.'

Aniden ve Tanya'yı şaşırtacak şekilde, Karen'in sandalyesinin

arkasında duran kişi, Karen'in ağzının etrafındaki deri tıkacı yakaladı ve şiddetli bir hareketle onu dudaklarından öyle sert bir şekilde çekti ki, sağ tarafında bir yarık açıldı. onun alt dudağı. Kan lekeleri havaya uçtu.

Gerçekte neler olduğunu anlamaya çalışan Tanya'nın gözleri şokla doldu.

Karen, Tanrı bilir ne kadar zamandır boğazında kalmış olması gereken çığlığı bırakamadan, Tanya saldırganın eldivenli elini başının arkasına koyduğunu gördü. Bir saniye sonra, Karen'in kafası ve yüzü sert bir şekilde ileri doğru itilip daha önce önüne yerleştirilmiş bir şeye çarptığında ezilme sesi duydu.

Tanya bunun ne olduğunu tam olarak göremedi.

'Aman Tanrım!' diye bağırdı, başı dehşet içinde geriye doğru sıçradı. Ne kadar korksa da telefonunu elinden bırakmadı. 'Ne yapıyorsun? Ne yapıyorsun sen?' Sesi kaygı ve korku karışımı bir tonla yükseldi.

Aynı eldivenli el Karen'ı saçından yakaladı ve başını başlangıç pozisyonuna getirdi. Yüzü küçük ekranı doldururken
Tekrar Tanya'nın telefonunu çaldığında Tanya kusmuğun midesinden yukarı çıkıp boğazının dibinde durduğunu hissetti.

Üç büyük cam parçası Karen'ın yüzüne gömülmüştü. Yaklaşık üç inç uzunluğundaki ilki Karen'ın sol yanağını kesmişti. Artık Karen'ın ağzının içinde kalan ucu da dilinin küçük bir bölümünü kesmişti. Sol yanağındakinden çok daha küçük olan ikinci cam parçası Karen'in sağ burun deliğine girmiş ve burnunun üst kısmını tamamen parçalamıştı. Yaklaşık bir buçuk santim uzunluğundaki üçüncü ve son parça kanlı alnından dışarı çıkıyordu.

Tanya uzman değildi ama camın kemiğe çarptığından emindi. ‘Aman Tanrım, hayır. . . Tanya'nın sözleri gözyaşlarında boğuluyordu. 'Karen. . . HAYIR . . .'

'Bakmak . . Şeytani ses tehditkar bir şekilde söyledi ve yaralarının boyutunu daha iyi göstermek için Karen'in yüzünü hafifçe soldan sağa hareket ettirdi. 'Bakmak . . .'

Tanya doğrudan telefonunun kamerasına bakıyordu.

'Bakmak . . dedi iblis tekrar.

'BEN *ben* arıyorum. . Tanya'nın sesi, sanki arkadaşının acısını fiziksel olarak hissedebiliyormuş gibi acıyla tizleşiyordu. 'Aman Tanrım, Karen...' . .’ Sol eliyle umutsuzca gözlerindeki ve yanaklarındaki yaşları silmeye başladı.

Şeytani ses, "O senin en iyi arkadaşın Tanya," dedi. 'Yıllardır öyleydi. Onun numarasını ezbere bilmelisin. Sen gerçekten nasıl bir arkadaşsın?”

'Biliyorum . . . Biliyorum . . Tanya ağlamaktan başka bir şey

yapamadı. ‘Çok üzgünüm.’ ‘Özür dilemene gerek yok. Yapman gereken bana cevap vermek. Beş saniyen var.”

'HAYIR . . . lütfen- . . . lütfen bunu yapma.'

'Beş. . . dört. . . üç . . .'

Tanya parmakları vahşice dokunmatik ekranına saldırırken hıçkırdı. 'Alacağım. Bana bir dakika ver. Onu alacağım.” Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. Korku ellerini titretiyordu.

'İki . . .'

'Lütfen . . . Yapma.'

'Bir . . .'

Panik içinde Tanya telefonunu düşürdü. Ekran aşağıya bakacak şekilde yatağın üzerine düştü.

'Ah hayır, hayır, hayır.'

'Zaman doldu.'

SLAM.

Tanya telefonunu bulmaya çalışırken daha önce olduğu gibi aynı ezilme sesini duydu, ancak daha yüksekti. Eldivenli elin Karen'ın kafasını tekrar yukarı kaldırdığını görmek için telefonu tam zamanında çevirdi.

Tanya dondu.

Karen'ın yüzü tamamen tanınmaz haldeydi. Yeni kafa darbesi irili ufaklı birkaç yeni cam parçasının etine yerleşmesine ve yüzünün bir korku maskesine dönüşmesine neden olmuştu. Ancak Tanya'yı bayılmaktan kıl payı kurtaran şey, Karen'in sol gözünü delerek göz küresinin içini çıkaran yeni cam parçasıydı. Yapışkan bir madde sızmaya başlamıştı ama cam parçası beynine ulaşacak kadar derine gitmemişti. Tanya, Karen'ın bilincinin hâlâ yerinde olduğunu görebiliyordu.

İblis bir kez daha "Numarasını" diye talep etti ama Tanya'nın sinirleri pelteye dönmüştü. Parmakları kontrolsüzce titriyordu. Görüşü, hiç bitmeyen gözyaşları yağmuru nedeniyle bulanıklaştı. Nefes alması zorlaşmış ve düzensizleşmişti. Konuşmaya çalıştı ama sesi boğazıyla dudakları arasında bir yerde kalmıştı.

Geri sayım yeniden başladı. Tanya saatin beşe bir olduğunu bile duymadı. O zaman tek duyduğu “zaman doldu” oldu. . .

SLAM.

SLAM.

SLAM.

Hızlı bir şekilde art arda üç kez, her biri bir öncekinden daha zor. Son çıtırtı sesini Karen'ın hafif bir nefesi takip etti. Eldivenli el, Karen'ın başını kaldırdı ve bir süreliğine her şey sessizliğe büründü. Dudakları o kadar ciddi bir şekilde dilimlenmişti ki garip bir şekilde bir tarafa doğru sarkıyordu. Burnu aşağıdan yukarıya doğru kesilmiş,

kıkırdaklarının büyük kısmı yırtılmıştı. Artık ucu yalnızca ince bir deri parçası tarafından yerinde tutuluyordu. Artık sağ gözü de delinmişti. Geniş tabakalar halinde kan sızıyordu. Üç kafa darbesi, Karen'in sol gözüne giren cam parçasını göz yuvasının daha derinlerine itmişti. Tanya baygınlık hissetse de gözlerini başka tarafa çeviremediğini fark etti, gözleri bu garip görüntüler karşısında felç olmuştu.

Karen ekranda iki kez sarsıldı. İkincisinde ise kafası tamamen gevşedi. Eldivenli el onu yirmi saniye daha yerinde tuttu ve sonunda saçını bıraktı.

Cansız bedeni son kez öne doğru çöktü.

"Sanırım bu oyun heyecan vericiydi" dedi iblis. 'Ve yaptığına bir bak Tanya. Arkadaşını öldürdün. Tebrikler.' 'Hayır!' Tanya'nın çığlığı anlaşılamayan bir çığlık gibi çıktı. 'Artık zavallı hayatına geri dönebilirsin.'

İblis sandalyenin arkasından hareket etti ve aramayı sonlandırmak için Karen'ın akıllı telefonuna uzandı ama o onu yakaladığında telefon yeterince yukarı doğru hareket etti.

Tanya'nın vücudu kaskatı kesildi.

Bir an için iblisin yüzünü gördü ve gördüğü şey ağzından kusmuğun patlamasına neden oldu.

Yedi

Garcia'nın bakışları önce sandalyenin altındaki kan gölüne, ardından da masanın üstündeki lekelere kaydı. Kurbanın yaralarının vahşeti karşısında o kadar şaşırmıştı ki o zamana kadar kurbanın yüzünden çıkanlar dışında başka hiçbir yerde cam parçası olmadığını fark etmemişti.

Kurbanın sandalyesinin arkasında Hunter'a katılırken Dr. Slater, "Bu benim de ulaştığım sonuçla tamamen aynı" dedi. 'Halat karnının orta kısmından dolanacak şekilde bağlanma şekli, failin kolayca kafasını tutmasına ve yüzünü ileri ve aşağı çarpmasına olanak tanıyacaktı.' Kurbanını başının arkasındaki saçından tutarak hareketini simüle etti. 'Çarpışma hızlı ve sert olurdu.'

Garcia masanın etrafından diğer tarafa yürüdü, gözleri hâlâ yerleri araştırıyordu. 'Yani spekülasyon, katilin önüne, belki masaya, belki de kucağına cam parçalarıyla dolu bir tür kap koyduğu ve onu saçlarından yakalayıp yüzünü buna çarptığı yönünde mi?'

Hâlâ boncuklu perdenin yanında duran Çavuş Velasquez, ağırlığını yeniden ayarlayıp bir ayağından diğerine geçerken dişlerini gıcırdatıyordu.

'Bu kulağa ne kadar saçma ve sadist gelse de Dedektif' diye yanıtladı Dr. Slater, 'bu teori şu anda listenin en başında yer alıyor.' 'Bunu buldunuz mu? . . Konteyner mi?" diye sordu Garcia.

Doktor, "Hayır, henüz değil" diye itiraf etti. "Ama sana kesinlikle camın nereden geldiğini söyleyebilirim."

Sekiz

Hunter, Garcia ve Çavuş Velasquez, 305 numaralı daireye giden kısa koridorda Dr. Slater'ı takip ettiler. Koridorda üç yeni kapı vardı; biri solda, biri sağda ve diğeri de en ucunda. Onları soldaki kapıya yönlendirdi.

Dairenin tek banyosu rahat büyüklükteydi ve tamamen beyaz fayanslarla kaplıydı. Bej renkli seramik bir küvet güney duvarını sarıyordu ve sağ tarafta da hemen üstünde bir duş başlığı vardı. Bir tarafa itilmiş olan şeffaf duş perdesi metal bir raydan aşağıya düştü. Açıklamaya gerek yoktu. Banyoya girer girmez Dr. Slater'ın camın nereden geldiğini bildiğini söylerken ne demek istediğini hemen anladılar. Tavandan küvetin kenarına kadar uzanan güney duvarının tamamı büyük bir duvardan duvara aynaydı. Tamamen parçalanmıştı. Artık çoğu gitmişti. Geriye sadece birkaç köşeye yapışmış birkaç parça parça kalmıştı.

Doktor, "Malzeme çok büyük ve boldu" dedi. 'Katilin uzağa bakmasına gerek yoktu.'

Hunter ve Garcia, küvetin içine bakmak için öne çıkmadan önce banyo kapısından aynadan geriye kalanları incelediler. Hiç bir şey. Tamamen temizdi. Geride küçük aynalı cam parçacıkları bile kalmamıştı. Katil, ya küvete düştüğü kesin olan kırık ayna parçalarını toplarken çok titiz davranmış ya da çok dikkatli bir şekilde bir çeşit koruyucu örtü ile kaplamıştı.

Garcia bir adım geri atıp banyonun geri kalanını inceledi. Lavabo kapının sağında, tuvalet ise solunda konumlandırılmıştı. Çok sayıda tuvalet malzemesi ve parfüm şişesinin saklandığı altı raflı bir ünite. Küvet ile tuvaletin arasına oturdum. Ünitenin karşısına dijital bir terazi yerleştirildi. Kapının arkasındaki tek kancadan pembe bir bornoz sarkıyordu. Hunter, "Ölüm zamanıyla ilgili bir tahminin var mı?" diye sordu.

Dr. Slater, "Ölüm katılığının ilk işaretleri yeni yeni ortaya çıkmaya başlıyor" diye yanıtladı. 'Yani iki buçuk saatten fazla ama dört saatten az bir süre önce diyebilirim.'

Hunter saatine baktı - 02:42. "Cep telefonu bulundu mu?" diye

sordu.

'Evet' diye yanıtladı Doktor Slater. 'Mikrodalga fırının içinde, yüksek cennete nükleer bomba atıldı.'

'Bir bilgisayara ya da dizüstü bilgisayara ne dersiniz?'

'Dizüstü bilgisayarı oturma odasındaki kanepede bulundu. Buradaki işimiz bittiğinde bunu BT adli bilimine götüreceğiz.'

Hunter bunu kabul etti ancak BT Adli Bilimlerinin gerçekte hiçbir şey bulamayacağından şüpheleniyordu. Katil neden kurbanın telefonunu yok edip dizüstü bilgisayarını sağlam bıraksın ki? Lavaboya doğru yürüdü ve üstündeki dolabın aynasını açtı. İçinde her zamanki şüphelileri buldu: diş fırçası, diş macunu, gargara, yara bantları, göz damlaları ve birkaç kutu güçlü baş ağrısı hapı. Ayrıca dolu bir şişe uyku hapı da vardı. Tuvaletin solundaki çöp kutusu boştu. Kırık duvar aynası dışında banyoda başka hiçbir şeye dokunulmamış gibi görünüyordu.

Hunter koridora geri adım attı ve sağ taraftaki kapıyı denedi. Kurbanın çeşitli ev temizlik ürünleriyle birlikte çeşitli eşyaları sakladığı küçük bir depo. Kapıyı kapattı ve koridorun en ucundaki Karen Ward'ın yatak odasına doğru ilerledi.

Oda yeterince genişti; alçak bir kraliçe yatak, siyah kumaştan bir koltuk, dört çekmeceli bir şifonyer ve sekiz raflı ahşap ayakkabılık vardı. Karen Ward elbiselerini gardırop yerine ekstra geniş krom elbise askısına asmayı tercih etmişti. Odanın batıya bakan iki penceresinden birinin kısmen elbise askısıyla örtülmesine rağmen oda gün içinde hâlâ yeterince güneş ışığı alıyordu.

Hunter'ın gözleri dikkatle odayı tararken onu rahatsız eden bir şey başladı. Doğu duvarına yaslanmış olan yatağa doğru yürüdü, durdu ve odanın karşı tarafındaki elbise askısına doğru döndü.

Bu doğru gelmiyor diye düşündü.

Elbise askısının bir yanında koltuk, diğer yanında ise şifonyer vardı. Ayakkabılık kapının sağında, kuzey duvarının karşısındaydı ve üzerinde her santim yer kaplıyordu. Yatağın yanında sadece bir komodin vardı. Hunter kutunun üzerinde bir okuma lambası, dijital bir çalar saat ve köşeleri kıvrılmış bir ciltsiz kitap buldu. Komodinin tek çekmecesini çekip açtı ve durakladı.

‘Carlos, gel şuna bir bak.’

Garcia ortağının durduğu yere doğru yürüdü.

Hunter çekmecenin içinden otuz sekiz kalibrelik Colt 1911 Özel Savaş tabancasını çıkardı.

"Vay be" dedi Garcia şaşkınlıkla iki elini kaldırarak. 'Yatağınızın yanında bulundurmak için harika bir silah.'

Hunter, açık çekmecedeki resmi belgeyi göstererek, "Bunun için izni var," dedi. Şarjörü serbest bırakmak için tabancanın mandalına

bastı. Silah onları şaşırttıysa da mühimmatı onu bir adım daha ileri götürdü. Şarjör, dokuz otuz sekiz Özel, Esnek Uçlu mermi ile tamamen doluydu.

Hunter ve Garcia birbirlerine endişeli bir şekilde baktılar.

Flex Tip mermisi Hornady Ammunition'ın patentli bir tasarımıydı ve Kritik Savunma serisinin bir parçasıydı. Her iki dedektif de buna çok aşinaydı. Son derece yıkıcı bir turdu; Yumuşak dokuya girdiğinde esnek ucu şişerek mermi boşluğunun tüm çevresine eşit basınç dağıtıyordu. Sonuç, toplam mermi genişlemesi ve maksimum hasardı. Flex Tip mermileri hedef taliminde kullanılan mermi türü değildi.

Hunter şarjörü tekrar tabancaya yerleştirip çekmeceye geri koydu. İçinde silah ruhsatı dışında başka hiçbir şey yoktu. Hunter, Çavuş Velasquez'e hitaben, "Kurbanın çantasının oturma odasındaki kanepede bulunduğunu söylemiştiniz," dedi. 'Evet, bu doğru.'

'İçinde ilginç bir şey var mı?'

'HAYIR.'

Hunter çenesinin alt tarafını kaşıdı ve gözleri her yerde gezinirken odada yavaş yavaş dolaşmaya başladı. Yatağın yan tarafına dönmeden önce elbise askısıyla şifonyer arasındaki boşluğa ulaştığında bir an durakladı. Dikkati tekrar komodinin üzerine döndü.

'Bu tamamen yanlış geliyor.'

“Ne yapıyor?” diye sordu Garcia. "Silah mı?"

Hunter, "O da öyle," diye onayladı. “Ama ben bu odadan bahsediyorum.” Garcia kararsız bir bakışla etrafa baktı.

Hunter, Dr. Slater ve Çavuş Velasquez'in de aynısını yaptığını gördü. “Ne demek istiyorsun Robert?” diye sordu Garcia.

Hunter, "Eğer burası sizin odan olsaydı ve bunlar da sizin eşyalarınız olsaydı, bu şekilde düzenler miydiniz?"

Garcia bir an durup bakışlarının her bir mobilya parçası üzerinde birkaç saniye durmasına izin verdi. 'Eh, ben. . . muhtemelen ayakkabı rafına ya da makyaj gereçlerinin bulunduğu şifonyere ihtiyacı olmayacak.'

Hayır, kastettiğim bu değil Carlos. Yatağın konumundan ve elbise askısından bahsediyorum. . . burada gördüğünüz her şey. Eğer bu sizin odan olsaydı ve bu da sizin mobilyanız olsaydı, bunu yapar mıydınız? *düzenlemek* böyle mi?”

Garcia bir kez daha odayı ve içindekileri inceledi; bu sefer konumlarına daha fazla dikkat etti. “Eh, burası biraz fazla sıkışıkmış gibi geliyor.”

"Kesinlikle," diye kabul etti Hunter.

"Ama bunun nedeni yer olmaması değil," diye araya girdi Dr.

Slater, bakışları yerden tavana, sonra duvardan duvara kayıyordu. 'Bu yeterince büyük bir oda. Buradaki sorun gerçekten mobilyaların yerleştirilmesidir. Birkaç eşyayı hareket ettirirseniz oda çok daha büyük görünecektir.'

"Tamam," Hunter da onunla birlikte gitti. ‘Peki neyi değiştirirdin? Nereyi hareket ettirirdin?'

Herkes kısa bir süreliğine bunu düşünüyormuş gibi göründü. “Başlangıç olarak muhtemelen yatağı elbise askısıyla değiştirirdim.” İlk cevap veren Garcia oldu.

Dr. Slater başını salladı. 'Kesinlikle. Sadece şuna bak. Yatağın ayakucu kapıdan sadece birkaç metre uzakta, odaya girerken neredeyse yolunuzu kapatıyor. Dikkatinizi bir anlığına ondan uzaklaştırırsanız her seferinde bacağınızı ona vurursunuz. Ayrıca o pencerenin yarısını kapatmaya da gerek yok,' diye ekledi, onu işaret ederek. 'Yatağı ve elbise askısını değiştirirseniz, oda hem daha geniş görünür, hem de gün içinde çok daha parlak hale gelir.'

Çavuş Velasquez kapıdan, "Belki de enerjiyle ilgili bir şeydir," diye önerdi. 'Bilirsin . . . şu feng gibi bir şey.'

"Feng shui" dedi Garcia.

'İşte bu. Belki o da böyle bir duyguyu arzuluyordu.”

Hunter başını salladı. 'HAYIR. Feng Shui'nin ilkesi, enerjinin sınırsız ve kesintisiz olarak akması gerektiğidir. Bu durumda kapıdan gelen enerji yatağı kesecek, pencereden gelen enerji ise elbise askısı tarafından engellenecektir. Bu odada feng shui'ye dair hiçbir şey yok.'

Dr. Slater ve Çavuş Velasquez Hunter'a merakla baktılar. Hunter omuz silkerek "Çok okudum" diye açıkladı. Yatağa bir adım daha yaklaşarak Çavuş Velasquez'e, "Bana bir iyilik yapar mısın?" dedi. 'Kapının hemen dışında durup benim için kapıyı kapatır mısın lütfen? Sadece bir saniyeliğine. Bir şeye bakmak istiyorum.”

Çavuş bu isteğe kaşlarını çattı ama itaat etti.

Hunter'ın gözleri kapıdan yatağa, sonra da pencerelere kaydı. Birkaç saniye sonra, "Sorun değil, Çavuş," diye seslendi. ‘Kapıyı tekrar açabilirsin.’

Velasquez odaya tekrar girerken, "Merakımı bağışlayın," dedi. 'Peki kurbanın yatak odasındaki mobilyaları nasıl düzenlediğinin cinayetle ne ilgisi var?'

"Belki de hiçbir şey," diye kabul etti Hunter, yatağın altını kontrol etmek için dizlerinin üzerine çökerken. Hiçbir şey bulamadı. 'Ama bu dairede, tüm oda gibi, doğru gelmeyen pek çok şey var ve bunun sadece bir tesadüf olduğunu düşünmüyorum. Bunun özel bir nedeni olmalı.”

“Peki, sizce bu sebep ne olabilir?” diye sordu Velasquez. Hunter

tekrar ayağa kalktı. “Sanırım korktuğu içindi.” Çavuş bir an tereddüt etti. 'Korkmuş? Neyden korkuyorsun?' 'Neyden değil?' diye yanıtladı Hunter. ‘Kimin.’ Açıklarken işaret etti.

'Yatağı buraya yerleştirerek kapıya dönük uyuyabilirdi. Bu yüzden yatağın sol tarafında uyuyordu, bunu da komodinden biliyoruz. Koridorun ışıklarını açık bırakırsa, ki her gece yaptığına eminim, kapının altındaki gölgeleri, odasına yaklaşan herkesin ayak seslerini görebilirdi. Tıpkı sen dışarıda dururken benim seninkini gördüğüm gibi.”

Velasquez içgüdüsel olarak ayakkabılarına baktı.

Hunter, "Yatak odası kapısının iç kısmında da oldukça yeni bir sürgülü kilit var" diye devam etti. "İddiaya girerim dört ay önce buraya taşındığında orada değildi. Onu oraya kendisi koymuştu ve hem kilit hem de kilit üzerindeki çizik izleri onu düzenli olarak kullandığını gösteriyor."

Çavuş Velasquez kilidi kontrol etti. Oldukça yeni göründüğünü kabul etmek zorundaydı.

'Ayrıca apartmanın çevresinde onun kesinlikle birinden korktuğunu gösteren diğer işaretler de var.'

“Peki bunlar hangi işaretler?” diye sordu Velasquez.

“Eh, başucu masasında “aşırı önyargılı” mermilerle dolu otuz sekiz adet Özel Savaş tabancası var.’ Herkesin dikkatini tekrar yatağa çekti. 'Ayrıca yere yakın alçak bir platform yatağımız var, böylece kimse onun altına saklanamaz. Bir elbise askısı, gardırop değil, böylece kimse içine saklanamaz.' Kapıya geri döndü. 'Banyoda şeffaf, içi görülen bir duş perdesi var, bu yüzden kimse onun arkasına saklanamaz. Uyumakta zorluk çekiyordu ama uyku haplarını almayı reddetti. Banyodaki aynalı dolabın içinde dokuz ay öncesinden kalma tam bir reçete var. Koridorda, depo odasında koyu kırmızı bir perde toplanmış durumda. Perdenin oturma odasındaki sürgülü balkon kapısına ait olduğunu tahmin ediyorum. Bunları indirdi ve yerine pek de çekici olmayan, boncuklu, boncuklu bir perde koydu. Ön kapıdakinin aynısı. Görünüşlerini beğendiği için bunu yaptığını sanmıyorum.'

Çavuş Velasquez, Hunter'ın düşüncelerini anlayarak, "Gürültü," dedi.

Hunter yine kabul etti. ‘Davetsiz bir misafir bu daireye ön kapıdan ya da balkondan girerse uyarı alacaktır.’

Çavuş, "Balkon mu?" diye sordu. “Üç kat yukarıda.” Hunter başını salladı. 'Ve yine de bazı nedenlerden dolayı kendini güvende hissetmiyordu. Kendi evinde bile.”

Dokuz

Dr. Slater'ın adli tıp ekibinin orada yapacakları işi bitirmesini beklemekten başka yapacak hiçbir şey kalmadığından Garcia, olay yerinden sabah 3:20 civarında ayrıldı. Güneş doğmadan önce en az birkaç saat uyumaya çalışmak istiyordu.

Uyumanın imkansız olduğunu bilen Hunter, geride kalmayı ve Karen Ward'ın cesedinin bağlarından kurtarılıp Los Angeles İlçe Adli Tıp Kurumu'na nakledilmesini beklemeyi seçti. Emin olmak için resmi otopsi sonuçlarına ihtiyaçları vardı ve bu da bir, belki iki gün sürecekti, ancak kurbanın vücudunda görünür başka yara veya morluk olmadığından Hunter, Dr. Slater'ın değerlendirmesinde haklı olduğundan oldukça emindi. Ölüm, sol oküler göz küresi boşluğu yoluyla temporal lobun delinmesinin neden olduğu şiddetli beyin travmasının sonucu olarak gerçekleşmişti. Başka bir deyişle, Karen Ward, sol gözünden beynine ulaşacak kadar uzun bir cam sapla şiddetli bir şekilde bıçaklandıktan sonra hayatını kaybetti, ancak yüzü aynalı cam tarafından vahşice parçalanmadan önce değil.

Hunter, Long Beach'teki 305 numaralı daireden ayrıldığında, güneş ışığının ilk ışınları geceyi silmeye başlamıştı. O perşembe sabahının erken saatleri boyunca gelip giden yağmur da sanki kendi çilesinden bıkmış, gün ağarırken tamamen dinmişti.

Hunter, Los Angeles'ın güneydoğusundaki Huntington Park'taki tek yatak odalı dairesinin kapısını açtı ve içeri adım attı. Mekan küçüktü ama temiz ve rahattı; yine de herhangi bir ziyaretçinin mobilyalarının çoğunun Goodwill tarafından bağışlandığını düşünmesi affedilirdi. Ve hedeften çok da uzaklaşmış olmazlardı. Siyah deri kanepe, birbiriyle uyumsuz koltuklar, aşırı kalabalık rafların ağırlığı altında ezilecekmiş gibi görünen kitaplık ve çizik ahşap
Bilgisayar masası olarak da kullanılabilen kahvaltı masasının tamamı mahalledeki farklı bahçe satışlarından gelmişti.

Hunter kapıyı arkasından kapattı ama olduğu yerde durarak dairesindeki sessizliğin ve karanlığın onu bir anlığına yavaşça sarmalamasına izin verdi. Gözleri gölgelerin üzerinde duran oturma odasını taradı ve yalnız yaşayan bir kadının kendi evine her adım attığında korkmasının ve güvensiz hissetmesinin nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştı. Yatağa her girdiğinde ya da mutfağa her girdiğinde korkmak nasıl bir duyguydu? Kaygının ve paranoyanın hayatını ne kadar çabuk ele geçireceğini hayal etmeye çalıştı.

Çok uzun sürmedi karar verdi.

Hunter banyoda duşu açtı ve güçlü sıcak suyun altına adım atarak

boynunun arkasındaki ve omuzlarındaki sert kaslara masaj yapmasını sağladı. Gözlerini kapattı ve olay yerinin görüntüleri bir korku filmi gibi göz kapaklarının içinde oynamaya başlayana kadar yaklaşık on saniye kadar rahatlamayı başardı. Henüz soruşturmanın açılış raporunu bile sunmamıştı ve zaten kafasında birçok düşünce birbiriyle çarpışıyordu.

Karen Ward takip ediliyor muydu?

Hunter'ın dairesinde gördüklerinin çoğu kesinlikle bunu ima ediyordu. Sürekli bir başkasından korkarak yaşayan bir kişinin davranış biçimini tanıyabilecek kadar, failin sapkın olduğu ortaya çıkan yeterince vaka üzerinde çalışmıştı. Ve istatistiklerin korkutucu derecede şaşırtıcı olduğunu biliyordu.

ABD'de her yıl altı milyondan fazla insan takip ediliyordu. Yalnızca Los Angeles'ta bu sayı her altı kadından biri ve her on dört erkekten biri anlamına geliyor. Her 11 kadından biri birden fazla kez takip ediliyordu ve bu rakamlar, sorunun zaten kontrolden çıktığı internet ve sosyal medya takiplerini hesaba katmıyordu. Melekler Şehri'ndeki sorun o kadar şiddetli hale gelmişti ki, 1990 yılında LAPD tarafından yalnızca taciz ve/veya ısrarlı takiple mücadele etmeye adanmış bir birim oluşturuldu - Tehdit Yönetim Birimi (TMU). Yıllar boyunca birkaç ünlü vakası haberlere konu olmuştu, ancak bunlar sorunun ihmal edilebilir bir yüzdesini oluşturuyordu. Gerçek şu ki çoğumuz izlenmeyi düşünmüyorduk. Çoğumuz kendimizi başka birinin takıntısının nesnesi olarak görmüyorduk ve bu nedenle eylemlerimizde daha az dikkatliydik, daha az özel davrandık ve soruna olan ilgimiz genellikle azdı ya da hiç yoktu.

Pek çok kişi için sürpriz olan şey, kadın takipçilerin insanların hayal edebileceğinden çok daha yaygın olması ve en az erkek meslektaşları kadar şiddetli ve ölümcül olabilmeleriydi; takıntı cinsiyet, ten rengi arasında ayrım yapmıyordu. , sosyal sınıf, din veya bu konuyla ilgili başka herhangi bir şey.

Ancak Hunter, Karen Ward'ın davranış şekli konusunda gerçekten haklıysa, katilin MO'su tamamen yanlıştı.

Birinin yüzünü kırık cam parçalarıyla dolu bir konteynere defalarca çarpmanın vahşeti, Hunter'ın bildiği herhangi bir sapkınlık vakasındaki şiddeti aşıyordu, ancak karakteristik olmayan aşırı şiddet kullanımı hepsi değildi. Görünüşe göre, kirli bir oyunun parçası olarak katili, kurbanın cep telefonunu kullanarak en yakın arkadaşıyla iletişime geçmiş ve onu her şeyi bir video görüşmesi üzerinden izlemeye zorlamıştı.

Neden? Bunun mantığı neydi?

Esasında ısrarlı takip, bir kişinin diğerine gösterdiği, genellikle reddedilme, kıskançlık, intikam, kıskançlık, güvensizlik veya basit

manyak dürtülerin yol açtığı istenmeyen veya takıntılı ilgiydi. Bu bir *kişiden kişiye* Hunter bunu çoğu kişiden daha iyi biliyordu, o halde video görüşmesinin sadizmi neden? Neden bir başkasını en bireysel zorlamalardan birine sürükleyesiniz ki? Öfkeyi, vahşeti kamuoyuna duyurmak niye? Hiçbir anlam ifade etmiyordu. Hunter'ı en çok korkutan şey de buydu.

On

Hızlı bir kahvaltının ardından Hunter, Garcia ile bağlantıya geçti ve Los Angeles'ın güneyindeki Liman Bölgesi'ni oluşturan on üç mahalleden biri olan West Carson'daki South Vermont Bulvarı'nda buluştular. Adres Çavuş Velasquez'den gelmişti ve en çok konuşmak istedikleri kişiye aitti: Karen Ward'ın en iyi arkadaşı Tanya Kaitlin.

Vermont Avenue, Los Angeles'ın en uzun süredir devam eden kuzey/güney caddelerinden biridir; toplam uzunluğu yirmi üç mili aşar ve yirmi iki tanesi neredeyse mükemmel bir düz çizgide ilerler. Kendilerine verilen adres onları Güney Vermont Bulvarı'nın alt ucuna, Batı Torrance Bulvarı'nın hemen ötesine götürdü. Yorgun görünen mavi beyaz dikdörtgen bir yapı olan ve gözle görülür bir bakıma ihtiyacı olan bina, bir dizi dükkanın karşısında duruyordu.

Hunter arabasından inerken, “Çok mu bekledin?” diye sordu. Honda Civic'inin sürücü kapısına yaslanmış olan Garcia saatine baktı: sabah 8:16.

“Birkaç dakika bile sürmedi.” Sözlerinin ardından yarı kontrollü bir esneme geldi.

'Hiç uyuyabildin mi?'

“Çok az.” Garcia'nın cevabı garip bir baş eğmeyle geldi. Anna'yı aynı gece ikinci kez uyandırmamak için oturma odasında uyumaya karar verdim. Kötü hareket. Kanepem uyumak için yapılmamıştı. En azından 1.80 boyunda biri için değil.”

Hunter mükemmel bir şekilde ilişki kurabiliyordu.

“Saat altıda artık dönüp durmaktan bıkmıştım, bu yüzden biraz iş bitirsem iyi olacak diye düşündüm.” Garcia'nın gözleri sağ elindeki mavi dosyaya kaydı. 'Peki ya sen? Oradan saat kaçta çıktın?”

'Sizden yaklaşık bir saat kadar sonra, ceset adli tabibe götürüldüğünde, şafak sökmeden hemen önce.'

“Yani biraz uyuyup uyumadığını sormak aptalca bir soru olur, değil mi?” Hunter dönüp ortağına baktı.

“Evet,” Garcia kendisiyle aynı fikirdeydi. 'Aptalca soru.'

'Peki klasörde ne var?'

“Kurbanın temel profili.” Garcia omuz silkti. En azından bir kısmı. Operasyonlar hala bunun üzerinde çalışıyor. Bu kadar kısa sürede onun hakkında toplayabildikleri tüm bilgiler bunlar.”

"Peki, elimizde ne var?" diye sordu Hunter, mavi beyaz apartmana doğru yolun karşısına geçtiklerinde.

Garcia dosyayı açtı. 'Karen Ward, yirmi dört yaşında, on yedinci Mart ayında, anne ve babasının hâlâ yaşadığı Santa Clara County'nin Campbell şehrinde doğdu. Sabıka kaydı yok. Önemli bir borcu yok. Ehliyeti temizleyin. Dört yıl önce Los Angeles Güzellik Akademisi'nde estetik ve makyaj eğitimi almak için Los Angeles'a geldi.'

Binaya vardıklarında durdular. ‘Peki orası nerede?’

‘Culver City.’

Hunter bunu kabul etti ve Garcia devam etti.

'Kendini işine adamış bir öğrenciydi ve bir yıl sonra sınıfının ilk yüzde beşi arasında mezun oldu. Akademinin, mezunların iş bulmasına yardımcı olan bir yerleştirme programı vardır. Ona güzellik spa'sında staj yaptırdılar. . Garcia bir sonraki sayfaya döndü. 'Manhattan Plajı'ndaki Trilogy Day Spa.'

'O zaman nerede yaşıyordu?'

'Hımm. . Garcia hızla dosyayı araştırdı. 'South Bay'de bir evi paylaştı. . Kaşları bir kez yukarı aşağı kalktı. 'Buraya görmeye geldiğimiz kişiden başkası yok: Tanya Kaitlin.'

'TAMAM.'

'Karen Ward, Monterey Park'ta bulunan Glique adlı farklı bir güzellik salonunda yeni bir işe başlamadan önce bir yıl boyunca Trilogy Day Spa'daydı.' Hunter biraz şaşırmış görünüyordu. 'Monterey Parkı mı? Bu, South Bay'den oldukça uzakta.”

Garcia, 'Hiç şüphesiz' diye onayladı, 'ama işe gidip gelmiyordu. Elhamra'ya taşındı.'

'Yine mi paylaşıyorsun?'

Dosyanın başka bir hızlı taraması. ‘Belirtmiyor ama sanırım Tanya Kaitlin bunu bizim için açıklığa kavuşturabilir.’

'Doğru.'

“Bir kez daha işini değiştirmeden önce Glique'de bir yıl daha geçirdi.” Garcia, Hunter'la göz göze geldi. 'Tahmin ettin. Yeni iş. Şehrin yeni kısmı. Yeni adres.”

'Bu sefer nerede?'

'Batı Yakası'na Dönüş - Santa Monica. Yeni iş, adı verilen birinci sınıf bir güzellik salonundaydı. . . Burke Williams, Third Street Promenade'de.” “Peki ya yeni adresi?”

'Mar Vista'da Appleton Yolu.'

Garcia kaşlarını çatmadan önce bir süre sessizce okumaya devam etti.

“Ne?” diye sordu Hunter.

‘Çok hızlı değişim. Yeni bir spaya geçmeden önce Burke Williams'la sadece dört ay kaldı; Long Beach'te, East Second Street'te True Beauty adlı bir yere.'

Hunter, "Öldürülmeden önceki son işi," dedi. Çavuş Velasquez'in adresten bahsettiğini hatırladı.

"Doğru" diye onayladı Garcia.

"İlişkilerle ilgili bir şey var mı?" diye sordu Hunter. "Görüştüğü kimse var mı?"

Garcia dosya sayfalarını karıştırdı. 'Hiç bir şey.'

"İş değişikliğinin nedenleri ne durumda?" yazıyor mu? Çalıştığı spalardan herhangi biri kapandı mı? İşten mi çıkarıldı?” Daha fazla sayfa çevirme. 'Hayır. Burada hiçbir şeyim yok ama bilmek de çok isterim. Dört yıldır Los Angeles'taydı. Bunlardan birini okuyarak geçirdi ve sonraki üçünde üç kez iş değiştirdi. Tamam,” diye itiraf etti Garcia, “gerçekten duyulmamış bir şey değil ama tuhaf bir işten tuhaf bir işe atlamıyormuş. Bir kariyer kurmaya çalışıyordu ve bir güzellik uzmanı olsaydı eminim ki düzenli bir müşteri kitlesi elde etmek için çok çalışırdı. Los Angeles kadar büyük bir şehirde onun kadar dolaşırken bunu yapmak çok zor.'

Hunter kabul etti. "Aynı iş, farklı işverenler, bu da onun muhtemelen işten çıkarılmadığını gösteriyor." Öyle olsaydı referansları olmadığı için bu kadar çabuk yeni bir iş bulamazdı.'

Garcia da kabul etti. ‘Ayrılma kararı işvereninden değil ondan geldi.’ Düşünceli bir şekilde dudaklarını birbirine bastırdı. 'İş geçmişine baktığımda, ilk iki iş değişikliğinin oldukça normal göründüğünü söyleyebilirim. İlk işi; akademiden yeni mezun olmak ve Trilogy Day Spa'da stajyer olmak. Staj bitti,

Büyüme, daha fazla para, daha iyi fırsatlar ve bunun gibi şeylerin peşinde koşmak doğaldır. . . Bir sonraki işvereni Glique'e işaret ver. Konum açısından pek iyi değil ama bir kariyere başlamaya çalışırken fedakarlık yapma eğiliminde olursunuz. Santa Monica'da birinci sınıf bir güzellik salonunda iş bulmadan önce yeni işinde bir yıl geçirir. Muhtemelen güzellik uzmanı olmaya hak kazandığından beri çabaladığı şeydi.”

"Yine de," diye ekledi Hunter. 'Yeniden yola çıkmadan önce onlarla yalnızca dört buçuk ay kalıyor.'

Garcia, "Neredeyse bir deneme süresi" diye itiraf etti. 'Fakat bu sefer merdivenden yukarı bir adım atılacak gibi görünmüyor. Bunu neden yapsın ki?'

Hunter 'kim bilir' ifadesini kullandı. 'Bir şeyden ya da birinden mi kaçıyorsun?'

'Olabilir.'

Hunter binaya baktı. 'Belki Tanya Kaitlin bu çılgın görüntülü görüşme olayından daha fazlasına ışık tutabilir.'

Onbir

Hunter ve Garcia'nın Karen Ward'ın apartman bloğunun ön kapısında karşılaştığına benzer şekilde, Tanya Kaitlin'in binasının güvenliği de yalnızca eski bir interkom giriş sistemi tarafından sağlanıyordu.

Hunter 202 numaralı dairenin düğmesine bastı ve tam bir sessizlikle karşılandı. Tıklama sesi yok. Tıslama yok. Bip sesi yok. Hiç bir şey.

“Bu şey çalışıyor mu?” diye sordu Garcia.

‘Emin değilim ama değilse şaşırmam.’

Hunter biraz daha yaklaştı, sağ kulağını interkom hoparlöründen birkaç santim uzağa getirdi ve tekrar denedi. Yine de sistemin düzgün çalıştığına dair hiçbir şey duymadı. Bir adım geri çekilip kapının kilitleme mekanizmasına baktığında ikisi de minik hoparlörden gelen statik bir tıklama duydu. Bunu zar zor duyulan bir kadın sesi takip etti.

'Evet?'

'Bayan. Kaitlin mi?” diye sordu Hunter. "Tanya Kaitlin mi?"

'Evet.'

"Ben LAPD'den Dedektif Robert Hunter, daha önce telefonda mı konuşmuştuk?"

Birkaç sessiz, hafızayı araştıran saniye geçti.

“Evet, evet, elbette.” Sesi yorgun ve yenilgiye uğramış gibiydi. 'Lütfen içeri girin.'

Tiz bir vızıltı ağır kapıyı sarstı ve daha da yüksek bir tıklamayla kilidi açıldı. İterek açtıklarında menteşelere gıcırdadı. "Kahretsin," diye yorum yaptı Garcia. 'Kapıya işkence yapılıyormuş gibi görünüyor. Birisinin buna biraz yağ sürmesi lazım.'

İçeri girildiğinde üç kata da erişim yalnızca uzun, dar ve zayıf aydınlatılmış koridorlara açılan beton bir merdiven boşluğu aracılığıyla sağlanıyordu.

Hunter, "Onunla ilgili bir şey var mı?" diye sordu, ikinci kata çıkan merdivenleri çıkarken çenesi yukarı doğru kalktı.

"Çok az," diye yanıtladı Garcia, mavi dosyanın içindeki son sayfayı çevirerek. 'Tanya Kaitlin, yirmi üç yaşında, Los Angeles'ta, Lakewood'da doğup büyüdü. İki çocuktan en küçüğü. Baba, merhum. Anne, Alzheimer hastası ve oğluyla birlikte San Diego'da yaşıyor. Tıpkı kurbanımız gibi; sabıka kaydı yok. Bayan Kaitlin, Torrance'daki

DuBunne Spa Club'da güzellik uzmanı olarak çalışıyor. Karen Ward ile aynı zamanda Academy of Beauty Los Angeles'a katıldı. Birlikte mezun oldular ve bildiğiniz gibi stajları sırasında South Bay'de bir evi paylaştılar.'

‘İkisi de stajlarını aynı yerde mi yaptılar?’

'Hayır. Size söylediğim gibi, Karen Ward kendi işini Trilogy Day Spa'da yaparken, akademi de Bayan Kaitlin'in yine Manhattan Beach'te bulunan Six Degrees adlı bir yere gitmesini ayarladı. Her ikisinin de stajları on iki ay sürdü ama Tanya Kaitlin'in bundan sonraki çalışma geçmişi çok daha derli toplu.' Garcia sol işaret parmağını kaldırdı. 'Sadece tek bir iş vardı ve o da DuBunne Spa Club'dı ve hala da öyle.'

'Ne zamandır burada yaşıyor?'

Garcia, "Üç yıldan biraz fazla oldu" diye onayladı. ‘Kurbanımızla paylaştığı evi terk ettikten sonra buraya taşınmış.’

Her katta on daire vardı. Yıpranmış merdivenlerden çıktıklarında sağdaki ilk kapı Tanya Kaitlin'in dairesiydi. 202 numaranın hemen dışındaki kahverengi paspas tüm ziyaretçileri şu sözlerle karşıladı: KOMŞULARIN DAHA İYİ ŞEYLERİ VAR.

Hunter ve Garcia kendilerini sırasıyla kapının sağında ve solunda konumlandırdılar. Bu, farkına bile varmadan yaptıkları LAPD'nin zorunlu alışkanlıklarından sadece biriydi. Kapı zili yoktu, bu yüzden Garcia kapıyı birkaç kez sertçe çaldı. İçeriden yaklaşan yavaş ve ağır ayak seslerini duyana kadar on saniye daha geçti ama ayak sesleri kapıya yaklaştığında durdular ve her şey tamamen sessizliğe döndü.

Dışarıda Hunter ve Garcia birbirlerine birkaç meraklı bakış attılar. Garcia omuz silkti ve kapıyı tekrar çalmak üzereyken anahtarın iki kez yüksek sesle çevrilmesiyle kapı nihayet açıldı. Daha sonra güvenlik zincirinin payına kadar yavaşça geri çekildi.

Her iki dedektif de açık kapının arasından beliren kadını kısmen görebilmek için kendilerini yeniden konumlandırmak zorunda kaldı. Vücudunun çoğunu gölgede bırakarak acil ışıkları kapalı tuttu. Hunter ve Garcia'nın söyleyebildiği tek şey onun yaklaşık bir buçuk metre boyunda göründüğüydü.

'Bayan. Kaitlin?' diye sordu Hunter, daha iyi bir açı bulmak için başını yana eğerek. Bir tane bulamadı.

Tanya Kaitlin sesli bir cevap vermek yerine tıkanmış burnundan zor bir nefes aldı ve bunu hafif bir baş sallamayla takip etti. 'Ben LAPD Soygun Cinayet Bölümü'nden Dedektif Hunter'ım.' Kimlik bilgileri geldi. “Bu ortağım, Dedektif Garcia.” Yorgun bakışları yüzlerden kimliklere, sonra tekrar onlara döndü. Güvenlik zincirini serbest bırakarak bir kez başını salladı. Kapıyı tamamen açıp sağa doğru bir adım atarken “Lütfen içeri girin” dedi. Dışarıdaki koridordan

gelen ışık üzerine düştü ve sonunda gölge örtüsünü yok etti.

Hunter'ın gözleri sadece birkaç saniye Tanya Kaitlin'in üzerinde oyalandı. İnsani bir sıkıntı tanımına benziyordu. Normalde soluk mavi olan ancak uykusuzluk ve saatlerce süren ağlama nedeniyle kiraz kırmızısının açık bir tonunda görünen bir çift şiş göz derin koyu halkalarla çevrelenmişti. Sarı saçları dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve bu tutamlar yüzünün yanlarına düşüyordu. Ağrılı görünen burnu gözlerindeki kızarıklığı taklit ediyordu ve alnındaki ve yanaklarındaki deri de dudakları kadar kuru görünüyordu. Siyah beyaz bir bornoz giyiyordu ve ayakkabısı yoktu. Bütün varlığı yoğun sigara kokuyordu.

Lütfen içeri girin, diye tekrarladı ve onları bütçeye uygun ama oldukça zevkli bir şekilde dekore edilmiş oturma odasına yönlendirdi.

Balkon kapılarını kaplayan çiçekli perdeler neredeyse tamamen kapatılmıştı ve odanın karanlığa gömülmesini engellemek için yalnızca zayıf bir ışık soluğunun içeri girmesine izin veriliyordu. Tanya, doğu duvarının yanındaki, mavi bir kanepenin ve birkaç uyumlu koltuğun bulunduğu oturma alanını gösterdi. Oturma takımının ortasındaki cam sehpanın üzerinde neredeyse boş bir sigara paketi duruyordu. Yanında doğaçlama bir turşu kavanozu kül tablası var. İçindeki sigara izmaritleri filtresine kadar içilmişti. Odanın karşıt uçlarında birkaç büyük kokulu mum yanıyordu; narin vanilya ve böğürtlen aroması, sigara dumanının kokusuyla tamamen bastırılmıştı.

Hunter ve Garcia, Tanya'yı içeri kadar takip ettiler ama önce onun oturmasını beklediler. Balkona en yakın olan koltuklardan birini aldı. Onları doğrudan kadının önüne yerleştiren kanepeyi aldılar. Tanya otururken sanki aniden esen soğuk bir rüzgardan rahatsız olmuş gibi bornozunu daha da sıkı sardı. Birkaç saniye içinde onu koltuğunun en ucunda gören ilk pozisyonundan rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Birkaç santim geriye gitmeden önce sola, sonra sağa kaydı, bu arada gözlerini aşağıda tutarak dizlerini hedef aldı. Sonunda sırtı gergin ve koltuk arkalığından uzakta, omuzları öne doğru kambur, parmakları birbirine kenetlenmiş ve elleri dizlerinin arasına sarkık bir şekilde minderin yarısına kadar oturmaya karar verdi. 'Bayan. Kaitlin, diye başladı Hunter, bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyoruz ve bizi kabul ettiğin ve zaman ayırdığın için teşekkür etmek istiyoruz. Olabildiğince kısa konuşacağız.'

Tanya hiçbir şey söylemedi. O da başını kaldırmadı.

"Sizin ve Karen Ward'un çok iyi arkadaşlar olduğunuzu anlıyoruz." Hafifçe başını salladı.

Bir derin nefes daha.

Ve sonra Tanya gözyaşlarına boğuldu.

Hunter ve Garcia aynı durumu hatırlayamadıkları kadar çok kez yaşamışlardı. Hiç bu kadar kolay olmamıştı. Yapabilecekleri en iyi şey ona biraz zaman vermekti.

Hunter ayağa kalktı ve mutfağa doğru gözden kayboldu. Birkaç saniye sonra elinde bir bardak şekerli suyla yeniden yüzeye çıktı.

"İşte" dedi Tanya'nın yanına gelerek. 'Bundan biraz al. Kendini biraz daha iyi hissetmeni sağlayacak."

Elleri yüzüne doğru hareket etmişti; Birkaç saniye içinde ağlamaları hıçkırıklara dönüştü.

Her iki dedektif de bekledi.

'Anlamıyorum . . . Ben bunu yapmıyorum. . dedi derin hıçkırıkların arasında. Hunter, "İşte Bayan Kaitlin," diye tekrar denedi. 'Sadece birkaç yudum. Bu gerçekten kendini daha iyi hissetmeni sağlayacak."

Bir dizi yeni derin nefesin ardından Tanya sonunda yüzünü bıraktı. Bakışları Hunter'ı buldu ve suya uzandı.

'Teşekkür ederim.'

Hunter ona anlayışlı bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Ufacık bir yudum aldı ve bardağı sehpanın üzerine koymasını işaret etti. Garcia koltuğunda öne doğru ilerledi.

"Biraz daha fazla Bayan Kaitlin," diye ısrar etti ona. 'Faydası olacak, sana söz veriyorum.'

Pes edip bardağı dudaklarına götürmeden önce uzun bir süre tereddüt etti. Bu sefer insan büyüklüğünde üç yudum içti. Lütfen bana Tanya deyin, dedi bardağı bırakırken. 'Ve evet, Karen ve ben çok iyi arkadaşlardık.'

Hunter koltuğuna dönmeden önce Tanya'ya bir kağıt mendil uzattı. Ona tekrar teşekkür etti ve uçlarından birini gözlerinin köşesine sürdü. Bakışları masanın üzerindeki sigara paketine kaydı ve belki de acısından dolayı açıklama yapma ihtiyacı duydu.

"Bunlardan birini yaktığımdan bu yana iki yıldan fazla zaman geçti." Endişeyle kıkırdadı. "Bu benim acil durum çantamdı." Dudaklarının köşeleri biraz yukarı doğru kıvrıldı ama bu bir gülümseme yaratmaya yetmedi. "Sigara içiyor musun?" diye sordu.

'Hayır.' Her iki dedektifin cevabı aynı anda geldi.

"Hiç yaptın mı?"

Garcia başını salladı.

Hunter, "Çok uzun zaman önce," diye yanıtladı.

'Tandığım pek çok eski sigara tiryakisi, herhangi bir nedenden dolayı sinirlerin gerçekten kontrolden çıkması ihtimaline karşı, bir yerlerde acil durum çantası saklıyor. Geçtiğimiz birkaç yılda birkaç kez o paketin üzerindeki mührü kırmaya çok yaklaştım ama iyi iş çıkardım. . . ta ki dün geceye kadar." Bir anlığına gözlerini kaçırdı. 'Aslında burada sigara içmemem gerekiyor ve dışarıdaki parlaklığa

dayanabilseydim sigarayı balkonda içerdim, ama...' . .” Başını sallarken cümlenin havada kalmasına izin verdi. 'Tadı güzel olan veya kendinizi iyi hissetmenizi sağlayan her şeyin sizin için gerçekten kötü olması komik, değil mi?'

Hunter ona tekrar gülümsedi. Şekerli su etkisini göstermeye başlamıştı. Dilini kurumuş dudaklarının üzerinde gezdirdi ve sanki 'hazırım' diyormuş gibi dedektiflere baktı.

"Tanya," dedi Hunter sakin ve sabit bir sesle, göz teması kurarak. "Bunun zor olacağını biliyorum, o yüzden lütfen ihtiyacın olduğu kadar uzun sür, ama bize dün gece aldığın şu video görüşmesini anlatır mısın?" hatırlayabildiğin kadar ayrıntı?'

Tanya'nın bakışları sehpaya döndü ve tekrar bardağa uzandı. İki büyük yudumun ardından ağır bir duraklama geldi ve ardından bakışları uzaklaşarak hiçbir şeye odaklanmadı.

"Tamam" dedi sonunda.

Hunter ve Garcia not defterlerini hazırladılar.

Tanya hikayesine duştan çıktığı andan itibaren başladı.

On iki

Hunter ve Garcia, Tanya'nın olaylara ilişkin anlatımını neredeyse tam bir sessizlik içinde dinlediler. Ya bir noktayı açıklığa kavuşturmak için ya da anının zihninde o kadar canlı hale geldiği ve histerik olmaya yaklaştığı anlarda onu sakinleştirmeye çalışmak için sadece birkaç kez sözünü kestiler.

Onlara görüşmenin nasıl sona erdiğini anlatırken Tanya bir kez daha kendini hasta olma dürtüsüyle mücadele ederken buldu. Masanın üzerindeki sigara paketine uzandı ve titreyen eliyle son paketi dudaklarına götürdü, ancak şekerli su ve nikotinin sakinleştirici etkisine rağmen Tanya'nın sinirleri onu yenmeyi başardı ve bir kez daha gözyaşlarına boğuldu.

Hunter ona yeni bir kağıt mendil uzattı.

Tanya'nın aldığı video görüşmesinin ayrıntılarını anlatması için geçen yaklaşık yirmi dakika boyunca Hunter sadece sözlerine değil aynı zamanda yüz ifadelerinin yanı sıra vücut ve göz hareketlerine de çok dikkat ediyordu. Evet, belli işaretleri vardı: Sinirli elini sık sık yüzüne götürüp, gevşek bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırması; inanmakta zorlandığı bir şeyi anlattığında -ki bunlardan çok vardı- huzursuzca başını sallaması ve tırnaklarının karıştırılması; ama bunlar yalan işaretleri değil, korku işaretleriydi. Yaşadıkları onu gerçekten dehşete düşürmüştü.

Garcia, Tanya'ya yeni bir bardak şekerli su getirdi ve bu sefer hiçbir teşvike ihtiyacı yoktu ve bardağın tamamını üç büyük yudumda bitirdi. Yeterince sakinleşmiş gibi göründüğünde Garcia ilk soruyu sordu.

“Arayan kişi aramayı bitirmek için Bayan Ward'un telefonuna uzandığında telefonun kasıtlı olarak yukarıya doğru çevrildiğini ve arayanın yüzünü gördüğünüzü söylemiştiniz, değil mi?”

Tanya bir kez daha boğuk bir nefes aldı.

“Evet ama bu bir yüz değildi.”

Garcia kaşlarını çattı.

'Üzgünüm?'

‘Bu bir maskeydi. Bir çeşit hastalıklı korku maskesi.”

Garcia koltuğunun kenarına doğru ilerlemeden önce hızla Hunter'a baktı. Bunun senin için zor olacağını biliyorum Tanya ve senden o görüntüleri tekrar aklına getirmeni istemek zorunda kaldığım için özür dilerim ama bunun herhangi bir ayrıntısını hatırlıyor musun? Bize bu maskeyi tarif etmeyi deneyebilir misiniz?'

Tanya gözlerini Garcia'ya kilitledi. 'Hatırladın mı? Yaşadığım sürece bunu asla unutamayacağım.” Sağ işaret parmağını ağzının sağ köşesine götürdü. ‘Yüzünün yan tarafında buradan buraya uzanan büyük bir açık kesik vardı.’ Parmağını ağzından yanağının üzerinden sağ kulağına kadar sürükledi. "Dengesiz, korku dolu bir palyaço gülüşüne benziyordu ve içinden dişleri görülebiliyordu ama insan dişleri gibi değildiler." Her tarafı kana bulanmış devasa, keskin, sivri dişlerdi bunlar. Ağzının ve çenesinin her yerine bulaşmıştı.”

Nefes almak için durdu, hafızasının ona fırlattığı görüntülerle açıkça mücadele ediyordu.

‘Ağzının diğer köşesi kesilmemişti ama tamamen sarkıktı ve şekli bozulmuştu.’

Hunter, Tanya'nın ellerinin yeniden titrediğini fark etti.

Tanya, "Onun da burnu yoktu" diye ekledi. 'Sadece bir kütük, sanki ısırılmış ya da yüzü koparılmış gibi. Ve gözleri bir şeytanınki gibiydi.”

“Şeytanınki gibi mi?” diye sordu Garcia. 'Ne demek istiyorsun?'

'Onların rengi.'

'Peki ya renkleri?'

'Kırmızıydılar. Ve sadece irisi kastetmiyorum.” Kendi gözlerinden birini işaret etti. ‘Her şeyi kastediyorum. Aralarında hiç beyaz yoktu. Tıpkı kanla dolu iki deliğe benziyorlardı.”

Nefesi bir kez daha zorlanmaya başlamıştı. Normale dönmesi biraz zaman aldı.

'Kafası da dahil olmak üzere yüzündeki derinin geri kalanı. . Tanya açıklarken işaret etti, '. . . sanki yüzü yanmış gibi topaklı ve kösele

gibiydi.” Sinirli bir şekilde başını iki yana salladı. 'Bak, bunun sadece bir şey olduğunu biliyorum
maske, ama şimdiye kadar gördüğüm en kötü görünümlü şeydi. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım.”

Hunter şaşırmamıştı. Tanya'nın hikayesini dinledikten sonra, Tanya'nın tam olarak katilin hissetmesini istediği gibi hissettiğinden emindi; savunmasız ve dehşete düşmüş.

“Yani tam kafalı, lastik tip bir maske miydi?” diye sordu Garcia. 'Başınızın arkasına sabitlediğiniz veya bağladığınız elastik bantlı veya kurdeleli olanlardan değil mi?'

'Ah hayır, kesinlikle tam bir maskeydi. Bundan eminim.”

Hunter, Tanya'nın dikkatini tekrar çekerek, "Eskiz sanatçılarımızdan birinin sizinle temasa geçmesini istememizin bir sakıncası var mı?" diye sordu. ‘Bu maskenin kompozit çizimi bize yardımcı olabilir.’

Tanya bornozunu tekrar vücuduna sıkıca sararken nefes aldı. Kendini savunmasız hissettiğinin tipik bir işareti.

'Evet. Elbette.'

Hunter devam etmeden önce gülümseyerek ona teşekkür etti. 'Arayan kişiden de 'o' diye bahsettiniz. Ama sesin, korku filmlerindeki bir iblisin sesine benzeyecek şekilde elektronik olarak değiştirildiğini söylemiştiniz, değil mi?' Tanya da aynı fikirdeydi.

'Arayanın erkek olduğuna dair net bir işaret veren herhangi bir şey var mıydı?'

Bir saniye sürdü. 'Maske bir şeydi. Ne kadar korkunç olsa da kadın yüzü değil erkek yüzüydü ama aynı zamanda omuzları ve vücut tipi de vardı. Çok geniş. Bir kadın için fazla güçlü. Bu manyak her kimse, tamamen siyah giyinmişti ve kıyafetleri dardı. Tamamını göremiyordum ama gördüğüm şey kesinlikle bir kadın için fazlasıyla kaslıydı.' Tanya bir an için biraz kafası karışmış gibi göründü. 'Kadınlar böyle bir şey yapabilir mi? Bu tür bir şiddet mi?'

Hunter, "Bazıları öyle," diye yanıtladı.

Karışıklık şoka dönüştü.

"Siz ve Bayan Ward ne zamandır arkadaşsınız?" Garcia görevi devraldı. 'Hımm. . . yaklaşık üç buçuk yıl. Güzellik Akademisi'ndeki kozmetoloji kursumuzda tanıştık ve anında çok iyi arkadaş olduk.'
'Pete Bayan Ward'ın erkek arkadaşı mıydı?'

Tanya Garcia'ya bakarken sol kaşı hafifçe kalktı. Görüşme sırasında bir an Karen ve Pete adında birinin sana şaka yaptığını düşündüğünü söyledin. Pete kim? O muydu
Karen'in erkek arkadaşı mı?'

“Ah, hayır.” Tanya başını sallarken gülümsedi. 'Bu Pete Harris olurdu. Kadınlarla hiç ilgilenmiyor. O bir makyaj sanatçısı ve çok iyi

bir arkadaşımız. Film stüdyoları için pek çok "yerinde" makyaj yapıyor, bu yüzden sürekli seyahat ediyor. En son Avrupa'da Tom Cruise ya da önemli bir isimle sette çalıştığını duydum. Belki de geri dönmüştür ve o ve Karen iğrenç bir şakayla bana saldırmaya karar vermişlerdir diye düşündüm. Ne demek istediğimi anlıyorsan, Pete'in çok tuhaf bir mizah anlayışı var.'

Garcia not defterine bir şeyler yazdı.

'TAMAM . . . Bayan Ward'un romantik bir ilişki içinde olup olmadığını biliyor musun?" Pffff, yakın bile değil,' diye yanıtladı Tanya, imanın gülünç boyutlara vardığını ima eden bir ses tonuyla. 'Hepsi ile değil. . Aniden durdu ve nefesini tuttu.

‘Aman Tanrım.’ Gözleri genişledi ama sanki yine hiçbir şeye odaklanmıyor gibiydiler. “Bunu hiç düşünmemiştim.” Bir kez gözlerini kırpıştırdı. 'Bunu tamamen unutmuştum.'

Hunter ve Garcia bir anlığına birbirlerine baktılar.

“Bunu unuttun mu, ne?” diye sordu Garcia.

Tanya'nın bakışları yavaşça önünde oturan dedektiflere döndü.

'Karen'ın takipçisi.'

On üç

Bay J (adamına bu şekilde hitap edilmesini tercih ediyordu) son bir buçuk yıldır 'uyanma' alarmına aynı çileden çıkarıcı melodiyi programlamış olmasına rağmen, o sabah silkinmesi bir dakikadan fazla zaman aldı. onu çevreleyen uyku sisi ve kulaklarının ve beyninin duyduğu sesi tanıyıp çözmesi için. Sis nihayet dağıldığında Bay J harekete geçti, komodinin üzerindeki cep telefonuna uzandı ve alarmını hızla kapattı.

Dikkatlice döndü ve yanında yatakta yatan kadına baktı. Yirmi bir yıllık karısı Cassandra diğer tarafa bakıyordu, görünüşe göre hala derin uykudaydı.

Bay J rahat bir nefes aldı; alarmın kendisini uyandırmasına fırsat vermeden alarmı çalıştırdığına memnundu. Cassandra'nın dalgalı sarı saçlarının çıplak omuzlarını okşamasına bakarak birkaç dakika orada yattı. Ona doğru kaymayı ve boynunun arkasını nazikçe öpmeyi düşündü - bir, iki kez. . . binlerce kez – ama eğer onu o zaman ve özellikle bu şekilde uyandırırsa ikisinin de işe geç kalacağını biliyordu. . . ve bu zaten o hafta iki kez olmuştu.

Bay J, Cassandra'yla yıllar önce ilk tanıştığında, onun öfkesi ve düşüncesiz davranışı onu ona çeken pek çok şey arasındaydı. O şimdiye kadar tanıştığı en anlayışlı ve destekleyici kadındı.

Tartıştıkları konu ne olursa olsun onun görüşleri her zaman zekice ve düşünceliydi. Heyecan vericiydi. İlham veriyordu. Eğlenceliydi ve birlikte geçirdikleri bir an bile sıkıcı gelemezdi. Çıkmaya başladıktan yalnızca üç ay sonra evlenmişlerdi ve o zamanlar birbirlerine duydukları arzunun sonu yokmuş gibi görünüyordu. Zamanlarının çoğunu yatakta birlikte geçiriyorlar ve düğünden bu kadar kısa bir süre sonra hamileliğini duyurmalarına kimse şaşırmadı. Eğer Bay J'ye kalmış olsaydı,
daha fazla çocuğu vardı, en azından bir tane daha ama Cassandra ona şimdilik bir tanenin yeterli olduğunu söyledi.

'Belki biraz sonra tatlım' demişti ama bu 'sonra' hiçbir zaman gerçekleşmemişti. Bunun yerine ilişkileri bir düşüşe geçti.

Her çift, ne kadar aşık olursa olsun ya da bir zamanlar ne kadar aşık olursa olsun, ilişkilerinde, özellikle de sevişme söz konusu olduğunda, kaçınılmaz olarak zor bir döneme girecektir. Bay J ve Cassandra'nın durumunda bu zorlu dönem, oğulları Patrick'in doğumuyla başladı. İlk başta, hala nispeten düzenli olmasına rağmen, seks çok daha az ateşli ve çok daha hesaplı ve dikkatli hale gelmişti. Neredeyse tamamen geri çekilme yıllar sonra, küçük Patrick ergenlik çağına ulaştığında gerçekleşti. Bay J için bunlar evliliğinin en kötü yıllarıydı.

Neredeyse karısına yaklaşmayı denediği her seferde, Cassandra kibarca ama kesin bir şekilde onun bu teklifini reddediyordu. Sadece ara sıra onunla sevişmesine izin veriyordu ve o zaman bile bu hareket hızlıydı ve oldukça mekanikti; yine de bazı çok nadir gecelerde, *o* ona ulaşan kişi o olurdu ve o geceler tıpkı eski günlerdeki gibi, hatta daha da iyi olurdu.

Cassandra, Bay J'yi kendisine doğru çekmeden önce ışıkları kapatıp yatağa girmesini bekledi. Önce tüyleri diken diken olan tadı hissedene kadar tüm vücudunu öpüyor, sonra boynuna ve omuzlarına küçük tutkulu ısırıklarla daha da fazla sataşıyor, sonra onu ağzına alıp patlamanın eşiğine getiriyordu ama asla tam olarak bu değildi. Nefesini toparlaması için ona biraz zaman veriyor ve sonra onu sırtüstü yatırıp üstüne çıkmasını sağlıyordu. Tırnaklarını o kadar çılgınca göğsüne batırıyordu ki çoğu zaman kan akıyordu ama Bay J'nin umurunda değildi. Aslında onunla ilgili her şeyi seviyordu. Cassandra'nın onun üstündeyken nasıl titrediğini seviyordu. Onun zevk dolu inlemelerini duymayı seviyordu ve hepsinden önemlisi, onun gözlerini kapatmasını ve öyle sarhoş edici bir şekilde nefes almasını görmeyi seviyordu ki, bu onu neredeyse başka bir boyuta taşıyacaktı.

Evet, Cassandra'nın oğullarının doğumundan sonra, özellikle de ergenlik yıllarında oldukça sakinleştiğine şüphe yoktu, ama

Cassandra artık üniversiteye gittiğinden beri giderek eski haline daha çok benzemeye başlamıştı. Dürtüsellik geri dönmüştü. Tahmin edilemezlik geri dönmüştü ve kocasına olan tutkusu ve şehveti geri dönmüştü, ancak ilk tanıştıkları zamanki kadar yoğun olmasa da bu anlaşılabilir bir durumdu ve Bay J'nin gözünde bir tür lütuftu. Artık yirmili yaşlarının başlarını çoktan geçmişti ve
Gerçekte, Cassandra'nın ona duyduğu arzu yıllar önceki haline dönmüş olsaydı onunla başa çıkabileceğinden emin değildi.

Ama kesin olan bir şey vardı: Evliliklerinin yaşadığı tüm engellere, hâlâ yaşadıkları tüm küçük sorunlara rağmen Bay J, karısını sevmekten asla vazgeçmemişti. Eğer gerçekten ruh eşi diye bir şey varsa, hiç şüphesiz kendisininkini bulmuştu.

On dört

Hunter ve Garcia'nın, Karen Ward'ın dairesinde buldukları tüm ipuçlarına dayanan şüphelerine rağmen, 'takipçi' kelimesi hâlâ kulaklarında yankı odasında patlayan bir bomba gibi çınlıyordu.

Garcia, Hunter'a şüpheci bir bakış atarak, "Karen Ward takip mi ediliyordu?" diye sordu.

Tanya, "Aman Tanrım," diye fısıldadı ve elini ağzına götürdü. Garcia'nın sorusunu duymamış gibi görünüyordu. 'İnanamıyorum. Bunu düşünmediğime bile inanamıyorum.'

“Tanya?” diye seslendi Garcia, onunla göz göze gelmek için başını biraz sola doğru eğdi. İşe yaramadı. Bakışları halının üzerindeki rastgele bir noktaya odaklanmıştı.

“Tanya?” Tekrar denedi.

Hiç bir şey.

'Bayan. Kaitlin?' Bu sefer daha sertti.

Sonunda mini transından kurtuldu ve Garcia'ya baktı. 'Üzgünüm.

Neydi o?'

“Karen Ward sana hiç takip edildiğinden bahsetti mi?”

'Hımm. . . evet.” Tanya hâlâ biraz şaşkın görünüyordu. 'Evet, elbette bana söyledi. Biz çok iyi arkadaştık. Bunu yapmadığıma bile inanamıyorum. . “Bize bundan bahseder misiniz?” Garcia onun sözünü kesti.

Tanya yüklü bir nefes bıraktı. “Sana bildiklerimi söyleyebilirim.” Koltuğunda kendini yeniden ayarladı, bu sefer sonunda daha da derine inip sırtını koltuk arkalığına yasladı. 'Sanırım her şey bir yıldan daha kısa bir süre önce, Karen'ın Santa Monica'daki çok prestijli bir güzellik spası olan Burke Williams'ta işe başlamasıyla başladı. Karen

harika bir güzellik uzmanıydı. Çok bilgili. Detaylara çok özenli. Yaptığı işte çok iyiydi ve
tatlı, tatlı insan. Müşterilerinin tümü onu seviyordu, dolayısıyla bu kadar arzu edilen bir işe bu kadar çabuk ulaşmayı başarması şaşırtıcı değildi.'

Hunter, Garcia'nın dosyasından okuduğu bilgiyi hatırlayarak, "İşte o zaman Alhambra'dan Mar Vista'ya taşındı," dedi. "Evet, doğru" diye yanıtladı Tanya. ‘Çok güzel bir küçük daire.’ ‘Bunu herhangi biriyle paylaşıyor muydu?’

'Hayır, yalnız yaşıyordu.'

"Tamam" dedi Garcia. 'Peki Bayan Ward Burke Williams'ta çalışmaya başladığında ne oldu?'

Tanya bacak bacak üstüne attı ve sol dizini kaşıdı. 'Sanırım BW'ye katıldıktan yaklaşık iki ay sonra bu tüyler ürpertici notları almaya başladı.'

'Notlar mı?'

Bir baş sallama. 'Evet. Kağıt notlar – metin mesajları değil, e-postalar değil, sesli mesajlar değil. Sıradan bir kağıt parçasına yazılmış bir not; isim yok, imza yok, adres yok, hiçbir şey yok.'

Garcia, “El yazısını tanıdı mı?” diye sordu.

‘Ah hayır, söylemeyi unuttum, el yazısıyla da yazılmamışlardı.’ Tanya’nın bakışları sehpanın üzerindeki artık boş olan sigara paketine kaydı ve hayal kırıklığıyla nefes verdi. 'Dergilerden ve gazetelerden kesilen mektuplardan ve kelimelerden bir araya getirildiler. Tıpkı eski filmlerde gördüğünüz o acayip fidye notları gibi.”

Hunter bunu tuhaf ve özellikle rahatsız edici buldu. ‘’Notlar’ dedin, yani birden fazla mı vardı?”

'Evet. Sanırım BW'de çalıştığı birkaç ay içinde belki iki ya da üç tane aldı ama bunlar onu korkutmaya yetti.'

Hunter, "Burke Williams'tan bu kadar çabuk ayrılmaya karar vermesinin nedeni bu muydu?" diye sordu.

Yeni, vurgulu bir baş sallama. ‘Karen bu notlar karşısında gerçekten sarsılmıştı. Başka ne yapacağını bilmiyordu.”

“Onları polise götürmedi mi?” Garcia bu sefer. ‘Şikayette bulundunuz mu? Bir soruşturma başlattınız mı? Onları araştırdınız mı?'

Tanya bacak bacak üstüne attı. 'Ben de ona bunu yapmasını söyledim. Hatta onunla gitmeyi bile teklif ettim.”

'Peki öyle mi yaptı? Yani onunla polise gittin mi?'

'Hayır, istemedi.'

Garcia'nın şaşkınlığı elle tutulur cinstendi. 'Peki neden olmasın?'

Tanya omuz silkti. 'Notlar tamamen isimsiz olduğundan polisin fazla bir şey yapabileceğini düşünmüyordu. Ona sadece birkaç soru

sorup her şeyi ikinci plana atacaklarından korkuyordu. Bunun korkmasını nasıl önleyeceğini ya da bunu takip edebilecek sonraki notları göremiyordu. Notlar onu gerçekten korkuttu. İyi uyumuyordu. Eğer taşınıp işini değiştirirse her şeyin yeniden yoluna gireceğine inanıyordu. Notlar dururdu."

Hunter, not defterine bir şeyler karalayarak, "Notların Burke Williams'taki müşterilerinden birinden gelmiş olabileceğine inanıyor muydu?" diye sordu.

Tanya, "Bunu ona ben sordum," diye onayladı. 'Ama gerçek şu ki ne düşüneceğini bilmiyordu. Bunları neden aldığını bir türlü anlayamıyordu. Karen o zamanlar BW'de çalışmaya yeni başlamıştı. Çok fazla düzenli müşterisi yoktu. Ayrıca bana o zamanlar müşterilerinin tamamının kadın olduğunu söyledi. Ayrıca daha önce de söylediğim gibi Karen tanıyabileceğiniz en tatlı insandı. Herkes onu severdi, bir müşteri neden Karen gibi birine böyle bir şey yapmak istesin ki?'

Garcia, "Daha önce Bayan Ward'un kimseyle romantik bir şekilde görüşmediğini söylemiştiniz?" diye sordu.

'Hayır, değildi.'

"En son ne zaman biriyle birlikte oldu?" diye ısrar etti Garcia. 'Biliyor musunuz?'

Tanya bir an için gözlerini başka tarafa çevirdi ve geçmişi düşündü. 'Bir yıldan fazla zaman önce' diye yanıtladı. 'Trilogy'deki stajını yeni bitiriyordu ama ciddi bir şey değildi.'

'Nasıl yani?'

Tanya omuz silkti. 'Karen o zamanlar tanıştığı bu adamla birkaç randevuya çıktı. O Amerikalı değildi. Avrupa'nın bir yerinden geliyordu - İsveç, İsviçre ya da ona benzer bir yer ama ikisi de ciddi bir şey aramıyordu. Karen'ın önceliği Trilogy'den mümkün olduğu kadar çok deneyim kazanmak ve böylece iyi bir ilk işe girmekti. Adamın adı sanırım... . . Liam ya da onun gibi bir şey, bir yerlerde müzik okuyordu. Neyse, eğitimini bitirdi ve Karen stajını bitirmeden hemen önce Avrupa'ya geri döndü.'

Garcia başını salladı. 'Son aylarda başka kimse yok mu? Bayan Ward çok çekici bir genç kadındı. Eminim ona sık sık çıkma teklif edilmiştir.'

Tanya "Başka tanıdığım kimse yok" diye yanıtladı. 'Evet, haklısın. Birlikte barlara, salonlara falan gittiğimizde genellikle birileri şansını denerdi ama o hiç ilgilenmezdi. Onun kimsenin numarasını aldığını ya da kendisininkini verdiğini hiç görmedim."

"Karen sana bu notlardan herhangi birini gösterdi mi?"

Hunter, Tanya'nın çenesinin gergin olduğunu gördü.

'Evet . . diye yanıtladı. 'Bir keresinde bana

bunlardan birini göstermişti.' 'Ne yazdığını hatırlıyor musun?'

Tanya sehpanın üzerindeki boş sigara paketine bir kez daha baktı. Yine tedirgin olmaya başlamıştı. Geriyi düşünürken dirseklerini sandalyenin kollarına dayadı. Bu anı beraberinde rahatsız edici bir ürperti getirdi.

"Ona dokunmakla, çığlık attırmakla ve korkusunu tatmakla ilgili bir şeyler söylüyordu. BEN . . . Kelimelerini tam olarak hatırlayamıyorum ama notun beni ürküttüğünü hatırlıyorum, özellikle de kesik harfler yüzünden. Bu yüzden ona konuyu polise götürmesi gerektiğini söyledim."

Hunter hâlâ Tanya'yı dikkatle izliyordu. Gerginlik ona geri dönmüştü.

"Bayan Ward'un, eğer taşınır ve işini değiştirirse her şeyin yeniden yoluna gireceğine inandığını söylediniz. Notalar dururdu." "Evet, doğru."

'Öyle mi yaptılar?'

Başını sallamaya başladığında Tanya'nın gözlerine yaşlar geldi. 'HAYIR. İlk başta öyle olduklarını düşündü. Bir aydan fazladır Long Beach'teki yeni evindeydi ve her şey harika görünüyordu. True Beauty'deki yeni işi de iyi gidiyordu. Karen yeniden rahatlamaya başlamıştı ama birkaç hafta önce bir gece panik içinde beni aradı ve başka bir not aldığını söyledi.'

Garcia, "Bayan Ward sana bu yeni notu gösterdi mi?" diye sordu. "Long Beach'e taşındıktan sonra aldığı mı?"

"Hayır, bunu bana telefonda anlattı."

'Sana ne söylediğini söyledi mi? Hatırlıyor musun?'

'Hayır, bana hiç söylemedi. Ona sordum ama bana hiç söylemedi. Sadece bunun da diğerleri gibi olduğunu söyledi."

Hunter, "Notları nasıl aldığını sana hiç anlattı mı?" diye ısrar etti. 'Posta kutusunda mı kalmışlar? . . Yoksa kapısının altında mı?'

Tanya, Hunter'a başını salladı ama bu seferki gergin, neredeyse korku dolu bir hareketti. 'Önceki notların tümü kapısının altında kalmıştı, posta kutusunda değil ama Long Beach'e taşındığında aldığı not da değildi.'

Sanki onlara söylemek üzere olduğu şeyi toparlamak için zamana ihtiyacı varmış gibi durakladı.

'Long Beach'te aldığı not. . . onu yatağının üzerinde buldu. Yastığının altında kalmıştı."

On beş

Tanya Kaitlin'in dairesinden çıkar çıkmaz Hunter, "Operasyon'u aramamız gerekiyor" dedi.

"Elbette" diye yanıtladı Garcia. 'Ne istiyorsun?'

'Onlardan Karen Ward'ın yerleşim bölgesi için geçmişte kaydedilen tüm dokuz-bir-bir aramalarını kontrol etmelerini istememiz gerekiyor. . . Üç ay diyebilirim.'

'Dokuz-bir-bir aramaları mı? Neden?'

Hunter, "Çünkü peşinde olduğumuz adam ihtiyatlı," diye yanıtladı. 'Ve ileriyi planlamayı seviyor.'

Garcia, Hunter'a meraklı bir bakış atarken avuçlarını yukarı kaldırdı. 'Bu ne anlama gelir?'

"Tanya Kaitlin'in aldığı telefonla ilgili bize ne anlattığını hatırlıyor musun?"

Merdiven boşluğuna ulaştılar ve aşağıdaki kata doğru ilk adımları attıklarında, siyah kot pantolon ve koyu renk bir beyzbol ceketinin altına sıkıştırılmış kırmızı kapüşonlu sweatshirt giyen, uzun boylu ve yapılı bir kişiyle karşılaştılar. Solmuş siyah bir All Stars ayakkabı giyiyordu. Elleri ceplerinin derinliklerine gömülmüştü, başı eğikti; Kapüşonu alnına iyice çekilmiş olduğundan Hunter ve Garcia onun yüzünü göremiyorlardı. Birbirlerinin karşısına geçtiklerinde Hunter, adamın yanından geçebilmesi için vücudunu bir tarafa çevirmek zorunda kaldı.

“Hangi kısım?” diye sordu Garcia.

Hunter, "Arayan kişi ona polisi aramamasını söylediğinde," diye açıkladı. 'Ona bunun anlamsız bir şey olacağını, çünkü Karen Ward'ın dairesine gitmelerinin yaklaşık on dakika alacağını, oysa onun kalbini göğsünden sökmesinin yalnızca bir dakika alacağını söyledi.'

Garcia başını salladı. 'Evet, hatırlıyorum.'

Birinci kata çıktılar.

"Tamam" dedi Hunter. "Şu anda Long Beach Emniyet Müdürlüğü'nden Karen Ward'ın dairesine dokuz bir bir aramanın ardından ortalama yanıt süresinin sekiz ila on dakika arasında olduğuna bahse girerim." Garcia durakladı ve ortağına baktı.

Hunter, "İçimden bir ses onun o zaman dilimini tahmin etmediğini söylüyor," diye ekledi.

'Tepki süresini ölçtü.'

Hunter, "Ben de bunu yapardım," diye kabul etti. 'Ve kesinlikle emin olmak gerekirse, bunu en az üç kez, muhtemelen daha fazla

yapardım.' Garcia bu düşüncenin birkaç saniyeliğine zihninde serbestçe dolaşmasına izin verdi.

"Fakat bu yine de ona hiçbir garanti vermez, Robert" dedi. ‘Polis kruvazörleri itfaiye aracı değil. İstasyonun otoparkında oturup bir çağrı beklemiyorlar. Sokaklarda geziniyorlar. Sevkiyat çağrıyı gönderdiğinde siyah beyazlı biri hemen köşede olabilirdi. Bu sekiz ila on dakikalık tepki süresi kolayca bire, hatta daha az eşit bir süreye indirilebilirdi.'

Hunter başını sallayarak onayladı. 'Ve eminim o da bunu biliyordu. Ama söylediğim gibi bu adam çok temkinli, hesapçı görünüyor ve ileriyi planlamayı seviyor. Böyle biri, planına dahil edebilmek için polisin gerçek ortalama müdahale süresini bilmek isterdi. Bir kruvazörün hemen köşede olması riski onun hakkında hiçbir şey yapamayacağı bir şeydi, bu sadece olasılık kanunuydu, bu yüzden bu konuyu farklı bir açıdan ele aldı.'

Garcia'nın yüzündeki meraklı bakış yeniden belirdi.

'Peki bu hangi açı?'

Tanya'nın polisi aramayı aklından bile geçirmemesini sağlayarak. Çağrı olmadığı için binanın önüne yirmi polis arabasının park edilmiş olması önemli değildi. Kimse onu rahatsız etmezdi.”

Tamam, dedi Garcia. 'Fakat bunu yapmak için aslında doğru tepki süresini bilmesine gerek yoktu. Bir tane uydurabilirdi. Bu bilinen bir psikolojik prensip değil mi? Bir şeyi yeterince inandırıcı bir şekilde söyleyin; doğru olmasa bile çoğu insan size inanacaktır. Tanya'ya istediği rakamı verebilirdi ve eminim o da bunu satın alırdı.'

'Evet, haklısın ve bu pek çok insan için işe yarayabilirdi, ancak çok sistemli görünen biri için değil, bunu bir süredir planlıyormuş gibi görünen biri için değil, çünkü bu kesinlikle değildi' Bir anlık bir cinayet." Hunter başını salladı. ‘Hayır, bunun gibi insanlar genellikle ya OKB ya da onunla sınır komşusudur. Bu adam kendi huzuru için doğru cevabı arardı.'

"Tamam" dedi Garcia. 'Peki neye ihtiyacımız var?'

"Operasyonlara sahte aramalar aradığımızı söyleyin." Vahşi kaz kovalamacaları, ancak yüksek öncelikli olanlar olarak kayıtlara geçti - silah sesleri duyuldu, yaşamı tehdit eden şiddet, buna benzer şeyler - burada verilen adres ya Karen Ward'ın apartman bloğu ya da hemen çevredeki yerler olabilirdi. Görüşmenin saati de cinayet saatine oldukça yakındı, birkaç saat kadar sürse de olmasa da. Aramaları yaparken gerçek sesini kullanmış olma ihtimali var.'

'Ve aramanın nereden geldiğine bağlı olarak,' diye önerdi Garcia, 've eğer ankesörlü telefondan yapılmışsa ya da değilse, CCTV görüntüleri konusunda şansımız yaver gidebilir.'

Hunter bir kez daha kabul etti.

Garcia, "Ayrıca Tanya ya da Karen'ın cep telefonu ağından bu görüntülü görüşmeyle ilgili alabileceğimiz her şeyi almak için tutuklama emri çıkarmaya başlamalıyız" diye önerdi. Tanya'nın çağrıyı mümkün olduğu kadar doğru bir şekilde hatırlamak ve anlatmak için elinden geleni yaptığını biliyordu, ancak zihinsel durumu açık olan bir kişi bile her kelimeyi, her ayrıntıyı hatırlayamazdı; Tanya kadar sarsılmış ve travma geçirmişti.

Hunter, "Hiçbir anlamı yok" dedi. ‘Ağlar verilere sahip olmayacak.’ ‘Nasıl olur?’

Hunter, "ABD topraklarındaki hiçbir ağın, normal arama kayıtlarında olduğu gibi görüntülü arama kayıtlarını tutmasına izin verilmiyor" diye açıkladı. 'Zaten tüm bu yeni gizlilik yasalarıyla mücadele ediyorlar. İnsanların kişisel resim veya videolarının rızası olmadan saklanması onlar için savaşın yepyeni bir boyutu anlamına gelecektir. Savaşmaya istekli olmadıklarına eminim.'

Sonunda binadan çıktılar.

Garcia, "Ses kaydına veya metnine ne dersiniz?" diye sordu.

Hunter'dan yeni bir kafa sallama. 'Arama yapıldığında ses videodan ayrılmadığı için hâlâ ellerinde olmayacak.' 'Yani birini depolayamazlarsa,' diye tamamladı Garcia, 'diğerini de depolayamazlar.'

'Kesinlikle.'

'Emin misin? Bütün bunları nereden biliyorsun?'

Hunter ortağına omuz silkti. 'Çok okudum.'

On altı

Bay J son kızarmış ekmeğini bitirirken Cassandra, “Peki bu sefer ne kadar kalacağınızı düşünüyorsunuz?” diye sordu.

'Uzun süre değil. En fazla iki, üç gün.”

“Geçen sefer de aynen böyle demiştin.” Cassandra yeni harmanladığı koyu yeşil içecekten bir yudum aldı. 'Ama yine de neredeyse bir haftadır uzaktaydın.'

“Evet ve bunun için üzgünüm,” diye kabul etti Bay J. 'Ama bazen işler gecikir, insanlar gecikir ve işler beklenenden biraz daha uzun sürer.' Ağzının kenarlarını silmek için kumaş bir peçete kullandı. 'Ama bu sefer herhangi bir talihsizlik olacağını sanmıyorum. Bir değişiklik olursa seni ararım ve sana haber veririm. Yoksa en geç pazar günü dönerim.' Karısına baktı ve kaşlarını çattı. 'Cass, sen ne içiyorsun? Görünüyor. . . iğrenç.”

"Güven bana," diye yanıtladı meyve suyunun geri kalanını

bitirirken, "bilmek istemezsin." Ama tadı göründüğünden çok daha güzel.”

'Umarım öyledir, çünkü görünüşe göre az önce bir bardak içmişsin. . . bebeğin ishali.'

'Bazen çok iğrenç oluyorsun, bunu biliyor musun?'

Bay J güldü. 'Ben? Onu içen ben değilim. Bu arada çok güzel görünüyorsun.”

Cassandra, koyu renk bir kalem etek, mürdüm rengi bir bluz ve parlak siyah ayakkabılarla büyüleyici bir şekilde giyinmişti. Saçları açıktı, omuzlarına düşüyordu ama yanları kelebek şeklindeki birkaç zarif saç tokasıyla kulaklarının arkasında tutuluyordu. Makyajını kendisi yapmış olmasına rağmen profesyonelce yapılmış görünüyordu.

Bay J saatini kontrol etti – sabah 8:17 ‘Tamam. Gitmem lazım.’ Kalktı, kahvesinin geri kalanını bir dikişte içti, tabağını ve çatal-bıçak takımını topladı ve
her şeyi lavaboya götürdü.

Musluğu açmaya fırsat bulamadan Cassandra, "Onu orada bırakabilirsin" dedi. 'Daha sonra yıkayacağım.'

'Emin misin? Hızlı bir şekilde yapabilirim. Bu bir sorun değil.”

'Hayır, sorun değil. Daha sonra yapacağım. Sen git.” Ona doğru yürüdü ve dudaklarına bir öpücük verdi. “Yine nereye gidiyorsun?”
“Frisco,” diye yalan söyledi.

'Ah evet, doğru' diye yalan söyledi. Daha önce ona bunu söylediğini gerçekten hatırlamıyordu. Boş bardağını diğer bulaşıklarla birlikte lavaboya koydu. “Dikkatli sür ve oraya varınca beni ara, tamam mı?”

'Evet elbette.'

Bay J, karısına bir öpücük daha verdi ve sandalyesinin arkasında duran takım elbise ceketini yakaladı. Önceki gece Cassandra'nın önüne koyduğu ve içinde yedek kıyafetler ile küçük bir tuvalet malzemesi çantası bulunan sahte evrak çantası kapının yanında onu bekliyordu. İçinde gerçekten ihtiyacı olan şeylerin bulunduğu gerçek evrak çantasını, oteline giderken yıllar önce farklı bir isimle kiraladığı depodan alırdı.

On yedi

Sabah trafiği tam akış halindeyken, Hunter ve Garcia'nın, Tanya Kaitlin'in West Carson'daki dairesi ile Karen Ward'ın Long Beach'teki dairesi arasındaki neredeyse on beş mili kat etmesi kırk beş

dakikadan fazla sürdü. Her ikisi de olay yerini, suç ve kaza mahalli sonrası temizlik ve dezenfekteden sorumlu olan CTS Decon ekibine (suç ve travma mahalli dekontaminasyonu) teslim etmeden önce, olay yerine ikinci kez, rahatsız edilmeden bakmak istiyordu.

Kurbanın cesedi ve beyaz tulumlarla etrafta dolaşan birkaç adli tıp ajanı dışında daire, sabahın erken saatlerinde karşılaştıkları gibiydi. Oturma odasının zemininin bir kısmını kaplayan kan havuzu hâlâ oradaydı ama o zamana kadar kurumuş ve pıhtılaşmıştı, bu da kanın oksijenle temas ettiğinde aldığı güçlü metalik kokuyu daha da artırıyordu. İnsan kanını toplayan böceklerin akınına uğramamak için her pencerenin kapatılması ve kilitlenmesi ve dışarıdaki sıcaklığın yetmiş dereceye kadar yükselmesiyle, havada asılı kalan göz yaşartıcı, pas gibi koku iyice yoğunlaşmış ve yayılmıştı. Dairenin her odasının her köşesine.

Ön kapının boncuklu perdesini açarlarken Garcia yanında getirdiği burun maskesini taktı.

Avcı da aynısını yaptı.

“İş yükünü bölüşseydik daha kolay olurdu, sence de öyle değil mi?” dedi Garcia, maskeye rağmen elini burnunu kapatmak için kaldırarak. "Peki sen oturma odasını ve mutfağı al, ben de yatak odasını, koridoru ve banyoyu alayım." Kulağa hoş geliyor mu?' Garcia bir cevap beklemeden oturma odasının diğer tarafındaki koridorun girişine doğru geçti.

Hunter onu suçlayamazdı. Sarhoş edici kokunun oturma odasında çok daha güçlü olması şaşırtıcı değil. Tüm deneyimlerine rağmen ne Hunter ne de Garcia suç mahallindeki kan kokusuna ya da daha doğrusu suç mahallindeki psikolojik kan kokusuna alışamamışlardı ki bu, çoğu LAPD cinayet masası dedektifinin çok iyi anladığı bir şeydi. Onlara göre olay yerindeki kan kokusu ile kazalar, hastaneler ve morglar da dahil olmak üzere başka herhangi bir yerden gelen kan kokusu arasında belirgin bir fark vardı. Belirli suç mahallerinde, özellikle de aşırı şiddet ile örtülen yerlerde, mide bulandırıcı tatlı, bakır benzeri kan kokusunun her zaman başka bir şeyle tamamlandığını buldular. Kimsenin gerçekten açıklayamadığı veya üzerinde anlaşamadığı bir koku ama hepsi kokusunu alabiliyordu. Hepsi bunu hissedebiliyordu. Hepsi sanki canlıymış ve bir şekilde olay yerinde sıkışıp kalmış gibi derilerinden yukarı tırmandığını hissedebiliyorlardı. Varlığıyla duvarları doyuran, havayı ıslatan bir koku.

Bazıları bunu korkunun geride bıraktığı koku olarak düşündü.

Bazıları bunu acının geride bıraktığı koku olarak düşündü.

Bazıları bunu şiddetin geride bıraktığı koku olarak düşündü.

Hunter bunun kötülüğün geride bıraktığı koku olduğunu düşündü.

Garcia, ortağına onay vererek başını sallayamadan kısa koridorda kaybolmuş ve banyoya girmişti. Hunter gittikten sonra döndü ve Karen Ward'ın cesedinin bulunduğu yemek masasına ve sandalyeye baktı. Burun maskesini indirip boynuna gevşek bir şekilde astı ve sonra orada hareketsiz durup sadece sandalyeye baktı. Zihnindeki tüm dikkat dağıtıcı şeyleri yok etti ve kanın, kötülüğün ve ölümün güçlü ve iğrenç kokusunun duyularını boğmasına izin verdi. Bir dakika sonra Tanya Kaitlin'in anlattıkları tekrar kulaklarında çalmaya başladı ve sanki önüne bir film gösteriliyormuş gibi zihni sahneleri görselleştirmeye başladı.

Katilin, Karen'in yüzünü kırık camlarla dolu bir kaba defalarca çarparken duyduğu öfkeyi gözünün önüne getirdi. Saldırganın yüzünü kaplayan çirkin ve deforme olmuş maskeyi, tıpkı Tanya'nın tarif ettiği gibi gördü. Tanya'nın sorusuna doğru cevap verememesinden dolayı katilin ne kadar memnun olacağını hayal etti. Karen'in çaresizliğini hayal etti. Onun korkusu. Onun güçsüz mücadelesi. Ancak Hunter'ın zihninde gördüğü görüntüler kırık ve eksikti. Çok fazla kare hâlâ eksikti. Bir şeyler doğru değildi.

Sonunda şaşkınlığından kurtulup açık mutfağa doğru yürüdü.
Küçüktü ama iyi donanımlıydı, modern bir mikrodalga fırın ve
vantilatör vardı.
hepsi bir arada toplanmış fırın, bir indüksiyonlu ocak ve harici su ve buz pınarı olan bir buzdolabı/dondurucu. Hunter kapıyı açıp içeriye baktı. Yarısı dolu bir kutu portakal suyu ve bir kutu süt dışında neredeyse boştu. Büyük dondurucu bölmesinin en arkasında bir kutu dondurma - çikolatalı brownie tadında - tek başına duruyordu. Hunter kapıyı kapattı, buzdolabından çıktı ve arkasındaki duvardaki dolapları yokladı. Birkaç konserve ürün var ama baharat veya çeşni yok. Karen Ward'un evde neredeyse hiç yemek yapmadığını anlamak için dedektif olmaya gerek yoktu ve bir şey Hunter'a bunun nasıl yapılacağını bilmediğinden ya da yapmayı sevmediğinden değil, çok sevdiği için olduğunu söylüyordu. mümkün olduğunca az evde olmak istedim.

Hunter oturma odasında kurumuş kan gölünden kaçındı ve bir tarafında üç kişilik, koyu kahverengi bir kanepenin, diğer tarafında yuvarlak bir akrilik sehpanın bulunduğu oturma alanına geçti. . Kanepenin önündeki kahverengi ve bej renkli dokuma halı yeni görünüyordu; TV sehpası ve duvarlardan birine itilmiş koyu renkli ahşap vitrin de öyle.

Hunter televizyon sehpasına doğru yürüdü ve soldaki çekmeceyi açtı; içinde esnek bir güç uzatma kablosu, birkaç karton kapaklı kitap ve TV'nin, kablolu yayın kutusunun ve tüm mutfak aletlerinin kullanım kılavuzlarını buldu. Sağdaki çekmeceyi denedi; yedek ampuller, bir

tornavida takımı ve içinde ev faturalarının olduğu iki plastik dosya. TV sehpasının sağındaki vitrin, birkaç iyi düzenlenmiş ve renkli dekoratif eşyayı barındırıyordu: tencereler, kaseler, kavanozlar, tahta çiçekler, kare bir teneke kutu ve birkaç kedi heykelciği. Teneke kutuya uzandı ve kapağını açtı; boştu.

Dairenin derinliklerinden gelen yüksek bir ses Hunter'ı ürküttü.

Teneke kutuyu vitrine geri koyarken, “Carlos, orada iyi misin?” diye seslendi.

'Evet' yanıtı yatak odasından geldi. 'Her şey yolunda. Az önce burada kazara ayakkabı kulesine çarptım ve yarısı ayakkabı yağmuru gibi üzerime çöktü. Dostum, yeterince ayakkabısı olduğunu mu düşünüyorsun?'

Avcı gülümsedi. Bir kadının zihninin nasıl çalıştığını anladığını asla iddia edecek kadar iddialı olmazdı ama kesin olarak bildiği bir şey vardı; konu kadın ayakkabıları olunca, onların kafasında 'yeterli ayakkabı' diye bir şey yoktu.

Ayak parmaklarının üzerinde döndü ve bakışlarıyla suç mahallinin çevresini son kez dolaştı. Ve işte o zaman nihayet farkına vardı. O sabah erken saatlerde Karen Ward'ın odasındaki bir şey onu rahatsız etmişti. Alanın gereksiz yere tıkış tıkış olmasından başka bir şey vardı ama şu ana kadar bunun ne olduğunu gerçekten çözememişti.

Adrenalin bir kurşun gibi vücuduna saplandı, kollarındaki ve ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. İleriye doğru iki adım attı ve durdu, doğrudan bir şeye baktı.

'Seni hasta orospu çocuğu!'

On sekiz

Garcia banyoda lavabonun üstündeki dolap aynasını açtı ve içindekileri bir kez daha karıştırdı. Bunu yaparken kendini mutfağa her adım attığında buzdolabının kapısını açmak zorunda kalan insanlardan biri gibi hissediyordu.

"Evet" dedi. 'Tıpkı düşündüğüm gibi. Bu sabahtan beri burada sihirli bir şekilde yeni hiçbir şey gerçekleşmedi.'

Aynayı kapattı ve küvetin sağındaki raf ünitesine doğru ilerledi. En üstteki üç rafta şaşırtıcı sayıda güzellik kremi, losyon ve yağ bulunuyordu; hepsi ayrı gruplar halinde mükemmel bir şekilde düzenlenmişti. Garcia üst raftaki şişelerden birine uzandı ve etiketindeki açıklamayı sessizce okudu.

Yüksek UV korumalı yüz kremi.

Bir an düşünceli göründü. Eşi Anna'nın da aynı ürünü kısa süre

önce satın aldığından emindi. Şişeyi yerine koydu ve bir tane daha aldı.

Düşük UV korumalı yüz kremi.

Ve bir tane daha.

Salatalık özlü yüz kremi.

Devam etti.

Avokado özlü yüz kremi.

Zeytinyağlı yüz kremi.

Badem yağı içeren yüz kremi.

Garcia biraz eğlenerek başını salladı. "Burada salata için alışveriş yapıyormuşum gibi hissediyorum" dedi alçak sesle. Şişeyi rafa geri koydu ve farklı bir grup denedi. Bu sefer şişeye kaşlarını çattı. 'Ne? Çilekli cheesecake kokulu vücut losyonu? Gerçekten mi?'

Dudakları bir gülümsemeyle aralandı ama bunu komik bulmasına rağmen oldukça meraklanmıştı ve karşı koyamadı. Maskesini indirdi, şişe kapağını açıp burnuna götürdü. Şaşırtıcı bir şekilde, taze pişmiş çilekli cheesecake'e o kadar çok benziyordu ki midesinin guruldadığını duydu. Ancak kafasında dönüp duran soru şuydu: Neden biri çilekli cheesecake gibi kokmak istesin ki?

Garcia birkaç şişeyi daha içmeden önce maskesini yeniden burnunun üzerine yerleştirdi.

Hindistan cevizi.

Vanilya.

‘Sanırım bu tatlı grubu olmalı.’

Bir sonraki rafa geçmeye karar verdi.

Göz kremi.

Göz kremi.

Göz kremi.

El kremi.

Ayak kremi.

Boyun kremi.

Bir kez daha durakladı. Boş banyoya, “Boynunuz için özel olarak geliştirilmiş kremler var mı?” diye sordu.

Bir sonraki raf saç ve cilt nemlendirici yağlar ve losyonlarla doluydu. Bir sonrakinde birkaç pahalı görünümlü parfüm şişesi vardı. Beşinci ve altıncı raflar Karen Ward'ın tüm havlularını sakladığı yerdi.

Garcia banyodan çıkıp yatak odasına geçti. Işıkları açmak yerine batı duvarındaki engelsiz pencereye doğru yürüdü ve perdeleri açarak sonunda güneş ışığının odayı aydınlatmasına izin verdi. Durduğu yerden, yatakla başlamaya karar vermeden önce uzun bir süre sıkışık alana baktı.

Önce yastıkların, yatak örtüsünün ve çarşafın altını kontrol etti; hiçbir şey yoktu. Kollarını yukarı çekti ve yatağın çerçevesini kontrol

etmek için şilteyi kaldırdı; hiçbir şey yoktu. Odanın karşısındaki şifonyerin yanına gitti ve ilk çekmeceyi denedi. İç çamaşırı, uzun çoraplar ve çoraplarla doluydu; hepsi düzgün bir şekilde düz sıralar halinde paketlenmişti. Bir sonraki çekmeceye geçti; tişörtler, bluzlar ve ince askılı üstler yine çekmece alanını en üst düzeye çıkaracak şekilde mükemmel bir şekilde düzenlenmişti. Üçüncü çekmece ilk ikisinin tekrarıydı, sadece kazaklar ve sıcak pantolonlarla. Dördüncü ve son çekmece çeşitli eşyalarla doluydu.
aksesuarlar – kemerler, saç süsleri, kolyeler, bilezikler, güneş gözlükleri vb.

Garcia çekmecelere bakmayı bitirdiğinde dizlerinin üzerine çöktü ve şifonyerin altına baktı. Orada biraz tozdan başka hiçbir şey yoktu.

Bu çok saçma diye düşündü. *Burada bulunacak bir şey olsaydı adli tıp bunu çoktan yapardı.*

Garcia yukarı çıkarken vücudunu döndürdüğünde sağ dizi şifonyerin sağındaki ayakkabı rafına çarptı. Üzerine bir ayakkabı yağmuru yağdı.

“Kahretsin!” dedi ve başını korumak için iki kolunu da kaldırdı. 'Lanetleneceğim.'

“Carlos, orada iyi misin?” Garcia, Hunter'ın oturma odasından seslendiğini duydu.

Evet, dedi Garcia, sonunda ayağa kalkarak. 'Her şey yolunda. Az önce buradaki ayakkabı kulesine kazara çarptım ve yarısı ayakkabı yağmuru gibi üzerime çöktü.' Durdu ve alnını kaşıdı. "Dostum, yeterince ayakkabısı var mı sence?" diye seslendi ve yerdeki dağınıklığa bakmak için döndü. Her yerde farklı renk ve tarzdaki ayakkabılar vardı. Sonraki sözleri mırıltı olarak çıktı. ‘Birinin neden bu kadar çok ayakkabıya ihtiyacı olsun ki?’ Tekrar karısını düşündü, sonra kendi sorusunu yanıtlamadan önce kendi kendine başını salladı. 'Çünkü o bir kadındı, bu yüzden.'

Garcia onları alıp rafa geri yerleştirmeye başladı. Karen Ward'ın raflarının ve çekmecelerinin ne kadar iyi organize edildiğine bakılırsa, her çiftin muhtemelen renk veya stile göre düzenlenmiş özel bir yeri olduğundan emindi.

Sırf saygısından dolayı onları elinden geldiğince gruplandırmaya başladı ve çoğunun sanki hiç giyilmemiş gibi göründüğünü görünce hiç şaşırmadı. Ve şimdi muhtemelen asla olmayacaktı.

Garcia büyük yığının yarısına gelmişken gözüne ayakkabılarla birlikte düşmüş olması gereken bir şey çarptı.

Uzandı ve durakladı.

'Kahretsin!'

On dokuz

Melekler Şehri'nde düşmek çok zor bir şeydi. Havada hiçbir sızı yoktu, geceleri karakteristik bir soğukluk yoktu, sabahın erken saatlerinde tipik bir titreme yoktu; tam tersine, sonbahar yazın en sıcak gün ve gecelerini de beraberinde getirebilirdi, yazın doruğa ulaştığı sıcaklıklarla rahatlıkla eşleşebilirdi ve bugün de kesinlikle o günlerden biriydi.

Hunter, Los Angeles şehir merkezindeki West First Street'teki Polis İdare Binası'na giderken dört camını da indirmişti, ancak dur-kalk trafikte herhangi bir esinti üretecek hıza zar zor ulaşabiliyordu. Kabinin içindeki durgun ve bayat hava, yüzde 70'in üzerindeki hava nemi ile birleşince, arabasının aynı anda hem sauna hem de buhar odası gibi hissetmesini sağladı. O ve Garcia nihayet PAB'ın beşinci katındaki ofislerine adım attıklarında Hunter'ın yaptığı ilk şey klima ünitesini tam güce çıkarmak oldu. Garcia gülümsemesini bastırdı. Hunter'ın gömleğinin arkasına kadar uzanan uzun ve ince ıslak izi görebiliyordu.

Garcia bilgisayarını çalıştırırken, "Bu sıcakta kliması olmayan bir arabaya sahip olmak çok kötü, değil mi?" dedi.

Hunter ona yan gözle baktı. 'Başlama.'

'Ben bir şey başlatmıyorum ama arabanın bu yüzyıla ait bile olmadığını anlıyorsun değil mi? O şeyi gerçekten hurdalığa götürmen lazım dostum.'

'Neden? Harika bir araba mı?”

'Bu bir araba değil Robert. Bu yirmi yıllık, tekerlekli, paslı bir küvet. Buna klasik demekten hoşlandığınızı biliyorum ama... . .'

Hayır, Hunter onun sözünü kesti. 'Ben ona sadece araba diyorum. Beni A noktasından B noktasına götürmek olan işini yapıyor ve çok güvenilir. Başka ne isteyebilirdim ki?” “Klima,” dedi Garcia, yaraya daha fazla tuz atarak. 'Klima isteyebilirsiniz.'

Kimse kapıyı çalmadan ofislerinin kapısı itilerek açıldı ve Yüzbaşı Barbara Blake içeri girdi.

Yüzbaşı Blake, LAPD'nin Soygun Cinayet Masası Bölümü'nün liderliğini birkaç yıl önce, en uzun süreli ve en madalyalı kaptanlarından biri olan William Bolter'ın emekli olmasının ardından devralmıştı. Bolter'ın kendisi tarafından özel olarak seçilmişti ve bu da uzun bir aday listesini kızdırdı, ancak insanları kızdırmak kaptanın işiyle gelen bir şeydi ve Barbara Blake'in bunda kesinlikle hiçbir sorunu yoktu.

Gerçekten ilgi çekici bir kadındı; güçlü ve dayanıklı ama aynı

zamanda çekici ve zarif, uzun siyah saçları ve hiçbir şeyi ele vermeyen merak uyandıran koyu renk gözleri vardı. Görevi devraldığında bazı düşmanlıklarla karşılanmasına rağmen, çok geçmeden sert ve saçma sapan bir kaptan olarak ün kazandı. Kolay kolay gözünü korkutmazdı, polis departmanındaki amirleri de dahil olmak üzere hiç kimsenin saçmalıklarını kabul etmezdi ve doğru olduğuna inandığı şeye bağlı kalmak anlamına geliyorsa güçlü politikacıları veya hükümet yetkililerini kızdırmaktan çekinmezdi. Yeni ayakkabılarını giydikten sonraki birkaç ay içinde başlangıçtaki düşmanlık dağılmaya başladı ve yavaş ama emin adımlarla emri altındaki her dedektifin güvenini ve saygısını kazandı.

"Tamam," dedi Yüzbaşı Blake, kapıyı arkasından kapatırken. 'Bir gecede ortaya çıkan bu davanın hikayesi nedir? Long Beach Emniyet Müdürlüğü'nden okuduğum rapor bir palyaçonun cebi kadar gevşek ama katilin kurbanın en iyi arkadaşıyla görüntülü arama yaptığından mı bahsediyor? Bütün bunlar ne demek oluyor?'

"Kulağa ne kadar çılgınca gelse de Kaptan," diye yanıtladı Garcia, az önce döktüğü kahveye bir küp esmer şeker katarak, "aynen de öyle oldu." Tanya Kaitlin'le konuştuktan yeni döndük. Failin aradığı kişi, kurbanın arkadaşı.'

Kaptan kapıya yaslandı. “Tamam, dinliyorum.” Meraklı gözleri Garcia'dan Hunter'a kaydı.

Tanya Kaitlin'in katilden aldığı telefonla ilgili söylediklerini hızlıca özetlediler.

Yüzbaşı, "Bir dakika bekleyin" dedi ve ona katilin hareket tarzını anlattıklarında onların sözünü kesmek için elini kaldırdı. “Katil onu oyun oynamaya mı çağırdı?” “Doğru,” diye yanıtladı Hunter. 'İki soru, onları doğru cevapla ve arkadaşın yaşasın. Onları yanlış anlayın ve . . .' Bilgisayar ekranında iki kez-Adli tıp ekibinden aldığı fotoğraf dosyasına tıkladı. 'Gelip kendi gözünüzle görün.'

Yüzbaşı Blake sandalyesinin arkasına otururken Hunter fotoğraflara göz atmaya başladı.

'Tanrım!' diye haykırdı, şaşkınlığını gizleyemese de aynı zamanda vahşi görüntüler karşısında şaşkına dönmüştü. Sekanstaki sekizinci resim, Karen Ward'ın sol gözündeki yaralanmanın yakından görünüşüydü. Ölümcül olduğuna inanılan, göz yuvasından uzun bir aynalı cam parçası çıkıntı yapan kişi. Bu sefer Yüzbaşı Blake tiksintiyle başka tarafa baktı.

Tamam, dedi Hunter'ın masasından uzaklaşıp bir adım geriye giderek. 'Daha fazlasını görmeme gerek yok. Bu dünyanın nesi var?' Görüntüleri gözlerini kırpıştırarak uzaklaştırmaya çalışarak başını salladı. 'Bu sadistliğin çok ötesine geçiyor. Psikopatlığın çok

ötesinde.”

Hunter kaptanın hayal kırıklığını çok iyi anlıyordu. Çoğu insanın düşündüğünün aksine öldürmenin başarılması o kadar da zor bir iş olmadığını biliyordu. Her insan bunu yapabilecek kapasitedeydi.

ABD'de yanlış karar verme sonucu çok sayıda cinayet yaşandı. Gerçekten gereken tek şey bir anlık delilikti. Birinin öfkesini kaybettiği bir an ve bitti; tetiğe hızlıca basmak, bir itmek, şakağa doğrudan bir vuruş, bir sopanın kafasına doğru savrulması, vücudun sağ kısmına keskin bir alet. – bir hayatı bir saniyede sonlandırmanın yüzlerce farklı yolu vardı. Belirli bir tipte (soğuk, hesaplı, sadist, duygudan yoksun) cinayetin öncesinde işkence yapılması gerekiyordu. Başka bir insana kasıtlı olarak çok büyük fiziksel acı vermek ve bundan tekme almak, bu dünyada pek çok kişinin yapamayacağı bir şeydi.

Hunter, "Daha da kötüleşiyor" dedi. 'Onu bakmaya zorladı.'

'Evet, biliyorum' diye yanıtladı Kaptan Blake. ‘Az önce bana söyledin.’

‘Hayır.’ Garcia bu sefer. “Onun en iyi arkadaşı değil Yüzbaşı. Kurban.” Yüzbaşı Blake'in yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

'Katil, Karen Ward'u her kafa vuruşundan sonra kendi yansımasına bakmaya zorladı. Onu kendi şekil bozukluğunu izlemeye zorladı.'

'Ne?'

Hunter, "Olay mahalline ilk ziyaretimizde," dedi, işi devralarak, "Karen Ward'ın oturma odasındaki bir şey beni rahatsız etti ama tam olarak yerini belirleyemedim. Yatak odasını kontrol ettiğimde ne olduğunu anlamalıydım ilk defa ama bunda o kadar çok yanlış vardı ki, saf ve basit bir şekilde gözümden kaçtı.'

“Peki neydi o?” diye sordu Yüzbaşı Blake.

'Ayna.'

'Ne aynası?'

Hunter sandalyesini masasına yaklaştırdı ve aradığını bulana kadar faresine birkaç kez tıkladı.

‘Bunlar Karen Ward’un oturma odasının olay yeri resimleri.’ Bir kez daha bilgisayar ekranını işaret etti.

Yüzbaşı Blake, Hunter'ın yanına döndü.

“Bunu görüyor musun?” Yemek masasıyla oturma alanı arasına yerleştirilmiş boy aynasını işaret etti. 'Giysi aynasının oturma odasında ne işi var?'

Kaptan omuz silkti. 'Bu o kadar da alışılmadık bir şey değil, Robert. Belki yatak odasında yer yoktu. Ayrıca pek çok kadın kapıdan çıkmadan hemen önce kıyafetlerine son bir kez hızlıca bakmayı sever.'

Hunter kaptanın demek istediğini kabul ederek başını salladı. ‘Sorun şu: boşluk orada, Kaptan.’ Birkaç tıklama daha. 'Bu onun yatak odasının bir resmi. Elbise askısıyla şifonyer arasındaki boşluğu görüyor musun? Zemini kontrol ettim. Boy aynasındaki lastik ayaklarla tam olarak eşleşen dört küçük lastik izi vardı. Taşındı, Kaptan.'

"Tanya Kaitlin ayrıca katilin ona bakmasını söylediğini de söyledi," diye teklifte bulundu Garcia, "ama nedenini anlayamadı, çünkü o *öyleydi* baktı ve ona bunu anlatmaya devam etti.'

Hunter yine, "Çünkü katil ona bakmasını söylememişti," dedi. ‘Karen’a anlatıyordu.’

Yüzbaşı Blake dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Onun "endişeli" göstergelerinden biri.

Hunter, "Ona mümkün olan her şekilde işkence etmek istedi" dedi. ‘Fiziksel ve psikolojik olarak.’

Uzun bir süre kimse bir şey söylemedi.

“Katilin taktığı şu maskeye ne dersiniz?” Yüzbaşı Blake sonunda sessizliği bozdu. 'Tanık size bunun bir çeşit tanımını verebildi mi?'

"Öyleydi," diye yanıtladı Garcia. "Bu öğleden sonra ona bir eskiz sanatçısı göndereceğiz." Eğer katil bu maskeyi kendisi yaratmadıysa tedarikçiyi tespit edebilmemiz çok düşük bir ihtimal.'

Yüzbaşı Blake kendi kendine başını salladı. 'Peki katil binaya nasıl girdi? Onun dairesine mi? Bunu bilen var mı?'

Garcia, "Kurbanın binasının güvenliği oldukça basitti ve kolayca ihlal edilebilirdi" dedi. 'Sadece kapı zili olan eski bir interkom giriş sistemi, başka bir şey değil. Kapının zayıf kilitleme mekanizmasına karşı bir toprak mıknatısı ve bum, içeridesin.'

"Dairesi nasıl?"

Garcia kahvesini yudumladı. ‘Hiçbir boğuşma belirtisi yoktu. . . Herhangi bir zorla girme belirtisi yok, yani spekülasyon, kurbanın katili kendi kendine dinlemiş olabileceği yönünde; ya onu tanıdığı için, ya da katil dairesini aradığında yeterince inandırıcı bir hikaye uydurmuş olabilir. Her iki durumda da ön kapıyı kendisi için açardı.”

Hunter, "Eve geldiğinde onu içeride bekliyor olma ihtimali de var" diye ekledi.

Yüzbaşı Blake'in alnı kırıştı. ‘İçeriye nasıl girmiş olabilir?’ ‘Henüz emin değiliz ama bunu daha önce yaptığını biliyoruz.’ Kaptanın ilgisi gözle görülür şekilde arttı. 'Ne? Daha önce onun dairesine girmiş miydi? Nereden biliyorsunuz?'

Hunter sandalyesine yaslandı. "Olay yerine ilk gittiğimizde" diye açıkladı. 'Karen Ward'un korku içinde yaşadığını ima eden birkaç işaret bulduk. Şüphelerimiz bu sabah en yakın arkadaşı tarafından doğrulandı.' Hunter, Kaptan Blake'e, Tanya Kaitlin'in, Karen Ward'ın

aldığı sapkın tipi notlar hakkında söylediklerini anlatmaya devam etti.

“Ve size bu notlardan birinin kurbanın yatağında bırakıldığını mı söyledi?” diye sordu Yüzbaşı Blake.

Garcia tekrar görevi devralarak, "Bu doğru," diye onayladı. ‘Ama iş bununla bitmiyor. Bayan Kaitlin'in evinden çıktıktan sonra tekrar bakmak için olay mahalline geri dönmeye karar verdik.'

'Ve . . .?'

'Ve yatak odasını kontrol ederken kazara kurbanın ayakkabı rafına çarptım. Ayakkabı koleksiyonunun yarısı üzerime yağdı ve şunu söyleyeyim Kaptan, orada bir mağaza açmaya yetecek kadar ayakkabı vardı.'

Kaptan, "Yeterli ayakkabı diye bir şey yoktur" diye karşılık verdi. 'Ama devam et.'

“Ayakkabı yağmuru dindikten sonra bunu buldum. Birinin içinden dışarı çıkmıştı.”

Garcia masasının üzerinde duran şeffaf kanıt çantasını işaret etti. İçinde sekize beş inç boyutunda beyaz bir kağıt vardı. Yüzbaşı Blake o zamana kadar kanıt çantasını fark etmemişti. Daha iyi görebilmek için yaklaştı ve gözleri anında büyüdü. Kağıt parçası aslında bir dergiden not oluşturmak için kesilmiş harf ve kelimelerden oluşan bir kolajdı.

Bir takipçinin notu.

Yirmi

Cassandra, San Fernando Vadisi'ndeki Granada Tepeleri'ndeki çıkmaz evinden Bay J'den yaklaşık bir saat sonra ayrıldı. Perşembe sabahıydı ve her perşembe ulusal koalisyon olan 'WomenHeart' için çeşitli yardım mağazalarından birinde gönüllü olarak çalışıyordu. kalp hastalığı olan kadınlar için.

Çok yakın olduğu annesi Janette, sekiz yıl önce sol koroner arterdeki şiddetli spazmın neden olduğu koroner tromboz nedeniyle vefat etmişti. Babası o sırada evde değildi ve dışarıda bahçesiyle ilgilenen Janette telefonuna zamanında ulaşamadı. Etrafı güller ve ayçiçekleriyle çevrili arka bahçesinde öldü, ancak asıl şok, kimsenin bunun geldiğini görmemesiydi. Cassandra'nın annesi hiçbir zaman kalp hastalığına bağlı herhangi bir semptom göstermemişti; vücudun üst kısmında rahatsızlık yoktu, göğüs ağrısı yoktu, nefes darlığı yoktu, baş dönmesi yoktu, mide bulantısı yoktu, uyku problemi yoktu; hiçbir şey yoktu. Aslında altmış bir yaşında, oldukça formda, düzenli egzersiz yapan ve dengeli beslenen bir kadındı. Koroner arter

spazmının nedeni hiçbir zaman belirlenemedi.

Annesinin ölümünden sonra Cassandra, zamanının bir kısmını kalp sorunları olan insanlara yardım etmeye adamaya karar verdi. Farklı zamanlarda farklı kalp hastalığı organizasyonlarında gönüllü olarak çalıştı. WomenHeart onun en sevdiği şarkıydı.

Cassandra evinin ön kapısını arkasından kilitlerken saatine baktı. Acele etmeye gerek yoktu. Saat 11.00'de açılmadan önce dükkâna varmak için bolca vakti vardı. Yol yerine garaj yoluna park ettiği gümüş renkli Cadillac SRX'ine atladı ve motorunu çalıştırdı. Vitesi geri vitese alıp aynalarını kontrol etti.

“Ha?” diye mırıldandı kendi kendine, arka camını kontrol etmek için dönmeden önce dikiz aynasına gözlerini kıstı. Oradaydı

cam ile arka silecek arasına bir şey sıkışmış. Beyaz bir kağıt parçasına benziyordu. *Daha fazla saçma reklam,* diye düşündü. Cassandra ondan kurtulmak için sileceğe hafifçe vurdu ama kağıt parçasını atmak yerine birkaç kez soldan sağa sürükledi.

‘Ah, yüksek sesle ağladığın için!’

Cassandra emniyet kemerini çözdü ve arabasının kapısını açtı. Arka pencereye ulaştığında bunun bir kağıt parçası değil, bir zarf olduğunu fark etti. Uzandı. Damga ve alıcı ya da gönderenin adresi yoktu. Zarfın ön yüzünde görebildiği tek şey Cassandra'nın adıydı ama bu el yazısıyla ya da daktiloyla yazılmış değildi. Birisi bir dergi sayfasındaki her harfi tek tek kesip birbirine yapıştırarak adını oluşturmuştu.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın" dedi yüksek sesle, ses tonu anında "öfke" eşiğini aştı. Hızla arkasını döndü ve bakışlarını caddede bir aşağı bir yukarı gezdirdi. Orada kimse yoktu ve görebildiği tek arabanın komşularına ait olduğunu anladı.

Gözlerini bir süre daha sokaktan ayırmadı, sonra gözlerini tekrar elindeki zarfa çevirdi. İçinde başka bir not bulacağını biliyordu.

Bu toplamda üç oldu. İlk ikisi, son yedi haftadır gönüllü olarak çalıştığı Kadın Kalbi dükkanındaki tezgâhın üzerine bırakılmıştı. Tek tek kesilmiş harflerden oluşan bir kolajdan oluşan, ön tarafında adından başka bir şey olmayan beyaz bir zarf.

Kıdemli gönüllü çalışan arkadaşı Debora, neredeyse iki ay önce Cassandra'ya ilk zarfı verirken ona "Sanırım bir hayranın var Cass" demişti. Ama içindeki not hayranlık uyandıran bir not değildi. Mesajın açık amacı onu korkutmaktı; ama aslında Cassandra'yı kıkırdattı.

Cassandra, Debora'ya notu tezgahın üzerine kimin bıraktığını görüp görmediğini sordu ama Debora hiçbir fikri olmadığını söyledi. Notun kasaya bırakıldığını ve notu ancak bir eşyayı aradığında gördüğünü söyledi.

Dört hafta sonra teslim edilen ikinci not, yine kasanın bıraktığı ilk notun hemen hemen tekrarıydı. Bu sefer taşıdığı mesaj Cassandra'yı kıkırdatmadı, aksine kızdırdı. Ona göre notlar, komik olmaya ve belki de onu korkutmaya çalışan ama bunda fena halde başarısız olan bir 'aptalın' işiydi. . . ama kim?

Ne yazık ki gönüllü olarak çalıştığı hayır kurumu dükkanında güvenlik kamerası yoktu, yoksa Cassandra suçluyu tespit edene kadar görüntüleri inceler ve bir dahaki sefere mağazaya adım attığında o kişiye bir not verirdi. aklının bir parçası.

Her şeye rağmen Cassandra notlara pek önem vermedi, öyle ki onları tamamen unutmuştu. Aslında Bay J'ye ya da başka birine bundan hiç bahsetmemişti.

TAMAM, Cassandra gözleri elindeki nota dönerek düşündü: *artık bu çok ileri gitti.*

Bu kişi her kimse, notu arabasına koymak için evine gelmişti ve o notun öylece kaymasına izin vermeyecekti. Cassandra her şeyi orada yırtıp çöpe atmayı düşündü ama öfkeyle zarfı yırttı ve içindeki kağıt parçasını çıkardı. Tıpkı önceki iki nota benziyordu; birisinin bir mesaj oluşturmak için bir dergiden kesilmiş harf ve kelimeleri birbirine yapıştırdığı, sekize beşlik beyaz bir kağıt.

Gözleri kısa notu taradı ve duraksadı. Bu sefer mesaj onu kıkırdatmadı. Bu onu da kızdırmadı. Sonunda onu korkuttu.

Yirmi Bir

Garcia'nın Karen Ward'ın yatak odasında bulduğu notu oluşturan kesik harfler ve sözcüklerin tümü, renk, boyut ve şekil bakımından değişen makale ve reklam başlıklarından gelmişti.

Yüzbaşı Blake, Garcia'nın yanına yerleşti ve masasındaki kısa notu sessizce iki kez okudu:

Bir arkadaşım bana, başka biri olmanın nasıl bir şey olduğunu gerçekten bilmek için kişinin o başkasının yerine geçmesi gerektiğini söylemişti. Belki biraz onların içinde yürüyebiliriz. Az önce seninkine girdim, Karen.

Yüzbaşı Blake'in bakışları Garcia'dan Hunter'a, sonra tekrar Garcia'ya kaydı. “Bu ayakkabılarından birinin içinden mi çıktı?”

Garcia başını salladı ve sandalyesinin yanında yerde bulunan ikinci bir kanıt çantasına uzandı.

"Bu," dedi çantayı notun yanına, masasına koyarken. İçinde bir çift parlak, siyah ve kırmızı, beş inçlik stiletto ayakkabı vardı. ‘Tam da analiz için hepsini adli tıpa götürmek üzereydim.’

Kaptan ayakkabıları incelerken başını hafifçe sağa eğdi. "Tamam" dedi sonunda Garcia'nın masasındaki eşyaları işaret ederek. 'Peki tüm bunlar ne anlama geliyor? Katilin ayakkabılarını mı denediğini?" "Şu anda hiçbir olasılığı göz ardı etmiyoruz, Kaptan," diye yanıtladı Garcia. Adli tıptan DNA ya da başka bir şey için ayakkabıların iç tabanlarını ve iç kısımlarını kontrol etmesini isteyeceğiz, ama eğer durum buysa, katil ya erkek kılığına girmiş bir kadın ya da minicik ayakları var. Bunlar dört buçuk numara ayakkabılar.”

Hunter, "Bunun anlamı Yüzbaşı," dedi, "bu, bugün erken saatlerde Tanya Kaitlin'in bize söylediği şeyi doğruluyor; o notu kim koyduysa, onu doğruluyor."

Karen Ward'ı takip eden kişi bir kez daha onun bilgisi dışında dairesine girmeyi başarmıştı.'

"Başka not buldun mu?"

Garcia, "Hayır, her yeri kontrol ettik" diye yanıtladı. 'Her ayakkabının, cebin, çekmecenin, dolabın içinde, mobilyaların altında; adını siz koyun, kontrol edildi.'

“Ama arkadaşı sana birden fazla not aldığını söyledi, değil mi?”

Her iki dedektif de başını salladı.

'Peki diğerleri nerede?'

Garcia omuz silkti. ‘Bilmiyoruz; Muhtemelen onları atmıştır.” Bir anlık şaşkınlık dolu bir sessizlik oldu.

'Bunu neden yapsın ki?'

Hunter, "Çünkü onu korkuttular, Kaptan," diye yanıt verdi. 'Neden onu korkutan bir şeyi evinde saklasın ki? Çoğu insan bunu yapmaz.” “Çünkü bunlar fiziksel kanıt teşkil ediyor Robert ve adli kanıt da taşıyabilirlerdi. Onları TMU'ya götürmedi mi? Şikayetinizi kaydetmek mi istiyorsunuz? Bir süreç başlatılsın mı?'

Hunter, "Anlıyorum ama en yakın arkadaşına göre o bunu böyle görmüyor" diye açıkladı. 'Notların tamamen isimsiz olması nedeniyle

polisin onun için fazla bir şey yapamayacağına inanıyordu. Ona bazı rutin sorular sorup davasını sıranın en arkasına iteceklerinden korkuyordu. Korkmuştu. İyi uyumuyordu ve tek istediği notaların durmasıydı. Bulduğu çözüm taşınmaktı."

Yüzbaşı Blake bir an bu düşünceyi aklından geçirdi. "Tamam, peki sence bunu neden sakladı?" Garcia'nın masasındaki notu işaret ederek başını salladı.

Hunter, "Sorun da bu Yüzbaşı," dedi. 'Bildiğini düşünmüyoruz.'
Kaptanın Hunter'ın önerdiği şeyi anlaması sadece bir saniye sürdü.
'Aslında onu hiç bulamadı.'

Garcia, "Biz de öyle düşünüyoruz" dedi. 'Dürüst olmak gerekirse o kadar da şaşırtıcı değil.'

Yüzbaşı Blake, ona attığı bakışa biraz merak kattı. 'Size söylüyorum Kaptan' dedi cevap olarak, 'o rafta altmış çiftten fazla ayakkabı vardı. Eğer Anna gibi olsaydı kaç çift ayakkabısı olursa olsun çoğunlukla üç, belki de dört çift ayakkabı giymeye devam ederdi. Rahat olanlar. Gerisi sadece bazılarının sonucudur
doğuştan gelen kadınların ayakkabı takıntısı. Eğer öyleyse, onları yalnızca bir kez giymeleri önemli değil. Sadece onlara sahip olmaları gerekiyor.'

Yüzbaşı Blake, Garcia'nın mantığına karşı çıkamazdı. Şaşırtıcı sayıda çift ayakkabıya sahip olmasına rağmen, çoğunlukla bir avuç dolusu ayakkabıya sadık kaldı. Geri kalanını ara sıra, duruma göre yılda bir veya iki kez giyerdi. Birkaç düşünce üzerinde düşünürken Garcia'nın masasından bir adım uzaklaştı.

Her iki dedektife de, "Yani sizce bu, failin kurbanı pek de tanımadığı anlamına mı geliyor?" diye sordu.

'Notu kadının pek sık giymediği bir ayakkabının içine koyduğu için mi? Olabilir, Hunter başını sallayarak onayladı ve ardından başını yana doğru eğerek onu takip etti. 'Ama mutlaka değil.'

'Ne demek istiyorsun Robert? Bir takipçi onun ayakkabılarını fark ederdi. Küpelerini, çantasını, rujunu fark ederdi. . . onunla ilgili her şey. Takip etmek bir kişiden diğerine istenmeyen ve takıntılı bir ilginin ürünü değil mi?'

Hunter bir kez başını salladı.

'Yani eğer ona takıntılı olsaydı ayakkabılarını fark ederdi. Hangisini daha sık giydiğini bilirdi.”

Hunter tekrar kabul etti ve açıkladı. "Sorun şu ki, kontrol edilemeyen takıntılarla yönlendirilen insanlar çok kolay bir şekilde yanılsamaya kapılabilirler, Kaptan ve sapıklar bu listede çok üst sıralarda yer alıyor." Umutsuzca "kurban" dünyalarının bir parçası olmayı istiyorlar.' Parmaklarını kullanarak havaya tırnak işaretleri çizdi çünkü çoğu takipçinin takıntılarının kaynağını kurban olarak görmediğini biliyordu. 'Bunu başarmak için pek çok kişi, kurbanları yokken evlerine girecek ve yataklarında uyuyacak, yemeklerini yiyecek, televizyon izleyecek, kıyafetlerini, ayakkabılarını, herhangi bir şeyi giyecek, sırf onlara ait olduklarını hissettirmek için. Sanki aralarında bir bağ varmış gibi. Bazıları ve Karen Ward'ın takipçisi bu kategoriye giriyor gibi görünüyor; sınırları zorlamayı ve kurbanlarının evlerinde olduklarını anlamaları için arkalarında küçük ipuçları bırakmayı seviyor. Bazen bu ipuçları not şeklinde gelir.” Hunter bir kez daha Garcia'nın masasındaki notu işaret etti. 'Ama çok daha incelikli bir şey olabilir. Yersiz bir nesne, aralık bırakılmış bir kapı veya açık bırakılmış bir ışık gibi, kurbanın kafasını şüphelerle dolduracak bir şey.'

Yüzbaşı Blake senaryoyu değerlendirdi. Yalnız yaşayan bekar bir kadını, içinde birisinin olduğunu bilmekten daha fazla hiçbir şey korkutamaz.
çünkü o dışarıdayken içeri girdiyse, o içerideyken de girebilirdi, hatta daha kötüsü hâlâ orada olabilirdi.

'Yani bu tür ipuçlarını geride bırakmalarının nedeni,' dedi, 'korkutuculuk yapmak, sadece kurbana korku salmak.' 'Bazıları için evet,' diye kabul etti Hunter. "Ama hepsi değil, sanrısal kısım da burada devreye giriyor. Buna erotomani denir, sapkınlarda oldukça yaygın bir özellik." Bu, genellikle tamamen yabancı ya da ünlü biri olan sevgilerinin nesnesinin kendilerine aşık olduğuna inandıkları bir tür yanılsamadır.'

“Eh, burası bunun için mükemmel bir şehir, değil mi?” yorumunu yaptı Kaptan Blake.

"Yani," diye devam etti Hunter, "kurbanlarının evine zorla girmek,

yataklarında uyumak, diş fırçalarını kullanmak ya da oradayken ne yaparlarsa yapsınlar, *yapar* gerçekten de kurbanlarının dünyasının bir parçası olduklarına inanıyorlar. Ait olduklarına inanmalarını sağlar. Fantezilerinde notları saklamak, birbirine aşık iki kişinin oynayacağı eğlenceli bir oyundan başka bir şey değil." Hunter duraksadı ve Kaptan Blake'e sözlerini özümsemesi için biraz zaman verdi.

'Çünkü eğer kadının kendisine aşık olduğuna inanıyorsa,' dedi sonuç olarak, 'o zaman onun da oyunu oynamaktan kendisi kadar keyif aldığına inanır.'

'Kesinlikle.'

"Yani sen, Paskalya yumurtası avını biraz daha eğlenceli hale getirmek için notu bilerek çok sık giymediği bir ayakkabının içine yerleştirmiş olabileceğini söylüyorsun."

Hunter, "Mümkün," diye itiraf etti.

Yüzbaşı Blake odanın ortasına doğru yürüdü; Bunu yaparken Hunter'ın yüzündeki ifadeyi fark etti. Daha önce birçok kez gördüğü endişeli bir bakış. 'Peki, nedir bu Robert?'

Hunter ona baktı ve kaşları havaya kalktı.

'Hadi ama bana 'neden bahsediyorsun?' deme. Bakmak. Bir şeyin seni açıkça rahatsız ettiği ortada. Nedir?'

"Bu davayla ilgili her şey beni rahatsız ediyor, Kaptan."

'Eh, bu beni de rahatsız ediyor ama seni zaten yumurtanı kızartan bir şeyin olduğunu görecek kadar iyi tanıyorum, peki o nedir?'

Hunter kahve makinesine doğru yürüdü ve kendine büyük bir fincan doldurdu. "Kahve?" diye teklif etti.

Yüzbaşı Blake bir el işaretiyle reddetti.

"Bu sapkınlık işi," dedi sonunda. 'Gördüğüm kadarıyla sıcak ve soğuk esiyor.'

'Nasıl yani?'

Hunter masasına döndü ama oturmadı, onun yerine kenarına yaslandı. 'Onun eylemleri. Şu ana kadar elimizde olan çok az bilgiye bakılırsa bunların bazıları bir sapığın davranış modeliyle oldukça tutarlı, ancak bazıları buna yaklaşamıyor bile.'

Kaptan, "Lütfen açıklayabilir misiniz?" diye sordu.

Hunter kahvesini yudumladı. 'Az önce tartıştığımız gibi, kurbanın

evine kendisi orada değilken izinsiz girmek, geride ipuçları veya notlar bırakmak, hatta sonuç olarak cinayet bile, bunların hepsi kolaylıkla ısrarla takiple ilişkilendirilebilir. Katilin tüm öfkesinin yalnızca Karen Ward'ın yüzüne yönelik olması (yaraları, tamamen şekil bozukluğu) onun görünüşüne yönelik bir takıntıya işaret ediyor ki bu da onun güzelliğine takıntılı birinin davranışıyla oldukça tutarlı. Kolayca yanılsamaya dönüşebilecek biri. Ancak Tanya Kaitlin'e yapılan telefon görüşmesi, ona oynattığı soru oyunu, onu en yakın arkadaşının öldürülmesini izlemeye zorlama şekli ve tüm eylemdeki vahşet ve zevke düşkünlük, bunların hepsi bu alanın çok ötesine geçiyor. Takip etmekten, Kaptan.'

Kaptan Blake'in gözleri kısıldı ve açıkça başka bir şey düşünmeye başladı.

'Sana bir şey soracağım' dedi. Bakışları yavaşça Garcia'dan Hunter'a kaydı. 'Blöf yaptığını mı düşünüyorsun? Eğer Tanya Kaitlin her iki soruyu da doğru cevaplasaydı sizce Karen Ward'ın yaşamasına izin verir miydi?'

Birkaç saniye boyunca odaya sessizlik hakim oldu ve Hunter, kaptanın sorusunu düşünürken aniden kafasında yeni bir şey ateşlendi ve o durakladı. Düşüncelerini düzenlemeye çalışırken gözleri yere kaydı.

Sonunda kendi kendine, 'Akıllı orospu çocuğu' diye fısıldadı ama Garcia ile Yüzbaşı Blake'in kulaklarından kaçacak kadar yumuşak değildi. “Yapmayacağını biliyordu.” “Neyi yapmayacağını biliyordu Robert?” diye sordu kaptan.

Hunter'ın bakışları ona kaydı.

Hunter, "Doğru yapamayacağını biliyordu" diye yanıtladı. ‘Tanya’yı oyunu oynamaya zorlamasının tek nedeni bu.’

Kaptan Blake ve Garcia'nın ilgi çekici bakışları.

Hunter, "Bir düşünün, Kaptan," dedi. 'Kaybedebileceği basit bir oyunu oynamak için kim bu kadar zahmete, bu kadar hazırlığa, bu kadar riske girerdi ki?'

Cevap yok ama meraklı bakışlar yerini düşünceli bakışlara bıraktı. "Tanya ona ikinci bir doğru cevap vermiş olsaydı ne yapardı?" diye devam etti Hunter. "Tamam, sen kazandın. Güzel oynadı. Arkadaşını

çözmem için bana bir dakika ver, hemen buradan çıkacağım. Bu arada banyodaki duvar aynası için kusura bakma, sana postayla bir çek göndereceğim. Kaptan Blake ve Garcia, Hunter'ın sözlerini dinlerken birkaç sessiz saniye daha geçti.

"Ama katilin ona sorduğu iki sorunun da onunla doğrudan bağlantılı olduğunu söylediniz" dedi Yüzbaşı Blake.

Hunter, "Doğru," diye onayladı. 'Ona önce Facebook'ta sahip olduğu arkadaşlarının sayısını, ardından Karen Ward'ın cep telefonu numarasını sordu. Oyunun adil görünmesini sağlamak için tasarlanmış çok basit sorular.” Hunter duraksadı ve parmağını kaldırdı. 'Aslında adil olmaktan da öte. Oyunun kolay ve kazanılabilir görünmesini sağlamak ama hepsinden önemlisi muazzam bir suçluluk duygusu uyandırmak için tasarlandı.” Ortağına baktı. “Carlos, bu sabahki röportajda Tanya kaç kez yüzünü ellerine gömdü, ağladı ve her şeyin kendi hatası olduğunu, Karen'ın numarasını ezbere bilmesi gerektiğini söyledi?”

Garcia yüzünü buruşturdu. 'Pff, sayısız.'

'Kesinlikle. Ve bu işin akıllıca kısmı. İllüzyon. Basit, kolay bir soru ama doğru cevaplamayacağından emin olduğu bir soruydu.” “Katil bunu nasıl bilebilirdi, Robert?” diye sordu Yüzbaşı Blake. Hunter cep telefonuna uzandı. ‘Çünkü ona daha önce de sormuştu.’

Yirmi iki

Hunter ve Garcia dairesinden çıktıktan sonra Tanya Kaitlin oturma odasındaki kanepeye döndü. Oturduğunda bornozunu bir kez daha sıkıca sarıp kollarını karnının üzerinde kavuşturdu. Gözleri daha önce birkaç kez amaçsızca odayı dolaşmıştı, hiçbir özel nedeni yoktu ve ayak parmaklarının ucuna odaklanmıştı. O anda hiçbir şeyin anlamı yoktu ve kafasının içindeki bir şey ona bunun muhtemelen asla olmayacağını söylüyordu.

Kendi kendine usulca, “Numarasını neden öğrenemedim?” diye fısıldadı. Vücudu hafifçe ileri geri sallanmaya başladı ama gözleri

ayak parmaklarından hiç ayrılmadı. 'Numarasını bilmeliydim.'

Sesi fısıldayan bir nefese dönüşmeden önce uzun, titrek bir duraklama oldu.

'Üç, iki, üç, dokuz, beş. . . HAYIR. Bu değil.'

Vücudun sallanması bir adım daha arttı.

'Üç, iki, üç, beş, beş. . . HAYIR. Bu da değil."

Tanya, ağlaması gereken tüm gözyaşlarını döktüğünü düşünmüştü ama yanılmıştı. Onları fark etmeden yeni gözyaşları gözlerinin üzerine süzüldü ve yanaklarından aşağı doğru zikzaklar çizerek ilerlemeye başladı.

'Üç, iki, üç, beş, dokuz, dört. . . HAYIR. Bu da yanlış.' Sallanması, titremesi, nefes alması, hepsi çok daha belirgin hale geliyordu.

'BEN . . Sesi boğazına takıldı. 'Bilmiyorum. Hatırlayamıyorum. Hatırlamam lazım ama hatırlayamıyorum." Titreyen elleri yüzüne gitti ve yeniden ağlamaya başladı. 'Karen. . . Hepsi benim hatam. Çok çok üzgünüm.'

Tanya'nın yüzünü ne kadar süre ellerinin arasında tuttuğuna dair hiçbir fikri yoktu ama başını tekrar kaldırdığında parmak uçları buruşmaya başlamıştı. Gözleri sehpanın üzerindeki boş sigara paketini buldu ve refleksleri ona uzanmasını sağladı.

"Siktir," dedi hayal kırıklığıyla dolu bir sesle.

Anlaşılır bir şekilde sigarasının bittiğini unutmuştu. 'Bir sigaraya ihtiyacım var. Bir sigaraya ihtiyacım var.' Birkaç yıl önce vazgeçmiş olması artık onu rahatsız etmiyor gibi görünüyordu. Paketi sehpanın üzerine bırakıp ayağa kalktı. 'Gerçekten bir sigaraya ihtiyacım var.' Tanya oturma odasını aramaya başladı, her yeni çekmeceyi açtığında dudaklarından 'Sigaraya ihtiyacım var' sözleri dökülüyordu. Yeni bir dolap. Yeni bir kutu.

Hiç bir şey.

"Lanet olsun." Başka bir çekmeceyi hızla kapattı. "Gidip biraz daha sigara almam lazım." Çantasına baktı. Yemek masasının üstünde buldum.

Normal şartlarda Tanya, en azından bir miktar fondöten, biraz göz kalemi ve biraz ruj sürmeden evinden asla çıkmazdı; sonuçta makyaj

onun geçinmek için yaptığı bir şeydi. Ayrıca bornozuyla ya da saçları bu haliyle ön kapının dışına çıkmayı da asla hayal etmezdi ama bunlar normal şartlardan çok uzaktı.

İnsanlar Walmart'a bikini ve iç çamaşırlarıyla gidebiliyorsa, diye düşündü. *Bornozumla yolun karşısındaki en yakın markete kadar koşabilirim.* Belki de mahallesindeki insanlar Walmart'ın tuhaflıklarına düşündüğünden daha alışkındı çünkü hiç kimse, hatta kasiyer bile ona ikinci kez bakmamıştı.

Tanya dairesine döndüğünde çoktan ikinci sigarasını yakıyordu. Gözyaşları durmuş ve titremesi önemli ölçüde azalmıştı. Kanepeye döndü ve bu sefer uzanmayı bile başardı. Kendini bu kadar bitkin hissetmesi ya da gece boyunca göz kırpmamış olması önemli değildi, çünkü uyku haplarının yardımı olmadan o zaman hâlâ uykuya dalamayacağından emindi.

Tanya bu düşünceyi düşündü.

İlaç çekmecesinin altında hâlâ bir kutu Aventyl bulunduğunu biliyordu ama son birkaç saat içinde zaten kötü bir alışkanlığa geri dönmüştü, ikinciye dönmeyi gerçekten istemiyordu.

Tanya bu fikri reddetti ve başını birkaç yastığa dayadı. Birkaç saniye sonra göz kapakları ağır bir şekilde titredi ve onları açık tutmanın imkansız olduğunu fark etti.

Mentollü sigaralarının sakinleştirici etkisi beklediğinden çok daha güçlüydü çünkü neredeyse ışığı kapatır kapatmaz,

yarı uyanık, yarı uykulu bir dünyaya taşınmıştı. Hayal ve gerçeklik, hem yüzünü hem okşayan hem de tokatlayan bir görüntüler karnavalında önünde dans ediyordu ama onu asıl rahatsız eden şey gürültüydü. Delici. Rahatsız edici. Rahatsız edici. Ve giderek daha da gürültülü hale geliyordu.

Neydi o?

Elektrikli bıçağa benziyordu.

Hala daha yüksek sesle.

Hayır. Elektrikli testere.

Nereden geliyor?

Çok gürültülü.

Sonunda Tanya gözlerini açtı.

Oda sessizdi.

"Ne kadar çılgın bir rüya" dedi yarı kıkırdayarak, avuçlarıyla gözlerini ovuşturarak.

Sonra tekrar duydu. Ya da en azından öyle yaptığını düşünüyordu.

‘Ne?’ Kanın kafasına çok hızlı akmasına neden olacak kadar hızlı bir şekilde kendini oturma pozisyonuna çekti. Bu çaba odanın onun etrafında dönmesine neden oldu.

Tanya derin bir nefes aldı ve kendini dengelemek için kanepeye tutundu. Aklının ona oyun oynayıp oynamadığından hala emin değildi. Yavaş yavaş oda dönmeyi bıraktı ama gürültü kaybolmadı. Tanya önce sola sonra sağa baktı ama perdeler kapalıyken, loş ışıkta ve uykunun sersemliğiyle pek bir şey anlayamıyordu.

Ses tekrar geldi ama birkaç dakika önceki kadar yüksek değildi. Rüyadan gerçeğe geçerken bir şekilde gücünü kaybetmişti. Sonra aklına bir anı geldi ve bu, ruhunu taşlaştırdı.

‘Aman Tanrım.’ Tanya arkasına bakmak için boynunu çevirirken elleriyle ağzını kapattı. Ön kapısının kilidi açıktı. Güvenlik zinciri çözüldü. Marketten döndükten sonra kilitlemeyi unutmuştu.

Vücudu korkuyla kasıldı.

'Burada biri var. Dairemde birisi var.'

Tanya'nın nefesi dinlenme halinden 'maraton bitiş çizgisine' saniyeden çok kısa bir sürede geçti. Uykunun uyuşukluğu artık tamamen kaybolmuştu ama sonra gürültü de aynı şekilde ortadan kaybolmuştu.

'Ne oluyor be. Deliriyor muyum?'

Dinlemeye odaklandı ve bekledi.

Hiç bir şey.

Daha çok konsantre oldu ve biraz daha bekledi.

Hala hiçbir şey yok.

'Lanet etmek! muhtemelen *ben* Deliriyorum,' diye fısıldadı, sonunda ayağa kalkıp ön kapısını kilitlemek için yürümeden önce kendi kendine gülüyordu. Emin olmak için bir an orada durdu, kulakları bir hayvanınki gibi dikildi.

Sessizlik.

Tanya boğazını temizlemek için öksürdü ve bu onun ne kadar

susadığını fark etmesini sağladı. Buzdolabına doğru yürüdü ve kendine büyük bir bardak soğuk su doldurdu ama bardağı dudaklarına götürdüğünde ses oturma odasında bir kez daha yankılandı, korkunun omurgasından aşağıya doğru akmasına ve bardağın elinden düşmesine neden oldu. . Mutfağın zeminine çarptığında Tanya sesi yeniden duydu -boğuk, kısık ama çok gerçekti- ve sağ tarafında bir yerden gelmişti. Vücudu hemen o yöne doğru sallandı. Bu kez gözlerinin nihayet gürültünün kaynağına yakınlaşması iki saniyeden az sürdü.

Cep telefonu.

Yemek masasındaki karton kapaklı kitabın üzerinde

titriyordu. Tanya neredeyse histerik bir kahkaha attı.

"Seni aptal kaltak," dedi kendi kendine, kırık camın üzerinden atlayıp masadan telefonu kaptı. Sonunda aklına geldiğinde çağrıya cevap vermek üzereydi.

Bir telefon görüşmesi.

Boğazı sanki güçlü parmaklar tarafından boğuluyormuş gibi

daralıyordu. Telefon elinde titredi.

Tanya ekranı kontrol etti; bilinmeyen numara.

'Aman Tanrım! Yine o. Bu o kahrolası psikopat.' Gözleri bir kez daha çaresizlik gözyaşlarıyla doldu. 'HAYIR. Buna cevap vermiyorum. Ben değilim.'

Sonunda telefon çalmayı bıraktı.

Tanya yüzünde dehşete düşmüş bir ifadeyle tekrar ekrana baktı; dört cevapsız çağrı.

'Neden? Bu neden tekrar oluyor?'

Vızıltı, vızıltı.

Telefon kısa aralıklarla iki kez titredi. Arama değil, kısa mesaj. Mesajın önizlemesi ekranında belirdi.

Tanya, bu LAPD'den Dedektif Robert Hunter. Aramalarınızı filtreliyorsanız lütfen cevap verin. Değilse. . .

Kafasının içindeki şaşkınlık sisi yoğunlaştı.

Tanya telefonun kilidini açıp mesajın geri kalanını okumak üzereyken telefon tekrar titremeye başladı; gelen çağrı. Beynindeki çarklar yavaş yavaş normal hızına dönerken birkaç kez çaldığında

tereddüt etti. Sonunda yaptıkları gibi telefonu kulağına götürdü.

“Merhaba?” Sesi titredi.

Tanya, bu Dedektif Robert Hunter. Bu sabah erkenden mi konuştuk?” Tanya, Hunter'ın sesini anında tanıdı. Konuşma tarzında bir şeyler vardı, ses tonunda onu bir şekilde sakinleştiren belli bir güven vardı.

'Ah! Merhaba Dedektif. Davul atan kalbinin yavaşlamaya başladığını hissetti. “Seni uyandırdıysam çok özür dilerim.”

Hunter'ın sesi samimiydi. 'Hayır, hiç de değil. Çok çabalamama rağmen hala uyuyamıyorum.'

Tanya dönüp duvardaki saate baktı ve gözleri şaşkınlıkla irileşti. Gerçekten on beş ya da yirmi dakikadan fazla bir süredir kanepede yattığına inanıyordu, halbuki gerçekte kafasının o yastıklara değmesinin üzerinden neredeyse üç saat geçmişti. "Aman Tanrım!" diye bağırdı.

'Bir sorun mu var?'

'HAYIR. Hayır. Ben sadece. . . zamanın nasıl geçtiğini anlamadın. Bu kadar hızlı geçtiğini fark etmemiştim.’ “Koşullar göz önüne alındığında, Tanya,” dedi Hunter, “bu aslında kötü bir şey değil.”

"Hayır" diye itiraf etti Tanya. Haklısın. Sanırım değil.” Tekrar güldü. Histerik bir şekilde değil ama yine de Hunter'ın bunu anlaması için yeterince sertti. 'Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?'

‘Evet eminim.’ Kırık camlara ve mutfağın zeminine dökülen suya baktı.

Hunter konuşmadan önce ona birkaç saniye daha süre tanıdı. 'Seni bu kadar erken tekrar rahatsız ettiğim için gerçekten üzgünüm Tanya ama aklıma sana sormam gereken bir şey geldi.'

Tanya derin bir nefes aldı. Artık olanları düşünmek istemiyordu ama başka seçeneği olmadığını biliyordu.

'TAMAM. Elbette.” Sesi yine çekingen çıkmıştı.

'Sizden geriye dönüp düşünmenizi isteyeceğim, ancak ne yazık ki size ne kadar geriye gittiğini söyleyemem. Birkaç gün, birkaç hafta, birkaç ay veya daha da uzun sürebilir.'

Tamam, diye yanıtladı, hiç de inançsız bir tavırla.

"Dün sorduğun sorunun aynısını ya da buna çok benzer bir şeyi

sana soran biri olup olmadığını hatırlamaya çalışmanı istiyorum." Ve herhangi biri derken aslında "herhangi biri"yi kastediyorum, Tanya; arkadaşlar, tanıdıklar, yabancılar, güzellik müşterileri, her kimse.'

Tanya tekrar kanepesine oturdu. “Anladığımdan emin değilim, Dedektif.” Hunter bunu çok fazla dile getirdiğini hissetti.

‘Tamam.’ Bu sefer işi basitleştirmeye çalıştı. 'Sanırım akıllı telefonun ortaya çıkışından bu yana hepimiz biraz haline geldik. . . telefon numaralarını ezberlemek konusunda tembellik yapmak. Belki on, on beş yıl öncesine gidersek çoğumuz en az beş sayıyı ezbere bilirdik.'

Tanya hâlâ gençti ama Hunter'ın haklı olduğunu biliyordu. Henüz on yaşındayken, pek çok numarayı ezberlemişti: ev numarası, en az iki veya üç okul arkadaşı, babasının iş numarası vb.

'Evet, bu doğru' diye kabul etti.

'Harika. Benim sorum şu: Kendinizi daha önce birkaç telefon numarasını ezberlediğimizden ama artık ezberlemediğimizden bahseden benzer bir sohbetin ortasında buldunuz mu hiç?'

Tanya bir anlığına düşünürken gözlerini kısarak hiçbir şeye bakmadı. “Evet,” diye yanıtladı sonunda. ‘Aslında Cynthia ve ben daha geçen hafta bu kadar çok sayıyı nasıl ezberlediğimizden bahsediyorduk.’ ‘Peki, Cynthia kim?’

“Ah, o da çalıştığım spa olan DuBunne'daki başka bir güzellik uzmanı.” Hunter ismi bir kağıt parçasına not etti. 'Bu konuşmaya katılan başka biri var mıydı?'

Birkaç düşünceli saniye daha.

'HAYIR. Tam olarak değil. Yalnızca Cynthia ve ben vardık.”

'İkinizi dinleyebilecek kadar yakınınızda duran var mı? Hatırlayabiliyor musun?'

Tanya alt dudağını çiğnemeye başladı. 'HAYIR. Çok iyi hatırlıyorum, arkadaydık, malzeme odasını hazırlıyorduk.'

"Tamam," diye onayladı Hunter. 'Başka biriyle benzer bir konuşma yaptığınızı hatırlıyor musunuz? Belki bir müşteri ya da bir randevuyla dışarıda bir gecede. . . herhangi biri, gerçekten. Belki birinin daha spesifik bir soru sorduğu bir konuşma olabilir mi?'

"Mesela en iyi arkadaşımın cep telefonu numarasını

hatırlayabilseydim?" Tanya'nın sesi alçaldı, her kelimede üzüntü vurgulanıyordu.

'Evet. Ama bu kadar doğrudan olmayabilirdi."

Tanya acele etmedi. Sol eli ağzına gitti ve başparmağı ve işaret parmağıyla dudaklarını sıkıştırmaya başladı.

Hunter sabırla bekledi.

'BEN . . . Şu anda emin olamam Dedektif. Aklım hâlâ biraz karışık."

'Bu sorun değil Tanya. Denediğiniz için teşekkür ederiz. Bana bir iyilik yapıp biraz düşünebilir misin? Aniden sana geri dönebilir."

'Evet. Elbette. Elbette yapabilirim."

'Eğer bir şey hatırlarsan, sana ne kadar küçük görünse de, lütfen beni ara. Saat kaç olursa olsun, tamam mı?'

'Evet elbette. Eğer bir şey hatırlarsam hatırlayacağım.'

Tanya bağlantıyı kesti ve Hunter'ın sehpanın üzerindeki kül tablasının yanına bıraktığı karta uzandı. Paranoya kulağına fısıldamaya başlayana kadar uzun bir süre inceledi. Tam o anda, üzerindeki iki rakamı da ezberleyene kadar kartı elinden bırakmamaya karar verdi.

Yirmiüç

Karen Ward'un otopsi sonuçlarının nihayet Cumartesi sabahı çıkması bir gün daha sürdü. Öldürülmesindeki vahşetin ayrıntıları, görsel olduğu kadar kağıt üzerinde de şok ediciydi.

Yüzünde toplamda yirmi dokuz ciddi kesik vardı. Bunlardan üçü ağzının içine girmişti. Sonuç olarak dili neredeyse tamamen kesilmişti. Katili kafa vuruşlarında o kadar fazla güç kullanmıştı ki cam parçaları Karen'in burnu, yanakları, alnı ve çenesi de dahil olmak üzere on dört yüz kemiğinden altısına saplanmıştı. Çarpmanın şiddeti, burnu ve çenesiyle birlikte her iki elmacık kemiğinin de kırılmasına neden oldu. Ölüm gerçekten de, kurbanın sol göz küresi boşluğundan sokulan beş inç uzunluğundaki aynalı cam parçasının

hipotalamus ve optik yolu parçaladığı kapsamlı beyin travması sonucu gelmişti.

Toksikoloji her bakımdan negatif çıktı. Katil, Karen'ı cinayetten önce sakinleştirirken bile sakinleştirmemişti, bu da Karen Ward'ın tüm çetin sınav boyunca yüzde yüz aklı başında olduğu anlamına geliyordu.

CSI ayrıca birkaç test sonucuyla geri dönmüştü. Kurbanın dairesinde yalnızca bir dizi parmak izi bulunmuştu ve bunlar kurbanın kendisine aitti. Karen Ward'un ön kapısının dışında bulunan parmak izleri de onlara devam edecek çok az şey veriyordu. Setlerden biri Karen'ın kendisine aitti, diğer üçünün AFIT (Gelişmiş Parmak İzi Tanımlama Teknolojisi) ile eşleşmesi yoktu, bu da ait oldukları kişinin daha önce hiçbir kaydının olmadığı anlamına geliyordu, ancak herkesi gerçekten şaşırtan sonuç, cihazın parmak izi testiydi. CSI parmak izi uzmanı Karen Ward'ın dairesinin yanındaki yangın merdiveni kapısına doğru koşmuştu. Sanki aynı gece kapı tamamen silinmiş gibi tek bir parmak izi bile bulamamıştı.

Adli tıp hâlâ olay yerinde toplanan lifleri, kılları ve toz parçacıklarını analiz ediyordu. Şu ana kadar hiçbir şey olağandışı olarak işaretlenmemişti. Katilin banyo aynasından aldığı cam parçalarını saklamak için kullandığı kap ve geri kalan cam parçaları hiçbir zaman bulunamadı. Spekülasyon, katilin onları ganimet olarak saklamış olabileceği yönündeydi.

BT Adli Bilimleri, Karen Ward'ın oturma odasında bulunan dizüstü bilgisayarın şifre güvenliğini de aşmayı başarmıştı. Hunter ve Garcia'nın ekibi zaten metin dosyalarını, resimleri, e-posta mesajlarını ve bulabildikleri diğer her şeyi araştırıyorlardı, ancak tıpkı Hunter'ın beklediği gibi hâlâ soruşturmanın ilgisini çekebileceğini düşündükleri herhangi bir şeye rastlamamışlardı.

Hunter nihayet ofise döndüğünde Garcia, “Şansın var mı?” diye sordu. Bütün sabahı, Tanya Kaitlin'in onlara bahsettiği notları almaya başladığında Karen Ward'ın çalıştığı güzellik spası Burke Williams'ı ziyaret ettiği Santa Monica'da geçirmişti.

Hunter, "Henüz emin değilim," diye yanıtladı ve ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasına koydu.

Garcia, ortağının açıklama yapmasını beklerken Hunter'a baktı. 'Karen Ward'un Burke Williams'ta geçirdiği kısa süre boyunca hizmet verdiği tüm müşterilerin bir listesini almayı başardım.'

'Elbette. Kaç tane?'

'Altmış iki isim.'

'Vay.'

Hunter, "Göründüğü kadar kötü değil" diye açıkladı. “Vücut yapısından Tanya Kaitlin katilin erkek olduğundan çok emindi, hatırladın mı?” “Tamam,” diye kabul etti Garcia. ‘Peki altmış iki kişiden kaçı erkek?’ ‘Beş.’

'Bu oldukça iyi bir azalma.'

Hunter, "Operasyonlar halihazırda profilleri üzerinde çalışıyor" dedi. “Öyleyse bekleyip ne bulabileceklerini görelim ve oradan devam edeceğiz.” “Karen'ın aldığı sapık notlarına ne dersiniz? Spadaki insanlara bunları sordunuz mu?'

'Öyle yaptım ve kimsenin neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yoktu.'

“Ne?” Garcia bunu kesinlikle tuhaf buldu. Hunter, "Ne demek istiyorsun?" "Görünüşe göre Karen, aldığı notlardan ya da takip edildiğinden Burke Williams'ta kimseye bahsetmemiş," diye açıkladı. 'Ben sadece konuşmadım
spa müdürüyle değil, resepsiyonist dahil orada çalışan herkesle. Hepsi Tanya'nın sözlerini tekrarlıyordu; Karen harika bir güzellik uzmanıydı ve tanışabileceğiniz en tatlı insandı ama hiçbiri notlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Hiç kimseye söylemedi.”

“Peki gitmeleri için onlara ne sebep verdi?” Garcia öne doğru eğilerek iki dirseğini de masaüstüne dayadı. ‘Onlara bir şey söylemiş olmalı.’ ‘Öyle yaptı. Onlara aile sorunları nedeniyle Campbell'a geri döneceğini söyledi. Hepsi bu kadar.” Hunter masasının arkasında oturuyordu. 'Dört aydan az bir süredir oradaydı, bu yüzden kimse ona daha fazla ayrıntı soracak kadar yakın olduklarını düşünmüyordu.'

"Eh," dedi Garcia. LA *öyle* Öyle bir mega metropol ki, hareketli mahalleler de hareketli şehirler gibi olabiliyor. İnsanlar böyle beyaz bir yalanla kolaylıkla yanlarına kâr kalabilir.'

"Burke Williams'tan sonra," diye devam etti Hunter. 'True

Beauty'deki insanlarla konuşmak için arabayla Long Beach'e gittim.'

"Bırak tahmin edeyim," dedi Garcia. 'Tamamen aynı şey. Karen, aldığı notlardan ya da takip edildiğinden hiç kimseye bahsetmedi.' Hunter bilgisayarını açarken başını salladı. 'Son olarak Güney Torrance'daki DuBunne spa'sına uğradım.'

'DuBunne' mu? Tanya Kaitlin'in çalıştığı yer burası değil mi?'

'Bu doğru. Tanya'nın bahsettiği Cynthia kadınıyla kısa bir sohbet etmek istedim.'

"Telefon numaralarını hatırlama konusunda konuştuğu kişi mi?"

'Kesinlikle.'

'Ve?'

Hunter, "O on dokuz yaşında bir kız," diye açıkladı. 'Güzellik okulundan yeni mezun oldum. Çıraklığını DuBunne'da yapıyor. Hâlâ ailesiyle birlikte Gardena'da yaşıyor." Başını salladı. "Tanya ile telefon numaralarını artık ezberlememesi konusunda yaptığı konuşmalar zararsızdı. Ona bu konuşmayı başka biriyle yaptığını hatırlayıp hatırlamadığını sordum. O yapmadı. Bu katilin bu bilgiyi onun aracılığıyla edindiğini düşünmüyorum.'

Garcia, "Tanya'dan bahsediyoruz" dedi. 'Ondan bir haber var mı? Telefon numaralarını hatırlamamayla ilgili başka konuşmalar hatırladı mı?'

'Hayır, hiçbir şey. Dün ona ilk kez bu soruyu sorduğumda bir şeyler hatırlayacağını umuyordum. Bu onun beynini şaşırtabilirdi. Artık bunu düşünecek zamanı olduğuna göre muhtemelen düşünmeyecektir.'

Garcia, "Tamam, takip etmiyorum" dedi. 'Elbette bir şey hakkında ne kadar çok düşünürseniz, hafızanızı ne kadar çok araştırırsanız beyninizin bir şeyi hatırlama şansı o kadar artar, değil mi?'

'Çoğu durumda evet.'

'Ama onunkinde değil mi? Neden?'

'Çünkü kendine yüklediği suçluluk, beynini seçici travma sonrası amneziye itecek toksik bir savunma mekanizması tepkisini tetikleyebilirdi.'

Garcia birkaç sessiz saniye boyunca gözlerini Hunter'dan ayırmadı. "Tamam" dedi sonunda. "O halde bir an için doktora

derecem yokmuş gibi davranalım. Senin gibi psikolojide Robert ve bunları bana tekrar anlat.'

Hunter açıklama yapmadan önce gülümsedi. Tanya, Karen'ın ölümünden dolayı kendini suçlu hissediyor çünkü numarasını bilmesi gerektiğine inanıyor. En yakın arkadaşının ölmesinin kendi hatası olduğunu düşünüyor. Bu nedenle, acısını azaltmak için bir savunma mekanizması olarak beyninin, bir şekilde suçluluk duygusuyla ilişkilendirdiği herhangi bir anıyı bırakmayı seçme şansı vardır. Ne kadar çok düşünürse, beyni o kadar çok anıları uzaklaştıracak çünkü hatırlamak onu daha da suçlu hissettirecek.'

'Tamam, şimdi anlıyorum ve bu hiç iyi değil.'

Hunter, "Yine de hâlâ temkinli davranıyorum" diye ekledi. 'Herkes travmalara farklı tepki verir, bu yüzden asla bilemezsiniz. Bu gecenin ilerleyen saatlerinde onu bir kez daha arayacağım.'

Garcia not defterine uzandı. “Bu arada, siz buraya gelmeden birkaç dakika önce adli tıpla telefonda görüştüm.”

'Yeni bir şey var mı?'

Garcia sandalyesine yaslanarak, "Karen'in yatak odasında bulduğumuz kolaj notunun analizini yeni bitirdiler" dedi. 'Beklediğimiz gibi boş bir kart çektiler. Parmak izlerinden ya da DNA'dan bu tamamen belli.' Notlarından başını kaldırdı. 'Kim, el yazısını saklamak için bir dergiden harf harf kesip notu bir araya getirirken eldiven giymeyi unutma zahmetine katlanır, değil mi?'

Hunter hiçbir şey söylemedi çünkü kulağa ne kadar çılgınca gelse de bunun olduğunu daha önce görmüştü. Katillerin çoğunun IQ'su ortalamanın altındaydı ve
'düzensiz katiller' olarak sınıflandırıldı. Filmler ve kitaplar bazen onlardan bazılarını kurnaz dehalar olarak tasvir ediyordu, ancak gerçekte çoğu dördüncü sınıf matematik sınavında zorluk yaşayacaktı. Kurbanlarını öldürmek için yola çıkmadıkları için 'düzensiz' olarak etiketlendiler. Bunu genellikle kontrol edilemeyen şiddet dürtüsü nedeniyle yapıyorlardı ve bu dürtü başlangıçta bir dizi faktör tarafından tetiklenmiş olabilirdi - utanç, güvensizlik, öfke, kıskançlık, düşük özsaygı, zihin değiştirici maddelerin etkisi altında - liste uzundu ve çok kişisel. Sorun, madalyonun tersiydi; 'organize

katiller' olarak sınıflandırılan katiller son derece zeki, organize ve çok ama çok disiplinli olma eğilimindeydi.

'Notun arka planı olarak kullanılan kağıt parçası' diye devam etti Garcia, 'sıradan bir beyaz kağıt bloktan çıktı, bunda da özel bir şey yok. Herhangi bir süpermarkette veya kırtasiye mağazasında kolaylıkla bulunabilir.'

"Ayakkabılara ne dersin?" diye sordu Hunter.

Garcia başını salladı. ‘Temizlendiler. . . aslında ağartılmış. Adli tıp bunların içinde kesinlikle hiçbir şey bulamadı. Hiçbir cilt hücresi yok. Karen'ın kendisinden bile değil."

Bu Hunter'ı şaşırtmadı. 'Maskeye ne dersin, şansın var mı?' Tanya Kaitlin'in polis sanatçısıyla birlikte üzerinde çalıştığı eskiz, Los Angeles'ın büyük bölgesindeki tüm kostüm ve parti mağazalarına gönderilmişti.

Garcia'nın nefesi kesildi. ‘Şu ana kadar eşleşme yok. Görünüşe göre hiç kimse buna benzer bir şey görmemiş. İnternet üzerinden de puan yok. Bu maske bir mağazadan satın alınmadı Robert. Onu kendisi yarattı.”

Hunter'ın durumun böyle olduğundan hiç şüphesi yoktu ama yine de denemeleri gerekiyordu. Garcia, "Ama o kadar da kötü değil" diye açıkladı. ‘Bir olumlu sonuç aldık. Hakkında yüzde yüz haklı olduğun biri.'

'Peki bu nedir?'

'Dokuz-bir-bir aramaları.'

Garcia aradığını bulana kadar ekranına birkaç kez tıklayıp ekranı kaydırdı.

'Geçtiğimiz üç ayda Karen Ward'ın ev adresinin genel alanıyla ilgili dört sahte, yüksek öncelikli, dokuz bir bir arama yapıldı. Arayanın verdiği adreslerden ikisi aynı apartman bloğunda, diğer ikisi ise komşu apartmanlardaydı.'

Hunter, "CCTV kamera konumları konusunda herhangi bir şansınız var mı?" diye sordu.

Garcia güldü. 'Öyle olmasını umuyorsun, değil mi? Doğru dedin Robert, bu adam aptaldan başka bir şey değil. Ankesörlü telefonlardan uzak durarak dört farklı ön ödemeli cep telefonu

kullanmayı tercih etti; iz bulma şansı yoktu.’ ‘Aramaların ses dosyaları bizde var mı?’

Garcia sandalyesine yaslandı ve Hunter'a tuhaf bir gülümsemeyle baktı. 'Artık yapıyoruz. E-postayı az önce aldım.'

Yirmidört

Hunter ayağa kalktı ve Garcia'nın masasına doğru yürüdü. Ekranında gösterilen e-postanın dört farklı ses dosyası eki vardı. İlki üç ay öncesine, neredeyse bugüne aitti. Sonuncusu dokuz gün öncesine aitti.

Hunter, "Hadi bunları kronolojik olarak gözden geçirelim" diye önerdi. Garcia başını salladı ve ilk ses dosyasına çift tıkladı. 911 çağrısının kaydedildiği saat 22:55'ti.

GÖNDERİCİ (kadın sesi): 'Dokuz-bir-bir, acil durumunuz nedir?'

ERKEK SESİ: ‘Peki. . . Sanırım az önce koridorun aşağısındaki dairelerden birinden silah sesi geldiğini duydum.'

Seste belirgin bir Güney aksanı vardı ama her iki dedektifin de endişeli bakışlar atmasına neden olan şey ses tonunun gençliğiydi. Ses yirmili yaşlarının başındaki birine aitmiş gibi geliyordu.

Klavye tıklamaları.

GÖNDERİCİ: 'Silah sesi mi? Emin misiniz efendim? Acaba yüksek bir patlama olabilir mi?”

ERKEK SESİ: ‘Hayır, sanmıyorum.’

Kısa bir duraklama.

GÖNDERİCİ: 'Tamam, tam olarak ne duyduğunuzu anlatabilir

misiniz?'

ERKEK SESİ: ‘Kesin olan bir şey var ki, yine tartışıyorlardı. Çok fazla tartışıyorlar, biliyorsun. Her zaman geceleri. Sürekli birbirlerine bağırıyorlar.
Ama bu gece sanki deliriyorlarmış gibi görünüyordu. Bütün binanın duyabildiğinden eminim. Sonra aniden - bang, bang, bang - üç yüksek sesle patlama. Ve şimdi orada her şey sessizliğe büründü. Sana söylüyorum, o dairede bir şeyler ters gidiyor.'

GÖNDERİCİ: 'Tamam efendim, adres nedir?'

Arayanın memura verdiği adres, polisi Karen Ward'ın evinin hemen altındaki daireye götürmüş olmalı.

Daha fazla klavye tıklaması.

GÖNDERİCİ: 'Bir birlik şu anda yolda efendim. Şeyini alabilir miyim?

Arayan kişi telefonu yere koydu.

Aldığı e-postayı okuyan Garcia, "Siyah beyaz birimin yanıt vermesi yaklaşık on bir dakika sürdü" dedi. 'Raporları, yirmili yaşlarının ortasında olduğu anlaşılan bir kadının kucağında bir bebekle kapıyı açmasıyla oldukça şaşırdıklarını söylüyor. Donna Farrell adlı kadın, gece güvenlik görevlisi olarak çalışan erkek arkadaşıyla daireyi paylaşıyordu, bu yüzden o evde değildi. Memurlar ona yüksek ses olup olmadığını veya sık sık tartışan komşuları olup olmadığını sordu, ancak o onlara şunu söyledi: herhangi bir yüksek ses, ses veya herhangi bir şey duymamıştı. Ayrıca komşu dairelerden herhangi bir tartışma geldiğini duymadığını da söyledi. Memurlar sahte arama olarak giriş yapmadan önce birkaç kapıyı daha çaldılar. Cevap hep aynıydı. Yüksek patlama yok. Bilinen tartışan komşu yok.” Garcia e-postayı aşağı kaydırdı. 'Arama ön ödemeli bir cep telefonundan yapıldı. Takip edilemez.”

Hunter, "Bir yer buldular mı?" diye sordu.

Garcia biraz daha aşağı indi. 'Evet. Çağrı Karen Ward'ın

apartmanının genel konumundan geldi. Muhtemelen aramayı yaptığında tam önünde duruyordu.”

“Muhtemelen.” Hunter da aynı fikirdeydi. 'Tepki süresini ölçebilmek için yakınlarda olması gerekiyordu. Tamam, bir sonraki aramayı kontrol edelim.'

Garcia çift tıkladı. Çağrı, az önce duydukları çağrıdan on dört gün sonra, gece 23:08'de gelmişti.

GÖNDERİCİ [erkek ses]: 'Dokuz-bir-bir, aramanızı nasıl yönlendirebilirim?'
ERKEK SESİ: ‘Evet. Long Beach'te East Broadway ile Loma Bulvarı'nın köşesinde yaşıyorum. Penceremden balkonu ve karşımdaki binanın pencerelerini net bir şekilde görebiliyorum.'

Hunter ve Garcia bu sefer daha da şaşkın bir bakış attılar. Arayanın sesinde gereğinden fazla aciliyet vardı ama önceki aramada duyduklarına hiç benzemiyordu. Belirgin Güney aksanı gitti, yerini tipik bir Angelino tonu aldı. Sesin gençliği de gitmişti. Aramayı yapan kişi otuzlu yaşlarının ortasındaymış gibi konuşuyordu, sesi çok daha derin ve karanlıktı.

GÖNDERİCİ: 'Tamam efendim, sorun ne gibi görünüyor?'

ERKEK SESİ: ‘Şu anda penceremin önünde duruyorum ve en üst kattaki dairelerden birinin içini net bir şekilde görebiliyorum. Perdeler tamamen açık ve ışıkların hepsi açık. İçeride ileri geri yürüyen, deli gibi kollarını sallayan bir adam var. Sorun şu ki ya bir kılıç, ya pala ya da buna benzer bir şey taşıyor. Her ne ise, çok tehditkar görünen bir silah, bunu size söyleyebilirim.'

GÖNDERİCİ (şimdi biraz daha acil ses tonuyla): 'Dairede onunla birlikte başka kimse var mı? Görebiliyor musun?'

ERKEK SESİ: ‘O yüzden arıyorum. Bu adamı son beş on dakikadır izliyorum ve söylediğim gibi yaptığı tek şey oturma odasında ileri geri yürümek, silahını havada sallamak ve duvarlara bağırmak ya da öyle

görünüyordu. Ama az önce bu küçük kızın diğer pencerede belirdiğini gördüm; onunla aynı odada değil, yan odada. On iki ya da on üç yaşlarında olmalı. Korkmuş görünüyordu. Uzaklıktan dolayı hiçbir ayrıntıyı göremiyorum ama sanırım ağlıyor.”

GÖNDERİCİ: 'Küçük bir kız mı dediniz?'

ERKEK SESİ: ‘Doğru.’

GÖNDERİ: 'Tamam efendim. Bu binanın adresini biliyor musun?'
Arayan kişi adresi görevliye verdi. Bir kez daha Karen Ward'ın binasının adresiydi.

ERKEK SESİ: ‘Bahsettiğim daire koridorun sonunda en üst kattaki son daire.’

GÖNDERİCİ: ‘Ve daireyi pencerenden görebildiğini söylemiştin, bana verebilir misin?’

Arayanın bağlantısı zaten kesilmişti.
Garcia, "Bu Karen Ward'ın dairesi olmalı" dedi. 'Polisleri onun dairesine mi gönderdi?'
Hunter başını salladı. 'Tepki süresi ne kadardı?'
Garcia e-postayı kontrol etti. “Bu sefer yaklaşık on dakika.” “Yine ön ödemeli cep telefonu mu?” diye sordu Hunter.
'Anladın.'
Hunter, Garcia'nın masasının kenarına yaslandı. 'Tamam, bir sonraki aramayı deneyelim.'
Garcia dosyayı açtı. Listelerindeki üçüncü arama, ikinci aramadan yirmi sekiz gün sonra kaydedilmişti. Saat 23.13'te geldi.

GÖNDERİCİ (kadın sesi): 'Dokuz-bir-bir, acil durumunuz nedir?'

ERKEK SESİ: ‘Hımm. . . Nefes almıyor. Ne yapacağımı bilmiyorum. Nefes almıyor ve hepsi benim hatam.'

Gergin ses endişe doluydu ve gözyaşlarıyla boğuluyordu. Bir kez daha sesi önceki iki çağrıdan oldukça farklıydı. Bu sefer ses kısık ve boğuktu, sanki arayan kişi şiddetli bir boğaz ağrısının son aşamasındaymış gibi. Aksan da tamamen değişmiş, tipik bir Angelino'dan çok farklı bir Güney Teksaslı tınısına geçmişti.

GÖNDERİCİ: 'Bana isminizi söyleyebilir misiniz efendim?'

ERKEK SESİ: ‘Todd. Todd Phillips."

Klavye tıklamaları.
GÖNDERİCİ: 'Peki burada bahsettiğimiz kişi kim, Todd? Kim nefes almıyor dedin?'

ERKEK SESİ: ‘Kız arkadaşım. Adı Kelly Dixon. Bize yardım etmelisin. Lütfen.'

GÖNDERİCİ: 'İşte bunun için buradayım Todd, ama bunu yapabilmem için sana birkaç soru sormam gerekiyor, tamam mı? Kelly'nin nefes almadığını söyledin. Emin misin? Nabzını hissedebiliyor musun?'

ERKEK SESİ: ‘Hayır, hayır yapamam.’

Daha fazla klavye tıklaması.

ERKEK SESİ: ‘Bize yardım edecek birini göndermeniz lazım. Lütfen yardım gönderin.'

GÖNDERİCİ: 'Yardım çok yakında gelecek, Todd. Şimdi yapman gereken sakin olup bana birkaç ayrıntı daha vermek, tamam mı? Bana ne olduğunu hızlıca anlatabilir misin?'

ERKEK SESİ: ‘Onu incitmek istemedim. Yapmadım. Yemin ederim. Onu seviyorum.'

GÖNDERİCİ: 'Sorun değil Todd, sana inanıyorum ama bana ne olduğunu anlatmalısın, tamam mı?'

ERKEK SESİ: ‘Bilmiyorum. Aptalca bir şey yüzünden tartıştık ve kafamı kaybettim. Onu tuttum. Sıktım ama şimdi hareket etmiyor. Nefes almıyor. Yardım göndermelisiniz. Lütfen. Mecbursun.'

GÖNDERİCİ *(konuşurken yazdı)*: 'Tamam, Todd. Konumunuz nedir?'

Arayan kişi görevliye adresi verir vermez telefonu yerine koydu.

Garcia e-postadan "Dokuzbir-numarayı geri aramayı denedi" diye okudu. 'Ama 'sürpriz, sürpriz' - yanıt yok. Yine de protokole uymak zorundalar, bu yüzden siyah beyaz bir ekip, bir sağlık görevlisi ekibiyle birlikte olay yerine gönderildi ve bu ekip onları Karen'ın evinin karşısındaki binalardan birine götürdü. Bu isimde kimseyi bulamadıklarını söylemeye gerek yok
Todd Phillips veya Kelly Dixon'ın. Söz konusu daire, yirmi beş yılı aşkın bir süredir orada yaşayan yaşlı bir çifte aitti.' 'Bu aramaya yanıt verme süresi ne kadardı?' diye sordu Hunter.

'On dakikadan biraz az.'

Hunter zamanı not defterine yazdı.

'Çağrı için kaydedilen GPS konumu' diye ekledi Garcia, 'arayanın verdiği adresle eşleşiyordu, dolayısıyla aramayı yaptığında bir kez daha muhtemelen binanın tam önünde duruyordu.'

Hunter, "Çünkü aramanın takip edileceğini biliyordu" diye onayladı. 'Ve eğer aramayı yolun aşağısında ya da başka bir yerden ankesörlü telefondan yapmış olsaydı, konum onun hikayesine uymazdı. Nefes almayan kız arkadaşıyla birlikte olması gerekiyordu, hatırladın mı? Hunter çenesini kaşıdı. 'Kayma yok.'

Garcia imleci son eklenen dosyanın üzerine getirin.

“Yapayım mı?” Hunter ortağına tek bir baş işareti yaptı.

‘Şimdi ne tür saçmalıklarla karşılaşacağımızı merak ediyorum.’

Yirmi Beş

Dördüncü ve son çağrı, üçüncü çağrıdan tam beş hafta sonra ve Karen Ward'ın öldürülmesinden bir hafta önce alınmış. Saat damgalıydı: 23:19.

GÖNDERİCİ (kadın sesi): 'Dokuz-bir-bir, acil durumun yeri nedir?'

KADIN SESİ: ‘İki-üç-bir Loma Bulvarı – Long Beach.’

Garcia Hunter'a geniş gözlerle baktı. 'Bu bir kadın sesi' dedi. 'Neler oluyor?'

Hunter da hazırlıksız yakalandı ama yorumlarını kaydın tamamını duyana kadar saklamaya karar verdi.

KADIN SESİ: ‘Benim evime birini gönderir misiniz lütfen?’

Ses korkmuş ve duygu doluydu.

GÖNDERİCİ: 'Orada sorun nedir hanımefendi?'

KADIN SESİ: ‘Eski kocam evime zorla girdi. Deli gibi bağırıyor ve çılgına dönüyor. Aklını kaçırmış ve şiddet yanlısı bir adam.”

GÖNDERİCİ: 'Tamam, peki şimdi nerede?'

KADIN SESİ: ‘Hemen kapımın önünde. Lütfen birini

gönderin.’ GÖNDERİCİ: ‘Kapınızın dışında mı? Neredesiniz

hanımefendi?'

KADIN SESİ: ‘Kendimi yatak odama kilitledim.’

Kardeş. Kardeş. Kardeş.

Hunter ve Garcia bir kapının üç kez yüksek sesle çalındığına benzeyen bir ses duydular. GÖNDERİCİ: 'Tamam. İçiyor muydu? Biliyor musun?' KADIN SESİ: 'Muhtemelen. Onun her zaman yaptığı şey bu.' GÖNDERİCİ: 'Sana vurdu mu?'

KADIN SESİ: ‘Hayır. Henüz şansı olmadı. Ön kapıdan girer girmez koşup kendimi buraya kilitledim. Ama eğer buraya girerse. . .'

GÖNDERİCİ: 'Tamam hanımefendi, adınız nedir?'

KADIN SESİ: ‘Rose Landry.’

GÖNDERİCİ: ‘Peki adresiniz 231 Loma Avenue – Long Beach mi?’ KADIN SESİ: ‘Evet, doğru.’

Acele klavye tıklamaları.

GÖNDERİCİ: 'Tamam, bir birim şu anda size doğru geliyor. Uzun sürmeyecekler. Benimle telefonda kalabilir misin Rose?'

KADIN SESİ *(çaresiz görünüyor)*: 'Hayır, yapamam. Yapamam. Gitmem lazım.'

Çağrı sona erdi.

Garcia sandalyesine yaslandı ve sanki hayali bir keçi sakalını düzeltiyormuş gibi elini ağzının ve çenesinin üzerinde gezdirdi.

'Bu sefer verilen adres Karen'ın apartmanının hemen köşesindeki bir evdi' dedi. 'Otuz saniyeden az kaldı. Emekli bir öğretmene ve eşi John ile Judith Marble'a aitti.' "Tepki süresi mi?" diye sordu Hunter.

E-postayı bir kez daha aşağı kaydırın. 'Sekiz dakika. Hepsinin en hızlı zamanı.

Hunter zamanı not etti.

“Şimdi burada kendimi tekrarlamama izin verin.” dedi Garcia.

'Neler oluyor? Bu bir kadın sesi. Birisiyle mi çalışıyor yoksa bu sadece bir tesadüf mü?'

Hunter notlarını kontrol ederken "Hayır, tesadüf değil Carlos" dedi. 'Dört sahte aramanın tümü aynı otuz dakikalık süre içinde, öğleden sonra on-elli beş arasında yapıldı. ve on bir yirmi beş. Tanya Kaitlin'in dokuz bir bir aramasının ne kadar sürdüğünü hatırlıyor musunuz?'

Garcia, "Aklıma gelen bir şey değil" diye yanıtladı. 'Ama sanırım yarım saatlik dilimin içinde bir yerde.'

Hunter, "Akşam on bir on dokuz," diye onayladı. 'Dört sahte aramanın tamamı da Çarşamba akşamı yapıldı. Karen Ward iki gece önce çarşamba akşamı öldürüldü.'

Garcia'nın bakışları tekrar bilgisayar ekranına döndü. Dört çağrının hepsi de olağan formatta (ay/gün/yıl) tarih damgalıydı. Hepsinin çarşamba günü düştüğünü henüz anlamamıştı.

Hunter, "Dört tepki süresinin ortalamasını alırsanız" diye devam etti. 'Dokuz ve üç çeyrek dakikaya geldiniz. Özetle, arayanın telefonda Tanya'ya söylediği ortalama yanıt süresi tam olarak bu.' Başını salladı. "Bu tesadüf değildi Carlos. Katilimiz dört aramayı da yaptı.'

Garcia bir an son aramayı düşündü.

"Ses değiştirici mi?" dedi yarı sordu, yarı sordu.

Hunter, "Sesli adli tıp bunu doğrulayacak" diye yanıtladı. 'Fakat doğru ekipmanla bir erkek sesini kadın sesine dönüştürmek sadece birkaç fader'ı yukarı ve aşağı kaydırmak meselesidir, hepsi bu.'

Garcia, "Muhtemelen bir kadın sesinin de hoş bir dokunuş olacağını düşünmüştür," diye kabul etti.

"Kesinlikle daha az şüpheli," diye kabul etti Hunter. ABD'deki sahte 911 aramalarının yaklaşık yüzde 70 ila 75'inin kadınlar değil erkekler tarafından yapıldığını biliyordu. "Unutma Carlos, bundan önce zaten üç sahte arama yapmıştı; hepsi de erkek sesiyle, hepsi de Long Beach Emniyet Müdürlüğü'nü tam olarak aynı bölgeye yönlendiriyordu. Bu, gerçek cinayetten önceki son çağrıydı. Riske girmek istemez."

Garcia, "Eh, bu aramaları nasıl sahte hale getireceğini kesinlikle biliyordu" dedi. "Çünkü sana şunu söyleyeyim, eğer daha iyisini

bilmeseydim hepsinin haklı olduğunu düşünürdüm; bazen gergin, bazen korkmuş, bazen endişeli ve
sesinde kesinlikle bir tereddüt yok. Görevlinin kendisine sorduğu her soruyu karakteriyle yanıtladı. Bu adamın oyunculuk eğitimi almasına şaşırmam.' Garcia sözlerini yeniden düşündü. ‘Ayrıca bu şehrin yarısı oyuncu olarak eğitim almış.’

Hunter hiçbir şey söylemedi ama aklının bir köşesinde onu rahatsız eden başka bir şey vardı.

Yirmi Altı

Hunter ve Garcia sonraki saati olay yeri fotoğraflarını gözden geçirerek, çeşitli belgeleri inceleyerek ve Karen Ward hakkında daha ayrıntılı bir profil elde etmeye çalışarak geçirdiler. Garcia son otuz beş dakikadır internette arama yaparken durup kaşlarını çatarak bilgisayar ekranına baktı.

"Bekle bir saniye," diye fısıldadı, öne doğru eğilip iki dirseğini de masasına dayayarak.

Hunter ekranının üstünden ortağına baktı.

Garcia web sayfasını kaydırmaya başladığında tamamen dalmış görünüyordu.

Hunter, “Bir sorun mu var?” diye sordu.

Garcia işaret parmağını kaldırdı. Henüz emin değilim. Bana bir dakika ver.' Hunter okumakta olduğu dosyaya geri döndü ama düşünceleri hâlâ duydukları dört 911 çağrısındaydı. Ne kadar çok denerse, her şeyden o kadar az anlam çıkarabiliyordu; her şeyden ne kadar az anlam çıkarabiliyorsa, sapkın teorisi onu o kadar rahatsız ediyordu.

Genel olarak takipçiler, son derece dürtüsel olan ve neredeyse her zaman kendi duygularının kölesi olan, nadiren onları kontrol edebilen kırılgan insanlardı. Elbette bazılarının takıntılarının belirli yönleri söz konusu olduğunda çok iyi organize oldukları biliniyordu. Sevgilerinin nesnesini takıntılı bir şekilde gözlemlediler çünkü onlar hakkında

bilinmesi gereken her şeyi bilmeye ihtiyaçları vardı. Onları takip ettiler. Fotoğraf çektiler. Takıntılarının ateşini ellerinden gelen her şekilde beslediler çünkü acı gerçek şuydu ki çoğu biraz sıkıcı, macerasız hayatlar sürüyordu ve garip bir şekilde bu takıntı onlara hayatlarına bir 'amaç duygusu', uğruna yaşanacak bir şey veriyordu ve yakalama buydu.

Eğer sevgilerinin nesnesi aniden ölseydi, o zaman o 'amaç duygusu' da öyle derin bir boşlukla yer değiştirirdi ki, potansiyel olarak onları içeriden parçalayabilir. Peki neden onları öldürelim?

Tarih, çoğu durumda bunun gerçekten gerçekleştiğinde planlanmış bir eylem olmadığını gösterdi. Takip ettikleri kişiyi öldürmek için yola çıkmamışlardı. Olan, duygularını kontrol etmekte zorlanan o değişken bireye geri dönüş oldu. Kısacası takip edilen kişinin ölümüyle sonuçlanan düşüncesiz, dürtüsel bir eylem. Ve bu, katilin şu ana kadar gösterdiği gibi bir şey değildi. Hayır, bu katil iyi hazırlanmıştı, metodikti, çok zekiydi, becerikliydi ve polisin müdahale süresini asıl cinayetten üç ay önce ölçmeye başladıysa, şüphesiz çok ileriyi planlamıştı. Dürtüsellik. . . düşüncesizlik . . basitçe onun denklemine girmedi.

"Orospu çocuğu," dedi Garcia, Hunter'ı düşüncelerinden uzaklaştırarak. Gözlerini kilitlediler.

'Belki de Tanya'nın başka biriyle bu konuşmalardan birini daha yaptığını hatırlayamamasının farklı bir nedeni vardır.'

Hunter, “Peki bunun nedeni ne olabilir?” diye sordu.

Garcia bilgisayar ekranını işaret etti. ‘Gelip şuna bir bakmalısın.’

Yirmi Yedi

Cassandra oturma odasının kapısını arkasından kapattı, çantasını koyu gri kanepenin yanına bıraktı ve yavaşça mutfağa doğru ilerledi. Orada dolapların birinden cam bir vazo çıkardı, suyla doldurdu ve eve getirdiği rengarenk çiçek buketini içine koydu.

Hayır, çiçekler ne gizli bir hayranından gelmişti, ne de Bay J. tarafından ona gönderilmişti. Cassandra bu buketi kendisi almıştı; Gerçeği söylemek gerekirse, yirmi bir yıl geçmesine rağmen kocası hâlâ ara sıra onu habersiz küçük hediyelerle şaşırtıyordu; bazen çiçekler, bazen çikolatalar, bazen romantik bir akşam yemeğine davet, opera veya bale biletleri ya da Cassandra büyük bir LA Lakers hayranı olduğu için bir Lakers maçı bile. Durum ne olursa olsun, buketin üzerindeki kartta ya da eve getirdiği hediye her ne olursa olsun hep aynı şeyi söylüyordu: *Beni dünyanın en mutlu adamı yapıyorsun. Bütün sevgimle, bugün ve her zaman. J.*

Bu anı Cassandra'nın dudaklarında ışıltılı bir gülümsemeye neden oldu, bunun nedeni kendisini çok şanslı bir kadın olarak görmesiydi. Yıllara rağmen Bay J hâlâ çok yakışıklı bir adamdı, uzun boylu ve köşeli çeneli, tıraşlı kafası ve koyu renk gözleri o kadar ifade doluydu ki, basit bir bakışla kendisini anlatabiliyordu. Fiziksel olarak pek çok arkadaşının kocasının aksine Bay J kendini asla bırakmamıştı. Güçlü omuzları, düz karnı ve ince, kaslı kolları ile vücudunda hâlâ gençliğinde yaptığı tüm fiziksel antrenmanların izleri görülüyordu. Cassandra, arkadaşlarının çoğu da dahil olmak üzere diğer kadınların her dışarı çıktıklarında Bay J'ye yönelttikleri şakacı bakışları asla fark etmemişti, ancak kocasının bunların hiçbirine karşılık verdiğini hiç görmemişti. Diğer kadınlara karşı her zaman kibardı ama asla çapkın değildi.

Yıllar önce yatakta onun teklifini reddettikten sonra, Bay J sakin bir şekilde ona başka birisinin olup olmadığını sormuştu. Başka bir adama aşık olsaydı. Keşke onu sevmeyi bıraksaydı.

"Lütfen aptallık etme tatlım" diye yanıtlamıştı. 'Tabii ki kimseye aşık olmadım. Elbette seni sevmekten vazgeçmedim. Bu gece pek havamda değilim, tamam mı?'

Bu o zaman da doğruydu, bugün de hâlâ geçerli. Cassandra hiçbir zaman başka kimseye aşık olmamıştı ve Bay J'yi sevmekten asla vazgeçmemişti; bundan kesinlikle emindi. Nasıl yapabildi? Patrick için iyi, nazik ve sevgi dolu bir koca ve muhteşem bir babaydı. Ona her zaman onurlu ve saygılı davranmıştı. Onun söyleyeceklerini dinledi ve aile hayatlarının her yönüne ilişkin onun fikrine gerçekten

değer verdi. Evet, yıllar geçtikçe çok şey değişmişti, özellikle de oğlu ergenlik çağına girdikten sonra. Bu, Cassandra'nın hayatında en kötü hissettiği zamandı. Annesini bundan yalnızca bir yıl önce kaybetmişti ve küçük oğlu daha çok genç bir adama benzemeye başladığında, kendisini her zaman herkesten sır olarak sakladığı bir durum olan depresyonla mücadele ederken buldu. Onu sadece kocasından değil tüm arkadaşlarından da uzaklaştıran bir durum. Cassandra bunun tesadüf olup olmadığından emin değildi ama Patrick lisedeki son yılına girerken sonunda depresyonunun üstesinden gelmeye başladı ve yavaş ama emin adımlarla o karanlık delikten sürünerek çıkmaya başladı. Her geçen gün eski haline daha çok benziyordu.

Cassandra mutfaktaki duvar saatine baktı - 19:24. Akşam yemeği için dışarı çıkmayı, belki güzel bir İtalyan'a, hatta evinden birkaç blok ötede yeni açılan yeni bir Akdeniz restoranına gitmeyi düşünmüştü ama eve dönerken bu fikirden vazgeçti. Bir restoranda tek başına oturmak istemiyordu ve arkadaşlarından birini onunla birlikte davet edebilse de bu gece daha 'ev gibi' bir ruh halindeydi.

Oturma odasına geri döndü, içinde çiçekler olan vazoyu yemek masasının ortasına koydu ve mutfağa geri döndü. Yüksek sesle, “Tamam, bakalım elimizde ne var?” dedi ve buzdolabının kapısını açtı. “Hımm.” Cassandra, bakışları raftan rafa geçerken yüzünü buruşturdu. Buzdolabı ağzına kadar doluydu ama içindeki hiçbir şey onu fazla heyecanlandırıyor gibi görünmüyordu.

“Biliyor musun?” kendi kendine konuşmaya başladı. 'Zor bir hafta geçirdim ve bugün Cumartesi gecesi, 'evde yemek pişirilmeyen' uluslararası gece. Eğer dışarı çıkmayacaksam, teslim etsem nasıl olur?'

buzdolabının kapısını açtım ve iki saniye boyunca bunu düşündüm. ‘Evet, bu bana bir plan gibi geldi.’

Cassandra mutfak tezgahına doğru yürüdü ve soldaki son çekmeceyi açtı. İçeriden bir avuç dolusu hazır menü çıkardı. 'Pizza? Hayır. Meksika? Hımm. . . Hayır.'

Bunları atarken çekmeceye geri koydu.

'İtalyan? . . . Muhtemelen.”

Bunu bir kenara koydu.

'Sağlıklı salata mı? Hımm. . . bu gece değil. Burger ve kaburga mı? Hayır. Japonca mı?' Bu sefer 'hımm' şarkı söyleyen bir tonlamayla çıktı. Cassandra menüyü açtı ve sunulan ikramlara hızla göz attı.

'Tavuk teriyaki kulağa hoş geliyor. Hatta belki biraz sashimi bile." Dudaklarını birbirine bastırdı ve ağzının salya aktığını hissetti.

Karar verildi.

Diğer menüleri çekmeceye geri koyarken, "Ama önce ilk yapmamız gerekenler" dedi. 'Şu anda gerçekten ihtiyacım olan şey büyük bir kadeh şarap.' Bu sefer Cassandra'nın bunu düşünmesine gerek yoktu. Hangi şarabı tercih edeceğini tam olarak biliyordu. Elinde hazır yemek menüsüyle oturma odasına döndü ve geniş ve iyi stoklanmış şarap dolabından bir şişe 2002, Hourglass Estate, Cabernet Sauvignon'u seçti. Şişenin mantarını çıkarırken burnuna götürdü ve bahar çiçekleri ve meyvelerinden oluşan aromasını yavaşça içine çekti.

'Ah evet, mutlak cennet.'

Cassandra kendine bir bardak doldurdu ama hemen yudumlamadı. İlk olarak, tonlarını daha iyi tanımlamak için şarabın bir iki dakika nefes almasına izin vermek istedi. Bu arada akşam yemeğini sipariş edebilirdi. Kanepeye doğru yürüdü ve çantasını aldı. İçinde cep telefonunu ararken, tüyler ürpertici bir psikopatın arabasının arka camına yapıştırılmış bıraktığı notu buldu. Aslında bunu unutmamıştı ama parmakları beyaz kağıt parçasına dokunduğunda içindeki kelimeler aklına geldi ve kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Hiç izlenildiğini hissettin mi Cassandra? "Ahhh," dedi Cassandra, sanki huzursuzluk hissini dağıtmak istermiş gibi omuzlarını sallayarak. Hızla cep telefonunu alıp çantayı yere bıraktı. Ön kapısına doğru yürümeden önce içgüdüsel olarak oturma odasına baktı. Kilitlediğini biliyordu. O görebiliyordu

Güvenlik zinciri güvenli bir şekilde yerindeydi ama paranoya onu kontrol etmeye yöneltti. Anahtar, artık dönemeyecek hale gelinceye kadar kilidin içinde sonuna kadar çevrilmişti. 'Kahretsin! Böylesine aptalca ve salakça bir not beni nasıl bu kadar tedirgin edebilir?' diye

sordu Cassandra kendi kendine, ama gerçek şu ki, nedenini tam olarak biliyordu - o notu almadan çok önce, son üç ya da dört hafta boyunca, izleniyordu ve karanlık bir hayalet gibi onu gölgeliyordu. Gittiği neredeyse her yer; işe gitmek, arkadaşlarıyla dışarı çıkmak, kocasıyla akşam yemeği yemek, hiçbir önemi yoktu. Nerede olursa olsun, aniden birinin gözünün üzerinde olduğunu hissediyordu.

Cassandra herkesin arada bir izleniyormuş gibi hissettiğini biliyordu. Geçmişte birkaç kez böyle hissetmişti ama bu daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. Bu sanki kötülüğün kendisi izliyormuş gibi karanlık, ruhu boğan bir duyguydu.

Cassandra yemek masasına koştu, bir kadeh şarabını aldı ve birkaç sağlıklı yudum aldı. Bu kadar güzel bir şarabın kıymetini bilmenin mümkün olmadığını biliyordu ama o anda damak tadından çok alkole ihtiyacı vardı.

Bardağı masaya koydu ve cep telefonunu kontrol etti. Mesaj yok. Cevapsız çağrı yok. Bay J, dönüş planlarında değişiklik olursa onu arayacağının sözünü vermişti. Şu ana kadar hiçbir şey olmadı, bu da onun en geç yarın eve dönmesi gerektiği anlamına geliyordu. Bu düşünce ona büyük bir rahatlık getirdi.

Cassandra, WomenHeart yardım dükkânında çalışırken aldığı önceki iki notu aptalca bir şaka olsun diye atmıştı. Bu nedenle kocasına hiçbir şeyden bahsetmemişti ama bu sefer, her ne ise, çok ileri gitmişti. Bay J'ye arabasına bırakılan notu göstermeye çoktan karar vermişti. Bu yüzden unutmamak için çantasında saklamıştı.

Cassandra Japon restoranının hazır menüsüne uzandı ve tam numarayı çevirmek üzereyken kapı zili çaldı. Durdu ve kaşlarını çatarak kapıya baktı. Kimseyi beklemiyordu.

Ding-ding.

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi, menüyü bırakıp saatine baktı - 19:36.

Ding-ding.

Telefonunu tutarak kapıya yaklaştı ve gözetleme deliğinden baktı. Dışarıda duruyor, sanki görebiliyormuş gibi kapıya bakıyor içinden üniformalı bir LAPD memuru çıktı.

Cassandra'nın kaşlarını çatması üç kat arttı. Kapının kilidini

açmadan “Kim o?” diye seslendi.

'Bayan. Jenkinson?' diye sordu memur. Sesi sakin ama kararlıydı. 'Evet?'

"Ben LAPD Valley Bürosundan Memur Douglas. Sizinle biraz konuşabilir miyim diye merak ediyordum hanımefendi.'

Birkaç kafa karıştırıcı sessiz saniye geçti.

"Ne hakkında benimle konuşacak?"

Memur, sanki kendini toparlaması gerekiyormuş gibi bir saniye bekledi. 'Kocanızla ilgili, hanımefendi. John Jenkinson.'

Memurun ses tonundaki bir şey Cassandra'nın kalbinin atmasına neden oldu.

'Ne? Peki ya John? Her şey yolunda mı?'

Yeni, hızlı, sessiz bir an.

“Mümkünse hanımefendi, sanırım içeride konuşsak daha iyi olur.” Cassandra sanki odanın ona yaklaştığını hissetti.

'Aman Tanrım!' diye fısıldadı, kapının kilidini hızla açıp çekerken. 'Ne oldu? John iyi mi? Nerede o?' Cassandra memurun gözlerini aynalı perdelerin arkasına gizlendiğinden göremiyordu ama yüz ifadesi karanlık ve ciddiydi. “Oturabilirsek daha iyi olur Bayan Jenkinson.”

Tekrar yüzünü aradı ama yine tek bulduğu karanlık bir duvardı. 'Neden? Ne oldu?'

'Lütfen oturalım.'

Sonunda kapıyı tamamen açıp oturma odasındaki koyu gri kanepeyi göstererek, "Evet, tamam, içeri girin" dedi. 'Lütfen söyle bana, neler oluyor? John nerede? O iyi mi? Her şey yolunda mı?'

Memur eve girdi.

Cassandra kapıyı arkalarından kapatırken memur yüzünü ona çevirdi. "Size bir şey sorabilir miyim Bayan Jenkinson?"

'Evet elbette.'

Memur koyu renk gözlüğünü çıkardı.

'Hiç izleniyormuş gibi hissettiniz mi?'

Yirmi Sekiz

Hunter ayağa kalktı ve Garcia'nın masasına doğru
ilerledi. “Neyin var?” diye sordu.

Garcia'nın yüzündeki ifade hâlâ yarı şaşkın, yarı şaşkındı. Açıkça bulduğu şey her ne ise onu bulmayı beklemiyordu. İşaret parmağını uzattı ve bir kez daha bilgisayar monitörünü işaret etti. 'Bir göz atın.'

Garcia'nın ekranında bir sosyal medya ağı sayfası görünüyordu. Hunter ona boş bir yüzle baktı.

“Peki burada tam olarak neye bakıyorum?” diye sordu.

“Bu yazı tam burada.” Garcia onu işaret etti.

Hunter girişi okudu, durakladı, tekrar okudu ve ortağına baktı. 'Bu kimin sayfası?'

"Pete Harris'in," diye yanıtladı Garcia.

Hunter bir saniye bekledi. Tanya'nın bahsettiği arkadaş bu mu? Avrupa'da bir yerlerde olması gereken makyaj sanatçısı mı?'

Garcia doğruladı. 'Bu o. Görünüşe bakılırsa gerçekten de Avrupa'da. Bu sabah bir şey paylaştı.” Hunter'ı göstermek için sayfanın en üstüne kadar kaydırdı. 'Berlin'de sette. Neredeyse bir aydır oradayım.”

Hunter bunu kabul etti ve Garcia başlangıçta oldukları yere geri döndü.

"Şimdi," dedi Garcia, "ilk yorumu fark ettin mi?" Hunter fark etmişti. Karen Ward ve Pete Harris'in yanıtlarıyla birlikte Tanya Kaitlin'den gelmişti. Bakışları gönderinin üstündeki tarihi aradı. Sessiz ve düşünceli bir ses tonuyla, "Bu altı aydan fazla bir süre önce yayınlandı," dedi. "Doğru" diye onayladı Garcia. “Yani Tanya bahsettiğin travma sonrası hafıza kaybı olayını yaşamamış olsa bile, yaşayacağından emin değilim.
bunu hatırladım.”

Hunter'ın dikkati Garcia'nın ekranına döndü. Pete Harris muhtemelen internetten aldığı bir resmi yüklemişti. Yan yana duran iki kadını gösteriyordu. Soldaki yirmili yaşlarının başında, sağdaki ise

ellili yaşlarının ortasında görünüyordu. İkisinden genç olanı cep telefonuna gülümsüyordu, diğeri ise eski moda, disk aramalı bir telefonun ahizesini kulağına tutuyordu. Resmin ön yüzünde siyah harflerle yazılmış bir meydan okumanın ardından bir derecelendirme ölçeği yer alıyordu:

Siz ve ailenizin nesli. Telefon numarası mücadelesi. Teknoloji sizi beyni tembelleştiriyor mu?

Kişilerinize bakmak zorunda kalmadan kaç telefon numarasını hatırlayabiliyorsunuz?

0 = %100 beyin tembeli. Telefonunuzun kölesisiniz. Hala kendi adını hatırlayabiliyor musun?

1'den 3'e kadar = İster inanın ister inanmayın, zaten dışarıdaki insanların %85'inden daha iyisiniz, ancak kendinizi kandırmayın, hâlâ beyin tembelisiniz ve ebeveynlerinizin neslinin yapabileceğinden çok uzaktasınız.
4'ten 6'ya = Artık yaklaşıyorsunuz ve sırtınızı sıvazlamayı hak ediyorsunuz. Kendi neslinizin ilk %3'üne girdiniz. Evet, ciddiyim.
7'den 10'a = Tebrikler, ebeveynlerinizin neslindeki ortalama insana eşit oldunuz ve artık sizin elit %1'iniz arasındasınız. 10'dan fazla = Gerçekten ne? Etkileyici. Hafıza bankalarınız hiperaktif ve beyin tembelliği sizi tamamen ıskaladı. Telefon numaralarını hatırlama konusunda ebeveynlerinizin neslinin size hiçbir katkısı yok ve bu çağda muhtemelen TÜRÜNÜZDEKİ TEK TEK siz olabilirsiniz.

Pete gönderiye şu sözlerle giriş yapmıştı: 'Dürüst olun millet.'

İlk yorum Tanya Kaitlin'den gelmişti: *Hahaha, benim için tek bir tane bile yok. Utanç verici, biliyorum. Tamamen beyin tembeli oldum ☹. Ve itiraf ediyorum, telefonumun kölesiyim.*

Karen, Tanya'nın yorumuna bir yanıt eklemişti: *Gerçekten mi? Benim bile değil mi? Ne kadar iyi bir arkadaşsın sen hahaha.*

Yoksa benim mi? Pete cevabını doğrudan Karen'ın cevabının altına eklemişti. Tanya şunu söyleyerek geri dönmüştü: *Kusura*

bakmayın arkadaşlar, iş ezberlemeye gelince hafızam berbattır. Bunu biliyorsun. Peki ya siz ikiniz? Siz aynı zamanda benim en iyi arkadaşlarımsınız. Aranızda telefon numaramı ezbere bilen var mı? Hile yapmayın.

Karen buna son bir cevap eklemişti: *Önemli nokta anlaşıldı, Tanya, hahaha.* Ve Pete: *Evet konu kapandı. Teknoloji harikaları için Tanrıya şükürler olsun hahaha* ☺.

Hunter, “Bu gönderiye kaç kişi yorum yaptı?” diye sordu. Garcia, "Kırk altı farklı kişiden elli iki yorum var" diye yanıtladı. ‘Ama gönderi doksan bir kişi tarafından ‘beğenildi’.’ diye ekranda işaret etti.

Hunter, Garcia'nın faresini başıyla işaret ederek, "Yapabilir miyim?" diye sordu.

“Elbette.” Garcia sandalyesini biraz sola kaydırdı.

Hunter biraz öne eğildi, fareyi kullanarak 'yorum' bölümünü tamamen genişletti ve kırk altı tanesinin tamamını yavaşça okudu. Çoğu, Tanya'nın ilk cevabına çok benziyordu; tek bir sayıyı ezbere hatırlayamadıklarını belirtiyordu. Hiçbiri öne çıkmadı.

Hunter, "Kim olarak giriş yaptınız?" diye sordu.

Garcia yüzünü buruşturarak, "Kendim," diye yanıtladı. Bu sorunun nedenini biliyordu. 'Bu, Pete'in profilinin ve bu gönderinin herkese açık olduğu anlamına geliyor. Bunu herkes görebilirdi. Kimin yapıp kimin yapmadığını takip etmenin bir yolu yok.” Hunter'a baktı. 'Ve katile iğrenç görüntülü görüşme oyunu fikrini veren şeyin bu gönderi olması beni şaşırtmazdı. Burada, tek bir yerde, ihtiyaç duyduğu her şeye sahip olacaktı; Karen ona Tanya'nın en iyi arkadaşı olduğunu söylüyordu ve Tanya da telefonuna bakmadan Karen'in numarasını hatırlayamadığını söylüyordu. Haklıydın Robert, onun sorusunun cevabını bilmeyeceğini önceden biliyordu.'

Hunter ortağının masasından bir adım geriye çekildi ve nefes verdi. Hunter ne olursa olsun Karen'ın öleceğinden emindi ve katilin de öyle olduğunu biliyordu. Oyun sadece bir cepheydi ama ne için bir cephe? Katilin en derin sadist arzularını tatmin etmek için mi? Olası. Tanya'yı muhtemelen hayatının geri kalanında eziyet edecek bir suçluluk duygusuyla doldurmak için mi? O da mümkün ama şu anda Hunter kendi sorularına cevap veremiyordu.

Hunter, "Karen ya da Tanya'nın profili nasıl?" diye sordu. ‘Kontrol ettin mi? Onlar da halka açık mı?'

Garcia, "Kontrol ettim, evet" diye yanıtladı. ‘Karen’ın profili öyle değil. Eğer burada seninle arkadaş olmasaydı onunla ilgili hiçbir bilgiyi zar zor görebilirdin.'

'Ya Tanya'nınki?'

Garcia güldü. ‘Tam tersi. Kesinlikle herkese açık.' Günümüzde insanların hayatları ve günlük faaliyetleri hakkındaki her türlü bilgiyi bu şekilde özgürce İnternet üzerinden paylaşabilmeleri Hunter'ı her zaman şaşırtmıştı. Resimler, adlar, konumlar, tarihler, beğenilenler, beğenilmeyenler. . . her şey ortadaydı ve hepsini kavramak için bir dahi olmaya gerek yoktu.

'Bu Pete Harris karakterinin geçen ay gerçekten Avrupa'da olduğundan kesinlikle emin miyiz?' diye sordu.

Garcia'nın başı hafifçe sağa doğru eğildi. 'Resmi olarak kontrol etmedik ama üç haftadan fazla bir süredir Berlin'den girişler yayınlıyor. Çoğu az önce sana gösterdiğim gibi; fotoğrafın ön planında o var, arka planda ise çok ünlü bazı Berlin siteleri var; yani bu adam geçen ay hayatında Photoshop yapmamışsa Almanya'da, Robert. '

Hunter bunu kabul etti ama pes etmedi. ‘Yine de kontrol ettirelim. Bu katilin geçirdiği türden bir hazırlık sürecinden geçmiş biri için, bir mazeret oluşturmak için fotoğrafları Photoshoplamak, görevlerinin en kolayı olurdu.'

Garcia masasındaki telefona uzanarak, "Birini bulacağım" dedi. Görüşme iki dakikadan az sürdü.

Yirmi Dokuz

Bay J, kaldığı otelin beşinci katındaki asansörden çıktı ve sakin bir şekilde, 515 numaralı odasına doğru parlak ışıklı koridorda yürüdü. ' tabelasını dışarı çıkardı ve arkasından kilitledi. Otelin sunduğu aromaterapi tedavisi sayesinde havada hafif ve çok hoş bir yasemin

ve vanilya kokusu asılıydı.

Bay J evrak çantasını ve ceketini gösterişli kraliçe boy yatağın üzerine bıraktı, ayakkabılarını fırlattı ve beyaz fayanslı banyoya doğru ilerledi. Orada lavabonun musluğunu açtı, üzerine eğildi ve yüzüne ve ensesine buz gibi su çarpmaya başladı. Bir kısmı gömleğinin yakasına sıçradı, göğsüne ve sırtına damladı ama Bay J bunu umursamadı. Aslında serinlik hissini memnuniyetle karşıladı. Tekrar başını kaldırıp aynadaki yansımasıyla karşılaşana kadar tam bir dakika geçti.

Çok farklı görünüyordu.

Kendi gözlerinin içine bakan Bay J, fazlasıyla derin bir nefes aldı ve onu ciğerlerinde tuttu. Birkaç saniye sonra dudaklarını büzerek yavaşça bıraktı. 'Sadece nefes al' dedi sessizce kendi kendine. 'Sadece nefes al.'

Sonunda su musluğunu kapatmadan önce işlemi beş kez daha tekrarladı.

Normale dönme zamanı.

Bay J sol elini yüzüne götürdü ve parmak uçlarıyla sağ gözünün alt kapağını aşağı çekti. Daha sonra sağ başparmağı ve işaret parmağını kullanarak son on iki saattir taktığı bebek mavisi kontakt lensi dikkatlice çimdikledi ve topladı. Sol gözündekini topladıktan sonra ikisini de tuvalete attı ve sifonu çekti. Gözleri orijinal rengine dönen Bay J, yüzünü sahte görüntüden arındırmaya devam etti. bıyık, keçi sakalı ve takma dişleri güvenli bir şekilde bir tarafa yerleştirin. Sonraki altmış saniyeyi ağzını açıp kapatarak bir esneme egzersizi yaparak ve garip hissi ortadan kaldırmak için çenesini ve üst dudağını ovuşturarak geçirdi.

Bay J yeniden Bay J'ye benzemeye başlamıştı.

Son adım, sarı peruğu başından dikkatlice ayırmaktı. Bunu yaptıktan sonra bir dakika daha ayırdı ve parmak uçlarıyla kafa derisine masaj yaptı. Oğlum, bu iyi hissettirdi mi?

O anda Bay J'nin aklına duştan daha fazlasına ihtiyacı olan tek şey geldi. Yatak odasına döndü ve küçük buzdolabından birkaç şişe viski alıp onları bir bardağa boşalttı; buz yok, su yok. İçkisini yudumlarken gözlerini kapattı ve altın renkli sıvının damağını

sarmasına izin verdi. Kaliteli bir viski değildi ama alkol yeterince güçlüydü. Bir yudum daha alıp bardağı komodinin üzerine koydu. Bay J, evrak çantasına uzandığında ceketinin cebindeki cep telefonunun çaldığını duydu. Yüzüğün iş telefonundan değil kişisel telefonundan geldiğini tespit etti. Uzanıp ekranı kontrol etti ve kaşlarını çattı. Arama Cassandra'dan geliyordu ama bu normal bir arama değildi, bir görüntülü arama talebiydi.

Bay J, Cassandra'nın yeni telefonundaki özelliği test etmek için on bir ay önce, eşiyle yalnızca bir kez görüntülü görüşme yapmıştı. İkisi de bundan pek hoşlanmadı.

Muhtemelen eve ne zaman döneceğimi öğrenmek için arıyordur. diye düşündü. *Peki neden görüntülü görüşme?* Bay J'nin aklına gelen bir sonraki düşünce onu rahatlattı: *İyi iş, yüzümdeki tüm saçmalıkları temizledim*.

Telefonu önünde tuttu ve aramayı kabul etti, ancak görüntü küçük ekranda belirdiğinde Bay J daha da şaşkın görünüyordu. Tek görebildiği oturma odasındaki duvarlardan biriydi. Buranın kendi oturma odası olduğunu biliyordu çünkü duvar saatini ve karısının birkaç yıl önce satın aldığı çerçeveli Gauguin baskısını tanımıştı.

'Merhaba? Cass?” diye emin olmayan bir sesle seslendi. 'Neredesin? Her şey yolunda mı?'

Cevap yok.

'Cass' mi?'

Sessizlik.

'Tatlım, beni duyabiliyor musun bilmiyorum ama bu şeyin düzgün çalıştığından emin değilim. Seni göremiyorum ya da duyamıyorum.'

Hâlâ yanıt gelmedi ama kamera yavaşça sağa döndü ve sonunda Cassandra'nın yüzü odak noktasına geldi.

Bay J, ensesinin garip bir ürperti tarafından tutulduğunu hissetti. Bir şeyler ters gitti. Gerçekten ters giden bir şeyler vardı.

Cassandra, saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış, yemek sandalyelerinden birinde oturuyordu. Başı eğikti ve yüzünün bir kısmını gizliyordu ama Bay J hâlâ yeterince görebiliyordu ve gördükleri onu sarstı. Karısı ağlıyordu ve burnunun kızarıklığına ve çenesine kadar uzanan lekeli göz makyajına bakılırsa bir süredir

ağlıyordu.

Duygusal açıdan Cassandra şimdiye kadar tanıştığı en güçlü kadındı. Onu ağlatmak için çok şey gerekti. Bay J buna yalnızca bir kez, sekiz yıl önce annesi vefat ettiğinde tanık olmuştu.

Cassandra, tatlım, neler oluyor? İyi misin? Neden ağlıyorsun?' Sesinde gerçek bir endişe vardı.

Tıkanmış burnundan derin bir nefes aldı ama karşılığında hiçbir şey söylemedi.

Cass, Tanrı aşkına konuş benimle. Artık beni korkutmaya başladın." Bay J sanki bir şeyi kontrol ediyormuş gibi telefonunu sağa sola çevirdi. 'Ne oluyor? Bu şeyin sesi açık mı? Bu görüntülü görüşme işini doğru mu yapıyorum bilmiyorum tatlım.'

"Sesle ilgili bir sorun yok, John."

Bay J'nin minik cep telefonu hoparlörlerinden gelen ses tüm vücudunu gerdi. Sesin derin ve çakıl dolu, insan sesi olamayacak kadar derin olması için dijital olarak değiştirilmişti.

'Ne? Bu da kim? Peki o şeytani ses de ne? Neler oluyor?'

'Neler oluyor' diye yanıtladı ses, 'karınızla küçük bir bahse girdim.'

Bay J'nin kafa karışıklığı yoğunlaştı. 'Ne? Bu bir şaka mı?'

'Ah! Kesinlikle hayır. Bunun olabildiğince gerçek olduğunu sana garanti edebilirim John."

'Bu kim?'

'Kim olduğum önemli değil. Ama bu işe yarıyor. Bakmak.'

Talimat Bay J'nin karısına yönelikti. Titreyerek itaat etti. Cassandra çenesini kaldırdı ve bakışları küçük ekranda kocasınınkilerle buluştuğunda yanaklarından yeni bir gözyaşı damlası akmaya başladı. Bay J'nin kalp battı. Dikkatini onun gözlerine odakladı ve gözlerde daha önce hiç görmediği bir şeyi gördü; umutsuzluk ve muazzam korku. O zaman her ne oluyorsa bunun şaka olmadığını anladı.

'Cassandra, neler oluyor? Evde yanında kim var?' Dudakları yeniden titredi ve tek yapabildiği başını hafifçe sallamaktı. Ses, "Konuşmasına izin verilmiyor, John" dedi. 'Önce ona izin vermem gerekiyor.'

Sesin söylediklerine rağmen Cassandra gözyaşlarını boğarak

seslendi ama tek yapabildiği zayıf bir fısıltıydı.

'John, lütfen.'

TOKAT.

Cassandra yüzüne o kadar hızlı darbe aldı ki Bay J hareketi tamamen kaçırdı. Tokatın gücü tüm kafasının beceriksizce sola dönmesine neden oldu. Sağ yanağının derisi anında kızardı ve içinden ıstırap dolu, acı dolu bir çığlık koptu, ardından umutsuz hıçkırıklar geldi.

Bir an için Bay J'nin kalbi tamamen şaşkınlıkla ritmini kaybetti. Gözleri tamamen inanamayarak büyüdü.

'Ne oluyor? Seni orospu çocuğu."

"Sana ben izin verene kadar konuşmamanı söylemiştim, değil mi?" dedi ses sakince. 'Bunu bir daha yapma.'

Cassandra yavaşça başını çevirdi ve bir kez daha cep telefonunun ekranına baktı. Güçlü tokat alt dudağının sağ köşesini de yarmış ve çenesinden aşağı küçük bir kan damlasının akmasına neden olmuştu. Gözlerinde korku bir anda dehşete dönüşmüştü.

Öfke, Bay J'nin damarlarında karanlık bir çığ gibi dolaştı, tüm vücudu titreyene kadar her yöne yayıldı.

"Cassandra, tatlım" dedi. 'Lütfen beni dinle. Her şey yoluna girecek, tamam. Sana söz veriyorum. Şimdilik sadece onun dediğini yap. Bunu çözeceğim. Sana söz veriyorum aşkım. Sana bir şey olmasına izin vermeden öleceğim.'

Yanaklarından daha fazla gözyaşı süzülürken Cassandra yutkundu. Bir kez gözlerini kırpıştırdı ve yalnızca anladığının değil, aynı zamanda ona tüm güveninin de olduğunu göstermek için başını hafifçe aşağı salladı.

Bay J gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Bir saniye sonra nihayet onları yeniden açtığında, sanki tamamen farklı bir insana dönüşmüş gibiydi. Cassandra'nın daha önce hiç görmediği biri.

Otuz

Bay J'nin yüzü ifadesizdi, gözleri taş gibi soğuk ama odaklanmıştı ve tüm olup bitenlere rağmen sonraki sözleri tüyler ürpertici derecede sakin, istikrarlı ve kararlılıkla dolup taşıyordu.

'Şimdi her kimsen beni dinle. Yaptığın şeyi neden yaptığını biliyorum. Kızgın olduğunu biliyorum. Yaralı olduğunu biliyorum ama senin sorunun benimle, başka kimseyle değil. Eşim bunun bir parçası değil. O halde benimle ilgilen." Bay J yüzünü telefonuna biraz yaklaştırdı. 'Sen ve ben. Başka kimse yok. Tek yapmanız gereken bir zaman ve yer belirtmek, ben de sizinle yüzleşmek için orada olacağım. Bu konuda sözüm var. O zaman bunu istediğin şekilde yapabiliriz. Şartlarınız. Soru sorulmadı. Ama şu anda karımı rahat bırakacaksın ve evimi terk edeceksin.'

Şeytani ses, "Yaptığım şeyi neden yaptığımı biliyor musun?" diye sordu. Tüm çarpıklığına rağmen ses tonundaki alaycılık açıkça ortadaydı.

"Aptal numarası yapma," diye yanıtladı Bay J, ses tonu hâlâ sertti. Benden neden intikam almak istediğini ikimiz de biliyoruz. Beni nasıl bulmayı başardığın tamamen farklı bir soru ama belli ki işlerimden birinde dikkatsiz davrandım ve arkamda bir tür iz bıraktım, bu da seni bana getirdi. Tebrikler. Beni bulmanın ne kadar sürdüğünü kim bilir ama bu artık önemli değil. Beni yakaladın. İşte buradayım. İstediğin buydu, değil mi? Bu yüzden *bana sahip ol*. Karımı bırak gitsin.'

Bay J, ekranında Cassandra'nın gözlerinin hafifçe kısıldığını gördü. Sözlerinin getirdiği kafa karışıklığı korkusuyla çarpışmaya başlamıştı. Ses eğlenerek, "Bu artık çok ilginç hale geldi," dedi. "Karınızın yüzündeki ifadeye bakılırsa o da benim kadar meraklı. O halde neden bize söylemiyorsun, John? Tam olarak neden senden intikam almak istediğimi düşünüyorsun?'

'Eğer peşimdeyseniz, neler yapabileceğimi tam olarak biliyorsunuz demektir. Aptal rolü yapmak istediğinden emin misin?'

Bay J'nin yüzü tamamen ifadesizdi ama gözleri bir şekilde biraz

öncesine göre çok daha tehditkar görünüyordu.

'O halde tekrar söyleyeyim. Karımı rahat bırak. Evimden defol, sen ve ben bunu istediğin şekilde çözebiliriz.'

'Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm John,' şeytani ses geri geldi, 'ama senin ne düşündüğünün ve itiraf etmeliyim ki beni çok meraklandırdığının farkındayım, senin ve benim çözebileceğimiz bir şey yok. Ama yaptığın her ne ise, birisinin intikam almak için karının peşine düşeceğini düşünüyorsan çok kötü bir şey olmalı. Ama bu her ne ise açıkçası beni hiç ilgilendirmiyor. Neyse, bu maskaralık oyunu eskimeye başladı. . . ve zaman akıp gidiyor, özellikle de karınız için. Öyleyse izin ver *Ben* sana bu işin nasıl yürüyeceğini anlatayım, John. Söylediğim gibi, karınla bir bahse girdim. İki soru. Sana iki soru soracağım. Bu oyunu kazanmak için tek yapmanız gereken her ikisine de doğru cevap vermek. Eğer bunu yaparsan o serbest kalacak ve ikiniz de beni bir daha göremeyecek ve benden haber alamayacaksınız. Ancak bunu yapmazsanız. . Bitmemiş cümle birkaç saniye boyunca tehditkar bir şekilde havada asılı kaldı. ‘Şimdi dikkatlice dinle John, çünkü kuralların üzerinden yalnızca bir kez geçeceğim. . .'

“Beni dinlemiyorsun.” Bay J şeytani sesi kısa kesti. Sesi istikrarlıydı ama güçlü ve talepkardı. ‘Oyun oynamıyoruz. Karımın hayatıyla değil. Sen ve ben yüz yüze buluşuruz ve istediğin her türlü psiko-çılgın oyunu oynarız..."

Ses, "Kapa çeneni, John," diye sert bir şekilde karşılık verdi. '*Sen* dinlemeyi reddeden kişilerdir. Sana karının hayatını kurtarman için bir şans veriyorum ve bunu yapabilmenin tek yolu bana iki doğru cevap vermen. Eğer bunu yapmamayı seçerseniz kaybedersiniz ve o tam burada, şimdi, gözlerinizin önünde ölecek.'

Ekranda Cassandra yeniden gözyaşlarına boğuldu. Başı bir kez daha düştü ve histerik bir şekilde titremeye başladı.

Bu gerçekten bir tesadüf olabilir mi? Bay J düşündü. *Bu aptalın gerçekten kiminle uğraştığı hakkında hiçbir fikri olamaz mıydı?* Muhtemelen. Bay J yaptığı işte en iyisi olduğunu biliyordu. Hata yapmadı. Son derece dikkatliydi. Peki bu adam onu nasıl buldu?

‘Cassandra tatlım, dinle beni.’ Bay J onu sakinleştirmeye çalıştı.

'Sana dokunmayacak. O sana zarar vermeyecek. Sana söz veriyorum aşkım.'

bir saniye durakladı; Tekrar konuştuğunda sese hitap ediyordu. 'Ne yaptığım ya da kim olduğum hakkında hiçbir fikrin olmadığı doğruysa, sana davranışlarını yeniden düşünmen için bir şans vereyim. Los Angeles'ın en güçlü sendikası için çalışıyorum. Tüm Kaliforniya'daki en güçlü sendika. Hiçbir yasaya uymayan bir sendika. Kendi yapar. Sana ne dediğimi anlıyor musun?' Bay J bir cevap umursamadı. 'Bu sendikadaki rolüm çok spesifik. Ben onların kurallarının "son uygulayıcısı" diyebileceğiniz kişiyim; problem çözme zincirindeki son örneğim. Aslında ben "zincirin sonuyum". Eğer seni görmeye gelirsem, göreceğin son kişi ben olacağım. Resmi görebiliyor musun?'

Başka bir kasıtlı duraklama.

İblis, sanki gülmeyi tutmaya çalışıyormuş gibi, çarpık sesine tuhaf bir tuhaflıkla, "Peki bana ne söylüyorsun, John?" diye yanıtladı. 'Bu sen misin?' . . kiralık silah. Bir katil. Bir suikastçı. Ve sen bir tür için çalışıyorsun. . . suç örgütü. Ve artık senden çok korkmam gerekiyor.'

Bay J, "Size ne söylüyorum?" dedi, sesinde herhangi bir değişiklik olmamıştı. 'Yani karımın saçının bir teline bile zarar verirsen, bu dünyada altına saklanabileceğin bir kaya kalmayacak, seni bulamayacağım ve canlı canlı derini yüzeceğim. Bu bir tehdit değil. Bu bir sözdür. Kalbini göğsünden söküp farelere yem edeceğim. Sana hayal bile edemeyeceğin kadar acı çektireceğim. Bu seni etkiliyor mu?'

Cevap yok.

'O halde şimdi sana kurtarma şansı veren benim *senin* hayat. Şimdi karımı serbest bırakıp çekip gidersen seni aramayacağım. Seni avlamayacağım. BEN *irade* seni rahat bırak. Sözüm var. Sadece uzaklaş ve söz veriyorum tüm bunları unutacağım. Beni dinliyor musun?'

Birkaç sessiz saniye geçti.

"Evet" diye yanıtladı ses sonunda. 'Öyle mi? *Sen* beni dinliyor musun, John? Çünkü eğer öyleyseniz, gözlerinizi ekranda tutun.'

Otuz Bir

Psikoterapist Dr. Gwen Barnes, son akşam hastası gittikten sonra muayenehanesinde kalmıştı. Günün oturumları hâlâ aklında tazeyken notlarının üzerinden geçmeyi tercih ediyordu. Eğer mümkünse, özellikle cumartesi geceleri eve iş götürmemeyi de tercih ederdi.

Barnes'ın o günkü ilk hastası, daha önce birkaç kez gördüğü ve görünüşe göre sorun yaşamak uğruna sorunları olan orta yaşlı bir kadındı. Seansları, başlangıçta hiçbir zaman sorun olmayan, ancak tek bir soruna dönüştüğü için sorun haline gelen bir sorunu tartışmak ve anlamaya çalışmak etrafında dönüyordu.

"Burada revize edilecek pek bir şey yok" dedi Dr. Barnes kendi kendine.

Sonraki dört hastasının hepsi karmaşık evlilik sorunları olan ve onlara yardım etmek için elinden geleni yapan insanlardı, ancak uzun vadede ilişkilerinin, daha iyi bir kelime olmadığı için, mahkum olduğunu biliyordu. Dördü de ortaklarının görüntüsüne zar zor dayanabiliyordu ve Dr. Barnes, onun muayenehanesine gelmelerinin asıl nedeninin aslında herhangi bir yardım istemek olmadığı, sadece doksan dakika daha uzakta geçirebilmek için olduğu izlenimine kapıldı. vahşi bir yoğunlukla nefret ettikleri kişiden.

Günün son hastası olan Beverly Dawson adındaki on yedi yaşındaki kız, gerçekten de insani bir muammaydı. Beverly çoklu kişilik bozukluğundan muzdaripti ve onun durumu bazen korkutucu olduğu kadar ilgi çekiciydi. Sekiz seanstan sonra Dr. Barnes, her biri beraberinde yepyeni bir karmaşıklık boyutu getiren beş farklı kişilikle karşılaşmıştı. İçlerinden en korkutucu olanı, Dr. Barnes'ın gizlice 'Şiddetli Agresif Beverly' veya SAB olarak adlandırdığı kişiydi.

Dr. Barnes notlarını gözden geçirmeyi bitirdiğinde, refleks olarak sağ elini sol bileğine koydu; gergin olduğu ya da düşündüğü her seferde bilinçsizce yaptığı bir şeydi bu, ama parmakları çıplak eline dokunduğunda.

ellerine baktı ve hüzünlü, neredeyse acı veren bir duygu onu sardı. Gözlerini kapattı ve bu duyguyu uzaklaştırdı. Saniyeler sonra sandalyesini bir kez daha masasına yaklaştırdı ve bilgisayarını kapattı.

Hafta sonunun geri kalanında nihayet ofisini kilitledikten sonra Dr. Barnes asansörle binanın yer altı otoparkına gitti. Uzun bir gün olmuştu. Aslında uzun bir haftaydı ve eve dönmek, sıcak bir duş almak ve güzel bir şişe kırmızı şarapla kendini şımartmak için sabırsızlanıyordu. Lanet olsun, belki onun da bir spliff'i olurdu.

Halen park yerinde kalan son birkaç arabadan biri olan inci beyazı Toyota Camry'sine yaklaşırken birisinin ön camında bir şey bıraktığını fark etti ki bu hiç de şaşırtıcı değildi. Neredeyse her gün arabasına en az bir broşür düşüyordu; bunların çoğu civardaki fast-food restoranlarının ya da birçok yerel bar ve salondan birinde indirimli içki saatlerinin reklamını yapıyordu.

Dr. Barnes arabasına bindi ve broşürü alıp atmaya hazırlandı. Ancak bu seferki bir broşür değil, bir zarftı. Ön tarafında, tamamı parlak bir dergiden kesilmiş büyük harfler, adını yazmak için birbirine yapıştırılmıştı.

Evrak çantasını yere koyup zarfı yırtarken, “Ne oluyor?” diye fısıldadı.

Şaşkınlığı daha da arttı. İçinde, kısa bir mesaj oluşturmak için birbirine yapıştırılmış daha fazla kesilmiş harf ve kelime bulunan, ikiye katlanmış tek bir kağıt parçası buldu. Kağıdı açtı ve okumak üzereydi ki sol tarafından bir tür ses geldiğini duydu ya da en azından öyle olduğunu düşündü. Gözleri hemen o tarafa kaydı. Park yerinin loş ışığında hiçbir şey göremedi. Orada kimse yoktu. Dr. Barnes bakışlarını neredeyse boş olan arsada gezdirdi. Yine de hiçbir şey görmedi. Hiç kimse. Dikkati tekrar elindeki kağıt parçasına döndü ve sonunda notu okuyabildi.

“Ne?” diye sordu, kaşlarını çatarak, sonra birdenbire tekrar yukarı baktı. Otopark biraz önceki kadar hareketsizdi.

Gözleri notun başına döndü ve tekrar okudu. Bu sefer sonuna gelindiğinde yarı mizahsız bir kahkaha attı. 'Ne kadar aptalca, aptalca bir şaka. Birisi buna inanmamı mı bekliyor?' diye sordu kendi

kendine, her şeyi çöpe atmaya hazırdı; ama o zaman zarfın altında başka bir şeyin daha olduğunu fark etti.

Sağ elinin avucuna koydu. Bir saniye sonra kalbi dondu.

Otuz İki

Hunter, Garcia gittikten sonra ofisinde kalmıştı. Her ne kadar Facebook, Twitter ya da başka bir sosyal medya ağında çok üretken olmasa da Karen Ward, Tanya Kaitlin ve Pete Harris'in kişisel profillerini biraz daha derinlemesine incelemek istiyordu. Pete Harris'in Facebook gönderisinin altındaki 'beyin tembelliği' hakkındaki kırk altı yorumun tamamını dikkatle yeniden okuyarak başladı. Tanya Kaitlin'in tek bir telefon numarasını bile ezberlemediğini açıkça itiraf eden yorumu dışında yine de hiçbiri göze çarpmadı. Elbette, Karen Ward'ın katili aynı bilgiye birkaç farklı yöntemle ulaşmış olabilir, bu da tüm paylaşımın bir tesadüften başka bir şey olmadığını gösteriyordu ama Hunter tesadüflere hiçbir zaman gerçekten inanmamıştı, özellikle de Karen'ın Tanya'ya sorduğu bu vakada. çok doğrudan bir soru – *Gerçekten mi? Benim bile değil mi? Ne kadar iyi bir arkadaşsın sen hahaha.*

Hunter sonraki bir buçuk saati bir profilden diğerine atlayarak, gönderileri okuyarak, fotoğraflara ve yüklenen resimlere bakarak geçirdi. Okudukça, görsellere baktıkça daha da şaşırıyordu. Kısacası insanlar, bunu okumak isteyen herkes için İnternet üzerinden hayatlarını ortaya koyuyorlardı ve çoğu sosyal medya sitesi oldukça kapsamlı güvenlik ayarları sunma eğiliminde olmasına rağmen, pek çok insan hâlâ bunları görmezden gelmeyi seçiyordu.

Saat 21.30'da Hunter'ın gözleri bilgisayar ekranına bakmaktan sulanıyordu. O ofisten çıkması gerekiyordu.

Hunter'ın en büyük tutkusu tek maltlı İskoç viskisiydi. Dairesinde, oturma odasının bir köşesine sıkışmış eski moda bir içecek dolabında, muhtemelen çoğu uzmanın damak zevkini tatmin edecek

küçük ama etkileyici bir saf malt koleksiyonu bulunuyordu. Hunter kendisini hiçbir zaman viski konusunda uzman olarak görmezdi ama çoğu kişinin aksine en azından biliyordu
Bazen sarhoş olmak işe yarasa da, sadece sarhoş olmak yerine lezzetini ve kalitesini nasıl takdir edeceğimi düşündüm.

Bankaya para harcamadan dilediği kadar malt yiyebileceği eve gitmeyi düşündü ama bu gece burada kalmanın iyi bir fikir olup olmadığı konusunda hemen tartıştı.

Hunter yalnız yaşıyordu. Karısı yok. Kız arkadaşım yok. Hiç evlenmemişti ve ilişkileri nadiren birkaç aydan uzun sürüyordu, bazen çok daha az. LAPD'nin UVC Biriminde dedektif olmanın getirdiği baskılar ve işin gerektirdiği bağlılık, çoğu kişi için her zaman anlayıp başa çıkılamayacak kadar fazla görünüyordu. Kendi başına kalmayı umursamadı. Yalnız yaşamak da onu rahatsız etmiyordu ama yine de bir insandı ve bazen küçük dairesinin yalnızlığı ihtiyacı olan son şeydi. Bu gece de o gecelerden biriydi.

Los Angeles gece hayatı tartışmasız dünyanın en canlı, en çılgın ve en heyecan verici yerlerinden biriydi. Zengin ve ünlülerin Hollywood yıldızlarıyla bir araya geldiği lüks ve modaya uygun gece kulüplerinden temalı barlara ve ucubelerin oyun oynamak için ortaya çıktığı pis, kalitesiz yer altı salonlarına ve partilere kadar uzanan seçim yelpazesi neredeyse sonsuzdu. Çılgın olsun ya da olmasın, kendinizi hangi ruh halinde bulursanız bulun, Los Angeles'ta buna uygun bir yer bulacağınızdan emin olabilirsiniz. Hunter bu gece 'sert ama sakin bir içki' havasındaydı.

Otuz Üç

'Öyle mi? *Sen* beni dinliyor musun, John? Çünkü eğer öyleyseniz, gözlerinizi ekranda tutun.'

Dijital olarak değiştirilmiş sesteki sarsılmaz kararlılık, Bay J'nin midesine mide bulandırıcı bir düğüm gönderdi. Şüphe ve öfke dolu gözleri sonsuza dek Cassandra'nın korku dolu gözlerine kilitlenmişti.

Ama onlarda başka bir şey daha gördü. Daha önce pek çok kez gördüğü ama asla karısının gözlerinde görmediği bir şey. Bunu uğraştığı insanların, yok ettiği insanların gözlerinde görmüştü; umudun tümüyle yitirilmesinin getirdiği çaresizlik.

Cassandra'nın hâlâ ne olup bittiğine ve bunların neden kendisine geldiğine dair hiçbir fikri yoktu ama kocasına büyük bir bağlılıkla güveniyordu ve bir saniye öncesine kadar onun sözlerine körü körüne inanıyordu.

'*Cassandra tatlım, lütfen beni dinle. Her şey yoluna girecek, tamam. Bunu çözeceğim. Sana söz veriyorum aşkım. Sana bir şey olmasına izin vermeden öleceğim*.'

Ama şimdi bunun doğru olmadığını anladı. Gerçekten ne yapabilirdi? Sözüne nasıl sadık kalabilirdi? Ona zarar gelmesine nasıl engel olabilirdi? Kilometrelerce uzaktayken onu nasıl koruyabilirdi?

Cassandra'nın şaşkınlığı ölçülemeyecek kadar büyüktü. Kocasını hiç bu kadar duygusuz görmemişti. Onun bu kadar soğuk konuştuğunu hiç duymamıştı. Tanıdığı Bay J bu değildi. Evlendiği adam bu değildi. Evlendiği adam bir iş danışmanıydı. Kendi küçük firmasını yönetiyordu, değil mi?

'*Los Angeles'ın en güçlü sendikası için çalışıyorum. Tüm Kaliforniya'daki en güçlü sendika. Hiçbir yasaya uymayan bir sendika. Kendi yapıyor. Bu sendikadaki rolüm çok spesifik. Ben onların kurallarının “son uygulayıcısı” diyebileceğiniz kişiyim.*
problem çözme zincirinin son örneği. Aslında ben “zincirin sonuyum”. Eğer seni görmeye gelirsem, göreceğin son kişi ben olacağım.'
Neyden bahsediyordu böyle? Bunlardan herhangi biri doğru muydu? Eğer evindeki adamı korkutmak için blöf yapıyorsa bu kesinlikle işe yaramıyor gibi görünüyordu.

İblis tekrar, "Gözlerinizi ekranda tutun" dedi.

Bay J, birdenbire, neredeyse Cassandra'nın daha önce yediği tokat kadar hızlı bir şekilde, karısının sağ tarafından eldivenli bir elin çıkıp onu boynundan bıçakladığını gördü. Önce çarpmanın etkisiyle, sonra da acının etkisiyle tüm vücudu şiddetle sarsıldı. Kaçınılmaz çığlığa hazır bir şekilde ağzı açık kalmıştı ama taşlaşmış ses

tellerinin dışarı çıkabildiği tek şey mütevazi bir çığlıktı, ancak cep telefonunun mikrofonunun algılayabileceği kadar yüksekti.

'HAYIR!'

Bunun yerine belirleyici çığlık Bay J'den geldi.

Hâlâ elinde telefonuyla ayağa fırladı, dengesini kaybetti, ancak yatağı tutarak hızla yeniden kazandı. Midesindeki düğüm onu bütünüyle yutmakla tehdit eden dipsiz bir çukura dönüştü.

Cassandra'nın hâlâ kendi gözleriyle mühürlü olan gözleri bir anda tüm odağını kaybetti. Hayat hızla yerini uyuşukluğa bırakıyordu.

Eldivenli el uzaklaşırken Bay J gerçekte ne olduğunu anladı. Bıçaklamanın yapıldığı açıdan bakıldığında, Cassandra'nın şah damarından odaya yayılacak kadar basınçla kan fışkırmış olmalıydı. Bunu gayet iyi biliyordu ama bunun yerine gördüğü tek şey, şırınga iğnesinin cildine battığı yerde küçük bir damla şekliydi.

Şeytani ses sakin ve ürkütücü bir tonda, "Sakin ol John," dedi. 'Karınız ölmedi. Henüz değil. Ona vücudunun çoğunu uyuşturacak bir şey enjekte ettim ama beynine ya da sinir sistemine aynı şeyi yapmayacak. İşitme ve görme korteksi de zarar görmeyecek. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?' Bu sefer etki yaratmak için duraklayan Cassandra'nın yanında olan kişiydi. 'Bu, bedeni geçici olarak felç olsa da yine de her şeyi duyabileceği, görebileceği ve hissedebileceği anlamına geliyor. Bu çok değerli değil mi?'

Küçük ekranda Cassandra'nın gözleri birkaç saniye amaçsızca dalgalandı ve sonunda tekrar yerine oturdu. İçlerindeki kafa karışıklığı önce mücadeleye, sonra yalnızlığa ve en sonunda da tam bir dehşete dönüştü; sonunda artık bedeni üzerinde hiçbir fiziksel kontrolü olmadığını fark etti.

Bay J, onun gözlerini bir kitap gibi okudu ve kalbi ikinci kez buruştu. ‘Sen sözümü kesmeden önce sana açıklamaya çalıştığım gibi, John, kurallar bunlar.’

Bay J'nin vücudu öfke ve uzun zamandır hissetmediği bir şeyin birleşimiyle sarsıldı: korku. Söylediği şeyi kastetmişti. Yarım şans verilse, karısı için her an, hiç tereddüt etmeden canını verirdi.

"Beni alın," dedi, tüm öfkesini içinde tutarak ve sesini toplayabildiği kadar sabit tutarak. 'Ellerim bağlı, gözlerim bağlı olarak

sana geleceğim. . . nasıl istersen. Sadece bana nerede olduğunu söyle, orada olacağım. Takas yapabiliriz. Karımın gitmesine izin verirsen, beni alabilirsin. O zaman ne istersen yapabilirsin. Eğer hoşuna giden buysa, beni öldürmeden önce canının istediği kadar incitebilirsin. Ben kavga etmeyeceğim. Sana söz veriyorum. Bırak onu gitsin.'

Tam sessizlik.

Ancak o zaman tamamen yeni bir teori Bay J'nin yüzüne tokat gibi çarptı. Kendi sözlerinden şüphe duyarak, “Bunun parayla mı alakası var?” diye sordu. "Peşinde olduğun şey bu mu?"

Hala sessizlik.

'Uluslararası bir banka hesabımda yaklaşık dört milyon dolar var. Biraz kaynak çekersem muhtemelen bir milyon daha toplayabilirim. bu *beş* milyon dolar. Hepsi senin. Son kuruşunu sana aktarabilirim. Tek yapman gereken...'

“Beni dinlemiyorsun John.” İblis onun sözünü yine kesti. 'Şu anda karına yardım edebilmenin tek yolu var, o da iki sorumu da doğru cevaplaman. Bir daha sözümü keserseniz bunu yanlış cevap olarak kabul edeceğim. Bana her yanlış cevap verdiğinde karın cezalandırılıyor. Sana ne söylediğimi anlıyor musun?'

Cassandra gözleriyle kocasına yalvardı.

'Evet mi hayır mı, John? Başka hiçbir cevap işe yaramaz. Bana "evet" ya da "hayır" dışında başka bir cevap verirsen onu cezalandırmaya başlayacağım.' Kameranın gözünden uzakta, Bay J'nin parmakları sıkı bir yumruk haline geldi ve kalbi tarif edilemez bir öfkeyle sarsıldı. Hayatı boyunca hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Sonunda sesin duymak istediği cevabı verdi. 'Evet.'

‘Artık nihayet doğru yoldayız.’ Şeytani sesin kuralları açıklaması sadece bir dakika sürdü. 'Basit değil mi? Ve polisi aramayı aklından bile geçirme. Seni temin ederim ki buraya asla zamanında varamayacaklar.'

Bay J'nin ağzı çöl gibi kurudu.

“Öyleyse dinle John, çünkü karının hayatı buna bağlı.” Bunu aşırı gergin bir sessizlik izledi.

'Cassandra nerede doğdu?'

Bay J gözlerini kısarak küçük ekrana baktı. Doğru mu duymuştu? Bu psikopat gerçekten miydi? Ne tür hayata bağlı, aptalca bir soruydu bu? “Bu kahrolası bir şaka mı?” diye sordu, kanı damarlarında kaynıyordu. ‘Beş saniyeniz var.’ Dijital olarak değiştirilen seste hiçbir oynama yoktu. Cassandra, yüz ifadeleri de dahil olmak üzere hiçbir şekilde hareket edemese de gözlerindeki bakış, kocasınınki kadar değişti. Birincisi, terörden kafa karışıklığına.

'*Ne? Soru bu mu? Bu gerçek olamaz. Neler oluyor? Bu bir tür iğrenç şaka olsa gerek.*'

Sonra kafa karışıklığından umuda. Bay J doğduğu şehre o kadar çok gitmişti ki şehrin adı muhtemelen beynine kazınmıştı. Bunu yanlış anlamasına imkân yoktu.

'. . . dört. . . üç . . .'

Bay J, "Cassandra Santa Ana'da doğdu" diye yanıtladı. 'Orange County, Kaliforniya. . . ne *Kahretsin* bu mu?”

Cassandra'nın gözlerindeki bakış, gözlerinden yeni yaşlar akarken yumuşadı. Bu sefer sevinç gözyaşlarıydı.

'Bu doğru, John. Tebrikler. Görmek? Sonuçta o kadar da zor değil, değil mi? Şimdi tek yapmanız gereken bana bir doğru cevap daha vermek ve siz ve karınız tekrar çift olmaya dönebilirsiniz, gerçi bana öyle geliyor ki yapacak çok şeyiniz olacak.' kısa bir duraklama. “Fakat hemen sonuca varmayalım. Bir doğru cevap daha.”

Bu arada Bay J'nin gözleri Cassandra'nınkinden hiç ayrılmadı. Artık içindeki umut endişeyle birleşiyordu. İnançsızlıktan kaynaklanan öfke. Ses, "Evlilik yıldönümün John," dedi. ‘Ne zaman?’ Soruyu duyunca Cassandra'nın gözlerindeki bakış bir kez daha değişti. Bu kez endişeden tam bir paniğe dönüştü.

Bay J, ona ne kadar hayran olmasına rağmen son yedi yıldır evlilik yıldönümlerini tamamen unutmuştu. Cassandra ona üç kez hatırlatmıştı ama üst üste dördüncü yıldır bunu hatırlamayınca, artık ona hatırlatmanın bir anlamı kalmamıştı. Yine de onu hiçbir zaman gerçekten suçlamadı. Hafıza kaybının ancak kendisinin hakkında hiçbir şey bilmediği depresyon aşamasına girdikten sonra başladığını biliyordu.

her şeyi ondan ve diğer herkesten saklamak için her zaman büyük

çaba sarf etmişti. Cassandra, durumunun rehberliğinde Bay J'den uzaklaşırken, o da aynısını yaptı ama kendi yöntemiyle. Evlilik yıldönümlerini unutmak bunun basit bir sonucuydu.

Cassandra'nın bakışlarındaki umutsuzluk Bay J'nin tüm tavrına yansıdı. Karısının yüzü cep telefonunun küçük ekranını doldurduğundan beri ilk kez onunla göz temasını kesti. Sanki etrafındaki havayı araştırıyormuş gibi önce sola, sonra sağa baktı.

'Beş saniyeniz var. . . dört. . .'

Bay J tavana baktı. Tarihi biliyordu. Elbette kendi düğününün tarihini biliyordu. Sadece hafızasını araştırması gerekiyordu. 'Üç . . .'

Düşündüğünden çok daha endişeli bir şekilde nefes aldı. 'İki . . .'

Gözleri tam zamanında ekrana döndü ve karısının yüzünden bir kez daha gözyaşlarının aktığını gördü. İçlerinde hiçbir sevinç yoktu. 'Bir . . .'

Bay J sonunda, “Yedi Mart,” diye ağzından kaçırdı. ‘7 Mart’ta evlendik. Yıl bin dokuz yüz doksan altıydı.”

Otuz Dört

Batı Altıncı Cadde'deki Rampart Polis Karakolunun iki numaralı görüşme odasında oturan Dr. Gwen Barnes bayat kahvesinin son yudumunu içti. Acı sıvıyı yutarken midesinin çalkalanmasına neden oldu.

"İşte bu," diye fısıldadı, artık boş olan kağıt bardağı önündeki büyük metal masanın üzerine geri koydu ve hemen itti. Dünyanın en harika gurme kahvesi olsa bile, beş fincandan sonra bir tane daha midesine indirmenin imkânı yoktu. Gerçekten ihtiyacı olan şey büyük bir kadeh şaraptı. Hayır, bunu bir kenara bırak. Bütün bir şişe buna daha çok benziyordu.

Sağındaki büyük, pencereye benzeyen aynaya bakmak için dönerek, "Hadi ama, bu artık çok saçma" dedi. Bu, Dr. Barnes'ın polis sorgu odasına ilk girişi değildi. Baktığı şeyin aslında iki yönlü bir

ayna olduğunu çok iyi biliyordu ama bu bir sorgulama değildi. Birisinin olmasını istese de, diğer tarafta onu gözlemleyen kimse olmayacaktı. Belki birisi dinliyordu.

Sesi masanın ortasındaki çok yönlü mikrofon tarafından duyulabilecek kadar yüksek bir sesle, "Bu bir şaka olmalı" dedi. 'Şimdiye kadar bir dedektif dönmüş olmalı. Haydi."

Cümlesini bitirdiğinde döndü, birkaç metre gerisindeki ağır kapıya baktı ve itilerek açılmasını söyleyerek bekledi.

On.

Yirmi.

Otuz saniye geçti.

Şans yok.

Dr. Barnes derin bir nefes aldı ve rahatsız metal sandalyeye yaslandı.

Önündeki masanın üzerinde cep telefonu, arabasının anahtarları, Toyota Camry'sinin ön camına yapıştırılmış zarf duruyordu.
ve içinde bulduğu not. Ona her baktığında kalbi göğsünün içinde atıyordu.

Dr. Barnes, psikoterapi uygulaması yaptığı binanın yer altı otoparkında notu okuduktan sonra yüksek sesle gülmüş ve bunu 'gülünç, mizahsız bir şaka' olarak hemen bir kenara atmıştı. Ama sonra zarfın içinde kendisi için bırakılan şeyi buldu; her şeye çok daha fazla anlam katan bir şey ve kahkahalar anında umutsuz bir paniğe dönüştü. Yirmi beş dakika sonra Venedik Bulvarı'ndaki polis karakoluna hücum etti.

Bir memur onunla konuşmuş ve tüm ayrıntılarını kaydetmişti ama Dr. Barnes bir dedektifle konuşmayı talep etmişti. Bunun halı altına süpürülmesini istemiyordu.

Memur, o sırada herhangi bir dedektifin bulunmadığını ve iki seçeneğinin olduğunu açıklamıştı. Bir: Eğer gerçekten ihtiyaç duyuyorsa beklemesi hoş karşılanırdı. İki: Eve gidebilir ve bir dedektif ya onu arayabilir ya da daha uygun bir zamanda uğrayabilir.

O anda Dr. Barnes'ın istediği son şey eve yalnız gitmekti, bu yüzden çok uzun bir süre bekledi ama yine de hiçbir dedektif onu karşılamaya gelmedi. Neredeyse iki saat, dört korkunç fincan kahve

ve resepsiyonun penceresine giderek artan öfkeli beş yolculuktan sonra, memur sonunda ona dedektiflerinden biriyle telefonda konuşmayı başardığını ve geri dönmek üzere olduğunu söyledi. Dr. Barnes'ın hayal kırıklığını açıkça anlayabilen memur, ona sorgu odalarından birinde, istasyonun resepsiyon lobisinin gürültüsünden ve karmaşasından uzakta beklemeyi tercih edip etmeyeceğini sormuştu. Dr. Barnes bunu memnuniyetle kabul etti. Koridorun karşısında oturan dövmeli, iri yarı adamın bakışlarından biraz korkmaya başlamıştı.

Bu neredeyse bir saat önceydi.

Otuz Beş

Bay J bir kez gözlerini kırpıştırdı. . . iki kere.

Cassandra gözlerini sımsıkı sıkmadan önce kocasının bakışına bir saniye daha baktı.

Yedi Mart, diye düşündü. *Bu doğru, değil mi? Öyle olması gerekiyor. Yoksa tarih neden bu şekilde aklıma geldi? Cassandra ve ben yirmi bir yıl önce, 7 Mart'ta Los Angeles şehir merkezindeki Our Lady of Angels Katedrali'nde evlendik.*

Cassandra camlaşmış gözlerini yeniden açtı. Artık içlerinde yalnızca terör var. İblis sonunda, "Umarım doğrudan karının gözlerinin içine bakıyorsundur, John" dedi. “Çünkü onu hayal kırıklığına uğrattın.” “Ne? Hayır, bekle. . .'

Ses onun sözünü kesti: "Bu senin düğün tarihin değil." ‘Ve kurallar şu; bana yanlış cevap verirsen Cassandra cezalandırılır.’ ‘Hayır, lütfen bekle. . .'

'Kurallar kuraldır, John. Az önce bana bir tür "kural uygulayıcısı" olduğunuzu söylediniz, bu yüzden bu kuralların uygulanması gerektiğini anladığınıza eminim.' Cassandra'nın yüzünü hâlâ ana konu olarak tutan kamera birkaç derece yukarı çekildi. Birkaç saniye sonra tamamen siyah giyinmiş bir figür sandalyesinin hemen arkasında pozisyon aldı. Bay J'nin görebildiği tek şey karısının yüzü

ve karısının hemen arkasında duran adamın güçlü gövdesiydi.

İblis retorik bir tavırla, "Küçük oyunumuzun kurallarını hatırlıyorsun, değil mi John?" diye sordu. 'İzlemeye devam etmelisin. Gözlerini kapatırsan yine cezasını çeker. Başka tarafa bakarsın, yine cezalandırılır. Eğer telefonunuzun kamerasından uzaklaşırsanız ve sizi ekranda göremezsem tekrar cezalandırılır.'

Bay J'nin bakışları tam olarak olduğu yerde kaldı.

“Şimdi karınızı felç etmemin gerçek sebebini bilmek ister misiniz?” İblis bir cevap beklemedi. ‘Böylece hareket ederek eğlenceyi bozmazdı.’

Aniden iblisin eldivenli elleri Cassandra'nın başının üzerinde belirdi. Boş değillerdi.

Otuz Altı

Dr. Barnes saatine bir kez daha baktı.

"Ah, siktir et şunu," dedi alçak sesle.

Yeterince içmişti. Eşyalarını topladı ve her şeyi evrak çantasına geri koydu. Hâlâ eve gitmek istemiyordu, bu yüzden çok çok uzun zaman önce yapması gereken şeyi yapmaya, kendini farklı bir polis karakoluna götürmeye karar verdi.

Ayağa kalkıp gitmek üzere döndüğünde, sorgu odasının kapısı sonunda uzun boylu ve sağlam bir adam tarafından itilerek açıldı. Kırklı yaşlarının ortasında görünüyordu ve ona yıllardır gülümsemediği izlenimini veren sert bir yüze sahipti. Giysileri temizdi ama sanki uyumuşlar gibi dağınıktı ve saçları ince ve taranmamıştı.

'Bayan. Barnes, dedi elini uzatarak. Sesi de kıyafetleri kadar kaba geliyordu. 'Ben Dedektif Julian Webb. Tanıştığıma memnun oldum.” Kendisini doktor olarak tanıtarak elini sıktı. 'Sizi bu kadar uzun süre beklettiğim için çok üzgünüm doktor. Buraya daha erken dönebilseydim yapardım ama bu gece şu ana kadar iki cinayet mahalline ve bir toplu tecavüz olayına katıldım.'

Dr. Barnes şaşkınlığını gizlemedi.

'Ne yazık ki' diye açıkladı Dedektif Webb, 'bazı geceler bu şehir tam da böyle dönüyor. Eğer burası Melekler Şehri ise, Allah korusun, Şeytanlar Şehri'ne rastlamadım.” Masayı işaret etti. 'Lütfen . . .'

Dr. Barnes son bir saattir oturduğu koltuğa geri döndü. Dedektif Webb masanın karşısındakini elinden aldı. “Peki, nasıl yardımcı olabilirim?” Parmaklarını birbirine kenetledi ve ellerini önündeki masaya koydu.

Doktor birkaç saniye dedektifi inceledi. Çok çalışmaya ve sorumluluğa alışkın bir adama benziyordu. Nefes aldı Başlamadan önce burnundan geçirin ve yavaşça ağzından verin. Yer altı otoparkına vardığında başladı. "Peki bu not yanınızda mı?" diye sordu Dedektif Webb, boynundaki bir iple asılı olan okuma gözlüğüne uzanarak. Dr. Barnes notu masanın üzerine koydu.

Dedektif Webb cebinden bir çift lateks eldiven çıkardı, eldivenini taktı ve zarfı kendisine bakacak şekilde çevirdi.

“Ve daha önce bunlardan birini hiç almadığını söylemiştin?” diye sordu.

'Bu ilk' dedi başını sallayarak.

'Peki bunu senden başkası halletti mi?'

'HAYIR.'

‘Yani bu notu bulduğundan beri ona başka kimse dokunmadı mı?’ ‘Hayır.’

Dedektif Webb zarfı açıp notu çıkardı. Onu yaratan kişinin kesik harfler ve kelimeler kullanmış olması onu şaşırtmamış gibi görünüyordu. Sessizce okudu.

İddiaya girerim ki, kitabının kopyasını alırken tam arkanda durduğumu bile fark etmemişsindir. Los Angeles Times *Gazete bayisinden mi aldın? . . .*

Şunu söylemeliyim ki uyanıkken saçlarınız farklı kokuyor. Notu iki kez okuduktan sonra Dedektif Webb'in gözleri Dr. Barnes'a doğru kalktı.

Doğrudan ona bakıyordu.

Webb okuma gözlüğünü burnundan çıkardı ve tekrar boynuna düşmesine izin verdi.

'En son ne zaman bir kopyasını aldın? *Los Angeles Times* Gazete

bayisinden mi, Doktor?'

'Bu sabah. Bunu her sabah ofisime gelmeden hemen önce yapıyorum." "Peki o nerede?"

'Şehir merkezi. Batı Dokuzuncu Cadde.'

Dedektif başını salladı. 'İşlek cadde. Ve *yaptım* Kağıdı alırken arkanızda birinin durduğunu fark ettiniz mi? Yani, saçının kokusunu alabilecek kadar yakınında kimse var mı?'

'Hayır, yapmadım.'

'Şimdi bunu dikkatlice düşünün, Doktor. Bu sabah, dün, belki önceki gün?"

"İnan bana Dedektif Webb, bu konuyu tahmin edebileceğinden daha dikkatli düşündüm. Bu sabah, dün, önceki gün ya da başka bir gün arkamda kimsenin durduğunu fark etmedim.'

Webb sandalyesine yaslandı ve bir an doktora baktı. Çekici bir kadındı. Gece yarısı siyahı saçları, yüzünü çerçeveleyen katmanlarla kısa tüylü bir bob şeklinde mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti. Saçları kadar koyu olan gözlerinde bulaşıcı görünen belli bir dinginlik vardı. Onun tüm varlığı bir şekilde çok sakinleştirici görünüyordu. Webb, Gwen Barnes'ın psikoterapist olmayı seçmesini şaşırtıcı bulmadı.

"Sapıklarla hiç sorun yaşadınız mı, Doktor?"

Hayır, diye yanıtladı. "Sahip olduğumu söyleyemem." Ona bakma sırası onda. 'İkna olmuş görünmüyorsun.'

Webb omuz silkti. "Her yıl onlarca sapkın şikâyeti alıyoruz Doktor. Birçoğuyla ilgileniyorum. Gerçek şu ki, çoğu kutucuğun hedef türü için işaretliyorsunuz.'

Dr. Barnes bu yoruma oldukça şaşırmıştı ama yüzünde hiçbir şey görünmüyordu. 'Peki bunlar hangi kutular?'

'Sen evli olmayan, çok çekici bir kadınsın Doktor. Harika bir kariyerin var gibi görünüyor...'

"Evli olmadığımı nereden biliyorsun?" diye sözünü kesti.

Webb dudaklarını büzdü ve sanki soruyormuş gibi kaşlarını kaldırdı: 'Bu soru gerçek mi?'

Dr. Barnes teslim olurcasına ellerini kaldırdı. Bir an nerede olduğunu unutmuştu.

"Tamam" dedi Webb. Dr. Barnes'ın o notu çevreleyen senaryolar hakkında düşünmek için fazlasıyla zamanı olduğunu biliyordu. 'Sana birkaç kısa soru sormama izin ver, Doktor. Bu notun geçmişte herhangi bir şeyden (kocadan, erkek arkadaştan, sevgiliden) gelebileceğini mi düşünüyorsunuz? Geçmişte bir tür ilişkiniz olan birinden mi? Belki ilişkisi pek iyi bitmeyen biri?'

Doktor başını salladı. 'Eski koca yok, hayır. Bu notu bulduğumdan beri düşündüğüm tek şey buydu. Ve birkaç saattir burada beklediğim için bunu yüzlerce kez düşündüm. Kesinlikle kimseyi düşünemiyorum."

"Bir kez daha, beklediğim için özür dilerim." Webb'in ses tonu sade ve samimiydi. Devam etti. 'Şu anda kimseyle görüşüyor musun?' 'Hayır, kimseyle.'

Webb başını salladı. "Eski bir hastaya ne dersiniz?" diye önerdi.

'Ya da belki güncel bir tanesi.'

Bir baş sallama daha. 'Hayır. Ben de bunu düşündüm. Böyle bir şeyi yapabilecek kimsenin olduğunu düşünemiyorum.'

"İnsanlar hayal bile edemeyeceğiniz şeyler yapabilir, Doktor." Webb gözlüğünü karıştırdı. 'Seni korkutmak isteyebilecek birini düşünebiliyor musun? . . sana zarar mı vereceğim?'

Dr. Barnes omuz silkti. 'Hayır, gerçekten kimseyi düşünemiyorum.'

Webb öne doğru eğilip dirseklerini masaya dayadı. "Gerçek fikrimi ister misiniz, Dr. Barnes?"

'Hayır, hiç de değil, sadece saçmalıkları bana anlat çünkü bu çok daha faydalı olur.'

Webb gözlerini onun üzerinde tuttu.

"Özür dilerim" dedi doktor bir kez daha avuçlarını göstererek. "Çok stresli bir gündü." Başını yana eğdi. 'Ve ben açım.'

Özür dilemene gerek yok Doktor. Anladım.'

"Peki sizin gerçek fikriniz nedir?"

Webb, bakışları tekrar Dr. Barnes'a kaymadan önce masanın üzerindeki nota bir kez daha baktı. 'Bunun sadece bir aldatmaca olduğunu düşünüyorum, saf ve basit. Birisi bacağını çekiyor. Belki hiç tanımadığınız biri. Pratik bir şakacı. Senin psikoterapist olduğunu bilen ve notu fazla analiz edebilecek biri. Belki bu kişi sizinle aynı

binada çalışıyordur. Belki sabah gazeteni alırken seni görmüştür, emin değilim. Ama şunu söyleyebilirim. . Bir kez başını salladı. 'Buradasın. Korkuyorsun. Şakadan almak istediği tepki tam olarak buydu. Bunu söylediğim için çok üzgünüm Dr. Barnes ama bence zamanınızı boşa harcadınız.'

Dedektif Webb'i şaşırtacak şekilde Dr. Barnes da onunla aynı fikirdeydi. 'Notu ilk okuduğumda tam olarak böyle düşündüm. Bunun bir şaka olduğunu ve pek de iyi olmadığını düşündüm ama sonra zarfın içinde başka bir şey olduğunu fark ettim.'

Bakışları tekrar masanın üzerindeki zarfa kayarken Webb kaşlarını çattı. 'Başka ne?'

Zarfa uzandı, onu eğdi ve içinde ne varsa masanın üzerine kaymasına izin verdi.

Otuz Yedi

Üç yüzden fazla burbon, çavdar, harmanlanmış ve tek malt İskoç viskisi koleksiyonuyla Seven Grand, viski meraklıları için Los Angeles'ın en başarılı barlarından biriydi.

Hunter, Batı Yedinci Cadde'deki 542 numaranın hemen önünde taksiden atladı. Kıyıdan esen rüzgar oldukça hızlanmıştı ve gece havasında hafif nemli toprak kokusu belirmişti, bu da yağmurun yaklaştığını haber veriyordu. Hunter ceketinin yakasını ensesine kadar çekti, kapıyı iterek açtı ve viski barının bulunduğu ikinci kata doğru adımlar attı.

'Merhaba ve iyi akşamlar.' 1,80 boyunda, kahverengi saçlı hostes, Hunter'ı Yedi Büyük cam kapının yanında cesaret verici bir gülümsemeyle karşıladı. “Bu akşam bizimle akşam yemeği mi yiyeceksin, yoksa sadece içki mi yiyeceksin?” Çok etkileyici bir İskoç aksanıyla konuşuyordu.

'Muhtemelen her ikisi de.'

Hunter'dan beş santim daha kısa olan ev sahibesi başını yana eğerek onun arkasına bakmaya çalıştı. Orada başka kimse yoktu.

'Tek kişilik parti mi?'

Hunter başını sallayarak, "Hayatımın hikayesi," diye şaka yaptı.

Birkaç menüyü toplarken gülümsemesi aydınlandı.

'Lütfen beni takip edin.'

Hunter'a ekose duvar kağıtları ve tahnitlerle süslenmiş kısa giriş salonundan, sağdaki bilardo masası odasını ve barı geçerek kalabalık restoran katına kadar rehberlik etti. Yüksek sesli konuşmaların sesi, tavan hoparlörlerinden çalan elektro swing'in hızlı temposuna dengesiz bir şekilde karışıyordu.

'Daha önce bizimle yemek yediniz mi?'

'Evet, buraya birkaç kez geldim, çoğunlukla bardaydım. Ama son seferden bu yana epey zaman geçti."

'Ben de şunu söylemek üzereydim ki, seni daha önce burada gördüğümü hatırlamıyorum ve son sekiz aydır burada çalışıyorum.'

Hunter, "Eh, seni suçlamıyorum" diye yanıtladı. 'Pek akılda kalıcı bir yüzüm yok.'

Hostes durakladı ve dönüp Hunter'a baktı. "Bunu söylemezdim." Gülümsemesini yeniledi. 'Aksine, çok var. . . çarpıcı yüz, nazik bakışlar. İnsanlar bunu hatırlıyor.'

"Teşekkür ederim." Hunter da gülümsemeye karşılık verdi.

Pahalı görünümlü, dar takım elbiseli sekiz genç adamın parti veriyormuş gibi göründüğü büyük bir masanın yanından geçtiler.

'Merhaba seksi *kız*' dedi içlerinden biri, hostese Hunter'ın şimdiye kadar duyduğu en kötü İskoç aksanıyla hitap ederek. Nedense genç adam bunları cümlelerine yerleştirirken bildiği birkaç İskoç terimini vurgulamaya karar verdi. Ayrıca ses sınırlarının çok ötesindeydi. 'Bir başkasına ihtiyacımız var *sarhoş* burada, ama bu İskoç saçmalıklarının hiçbiri yok. Bir şişe daha eski güzel Amerikan burbonuna ihtiyacımız var - Tennessee tarzı, duydun mu? *beyler* burada susadık."

Diğer arkadaşlarının hepsi yüksek sesle kahkaha attılar.

"Sorun değil efendim" diye yanıtladı hostes kibarca. 'Hemen masanıza yeni bir şişe göndereceğim.'

'*Şans*diye karşılık verdi genç adam, onun önüne geçerek yolunu kapattı. 'Bence bunu kendin getirsen daha iyi olur. *kız*.' Cüzdanından

üç tane elli dolarlık banknot çıkardı ve onları burnunun önünde salladı.

"Özür dilerim efendim" dedi, bir adım geri çekilerek ama yine de terbiyeli bir ses tonuyla. 'Şu anda ödeme alamıyorum ve sadece bir müşteriyi oturtuyorum. Biraz beklersen ya şişeyle birlikte faturayı gönderebilirim ya da masanın sonunda hesabı aldığında hepsini ödeyebilirsin.'

'Ah, eminim müşteri kendi masasını bulabilir, değil mi?
*delikanlı*Adam elini Hunter'ın koluna koydu ve orada bıraktı.

Hunter önce sağ kolundaki ele baktı, sonra sarhoş genç adama baktı. Adam, Hunter'ın gözlerindeki bakışı yakalayınca gülümsemesi kayboldu ve eli hızla vücudunun yan tarafına döndü. Hostes bunu gördü ve gülümsemesini sertleştirerek alt dudağını ısırdı. Ama genç adam değildi
henüz bitti. Dikkatini tekrar hosteye çevirerek kolunu onun omuzlarına koydu.

'Bizimle partiye gelmelisin, *kız*. Size gerçekten güzel vakit geçirtebiliriz, değil mi? *herifler*?'

"Evet," dedi diğer yedisi daha önce hep bir ağızdan, bir kez daha yüksek sesli kahkahalara boğularak.

Hunter müdahale etmek üzereydi ki ev sahibesi adamın kucağından uzaklaşıp onu yerine kendisi koydu.

Parmaklarındaki sayımı göstererek, "Üç şey," dedi sakince. 'Bir: 'Bloke' çoğunlukla İngiltere, İrlanda, Avustralya ve Yeni Zelanda'da kullanılan bir terimdir. İskoçya'da o kadar da popüler değil.'

İlk parmak aşağı indi.

'İki: Hiçbir zaman sesli olarak kullanılmaz. “Yapamaz mıyız? *herifler*?” gerçekten hiçbir anlam ifade etmiyor ve açıkçası, konu İngilizce dilbilgisi olduğunda sadece bilgisizliğinizi gösteriyor. "Erkekler"e bağlı kalmalıydın. Üçüncüsü: Küçük oğlanlarla parti yapmam.'

Tüm masa arkadaşlarıyla dalga geçmeye başlayınca kahkahalar ve bağırışlar daha da arttı. Hiçbiri yorumun tüm gruba yönelik olduğunu fark etmemiş gibiydi.

Sonunda sinir bozucu, sarhoş masanın yanından geçtiklerinde

Hunter, "Tarzını beğendim," dedi. ‘Fakat hiçbirinin “sesli olarak” ne anlama geldiğini gerçekten bildiğini sanmıyorum.'

"Muhtemelen hayır" diye yanıtladı hostes gülerek. 'Yeterince aptal görünüyorlar.'

"Ve yeterince sarhoşsun," diye ekledi Hunter.

Omzunun üzerinden Hunter'a bakarak, "Finans bölgesi şehir çocukları," dedi. 'Finans bölgesi hemen köşede olduğundan, haftanın her gecesi en az bir grup buraya geliyoruz. Her zaman aynı şey; çok zengin, çok genç ve ne yapacaklarını bildiklerinden daha fazla paraları olduğundan, canlarının çektiği her şeyi yapabileceklerini sanıyorlar. Glasgow'da da bunlardan bolca var. Eve döndüğümüzde onlara "sikkeliler" diyoruz.'

Avcı gülümsedi. 'Uygun.'

'Beklemek . . Sonunda geniş ve tıklım tıklım restoran katının arka tarafındaki küçük, kare bir masaya ulaştıklarında durdu. “Finans sektöründe çalışmıyorsun, değil mi?” Gerçekten utanmış görünüyordu.

Hunter içgüdüsel olarak ne giydiğine baktı: siyah kot pantolon, siyah ayakkabılar ve ince siyah deri ceketin altındaki mavi gömlek. ‘Finans sektöründe çalışıyormuşum gibi mi görünüyorum?’ Sesi biraz endişeli geliyordu.

"Hayır, hiç de değil," diye geri geldi hostes. ‘Fakat Los Angeles hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da buradaki görünüşlerin neredeyse her zaman aldatıcı olduğudur.’

"Evet, bu çok doğru," diye onayladı Hunter. ‘Ve hayır, finans sektöründe çalışmıyorum.’

Hostes, "Bu çok rahatlattı" dedi. “Yoksa bir profesyonel gibi kürek çekmek zorunda kalırdım.” Önlerinde durdukları boş masaya baktı. 'İşte buradayız. Şu anda boş olan tek masam bu. Tabii barda oturmak istemezsen.”

'HAYIR. Bu mükemmel. Teşekkür ederim.'

“Benim için zevkti.” Ev sahibesi, Hunter'ın önündeki masaya iki menüyü koymadan önce oturmasını bekledi. 'Birazdan bir garson yanınızda olacak. Bu arada, daha önce buraya geldiğine göre sana bardan bir şeyler getirebilir miyim?'

Hunter genellikle acele etmeden viski listesine bakardı; listeden çok kitapçığı andırıyordu ama ne istediğine dair zaten oldukça iyi bir fikri vardı.

'Evet çok iyi olur, teşekkür ederim. Hala burada Kilchoman'a hizmet ediyor musun?'

Ev sahibesi, Hunter'a seçimini onayladığını gösterecek şekilde başını salladı.

Kilchoman, İskoçya'nın tamamında hala geleneksel yer maltlaması yapan, viskiyi köklerine geri götüren ve bazı çarpıcı ifadeler yaratan birkaç içki fabrikasından biriydi.

‘Evet, elbette yapıyoruz. Aklınızda spesifik bir tane var mı? Birkaç farklı ürünü stoklarımızda tutuyoruz.'

‘Evet, eğer varsa tek fıçı tahliyesi.’

Sol kaşı hafifçe yukarı kalktı. 'Gerçekten de öyle. Kayalıkların üzerinde mi?” “Hayır.” Hunter başını salladı. “Sadece biraz kaynak suyuyla lütfen.” Bu kez ev sahibesi Hunter'a tüm kalbiyle onaylayan bir baş selamı verdi. 'Bir
Sadece viskisini nasıl seçeceğini değil aynı zamanda nasıl içeceğini de bilen Amerikalı. Etrafta bunlardan pek çoğunu görmüyorsunuz.”

Avcı kaşlarını çattı. 'Gerçekten mi? Bunun gibi büyük bir viski salonunda mı?”

Kıkırdadı. 'Şaşıracaksın. Başlangıç olarak, heceleme yapıyorsunuz *viski* "e" ile. Oradan ancak yokuş aşağı gidebiliriz.' Başını 'şehir çocukları' masasına doğru eğdi. “Ne demek istediğimi anlıyor musun?” Hunter gülümsedi. 'Evet, sanırım haklısın.'

'İçkinizi alıp hemen döneceğim.'

Hostes ana bara doğru kaybolurken Hunter yemek menüsüne göz attı.

"İşte buyurun" dedi ve bir dakika sonra minyatür bir kavanoz suyla birlikte bir viski bardağını Hunter'ın masasına koydu. 'Kilchoman 2010, tek çeyrek fıçı.'

Hunter menüyü kapatırken, Teşekkür ederim dedi.

'Zaten bir karar verdiniz mi?'

Hunter başını salladı.

'Pekala, bu durumda zaten burada olduğum için siparişinizi alsam

iyi olur.'

Hunter çizburger ve patates kızartması sipariş etti.

"Bunu hemen getireceğim" dedi hostes, duraksadı, sonra elini uzattı. “Bu arada benim adım Linsey.”

"Robert," diye yanıtladı Hunter, bu jeste karşılık vererek. 'Tanıştığıma memnun oldum.' 'Ve sen.' Bu sözlerin ardından çok ince ama çekici bir göz kırpma geldi.

Ev sahibesi "şehirli çocuklar"dan uzak durmaya dikkat ederek masaların arasında zikzaklar çizerken, Hunter bardağına uzandı ve onu burnuna götürdü. Altın rengi sıvının dumanlı ve karmaşık aroması onu yeniden gülümsetti. Su kavanozunu aldı ve bardağa birkaç damladan biraz fazlasını döktü ve sonunda viskisini yudumladı. Pürüzsüz tatlı vanilya, isli dumanın ön plana çıktığı ve uzun ballı köz bitişli – bir bardakta mükemmellik. Hunter gözlerini kapattı ve anın tadını belki de olması gerektiğinden daha uzun süre çıkardı çünkü şu anda masasının önünde duran kişiyi fark etmedi.

'Bana bir açıklama borçlusun.'

Otuz Sekiz

Nesne zarftan çıkıp masanın üzerine kayarken, Dedektif Webb ona daha iyi bakmak için sandalyesini biraz daha yaklaştırdı. Gözleri birkaç saniye boyunca nesne ile Dr. Barnes arasında gidip geldi ve elde edeceği tek şeyin bu olup olmadığını merak etti. Zarftan başka hiçbir şey çıkmadı.

'Onun . . . gümüş bir bilezik," dedi sonunda hiç etkilenmemiş bir halde, narin bir kalp büyüsüne sahip yılan gibi zincir bileziğe bakarak.

"Bu beyaz altın bir bilezik," diye düzeltti Dr. Barnes. ‘Gümüş değil.’ ‘Tamam. Özür dilerim, dedi Webb, bunun ne gibi bir fark yarattığını gerçekten bilmeden.

Dr. Barnes, Webb'in yüzündeki ifadeyi gördü ve açıkladı. 'Bu bilezik bana on üçüncü doğum günümde annem tarafından verildi. Biz çok fakir bir aileydik, kaba ve bakımsız bir mahallede yaşıyorduk.

Babam ben beş yaşındayken bizi terk etti ve ondan sonra onu bir daha hiç görmedik. Annem bizi ayakta tutabilmek için iki işte çalışmak zorundaydı ve Allah bilir ne kadar süre boyunca elinden gelen her kuruşu biriktirdi ki böyle bir şeyi karşılayabilsin.' Aniden doktorun sesi üzgündü. ‘Bundan sadece birkaç ay sonra vefat etti.’

Webb ancak o zaman kalp muskasının üzerindeki küçük yazıyı fark etti. Üç kelime – biri diğerinin üstünde – *Her zaman. Olmak. Güçlü.*

Webb samimi bir ses tonuyla, "Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi.

Doktor devam etmeden önce sözlerini baş işaretiyle onayladı. 'On üçüncü yaş günümden beri onu her gün mutlaka taktım. Asla unutmam. Onu hiç kaybetmedim. Her zaman benimle. Sadece uyuduğum zaman çıkarıyorum.”

Webb ilgilenmiş görünüyordu.

'Üzerimde herhangi bir mücevher varken uyuyamıyorum' diye açıkladı. 'Bileklik yok, kolye yok, yüzük yok, hiçbir şey yok. Bazı nedenlerden dolayı bunu yaparsam, bu beni çok korkutur. Bana kabuslar yaşatıyor.”

Webb bunu ilginç buldu çünkü onun da üzerinde mücevher varken uyuyamayan bir arkadaşı vardı. Yatmadan önce evlilik yüzüğü dahil her şeyi çıkarmak zorundaydı.

'Dün gece,' Dr. Barnes hikayesine devam etti, 'eve geldim, bilekliğimi, yüzüklerimi ve kolyemi çıkardım ve her gece yaptığım gibi onları başucu masamın üzerine bıraktım. Bu sabah uyandığımda bilezik dışında her şey hâlâ oradaydı. Bileklik gitmişti.”

Webb bir şey söylemek üzereydi ama Dr. Barnes ondan önce oraya vardı. "Evet" dedi.

Ona kaşlarını çattı.

'Evet. Evet. Hayır. Ve evet.”

'Üzgünüm?

“Bana ne soracağınızı biliyorum Dedektif. İlk önce bana, eve geldiğimde bilekliğin yanımda olduğundan kesinlikle emin olup olmadığımı soracaksın. Bu sorunun cevabı – evet. O zaman bana, söylediğim gibi onu yatak odamda çıkarıp komodinin üzerine bıraktığımdan kesinlikle emin olup olmadığımı soracaksın. Bu

sorunun cevabı da – evet. O zaman bana bilekliğin bir yerde çözülüp bileğimden düşmesi ihtimalinin olup olmadığını soracaksınız; mesela çalıştığım otoparkta, evimin hemen önünde, hatta gazete bayisinin yanında. , her sabah gazetemi aldığım yer.'

Webb'in etkilenmiş yüzü etkilenmemiş yüzüne göre kesinlikle daha hoştu ama çok da değil. Ve etkilendi. Şu ana kadar Dr. Barnes her çiviyi kafasına vurmuştu.

Başını salladı ve ekledi: 'Ben de tam olarak bunu düşünüyordum, Doktor.' Bunu itiraf etti. 'Bileklik gazete bayisinde bileğinizden düşseydi, birisi onu görebilirdi ve onu size geri vermek gibi doğru olanı yapmak yerine, her şeyi eşek şakasına dönüştürmeye karar verebilirdi.' notayı eldivenli işaret parmağıyla iki kez tıklattı. 'Bu kesinlikle bunu açıklıyor.'

"Öyle olurdu" diye onayladı doktor. 'Fakat bu sorunun cevabı 'hayır'dır. Geçen sabah bilekliğimin gazete bayisinde ya da başka bir yerde bileğimden düşmüş olma ihtimali yok.'

Webb bir kez daha Dr. Barnes'a yeni bir soru sormak üzereyken elini kaldırıp onun sözünü kesti.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorum?" dedi.

Etkilenmiş bakış geri geldi. Webb araya girmenin anlamsız olduğuna karar verdi, bu yüzden sandalyesine yaslandı ve onun kendi hızıyla devam etmesine izin verdi.

"Çünkü bütün bir günü bu bilezik olmadan geçirip bunu fark etmemem mümkün değil, Dedektif." Ne zaman sinirlensem ya da ne zaman bir şey düşünsem, kafa yorsam, onunla oynuyorum.' Sağ eli otomatik olarak sol bileğine gitti. 'Bu bilinçsiz bir hareket. Bunu yıllardır yapıyorum ve herhangi bir günde hareketi onlarca kez tekrarlıyorum. Bilekliğimin kaybolduğunu fark etmeden yarım saat bile geçiremezdim."

Webb, hareketi son birkaç dakika içinde en az birkaç kez fark etmişti ve bu onu şaşırtmamıştı. Tanıdığı herkeste gergin bir tik vardı. Dilini üst dudağının üzerinde gezdiriyordu.

"Ve dün gece," diye devam etti Dr. Barnes, "eve giderken, özellikle arabada onunla oynadığımı hatırlıyorum, bu da bizi son "evet"ime getiriyor. Evet Dedektif Webb, bileziğin arabamın içinde bileğimden

düşmediğinden eminim. Dün gece eve geldiğimde üzerimdeydi. Yatağa gittiğimde üzerimdeydi ve ışıkları kapattığımda komodinin üzerinde duruyordu. Bundan yüzde yüz eminim. Bu sabah uyandığımda orada değildi."

Yirmi yılı aşkın bir polis memuru olarak çalıştıktan sonra Webb, insanları bir bakışta özetleme becerisini edinmişti; hatta onlarla birkaç dakika geçirdikten sonra daha da iyi hale gelmişti. Dr. Gwen Barnes çok istikrarlı, zeki ve ayakları yere basan bir kadın gibi görünüyordu. Ruh hali ne olursa olsun sesini asla yükseltmedi. Güzel konuşuyordu ve şu ana kadar tüm argümanları çok makul ve olası gerçeklere dayanıyor gibi görünüyordu.

'Bu sabah bileziği bulamamak beni deli etti' diye ekledi. "Bunu her yerde aradım, yani her yerde, Dedektif; yatağın altında, komodinin arkasında, çekmecelerde, kilimlerin altında, oturma odasında, mutfakta." . . adını sen koy. Arabamda bile. Orada değildi. Hiçbir yerde değildi. Dün geceden eve geldiğim andan yatağa girdiğim zamana kadar attığım adımların izini sürerek beynimi zorladım çünkü dün gece ön kapıyı açtığımda üzerimde olduğunu biliyordum.'

Dr. Barnes nefes almak için durakladı. Tam o sırada, gerçekten büyük bir kadeh şarapla idare edebilirdi.

'Ve bu sabah, günün ilk seansına ilk kez geç kaldım. Ben bir psikiyatristim Dedektif Webb, insan beyninin nasıl çalıştığını çoğu kişiden daha iyi anlıyorum. Bunun tamamen farkındayım çünkü her gece yatak odamın ışığını kapatmadan hemen önce aynı hareketleri yapıyorum, yani tüm mücevherlerimi komodinin üzerine koyuyorum, beynimin bir şey yaptığımı düşünmesi için kandırılması çok kolay. aslında yapmadım. Tekrarlayan eylemler beyninizde bu tür bir etkiye sahip olabilir, ancak size söylüyorum, burada durum böyle değil.'

Webb dilini üst dudağında gezdirdi. "Yani gerçekten birisinin dün gece evinize girdiğini, siz uyurken odanıza girdiğini, zaten bunu yapmak niyetiyle bilekliğinizi aldığını düşünüyorsunuz." Çenesini nota ve nota doğru salladı. bilezik masanın üzerinde. 'Ve belki saçının kokusunu bile almış olabilirim.'

"Öyle yapıyorum Dedektif, çünkü başka bir açıklama göremiyorum." "Herhangi bir zorla girme belirtisi fark

ettiniz mi?” diye sordu Webb.

Dr. Barnes hayal kırıklığından o kadar ağır bir nefes verdi ki, sorgu odasındaki hava yoğunlaşmış gibi göründü.

'Emin olamıyorum çünkü gerçekten herhangi bir şey olup olmadığını kontrol etmedim. Bu sabah uyandığımda bilekliğimi bulamadım, açıkçası ilk düşüncem evime birinin girmiş olması değildi.'

Webb, "İlk düşüncen belki de onu kaybetmiş olmandı" diye ısrar etti. "Evet," diye itiraf etti Dr. Barnes yenilgiyi kabul etti.

Dedektif Webb bile derin bir nefes almak zorunda kaldı. Tekrar denedi. Ona gerçekten yardım etmek istiyordu. 'Bu sabah evden çıkmadan önce kapınızı kilitli mi yoksa açık mı bulduğunuzu hatırlıyor musunuz?'

‘Ön kapı kilitliydi.’

'Emin misin?'

'Evet. Eminim. Bu sabah kilidini açtığımı hatırlıyorum. Arka kapıyı kontrol etmedim ama her zaman kilitlidir.'

Webb başka ne söyleyeceğinden emin değildi. Bunun yerine tekrar konuşan Dr. Barnes oldu. Sonraki birkaç kelimesi yavaşça çıktı ve duyguyla doldu.

'Dedektif, size başka ne söyleyebilirim bilmiyorum ama bilekliğimi kaybetmediğimi biliyorum.'

Sanki odanın içindeki sıcaklık birdenbire birkaç derece düşmüş gibi kollarını önünde kavuşturdu. Bu, Dedektif Webb'in Dr. Barnes'ın korku gösterdiğini ilk görüşüydü. Gerçek korku.

"Odamda biri vardı Dedektif. Sana söylüyorum. Birisi orada, yatağımın yanında, ben uyurken beni izliyordu.'

Otuz Dokuz

Cep telefonunun ekranı kararırken, Bay J tüm dünyasının etrafında yıkıldığını hissetti. Bacakları ağırlığının altında büküldü ve

düşmemek için duvara tutunmak zorunda kaldı. Parmakları kavramayı kaybetti ve telefonu elinden kayarak yatağın üzerinden yere düştü. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Sanki tüm varlığı bir kara delik tarafından yok edilmiş, arkasında boş bir insan kabuğundan başka bir şey kalmamış gibi hissediyordu.

“Az önce ne oldu?” diye fısıldadı, çılgın gözleri otel odasının her köşesinde sığınacak bir yer arıyordu. Hiçbirini bulamadılar. Bunun yerine duvarlar ona yaklaşıyor gibiydi. 'Aklımı kaybediyor olmalıyım. Bu gerçek olamaz. Bu olamaz.'

Bay J titreyen iki elini yüzüne götürdü ve elinden geldiğince kuvvetli bir şekilde ovuşturdu.

Duvarlar hâlâ üstüne geliyordu.

Arkasını döndü ve hızla banyoya doğru ilerleyerek yüzüne daha fazla soğuk su çarptı.

Aynada kendi gözlerini bulduğunda, "Cassandra" dedi, "bu gerçek değil." Yansımasını ikna etmeye çalıştı. 'Değil. Ve bunu sana kanıtlayacağım. Hiçbiri gerçek değildi.”

Bay J hızla yatak odasına döndü, yerden cep telefonunu aldı, banyoya döndü ve tekrar aynanın önünde durdu. 'Göreceksin. Bunu sana hemen şimdi kanıtlayacağım,” dedi, karısının numarasını hızlı çevirmeden önce, yansımasına bakarak parmağını salladı. 'Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama gerçek değildi. Hiçbiri değildi. Göreceksin.' Diğer tarafta arama, zili çalmak yerine doğrudan sesli mesaja yönlendirildi. 'Merhaba, Cassandra Jenkinson'ın telefonuna ulaştınız. Ne yazık ki yapamam...'

Bay J bağlantıyı kesti ve hızla tekrar aradı.

Aynadaki yansıma bekledi.

'Merhaba, Cass'in telefonuna ulaştınız...'

Bağlantı kesildi. Tekrar arandı.

'Merhaba, ulaştınız...'

Bağlantı kesildi.

Bay J'nin gözleri tekrar aynaya döndü. Yansıması hâlâ bekliyordu. *Ev,* Kafasının içindeki bir ses fısıldadı. *Evi ara.* Bay J ev numarasını hızlı aradı.

Yüzük. Yüzük. Yüzük. Yüzük. Arama nihayet bağlandı.

'Merhaba . . .'

Bay J, hattın diğer ucundaki sesi hemen tanıdı ve sanki hayatı elinden alınmış gibiydi. Kendine aitti. Telesekreter telefonu açmıştı.

'. . . evine ulaştınız. . Mesajın sonundaki bip sesini bekledi.

'Cassandra, tatlım, benim. Oradaysanız lütfen alın. Lütfen.” Sesi titredi. 'Seninle konuşmam lazım tatlım. Sesini duymaya ihtiyacım var. Lütfen telefona cevap verin. Lütfen.'

Cevap yoktu.

‘FUUUUUUUUUCK!’ Acı dolu çığlığı tüm odada yankılandı.

Beş dakika sonra Bay J hâlâ küvetin kenarında oturuyordu, yüzü avuçlarının içine gömülmüştü, cep telefonu ayaklarının dibinde fayans zeminin üzerindeydi. Aynadaki yansıması beklemekten yorulmuştu.

Bay J nihayet ellerini yüzünden çekmeden önce bir beş dakika daha geçti. Kolları amaçsızca vücudunun yanlarına düştü. Enerjisinin tamamen tükendiğini hissetti. Göz kapakları birkaç kez çırpıldı, gözbebekleri küçüldü ve beyaz fayanslardan yansıyan aşırı ışığı filtreledi. Kafa karışıklığının bulanıklığını atlatıp yeniden odaklanabilmesi bir dakikasını daha aldı ve bunu yaparken her şey farklı göründü ve hissettirdi - oda, hava, tüm dünyası. Damarlarındaki kanı soğumuştu, ciğerleri oksijen yerine nefret soluyordu ve artık kalbinin göğsünde attığını hissedemiyordu. Karısıyla birlikte içindeki her şey ölmüştü. Beyni dışında her şey. Bunu canlı tutması gerekiyordu. Düşünmeye ihtiyacı vardı. Ve öyle yaptığını düşünüyorum. Birkaç dakika sonra telefonuna uzandı ve üç aramadan ilkini yaptı.

Kırk

Hunter'ın dikkati önünde duran kişiye yöneldiğinde kaşlarını çattı ama bakışlarındaki belirsizlik sadece bir saniye kadar sürdü ve yerini tam bir şaşkınlık bakışına bıraktı; orada duran kadının tanıyamadığı bir bakış.

"Ah, çok üzgünüm" dedi, utancını gizleyemeyerek. “Beni hatırlamıyorsun, değil mi?” Sesinde bir parça hayal kırıklığı vardı.

Hunter içkisini masasına geri koyarken, "Tabii ki istiyorum," dedi. 'UCLA'daki yirmi dört saat açık okuma odası.' Hafızasında onun adını aradı. Tracy, değil mi? Tracy Adams."

Hayal kırıklığı yerini utangaç bir gülümsemeye bıraktı.

Hunter, "Saçın biraz farklı görünüyor" diye ekledi. ‘İşte bu yüzden bir saniyemi aldı.’

Tracy'nin dalgalı kızıl saçları, iki küçük saç tokasıyla kulaklarının arkasına sabitlenmişti ve gözler yerine minik siyah taşlar bulunan bir çift zarif kafatası küpesi ortaya çıkıyordu. Saçlarının geri kalanı omuzlarının üzerine dökülüyor, kalp şeklinde çok çekici bir yüzü çerçeveliyordu; etkileyici yeşil gözleri eski moda, kedi gözü gözlüklerinin arkasında duruyordu ama asıl fark saçaklarındaydı. Bu sefer, pin-up tarzı bir zafer rulosu oluşturmak için alnının üzerinden geçmek yerine, doğal bir şekilde yüzünün üzerine düştü ve sol gözünü kısmen kapattı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim" dedi Tracy, tavrında hâlâ biraz utanç vardı. “Barda oturuyordum ve hostesin sizi masanıza getirdiğini gördüm.” Omuzları hassas bir şekilde omuz silkti. ‘Gelip “Merhaba” diyeceğimi düşündüm.'

“Hiçbir şekilde izinsiz giriş yok.” Hunter'ın bakışları bir anlığına bara yöneldi. 'Bunu yaptığına sevindim.'

Fazla ileri gitmek istemediği için hızla olay yerine ulaştı. Barın oturma alanında kimse beklentiyle onlara bakmıyordu. Tracy'nin elinde de içkisi vardı, bu da barda ya da masada onu bekleyen kimseyi bırakmadığını gösteriyordu. Hunter masanın karşısındaki boş koltuğu işaret etti.

'Oturmak ister misin?'

Fikrini pekiştirmeden önce bir an tereddüt etti. 'Emin misin? Gerçekten araya girmek istemem.'

Hunter ona, "Değilsin," diye güvence verdi. “Çok zevkli olurdu.” Tracy'nin dudaklarına çekingen bir gülümseme geri geldi ve Tracy sonunda kabul ederek başını salladı. 'Bu durumda elbette. Teşekkür ederim.'

Koltuğa oturdu, içkisini masanın üzerine koydu ve kahve otomatının yanında ilk tanıştıkları zamanı anımsatarak Hunter'ın bardağına doğru başını salladı.

'Bunun Caramel Frappuccino Deluxe'den çok daha çekici göründüğünü söylemeliyim.'

Avcı gülümsedi. 'Kabul ediyorum. Muhtemelen daha sağlıklı da.”

“Peki, ne yiyorsun?” diye sordu. ‘Buradaki seçim çok zor.’

"Evet, kesinlikle öyle" diye yanıtladı Hunter, gözleri bardağına sabitlenirken. 'İskoç. Kilchoman. . . Karamelli Arpa Deluxe.'

Tracy güldü. 'Yıl?'

Bu soru Hunter'ı şaşırttı.

'Yirmi on.'

Etkilenmiş bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. 'Harika bir seçim. Bunlar çok geleneksel bir içki fabrikası. Yanılmıyorsam viski yapımının tüm aşamalarını yerinde tamamlayan tek firma onlar sanırım. Hiçbir şey dışarıdan temin edilemez.'

Hunter yine kaşlarını çatmamaya çalıştı ama gerçekten ilgisini çekmişti. Kadınlar genel olarak İskoç viskisinden pek hoşlanmıyorlardı ki bu hiç de şaşırtıcı değildi. Viski kuşkusuz edinilmiş bir tattı; başlangıçta kesinlikle herkesin damağını alt edecek ve bu süreçte ciğerlerindeki havayı dışarı atacak bir tattı. Hunter bunu çok iyi biliyordu. İşin püf noktası ısrar etmek, denemeye devam etmek, bir gün sonunda mantıklı gelene kadar onu yudumlamaya

devam etmekti. Kadınlar genellikle içki konusunda o kadar sabırlı değillerdi. İlk yudumda ya beğendiler ya da beğenmediler.

“Viski hakkında epey bilgin varmış gibi görünüyor.” Hunter soruyu sormadı ama soru sessizce havada süzülerek bir cevap için yalvarıyordu. Tracy, içkisinden bir yudum daha almadan önce, "Babam İskoçyalı, İskoçyalı" diye açıkladı. “Yani bununla çok erken yaşlarda tanıştım ve demek istediğim – *çok erken yaş*. Bebekken beni uyutmak için emziğimi içine batırırdı. Ondan sonra, yaklaşık dört yaşımdan itibaren, Noel ve Yeni Yıl gibi özel günlerde bana viskisinden bir yudum içmeme izin verdi. Büyükbabam burada olsaydı o da aynısını yapardı. Annem bundan hiç hoşlanmazdı ve sürekli babama azarlardı ama babamın umurunda değildi. Sadece arkasını döner ve şöyle derdi: "Evet, bırak da kız küçük bir yemek yesin, tavuk. Bu onun için bir rehber, aaricht.”

Tracy'nin İskoç aksanının kesinlikle kusursuz ve son derece şehvetli olması Hunter'ı şaşırttı.

'On altıncı doğum günümde' diye devam etti, 'babam bana ilk tam viskimi doldurdu.' Durdu ve açıklama yapma ihtiyacı hissetti. 'Hiç İskoçya'ya gittin mi?'

Hunter başını salladı. Biraz utanma sırası ondaydı. ‘Hayır, ne yazık ki değil. Aslında hiç ülke dışına çıkmadım.” Tracy'den yeni, şaşkın bir bakış. 'Bir ara gitmen lazım. Şaşırtıcı bir yer, özellikle de Highlands, ancak oraya hiç gitmediğiniz için bunu bilmiyor olabilirsiniz; yasa gereği İskoçya'daki barlar, barlar ve restoranlar ölçülü bir çekim kullanmak zorundadır. Buradaki gibi bedava dökme yok, o yüzden bir shot dediğimde bu kadarını kastediyorum.” Bardağını işaret etti. Hunter'ın aldığı orijinal tedbirin yarısından azıydı. 'Vay.'

'Ama söylediğim gibi, dört yaşımdan itibaren babam viskisinden bir yudum bile almama izin vermedi, hepsi bu. Her zaman burnu, damağı ve bitişi anlatırdı, bu yüzden on altı yaşımdayken kendi kokumu almaya başladığımda, tatları ve altta yatan tonları zaten ayırt edebiliyordum. Scotch benim en sevdiğim içkidir.” Durakladı ve yarı-acılı bir ifade takındı. 'Ve seni fena halde sıktım, değil mi?'

"Hayır, hiç de değil." Hunter başını salladı. Gerçek şu ki Tracy'yi

çok karizmatik buluyordu. Rahatlamak çok kolay. 'Bu çok ilginç bir hikaye.'

Tracy güldü. “O halde İskoç kökenli pek fazla insanı tanımadığınızı söyleyebilirim. Orada viski konusunda çok ciddiler ve gençlerini erkenden eğitmeye başlıyorlar.'

"Ve işe yarıyor," diye yorumladı Hunter, "çünkü daha önce de söylediğim gibi, sanki işini gerçekten biliyormuşsun gibi görünüyor." Şimdi merak ettim. Madem bir uzmansın, ne *Sen* içki mi içiyorsun?” Bardağına doğru başını salladı. Bir an durakladı.

Hunter bunun etki amaçlı olup olmadığını anlayamadı.

Cevap verirken dönüp ona baktı. ‘Seninle aynı – Kilchoman, 2010.’

Hunter bu kez kaşlarını çatmasını gizleyemedi. ‘Şaka yapıyorsun.’

‘Hayır.’ Bardağını ona doğru itti. “İşte, bir yudum al.” Hunter

bardağa uzanmadan önce bir saniyeliğine ona baktı. O ilk burnuna getirdi. Dumanı soludukça yüzündeki meraklı ifade derinleşti.

Tracy bekledi.

Hunter küçük bir yudum aldı ve gözleri ona doğru döndü. Tracy'nin dudaklarında yepyeni bir gülümseme vardı. 'Seni bir an orada tuttum, değil mi? Burada üç yüzden fazla farklı viski çeşidinin servis edilmesi inanılmaz bir tesadüf olurdu.'

Hunter bardağını masaya koydu ve ona doğru itti. ‘Evet, öyle olurdu. Ve evet, bir anlığına bana sahip oldun. Peki nedir bu Balvenie? Hunter omuz silkti. 'Belki Karayip Fıçısı veya Doublewood?'

Tracy'nin yüzündeki etkilenmiş ifade yeniden ortaya çıktı. "Bu çok iyi" diye onayladı. 'Ondört, Karayip Fıçısı. Benden mi bahsediyorsun? Sen de bir uzmana benziyorsun.”

Hunter kıkırdadı. 'Pek değil. Evde bir şişem var o yüzden damak tadı bana biraz tanıdık geliyor.'

Yuvarlak gümüş bir tepsi taşıyan uzun boylu bir garson Hunter'ın masasına yaklaştı. 'İşte başlıyoruz: çizburger ve patates kızartması?'

'Bu benim olurdu. Teşekkür ederim.” dedi Hunter.

Garson tabağı önündeki masaya koydu. ‘Size başka bir şey getirebilir miyim – ketçap, hardal, bir içecek daha. . .?'

'Hayır, iyiyim, teşekkür ederim. Bu işe yarar.”

Garson Tracy'ye baktı.

“Ben hâlâ buraya gidiyorum.” Bardağını kaldırdı. 'Teşekkür ederim.'

“Keyfini çıkarın.” Tekrar Hunter'a seslendi. 'Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana seslenmen yeterli. Benim adım Max.”

Garson uzaklaşırken Hunter Tracy'ye baktı. 'Lütfen kendinize biraz patates kızartması verin. Burada yaklaşık dört kişiyi doyurmaya yetecek kadar yiyecek var.”

'O *öyle* çok fazla patates kızartması var,' diye kabul etti Tracy.

‘Ama teşekkür ederim, zaten yedim.’ ‘Lütfen en azından birkaç tane yiyin.’

Tracy bir an Hunter'ı inceledi. Henüz yemeğine dokunmamıştı. Bir sonraki sorusu ihtiyatlı bir şekilde geldi. 'Başkalarının önünde yemek yemekten korkuyor musunuz?'

Hunter da onu inceledi. "Hayır" dedi sonunda. “Hiç de değil.” Tuza uzandı ve patates kızartmasının üzerine biraz serpti.

Tracy hâlâ onu inceliyordu. Hala yemeğine dokunmamıştı. "Olmak sorun değil, biliyor musun?" dedi rahatlatıcı bir ses tonuyla. 'Aslında olması çok sorun değil. Durum beklediğinizden çok daha yaygındır. Amerikalıların yaklaşık yüzde 10 ila 12'si başkalarının önünde yemek yemekten korkuyor ya da utanıyor. Bunu biliyor muydun?'

"Eh," dedi Hunter, "sen psikoloji profesörüsün, bu yüzden haklı olduğuna inanıyorum, ama aslında başkalarının önünde yemek yemekten korkmuyorum ya da utanmıyorum." Bunun israf olacağını düşündüm çünkü kesinlikle bu patates kızartmasını yiyemeyeceğim.' Sonunda çizburgerine uzandı ve bir ısırık aldı.

Sessizlik.

Hunter, Tracy'nin yüzündeki şaşkın ifadeyi fark etmemiş gibi davrandı. "Ve şimdi başlangıç noktamıza geri döndük" dedi sonunda. 'Bu... bana bir açıklama borçlusun.'

Hunter çiğnemeyi bitirdikten sonra, “Öyle mi?” diye sordu.

'Tamam, hayır, bana hiçbir borcun yok ama nasıl bildiğini

öğrenmek isterim.'

Hunter aptalı oynadı.

"Haydi." UCLA'da ilk karşılaştığımızda okuma odasının dışında yaklaşık iki dakika konuşmuştuk. Sana hiçbir ipucu vermedim ama bir şekilde benim profesör olduğumu biliyordun.'

Hunter çizburgerinden bir ısırık daha aldı.

'O gece yanımda olan kitaplardan bunların hiçbirini anlamadığını biliyorum çünkü hiçbiri akademik dünyayla ya da öğrettiğim konuyla ilgili değildi. Ama az önce benim psikoloji profesörü olduğumu da bildiğini açıkladın. Nasıl?'

Hunter'ın birkaç patates kızartması vardı.

“Açıkçası, o gece aldığınız telefondan LAPD'nin Cinayet Özel Bölümünde çalışan bir dedektif olduğunuzu anladım.” Hunter dönüp Tracy'ye baktı.

'Ne olduğunu öğrenmek için internetten kontrol etmem gerekti' diye açıkladı. 'O kadar iyi ki, senin uzmanlığın bir şeyleri çözmek. En azından artık senin için o kadar da korkmuyorum.'

'Korktun mu?'

'Gecenin bir yarısı tamamen yabancı biriyle tanışıyorsunuz ve birkaç dakika içinde size sizin hakkınızda aslında bilmemesi gereken şeyler anlatıyor. Bu biraz rahatsız edici olabilir, öyle değil mi? Özellikle Los Angeles gibi bir şehirde. Bildiğim kadarıyla gizli bir takipçi olabilirdin.'

'Stalker' kelimesi Hunter'ın beynini yeniden harekete geçmeye tetikledi. Çizburgerini bıraktı.

"Bir sapığınla sorun mu yaşıyorsun?" Hunter'ın ses tonu o kadar endişeliydi ki Tracy'nin şüpheye düşmesine neden oldu.

'Ne . . .? Hayır. Sorun o değil. Sadece bir örnek

verdim.” Hunter sessiz kaldı.

"Gerçek şu ki," diye devam etti Tracy, "haklısın." Ben bir psikoloji profesörüyüm ve bu nedenle çıkarımlarınızın ardındaki düşünce sürecini anlayabilmeyi çok isterim. Onu ne verdi? Parçaları nasıl bir araya getirdin?'

Hunter'ın birkaç patates kızartması daha vardı.

“İstemediğine emin misin?” Tracy içini çekti. ‘Biraz soruma

cevap verir misin?' 'Elbette.'

Tracy birkaç patates kızartması alıp onları yanında gelen domates sosuna batırdı.

"Sana daha önce de söylediğim gibi," dedi Hunter sonunda, "bu sadece bir gözlem." "Sen de öyle söyledin, evet," diye onayladı Tracy. 'Ve bu yüzden sana bölümle ilgili hatırlayabildiğim her şeyi aklımda defalarca tekrarlamama rağmen göremediğimi söyledim. Dediğim gibi o gece yanımda olan kitapların hiçbiri akademi ya da psikolojiyle ilgili herhangi bir konuyla ilgili değildi. Rozetim ortada yoktu, peki UCLA'da psikoloji profesörü olduğumu nasıl anladın?'

Hunter cevap vermek üzereydi ki cebindeki cep telefonunun titrediğini hissetti. Uzanıp ekranı kontrol etti.

"Bana bir dakika ver" dedi ve ayağa kalkıp telefonu kulağına götürdü. 'Dedektif Hunter, Cinayet Masası Özel' Hunter birkaç saniye sessizce dinledi. 'Ne?' İnanamama tüm vücudunu doldurdu. "Emin misin?" Saatine baktı - 23:03. 'TAMAM. TAMAM. Yoldayım."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın." Tracy'nin yorumu fısıltı gibi geldi. 'Tekrar?'

Hunter, "Çok üzgünüm" dedi. Yüzündeki ifade şaşkınlıkla inanmama arasında bir yerdeydi. 'Gitmek zorundayım.'

Tracy ne diyeceğini bilemediği için şaşkın gözlerini Hunter'ın üzerinde tuttu.

Cüzdanına uzandı ve masaya birkaç banknot koydu. Çıkışa doğru ilk adımları atarken durdu ve Tracy'ye baktı.

'Bunun kulağa tuhaf geleceğini biliyorum ama... . . Seni bir ara arayabilir miyim?' Tracy bunu gerçekten beklemiyordu.

'Hımm. . . evet elbette. Bunu çok isterim." Hunter tekrar yola çıkmadan önce ona göz kırptı.

"Bekle," dedi Tracy, numarasını hızla bir kağıt peçeteye yazıp ayağa kalktı. 'Numaramı gerçekten bilseydin sana faydası olurdu, sence de öyle değil mi?'

'Evet, bu *istemek* Yardım et,' diye yanıtladı Hunter peçeteyi alırken. Bir saniye sonra gitmişti.

Kırkbir

Dedektif Webb, Dr. Barnes'ın elinden anahtarları aldı ve Los Angeles'ın merkezinde çok çeşitli ve yoğun nüfuslu bir mahalle olan Mid-City'deki iki yatak odalı evinin ön kapısının kilidini açtı. Dekoratif eğimli cam pencereli beyaz kapı, hafif ürkütücü bir gıcırtıyla açıldı.

Karakoldaki görüşmelerinin sonunda Webb, Dr. Barnes'a, koşullar göz önüne alındığında yapabileceği tek şeyin notu ve bileziği adli tıp laboratuvarına götürüp parmak izi testi yaptırmak olduğunu söylemişti.

"Alınmayın Dedektif," demişti gözle görülür bir hayal kırıklığıyla, "ama ikimiz de biliyoruz ki benim parmak izimden başka parmak izi bulamayacaklar." Kim böyle bir belaya katlanır ve eldiven giymeyi unutur?' 'Şaşırırsın doktor.'

‘DNA için test edilemez mi?’ diye ısrar etmişti.

Webb'in çifte çekim yapması gerekti. 'Neden doktor? Bileziği alan kişinin onu arabanıza bırakmadan önce birkaç saat takmış olabileceğini mi düşünüyorsunuz?'

Sözlerinin alaycı bir tonla çıkıp çıkmadığından emin değildi. Dr. Barnes'ın ona bakışına bakılırsa öyleydi.

“Hayır, Dedektif.” Sesi onunkiyle aynıydı. 'Peki ya evimden alındıktan sonra onu cebine, bir çantaya ya da bileziğin kendi DNA'sını içeren başka bir şeyle temas edebileceği herhangi bir yere koymuşsa?'

Webb o zaman daha da şaşkın görünüyordu. Dr. Barnes'ın sözlerini doğru şekilde düşündüğünden gerçekten şüpheliydi.

"DNA aktarımını mı kastediyorsun?" DNA kontaminasyonu olarak da bilinir mi? Bu bir savunma argümanı Doktor, suçlayıcı değil.”

Webb haklıydı. Dr. Barnes bunu hiç düşünmemişti ve tam o sırada hayal kırıklığı korkusunu aşacak gibi olmuştu ama hâlâ deneyeceği son bir şey vardı.

'Tamam peki ya benim evim? Parmak izi veya DNA aramaya ne dersiniz? Orada bir şeyler bulma şansımız daha yüksek olacak, değil

mi?' Webb ona "özür dilerim köpek yavrusu" gözleriyle bakmıştı.

Adli tıp ekibi talebinde bulunmayı haklı çıkaramam Doktor, hatta adli tıp ajanı bile. Hırsızlık olmadı. Aslında hiçbir şey eksik değil çünkü bileklik yanınızda ve herhangi bir zorla girme belirtisi görmediğinizi itiraf ettiniz. Kaptanım bu talebi asla imzalamaz çünkü teknik olarak herhangi bir suç işlenmemiştir.'

Hayal kırıklığı korkusunu aşamamıştı ama kesinlikle ona eşitti. Bundan sonra ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Kendini tamamen bitkin hissediyordu ama evine tek başına dönme düşüncesi yüreğini korkuyla dolduruyordu.

Dr. Barnes'la ilgili bir şeyler Dedektif Webb'in ilgisini çekmişti. Belki onun karizmasıydı. Belki de söylediği her kelimedeki samimiyetten kaynaklanıyordu. Ne olduğundan emin değildi ama ona yardım etmek istediğini biliyordu.

Anlaşılır bir şekilde boş evine geri dönemeyecek kadar sarsılmış ve korkmuştu. Webb ona geceyi geçirebileceği ve kalabileceği başka bir yer olup olmadığını sormuştu; örneğin bir arkadaşının veya bir aile üyesinin evi.

Bu düşünce Dr. Barnes'ın aklından çoktan geçmişti. Aslında erkek arkadaşıyla birlikte şehrin diğer tarafında yaşayan kız kardeşi Erica'yı aramayı düşünmüştü. Belki geceyi orada geçirebilirdi ama Dr. Barnes ve Erica'nın erkek arkadaşı hiçbir zaman pek iyi anlaşamamıştı. Aynı zamanda en yakın arkadaşı Nancy Morgan'ı da düşünmüştü ama sonunda ikisini de aramamaya karar vermişti. Aslında istediği şey evinde kendini güvende hissetmekti.

Webb onun mantığını kolayca görebiliyordu, bu yüzden koşullar göz önüne alındığında elinden gelenin en iyisini yaptı; onu evine kadar takip etmeyi ve evini onun için dikkatlice kontrol etmeyi teklif etti.

Ön kapısından gelen ürkütücü gıcırtı, içerideki havanın narin bir gül ve yaz meyveleri aroması taşımadığı gerçeği olmasaydı, arkasındaki karanlık odaya çok kötü bir his verirdi.

Verandasında Webb'in sadece birkaç adım gerisinde dururken, "Işık anahtarı sağınızdaki duvarda" dedi.

Webb, belki de doktorun kendini biraz daha güvende hissetmesini

sağlamak için bir anlığına neredeyse silahını kılıfından çıkarırken ışıkları açıp içeri girdi.
Dr. Barnes'ın evi. Eli aslında silahına doğru hareket etti ama hareketin ortasında durdu, kendini tamamen aptal gibi hissetti.

Dr. Barnes'ın oturma odası nispeten genişti ve kuşkusuz bir kadın dokunuşuyla fazlasıyla dekore edilmişti. Kanepenin üzerinde yumuşacık yastıklar, şamdanların içinde kokulu mumlar, üzerinde uzanıp uykuya dalma isteği uyandıran kilimler, güller ve tatlı alyssumlarla dolu vazolar ve duvarlar vardı. . . duvarlar şeftali rengindeydi.

Webb odanın ortasına doğru yürüdü ve lacivert koltuğun yanında durdu. Şüpheciliğine rağmen gözleri büyük bir dikkatle odayı taradı.

Dr. Barnes kapının yanında kaldı.

Dedektif odanın altı penceresinin her birini kontrol etti. Hepsi kilitli. Ön kapıya doğru yürüdü ve kilidini kontrol etti. Zorla girildiğine dair bir iz yok. Memnun olmuş bir şekilde, onları evin derinliklerine götüren koridora doğru başını salladı.

"Diğer her şey orada mı?" diye sordu.

Doktor, sağındaki kapıyı işaret ederek, "Mutfak dışında her şey," diye yanıtladı.

Webb oraya doğru ilerlerken, "Öyleyse önce mutfağa bir bakacağım" dedi.

Dr. Barnes sonunda oturma odasına adım attı ve kapıyı arkasından kapattı.

Webb buzdolabını veya lavabonun altındaki dolabı düşünmediği sürece mutfak kompakttı ve gerçek bir saklanma alanı yoktu. Her ikisini de kontrol etti. Kimse bir yere saklanmıyor.

‘Tamam’ dedi, ‘evin geri kalanına bir bakalım.’

Oturma odasını koridora doğru geçerlerken Dr. Barnes, "Misafir odası sağdaki ilk yatak odasıdır" dedi. 'Soldaki ilk kapı banyo. Koridorun sonundaki kapı benim yatak odam.'

Webb, dolapların içi ve duş perdelerinin arkası da dahil olmak üzere her odayı elinden geldiğince dikkatli bir şekilde kontrol etti. Her şey açık.

"Tamam" dedi ve Dr. Barnes'ın yatağının altına baktıktan sonra tekrar ayağa kalktı. Kontrol etmesi gereken son yer orasıydı. “Ev temiz, Doktor. Burada kimse yok.”

Sonunda yatak odasına adım attı ve ona minnettarlık ve utanç karışımı bir ifadeyle baktı. Zihinsel olarak o kadar yorgun hissediyordu ki, kendi düşüncelerinden şüphe etmeye başlıyordu.

Teşekkür ederim, dedi başka ne diyeceğini bilemeyerek. Dedektif Webb'in tüm bunları büyük bir zaman kaybı olarak gördüğünden emindi ama onun şefkatli ve kararlı bir polis memuru olduğunu da söyleyebilirdi. İstasyona döndüğünde görüşmeyi beş dakika içinde bitirebilirdi ama bunu yapmadı ve o da bunun nedenini bildiğinden emindi.

Webb onun gözlerindeki korkuyu okumuştu. Onun hareketlerindeki rahatsızlığı fark etmişti ve inandığı şeye ve ne kadar meşgul olmasına rağmen yine de tüm dikkatini ona vermişti. Ona her türlü şüpheyi verdi. Bir bakıma, onun tüm hastalarına yaptığının aynısını ona da yaptı; kulağa çılgınca gelse de gelmese de, ona getirdiği sorunu dinledi ve ona yardım etmek için elinden geleni yaptı. Sırf kendini biraz daha güvende hissetsin diye evine kadar ona eşlik etmesi bunun açık bir göstergesiydi.

Webb arka bahçesine açılan çift camlı kapıya doğru yürüdü. Güvenli bir şekilde kilitlendiler. Daha sonra doğu duvarındaki büyük pencereye doğru ilerledi. Ayrıca kilitli. Dr. Barnes'la yüzleşmek için döndü.

"Hepsi kilitli Doktor, ama sana karşı dürüst olmalıyım." Seni korkutmak falan istemiyorum ama buklelerin pek kaliteli değil.” Ellerini kaldırdı, şimdiden onu sakinleştirmeyi hedefliyordu. ‘Onlar iyi, lütfen beni yanlış anlamayın ama ihlal edilebilirler.’

‘Böyle bir açıklamayla beni korkutmak istemez misin?’

Webb'in elleri yukarıda kaldı. 'Olduğundan daha kötü görünüyor. Söylemeye çalıştığım tek şey, eğer kendi güvenliğiniz ve evinizin güvenliği konusunda gerçekten endişeleniyorsanız, kilitlerinizi yükseltmeyi düşünebilirsiniz.'

“Bunların ihlal edilebileceğini mi söyledin?” diye sordu endişeyle. “Herkes tarafından değil.” Webb bir kez daha Dr. Barnes'ı

sakinleştirmeye çalıştı. 'Nasıl yapılacağı ve doğru araçların bilinmesi gerekir.' 'Ama bunu birisi yapmış olabilir, değil mi? Birisi dışarıdan pencerelerimden birini, hatta kapılardan birini açmış olabilir mi?' 'Teknik olarak evet, ama yine de doğru bilgi ve doğru araçlarla kasalar açılabilir.'

Dr. Barnes, Webb'in açıklamasını değerlendirdi. Haklıydı, aşırı tepki veriyor olabilirdi; yine de tam o anda tüm kilitlerini yenilemeye ve hatta belki evi alarma geçirmeye karar verdi. O da ona başını salladı. “Sana bir kahve ikram edebilir miyim?” diye sordu.

Webb saatine baktı. Geç oldu. Çok geç. Gitmesi gerekiyordu.

'Çok isterdim ama istasyona geri dönmem gerekiyor.'

“Emin misin?” diye ısrar etti. 'Sadece birkaç dakikamı alacak. Kahveyi senin istasyonunda içtim. Sanki kirli bir bebek bezinden süzülmüş gibi bir tadı vardı.”

Webb güldü. 'Çünkü muhtemelen öyledir. Kimsenin o kahveyi kimin yaptığını gerçekten bildiğini sanmıyorum. Kimsenin gerçekten bilmek istediğini sanmıyorum.'

Dr. Barnes ona gülümsedi.

Webb saatine bir kez daha baktı.

“Şu kahveye bir kontrol etsem nasıl olur?” diye sordu. 'Yarına ne dersin? Böylece seni tekrar kontrol edip her şeyin yolunda olduğundan emin olabilirim.'

Dr. Barnes başını sallarken gülümsemesi genişledi.

'Elbette. Yarın kulağa harika geliyor.'

'Saat altı uygun mu?'

Doktor bütün gün izinliydi.

'Evet. Bu benim işime yarıyor.'

Harika, dedi Webb yatak odasının kapısına doğru yürürken. 'O halde yarın görüşürüz.'

Dedektif Webb, Dr. Barnes'ın evinden çıktı ve işaretsiz polis arabasına atladı. Motoru çalıştırdığında içinden gülümsedi. Bu hayal ettiğinden çok daha kolay olmuştu.

Kırk iki

İki katlı ev, Los Angeles'ın San Fernando Vadisi kısmında oldukça zengin bir mahalle olan Granada Tepeleri'nde sakin bir sokağın sonunda bulunuyordu. Gecenin o saatinde ve trafik oldukça azalmışken bile taksiyle Hunter'ın bulunduğu yer ile Cassandra Jenkinson'ın evinin adresi olarak kendisine verilen adres arasındaki mesafeyi kat etmesi yaklaşık elli beş dakika sürdü.

Taksi sola dönerek Amestoy Bulvarı'na dönüp sağdaki Flanders Caddesi'ne yaklaşırken sürücü vitesi düşürdü ve dikiz aynasından Hunter'a baktı.

'Kahretsin dostum, senin gittiğin yere büyük bir şey düşüyor. PD her yeri pisliğe bulaşan sinekler gibi sarmış durumda.'

Hunter başını salladı. 'Evet biliyorum. Bu yüzden buradayım.'

Sürücünün bakışları aynadan ayrıldı ve Hunter'a bakmak için boynunu çevirdi. "Polis misin?"

Hunter cevap vermedi. Kafasında bu hiçbir anlam ifade etmiyordu. Aldığı telefon Yüzbaşı Blake'ten gelmişti. Ona soruşturmanın seri bir çoklu cinayete doğru tırmandığını, çünkü artık ikinci bir kurbanın olduğunu söylemişti. Eğer durum gerçekten böyleyse şimdiye kadarki varsayımlarının çoğunda yanılıyor olmaları gerekirdi.

Çok az sayıda takipçi, ısrarlı takibin altıncı aşaması olarak bilinen, insanlara yönelik saldırganlık ve şiddet aşamasına ulaştı. Bu aşamaya gelindiğinde, ‘ben ona sahip olamazsam başkası olamaz’ gibi düşüncelerden kaçınmak neredeyse imkansız hale gelir ve sevdikleri kişiyi öldürme hayali kurmak onlara eziyet etmeye başlar. Ancak bu tür hastalıklı düşüncelere sahip olanlardan bile çok azı bunu gerçekten uygulayabilir. Eylemlerinin ardından bunu yapanlar neredeyse her zaman

Böyle bir suçluluk ve üzüntü duygusuna kapılmışlar, haftalarca, aylarca, bazen yıllarca kendilerini izole etme eğiliminde olmuşlardı. Bazıları da bir şekilde kendilerini cezalandırıyordu. Ancak takipçiler takıntılı kişiliklere sahip insanlardı ve neredeyse kaçınılmaz olarak

suçluluk ve üzüntü nihayet dağıldıktan sonra takıntılı dikkatlerini bir kez daha yepyeni bir konuya çeviriyorlardı ve bu ölümcül döngünün kendini tekrarlama şansı yüksek, çok yüksekti.

Ancak Karen Ward'un öldürülmesinin üzerinden haftalar, aylar ya da yıllar değil, yalnızca üç gün geçmişti. Üç gün, bu iki şeyden biri anlamına geliyordu; ya bu katil, Karen Ward'ın takipçisi olmasına rağmen değildi ya da aynı anda birden fazla kişiyi takip ediyordu ki bu son derece nadirdi ama duyulmamış da değildi.

Hunter taksinin arka koltuğundan hızla manzarayı inceledi. Flanders Sokağı tamamen kordon altına alınmıştı ama polisin çevresini belirleyen sarı olay yeri şeridi cadde girişinin her iki yanında en az kırk beş metre daha uzanıyordu. Siyah beyazlı ekipler hemen hemen her yere park edilmiş görünüyordu.

Medya da zaten cinayet haberini almıştı ve çatılarına TV kameraları yerleştirilmiş birkaç haber minibüsü stratejik olarak kordon altına alınmış caddenin hemen karşısındaki kaldırımda yerlerini almıştı. Hepsi teleskopik merceklerle donanmış üç fotoğrafçı, çevre çizgisinin bir ucundan diğer ucuna yorulmadan yürüyor, bir çekim arıyordu, ancak Jenkinson'ların evinin uzaklığı ve konumu bu görevi fiilen imkansız hale getiriyordu. Yine de hiçbiri yakın zamanda pes edecekmiş gibi görünmüyordu.

Her şeyi cep telefonlarıyla filme alıp fotoğraflayan, sonu gelmeyen sayıdaki sosyal medya sitelerine 'zorunlu' yüklemeye hazır görünen küçük bir kalabalık, olay yeri kasetinin yanında çoktan toplanmıştı.

Amestoy Bulvarı'nın güney girişinde iki polis trafiği koordine etmekle ve yavaşlayan meraklı sürücülere yola devam etmeleri için işaret vermekle meşguldü.

Taksi şoförü bir polis kruvazörünün arkasına yanaşarak, "Daha fazla ileri gidebileceğimi sanmıyorum dostum" dedi.

Hunter ücreti ödedi ve dışarı atladı.

Seven Grand Bar'a ilk geldiğinde kendini duyuran yağmur hâlâ gerçekleşmemişti ama kara bulutlar tamamen dağılmıştı. yıldızların karartılması beş dakikalık aramayı verdi. Su geliyordu, buna hiç şüphe yoktu.

Hunter ceketinin fermuarını çekti.

Yüzlerinde sert ifadeler bulunan beş üniformalı polis, çevreyi koruyarak muhabirlerin ve meraklı izleyicilerin yaklaşmasını engelledi. Hunter kalabalığın arasında zikzak çizerek ilerledi, iki memura kimlik bilgilerini gösterdi ve bandın altına eğildi.

Hunter, Flanders Sokağı'nın tepesinden Jenkinson'ların evine kadar olan mesafenin yüz ila yüz on beş metre arasında bir yerde olduğunu hesapladı. Memurlar zaten protokolü inceliyor ve caddede kapı kapı dolaşıyordu. Her evin her ön penceresi şok olmuş ve korkmuş yüzlerle doluydu.

Solda, sokağın sonuna doğru Garcia'nın Honda Civic'inin yanına beyaz bir adli tıp minibüsü park edilmişti. Hunter eve yaklaşırken ortağının siyah beyaz bir birimin yanında durup kıdemli bir memurla konuştuğunu gördü.

Garcia elini sallayarak, "Robert," diye seslendi. 'Buraya.'

Hunter büyük eve yaklaştı. Üçgen tarzı çatının etrafında beyaz süslemeler ile açık yeşil bir tonda boyanmıştı. Ön taraftaki çimenlik küçüktü ama çok bakımlıydı; rengarenk çiçek tarhları tüm bahçeyi kaplıyordu. Evin solunda, gümüş renkli bir Cadillac SRX'in park edildiği, siyah kaplamalı beton bir garaj yolunun ucunda iki araçlık bir garaj bulunuyordu. Dışarıdan bakıldığında o evde yaşayanın eviyle gurur duyduğu rahatlıkla söylenebilirdi. Burası çok güzel evlerin olduğu bir sokağın en güzel eviydi.

Hunter onlara ulaştığında Garcia, "Ben Valley Bürosundan Çavuş Thomas Reed," dedi.

El sıkıştılar.

Reed, Garcia'nın boyundaydı ve kırklı yaşlarının ortasındaydı. Kafası kazınmıştı ama uzamasına izin verseydi fazla saçı olmayacaktı. Çenesinde, dudaklarının sağ kenarından çenesinin sol kenarına kadar uzanan eski bir yara izi vardı. Garcia, "İlk müdahale Çavuş Reed'di" dedi.

“Ben de az önce ortağınıza dokuz bire bir aramanın koşullarının biraz tuhaf olduğunu anlatıyordum.” Çavuş Reed'in sesinde onu bir çocuk hikâyesi anlatıcısına benzeten belli bir akıcılık vardı. “Nasıl yani?” diye sordu Hunter.

Reed, "Yeni başlayanlar için çağrı buradan yapılmadı" dedi. ‘Ve

burada derken Los Angeles'ı kastediyorum.'

Her iki dedektif de gözlerini kısarak çavuşa baktı.

'Çağrı Fresno'dan yapıldı.' Etrafında şaşkın bakışlar var. "Doğru" diye onayladı Reed, onların entrikalarını fark ederek onlara sertçe başını salladı. 'Dokuz bir bir çağrısı yaklaşık iki yüz mil öteden geldi.'

Kırk üç

Jenkinsonların evinin girişine tüm ön verandayı tamamen kaplayan mavi-beyaz bir adli tıp çadırı zaten kurulmuştu. Bir CSI ajanı beton garaj yolunu kontrol etmekle meşguldü ve oraya park edilmiş gümüş renkli Cadillac SRX'in bıraktığı izlerden farklı lastik izleri arıyordu. Diğer iki CSI ajanı ön bahçeyi, çiçek tarhlarını ve verandanın sağındaki pencereyi dikkatle kontrol ediyordu.

Garcia, Hunter ile birlikte Çavuş Reed'i geride bırakıp eve doğru yürümeye başlarken, "Eğer burada gerçekten aynı suçludan bahsediyorsak," dedi. "Bu pek mantıklı gelmiyor, değil mi?"

Garcia, Hunter'ın sokaktan aşağı indiğini ilk gördüğünde yüzündeki aşırı endişeli ifadeyi fark etmişti. Bunun, bir saatten daha kısa bir süre önce telefon geldiğinde kendisinin de inanamadığı nedenlerle aynı olduğunu düşündü: *Karen Ward'ın takipçisi yine mi öldürdü?*

"Hayır, öyle değil." Hunter başını salladı. 'Bu kurbanla ilgili elimizde ne var?'

'Şu anda çok az. Aslında sadece temel bilgiler." Garcia cep defterine uzandı. Adı Cassandra Jenkinson'dı, kırk iki yaşında, Orange County'nin Santa Ana şehrinden. Buradan çok da uzak olmayan Porter Çiftliği'ndeki bir sosyal kulüpte etkinlik organizatörü olarak çalışıyordum.' Refleks olarak batıyı işaret etti. 'Görünüşe göre kalp hastalığı olan kadınlara yönelik 'WomenHeart' adlı koalisyona haftada bir kez gönüllü olarak yardım ediyordu.'

Hunter'ın kaşları havaya kalktı. Daha önce yardım

mağazalarından birinden alışveriş yapmıştı, bundan emindi.

Garcia, "John Jenkinson adında biriyle evliydi" diye devam etti. 'Kırk sekiz yaşında, Los Angeles'lı. Şehir merkezinde kendi ticari danışmanlık uygulamasını yürütüyor. Çavuş Reed'den duyduğumuza göre katilin görüntülü görüştüğü kişi omuş. John ve Cassandra Jenkinson'ın tek çocukları var.
oğlu Patrick, yirmi yaşında, Boston, Massachusetts'te üniversiteye gidiyor. Bayan Jenkinson'un da sicili tamamen temizdi. Hiçbir sabıka yok. IRS'de sorun yok. Ödenmemiş borç yok. Olağanüstü bir park cezası bile yok. Yalnızca kayıtlarına bakılırsa, o dürüst bir vatandaştı." Garcia not defterinde bir sayfa çevirdi. 'Şimdilik bu kadar.'

Hunter, bakışları CSI ajanından CSI ajanına geçerken başını salladı. Garcia, "Aslında operasyonlarına yeni başladılar" diye açıkladı. "Yaklaşık beş dakika önce buraya geldiğimde henüz kurulum yapıyorlardı." Defterini cebine koydu.

'Baş ajan kim, biliyor musun?'

Garcia, "Geçen seferkinin aynısı" diye yanıtladı. 'Dr. Susan Slater." Hunter'a tuhaf bir gülümsemeyle baktı.

Hunter, "O neydi?" diye sordu.

'Neydi ne?'

'O 'Son çöreği ben yedim' gülümsemesi. Bu ne içindi?'

"Haydi."

Hunter durakladı ve ortağına gözlerini kısarak baktı.

Garcia yüzünü buruşturdu. "Hadi ama Robert, o çok ateşli ve sen de bunu biliyorsun." "Kim, Dr. Slater?"

'Hayır, büyükannem Brezilya bikinisiyle Copacabana plajında samba yapıyor. Evet Dr. Slater. Aptal numarası yapma Robert, bu sana hiç yakışmıyor. Geçen sefer ona nasıl baktığını gördüm. . . ve o da sana. Ona çıkma teklif etmelisin.'

"Olay mahallinde çalışıyorduk, Carlos."

'Bu yüzden? Romantizm en tuhaf yerlerde yeşerebilir.'

Hunter kıkırdadı. 'Sen hastasın.'

Tekrar eve doğru yola çıktıklarında Hunter başının üstüne bir damlanın çarptığını hissetti ve yukarı baktı. Garcia da aynısını yaptı.

Bir diğeri ikisinin de alnına vurdu.

Garaj yolunda lastik izleri arayan CSI ajanı bir şey bulmuş gibi görünüyordu ama o da ilk yağmur damlalarının betona çarptığını gördü ve birdenbire hareketleri çok daha acil hale geldi.

"Kahretsin!" dediğini herkes, yanındaki çantayı tam önündeki garaj yolunu kapatmak için kullanabileceği bir şey bulmak için çılgınca ararken duydu.

Hunter ve Garcia ona yardım etmek için koştular ama ön bahçedeki ajanlardan biri onları geride bıraktı.

Hunter, üzerlerine doğru yükselip ceketinin fermuarını açarken ve onu doğaçlama bir şemsiye olarak kullanmak için yarasa kanatları gibi sonuna kadar açarken, "Bir şeyin var mı?" diye sordu.

Yağmur damlaları kalınlaştı ve sıklaştı.

Temsilci başını kaldırmadan, "Sanırım burada kısmi bir lastik izi var" diye yanıtladı. “Yağmurdan korumayı başarırsak tabii.” Garcia ceketinin fermuarını açtı ve Hunter'ın hareketlerini taklit etti. Birinci ajan ikinciye “Saçmalık!” dedi. 'Fotoğrafını çekecek zamanım bile olmadı. Yağmur bunu temizlerse hiçbir şeyimiz kalmaz.' İki ajan ellerinden geldiğince hızlı hareket ediyorlardı. Birkaç saniye sonra, bir parça geçirimsiz malzemeyi betona sabitlemek için bant kullandıktan sonra, ilk ajan sonunda Hunter ve Garcia'ya baktı.

'Bunun işe yarayacağını umuyorum' dedi. 'Yağmur bir kısmını temizlemeyi başarsa bile yine de bir şeyler elde edeceğimize eminim. Siz Cinayet Masası'ndan mısınız?' Yağmur biraz daha şiddetlendiğinde her iki dedektif de başını salladı.

"Dediğim gibi," diye devam etti ajan. “Bunu analiz etmek için zar zor zamanım oldu, ama sana söyleyebileceğim tek şey şu ki, bu parça Cadillac gibi bir SUV'a ait gibi görünmüyor.” Garaj yoluna park etmiş arabayı başıyla işaret etti.

Hunter ve Garcia ceketlerinin fermuarını çektiler ve eve doğru koştular.

Verandada duran memur onlara tek kullanımlık adli tulumların bulunduğu iki adet kapalı plastik poşet verdi. Kapıdaki memur, bir kenara çekilmeden önce onlara olay yeri beyannamesini imzalattı.

Hunter ve Garcia kıyafetlerini tamamladılar, kapüşonlarını

başlarına geçirdiler ve sonunda yepyeni bir korku gösterisine adım attılar.

Kırk dört

Cassandra Jenkinson'ın evinin içi de daha az zarif değildi. Ön kapı, Hunter ve Garcia'yı tavandan çarpıcı bir kristal avizenin sarktığı geniş bir giriş odasına götürdü. Sol taraftaki duvarın çoğunu büyük, gotik çerçeveli yuvarlak bir ayna kaplıyordu. Sağlarında, dikdörtgen, çift ayaklı bir konsol masanın üzerinde bükülmüş paslanmaz çelikten bir heykel duruyordu. Yerde, tam önlerinde, yuvarlak, Türk düğümlü bir halı odayı renkle dolduruyordu. İlk bakışta hiçbir şey rahatsız edici ya da yersiz görünmüyordu.

İlk suç mahallinde çalışmış olan aynı adli parmak izi uzmanı Nicholas Holden, kapı kilidinin tozunu dikkatle alıyor ve anahtar deliğini inceliyordu.

Hunter, daha yakından bakmak için eğilerek, "İçeriye zorla girme belirtisi var mı?" diye sordu.

Holden başını salladı. 'Görünürde hiçbir şey yok. Ne kapı ne de kilit herhangi bir şekilde zorlanmış gibi görünmüyor."

"Seçildi mi?" diye sordu Garcia.

'Olası değil. Şu anda baktığım şey buydu, ama bu beş kollu bir gömme kilit. ABD'de bulmak zor, bu şaşırtıcı çünkü çok sağlamlar. Beş kolu nedeniyle onu toplamak korkunç bir iş haline geliyor. Bunu başarmak için tüm doğru araçlara ve bolca zamana ihtiyacınız olacak.'

"Ne kadar zaman?" Garcia ısrar etti.

Holden omuz silkti. 'Söylemesi zor ama muhtemelen herhangi bir saldırganın açığa çıkan bir evin ön verandasında harcayacağı zamandan çok daha fazla zaman.'

Flanders Caddesi'ndeki evlerin hiçbiri herhangi bir kapı veya çitle korunmuyordu. Jenkinsonların ön kapısının yanında duran ya da diz

çöken bir kişi, komşu evlerin çoğu tarafından kolaylıkla fark edilebilirdi.

Holden, “Buraya yeni başladım” diye ekledi. 'Ama zaten iki grup parmak iziyle karşılaştım. Biri kadın, muhtemelen kurbanın kendisine ait. İkincisi ise şüphesiz erkek. Büyük eller.”

Her iki dedektif de Holden'a teşekkür etti, yandaki kapıyı açtı ve iki güçlü adli tıp projektörünün parlaklığıyla ıslanmış olan sonraki odaya geçti.

Girdikleri iki katlı oturma odası, koyu renkli granit şöminesi ve parlak parke zeminleriyle tek kelimeyle büyüleyiciydi. Antika mobilyalar, sanat eserleri ve mekana biraz sakin ama egzotik bir hava veren büyük bir İran halısıyla cömertçe dekore edilmişti. Eve girdiklerinde gördükleri avize ne kadar dikkat çekiciydiyse, oturma odası tavanının ortasındaki de etkileyiciydi; on adet mum şeklindeki ampulün etrafındaki yüzlerce telli kristal boncuk, ışıltılı yağmur damlaları gibi yere düşüyordu. Ama tüm bu güzellik, tüm bu huzur, artık odanın merkezinde yer alan dehşet yüzünden tamamen paramparça olmuştu.

Şöminenin karşısındaki yemek masasının altı sandalyesinden biri, birkaç çerçeveli orijinal tablonun asılı olduğu duvara doğru sürüklenmişti. Sandalyede saçları, yüzü ve gövdesi kana bulanmış bir kadın çıplak oturuyordu; gözleri fal taşı gibi açıktı ve Hunter'ın onu parçalayan canavar dışında kimseye ulaşmadığından emin olduğu donmuş bir çığlıkla ağzı bükülmüştü.

"Dedektifler," dedi Dr. Slater, Hunter ile Garcia'yı başıyla selamlayıp selamladı. Kurbanın sandalyesinin hemen arkasında duruyordu.

Dedektiflerden hiçbiri cevap vermedi, meraklı bakışları hâlâ kurbanın gözlerinde mumyalanan dehşet verici bakışla mücadele ediyordu. Dr. Slater gücenmedi.

“Beklediğin gibi değildi, değil mi?” diye ekledi.

Hunter, rakibinin beklenmedik hamlesini analiz eden, neyle karşı karşıya olduğunu anlamaya çalışan bir satranç oyuncusu gibi derin düşüncelere dalmıştı. Sonunda doktorun selamlama hareketine karşılık vermeden önce, "Ne beklediğimden gerçekten emin değilim"

diye yanıtladı. 'Merhaba Doktor.'

Garcia da onu takip etti.

Dr. Slater onlara birkaç saniye daha verdi. Tyvek tulumunun kapüşonunun altından bir tutam sarı saç kaçtı. Sakin bir şekilde onu yerine koydu.

"Bunun üç gece önceki failin aynısı olduğundan ne kadar eminsiniz?" diye sordu.

Her iki dedektif de Dr. Slater'ın bu soruyu neden sorduğunu açıkça anlayabiliyordu. Yalnızca olay mahalline bakıldığında, katilin hareket tarzının ve imzasının aksini gösterdiğini düşünen herkes affedilebilir.

"Şu anda" diye yanıtladı Garcia, "o kadar da kesin değil."

Doktor, "Ben de öyle düşündüm" dedi. 'İşte bu yüzden sordum çünkü şüphelerim var. Yalnızca olay yeri kanıtlarına dayanarak her iki cinayeti birbirine bağlamak. . .' gözlerinin hızla oturma odasında dolaşmasına izin verdi, '. . . çok zorlayıcı olurdu. Mağdurun da yemek sandalyesinde oturması dışında." Bunu işaret ederek fikrini pekiştirdi. "Katilin hareket tarzının çoğu, ilk tanıştığımızda gördüğümüzden çok farklı." Sandalyenin arkasından uzaklaştı. 'İşte, sana göstereyim.'

Hunter ve Garcia yaklaştılar.

'Hatırlayacağınıza eminim, iki gün önceki kurban ayak bileklerinden ve gövdesinden sandalyeye bağlanmıştı, kolları hareketsizdi ama yine de 'öne eğilme, çarpma' hareketi için yeterli hareket özgürlüğüne izin veriliyordu.'

Her iki dedektif de başını salladı.

'Tamam, ilk büyük farklılık şu: Bu kurban sandalyeye hiçbir şekilde bağlı değildi, en azından iplerle, kordonlarla ya da benzeri bir şeyle. Dikkatlerini doğrudan Cassandra'nın bileklerine, ayak bileklerine ve deri parçasına çekti.' göğüslerinin altında. Bağlanma veya sürtünme morlukları yoktu. Hiçbir iz de yok. 'Uyuşturucu alıp almadığını öğrenmek için toksikoloji sonuçlarını beklemeniz gerekecek, ancak değilse ciddi anlamda şaşırırdım.'

"Felç edici bir ajan mı?" diye önerdi Garcia.

'Ben de bunu bekliyordum evet ve bu da katilin hareket tarzındaki ikinci farklı nokta olurdu. Eminim hatırlarsınız, ilk kurban için toksikoloji sonuçları olumsuz çıktı.'

Doktor lateks eldivenlerini yeniden ayarlamak için parmaklarını birbirine kenetledi. Şimdi Cassandra'nın dudaklarını işaret ederek, "Üçüncü önemli farklılık noktası" diye devam etti. ‘İlk kurbanın aksine, ölmeden önce ağzının tıkandığını düşündürecek herhangi bir yırtık, çizik ya da herhangi bir izlenim yok.’

Hunter etrafta dolaştı ve kurbanın sol yanından doktorun yanına geldi. Birkaç sessiz saniye boyunca kurbanın tüm vücudunu inceledi. ile

alt dudağının sağ köşesindeki küçük bir kesik dışında gövdesinin, kollarının, bacaklarının veya yüzünün herhangi bir yerinde yüzeysel veya başka şekilde görünür başka bir yara yoktu. Ağzını ve dudağındaki kesiği incelemek için öne doğru eğildi ama gözlerindeki ölümsüzleşmiş bakışı, tam ve mutlak korkuyu atlatmakta zorlandı.

'Dördüncüsü,' Dr. Slater değerlendirmesine devam etti, 've şüphesiz her iki MO'daki en bariz çelişkili nokta, öldürme yönteminden tamamen vazgeçilmesidir.' Önündeki dedektiflere baktı. ‘Buraya girerken yüzünüzdeki şaşkın ifadeye bakılırsa, tıpkı benim gibi sizin de yüzü parçalanmış başka bir kurban bulmayı beklediğinizi tahmin ediyorum.’

Sessizliklerini 'evet' olarak algıladı.

'Katil bu sefer kırık cam kullanmamış olsaydı anlaşılırdı, ama ben şahsen şekli tuhaf bir şekilde bozulmuş başka bir kurban bulmayı bekliyordum.' Dr. Slater durakladı ve bir kez daha dikkatlerini sandalyedeki çıplak kadına çekti. . “Gördüğünüz gibi, yüzü tamamen kanla kaplı olmasına rağmen yüzündeki diğer tek yaralanma alt dudağının sağ tarafındaki küçük kesik.” Konuşurken işaret etti. 'Bu yepyeni bir kesik, dolayısıyla benim tahminimce bu büyük ihtimalle ya onu susturmak ya da kararlılığını kanıtlamak için ona sert bir tokatla uygulanmıştır.'

Tüm kana rağmen Cassandra'nın yüz özellikleri açıkça seçilebiliyordu; küçük burun, çıkık elmacık kemikleri, dolgun dudaklar, yuvarlak çene. Hiç şüphe yok ki çok çekici bir kadındı.

Hunter, kurbanın sarı saçlarının tamamen kanla kaplı olduğunu, en yoğun konsantrasyonun en üstte olduğunu fark etmişti, bu da kanın nereden geldiğini gösteriyordu.

'Belli ki başından kanıyordu' dedi. 'Fakat herhangi bir büyük kesik ya da künt kuvvetle travma yarası göremiyorum.'

"Benim de kafamı karıştıran da bu," diye onayladı Dr. Slater, "çünkü kafasına herhangi bir künt veya keskin aletle darbe almış gibi görünmüyor." Söylediğiniz gibi kafa derisinde görünür bir kesik yok. Kafatasında da çöküntü yok."

Hunter tekrar Cassandra'nın başının tepesine baktı ve kalın kan ve saç kümesinin ötesini göremese de zihninde bir görüntü oluşmaya başladı.

'Küçük gedikler.' Hunter bunu bir soru olarak ifade etmedi.

Dr. Slater'ın gözleri Hunter'ın bakışlarını takip ederek başını salladı, yaptığı çıkarımdan biraz etkilenmiş görünüyordu. 'Küçük delikler açarak onu öldürdü'
onun kafatası.'

Kırkbeş

İki saatten az erken

Aniden iblisin eldivenli elleri Cassandra'nın başının üzerinde belirdi. Boş değillerdi.

Sağ elinde sıradan, ev tipi metal bir çekiç vardı. Sol tarafı, çivi kadar keskin uçlu, on beş santim uzunluğunda bir duvar keskisi.

Cassandra arkasında neler olduğunu göremiyordu. Boynunu hareket ettiremiyordu. Geri dönemedi. Yapabildiği tek şey doğrudan cep telefonunun ekranına ve kocasının gözlerine bakmaktı. Bu sefer onlarda daha önce hiç görmediği bir şeyi gören oydu: tam ve mutlak umutsuzluk.

'Bunu yapma. Lütfen bunu yapmayın," diye refleks olarak Bay J yalvardı ama sesinde hiçbir ikna edici ifade yoktu.

Daha önce kaç kez iblisin yerinde bulunduğunun sayısını unutmuştu, işareti karşısında çaresizdi. Hepsi yalvardı. Hepsi

yalvardı. Hepsi ona para teklif etti, bahaneler sundu, sözler verdi. Hiç işe yaramamıştı. Bay J asla müzakere etmek ya da affetmek için orada olmadı. O son duraktı. İşaretin yaptığı hatanın nihai sonucu. Ve Bay J, iblisin sözlerinde de taşıdığı kararlılığın aynısını fark etmişti. Eylemlerinde. Bay J, evinden kilometrelerce uzaktaki otel odasında, iblisin yapmak üzere olduğu şeyi yapmasını engelleyebilecek hiçbir şeyin yapamayacağını veya söyleyebileceğini biliyordu. Karısına tekrar göz kırptı ve yeni bir gözyaşı patlamasıyla görüşü tamamen bulanıklaşmadan hemen önce, karısı onun yüzündeki acıyı gördü. Acı. Çaresizlik.

İblis, Cassandra'nın arkasında metal keskinin ucunu onun başına yerleştirdi. Onu alnından yaklaşık üç inç yukarıya ve merkezden biraz sağa yerleştirdi.

Keskin ucun kafa derisine dokunduğunu hisseden Cassandra'nın çaresiz gözleri, sanki kendi kaşlarına bakmaya çalışıyormuş gibi, gidebildiği kadar yukarı fırladı. İblis çekici kaldırdı.

Cassandra'nın gözleri tekrar yere düştü ve yapabileceği tek şeyi yapmaya geri döndü: kocasına cep telefonunun ekranından bakmak. Dudakları hareket etti ama hiçbir ses çıkmadı. Diyaframının gücü yoktu. Tek yapabildiği şu kelimeleri ağzından çıkarmaktı: *Ben çok üzgünüm.*

BANG.

İblis çekicini keskiye indirdi. Ucu Cassandra'nın kafatasını delip geçerek kafatasını kırdığında, gözleri başına doğru döndü ve tüm vücudu şiddetle sarsıldı. Kendisine verilen felç edici ilaca rağmen vücudu hâlâ motor sinir uyarılarına tepki veriyordu.

Bay J sessizce ve öfkeden titreyerek olduğu yerde sarsıldı. Kendini içinde öyle derin bir boşlukta kaybolmuştu ki, ruhunun tükendiğini hissedebiliyordu. Sonra sürpriz geldi.

Kırk Altı

Bay J, keskinin Cassandra'nın beynine bütünüyle saplandığını görmeyi bekliyordu ama bunun yerine bir santimetreden fazla bir şey girmeyi başaramadı. İblis, çekiç darbesinin gücünü usta bir heykeltıraşın mükemmel hassasiyetiyle kontrol etmişti; tek bir darbe, daha fazlası değil, çünkü daha fazlasına gerek yoktu.

İblis nihayet ellerini çektiğinde, Cassandra'nın başından yüzüne doğru yoğun, yapışkan kan damladı; şakaklarından, yanaklarından çenesine kadar düzensiz kırmızı bir yol oluşturdu.

Bay J, binlerce tanrının gazabıyla dişlerini gıcırdatarak nefesini tuttu.

Cassandra'nın göz kapakları tekrar stabil hale gelene kadar saniyeler boyunca düzensiz bir şekilde titredi. Gözleri, işkence görmüş ve acıyla dolup taşmış şekilde başından geri geldi.

'Ha, ha, ha, ha, ha.'

Çarpık kahkaha Bay J'yi şaşırttı ve bir kez daha olduğu yerde yalpaladı.

'Keskiyi tek bir darbeyle kafasının derinliklerine saplayacağımı mı sandın?' diye sordu iblis.

Cevap yok.

'Yaptın, değil mi?'

Sessizlik.

'Bu hiç eğlenceli olmazdı. Hayır, John. Ya başka bir doğru cevap alana kadar ya da karınız ölene kadar devam edeceğiz. Her yanlış cevapta kafatasına yeni bir delik açıyorum. O gitmeden önce ne kadar süre geçmesi gerekeceğinden gerçekten emin değilim, ama çok fazla süre gerekeceğini sanmıyorum, ya siz?'

'Seni oğlum...'

Bay J'nin sözü yine "Kuralları biliyorsun" diye kesildi. 'Bana doğru cevabı verene kadar devam edemeyiz. O halde tekrar deneyelim. Düğün tarihiniz. Beş saniyen var."

Bay J'nin beynindeki dişliler hangi yöne döneceklerini bilmiyordu.

Öfke korkuyla çarpıştı, korku da şüphe ve umutsuzlukla çarpıştı; hepsi tam bir boşluk hissine büründü.

Cassandra ekranda bu kez yavaşça gözlerini kırpıştırdı. Göz kapaklarının ardında gözleri kaybolmuş gibiydi.

Kan çenesinden omzuna doğru damlıyordu.

'Dört. . İblis geri sayıma başladı.

Yedi Mart. Tarih Bay J'ye geri döndü, ancak artık bunun yanlış olduğunu biliyordu, peki nasıl oldu da tarih hâlâ düşüncelerini etkiliyordu? Her şeyi mi yanlış anlamıştı yoksa sadece bir gün mü? Ay mı? 'Üç . . .'

Bay J'nin oturma odasındaki şömine rafında düğün gününden en az birkaç fotoğraf vardı. O ve Cassandra kilisenin dışında duruyorlardı, inanılmaz gülümsemeler sergiliyorlardı. Bu psikopat sorusunun fikrine böyle mi ulaşmıştı? Fotoğraflardan mı?

Düşünmen gereken şey bu değil John. Düşün, kahretsin, düşün.

'İki . . .'

Cassandra'nın gözleri bir anlığına yeniden odaklandı ve anlamlı bir şekilde kocasına baktı. Birkaç saniye önce yüzünde gördüğü umutsuzluk katlanarak artmıştı.

'Bir . . .'

‘7 Nisan mı?’ Bu sözler Bay J’nin dudaklarında inançtan yoksun bir ifade bıraktı ve bir açıklamadan çok bir soru gibi göründü. Bunların hepsi birer tahmindi, başka bir şey değil. Psikolojik sıkıntısı o kadar yoğundu ki, kendi doğum tarihini doğru bir şekilde belirlemesi muhtemelen birkaç denemeyi gerektirecekti.

Bu iki kelime Cassandra'nın kulaklarına ulaştığında gözlerini kırpıştırdı ve Bay J, gözyaşlarına rağmen gözlerinin tamamen umuttan vazgeçtiğini gördü. "Yine yanıldım" dedi iblis, Pazar ayininde açılış konuşmasını yapan bir rahip kadar sakin bir tavırla. Keskiyi ve çekici Cassandra'nın kafasına geri getirdi. Bu sefer keskiyi merkezin biraz soluna ve alnından sadece bir inç kadar yukarıya yerleştirdi.

Bay J tekrar yalvarmak istedi. Yalvarmak, dizlerinin üstüne çökmek, ağlamak istiyordu ama bunların ne faydası olacaktı? İblis dinlemedi. O yapmazdı
durmak.

Çekiç yukarı çıktı. Aşağı geldi.

BANG.

Mükemmel kontrollü bir darbe daha, keskinin yalnızca ucunu Cassandra'nın kafatasına gönderdi. Bir kez daha koltuğunda şiddetle sarsıldı ve gözleri bilinmeyene doğru kayboldu, ama bu sefer başı, sanki büyük bir böcek bir şekilde burnundan yukarı çıkıp beynini sokmuş gibi, bir saniye boyunca korkutucu bir şekilde sarsıldı.

Bay J hayatın anlamını yitirdiğini hissetti. Karısı, kayası, dünyası gözlerinin önünde ölüyordu ve onu korumak için yapabileceği hiçbir şey olmadığı gibi, kendisi de onun aptallığı yüzünden ölüyordu. Çünkü kendi düğün tarihini hatırlamıyordu.

Yeni yarasından kan sızmaya, şakağından damlamaya ve sol yanağından aşağı doğru akmaya başladı. Göz kapakları hareket etti ama bu sefer yarı yolda durdular. Gözlerini tamamen açacak gücü kalmamıştı.

Karısının önünde işkence görmesini izlemenin ruhunu yıkan acısı, içinde hissettiği boğucu suçluluk duygusuyla birlikte Bay J'nin bayılmasına neden oldu ve bir an için gözlerini ekrandan ayırdı. Şeytan bunu gördü.

“Başını çevirdin” dedi.

Bay J hemen telefonuna baktı.

"HAYIR" diye seslendi, başını sallayarak. 'HAYIR.'

"Kuralları biliyorsun John. Başka tarafa bakarsan yine cezalandırılır.' İblis bir kez daha keskiyi yeniden konumlandırdı ve bu kez onu Cassandra'nın kafatasının tam ortasına yerleştirmeyi seçti.

Bay J bir kez daha karısıyla göz göze geldi ve bunu yaparken korkutucu derecede sessizliğe büründü. Cassandra artık orada değildi. Onun ağlamaklı ve merak dolu gözlerinin ardında karanlık bir boşluktan başka bir şey göremiyordu. Gözbebekleri büyümüştü. Gözlerinin beyazı ucuz kırmızı şarap rengine dönmüştü. Şu anda düğün tarihini hatırlamayı başarsa ve iblisin sözüne sadık kalacağını ve onu rahat bırakacağını umsa bile tanıdığı Cassandra gitmişti. Gördüğü kadarıyla keski kafatasını parçalayacak kadar derine saplanmıştı. Beyni muhtemelen zaten geri dönüşü olmayan bir hasara maruz kalmıştı. Tanrı kaç ameliyattan sonra, eğer hayatı hâlâ

kurtarılabilseydi, onun nasıl olacağını kim bilebilirdi? Hala konuşabilecek miydi? Yürümek? Kollarını hareket ettirdin mi? Tanıdığınız var mı? Ve Bay J bu geceki olayların yaratacağı psikolojik yıkımı hesaba katmıyordu bile.
onu getir. Bundan sonra ne yaparsa yapsın Cassandra'yı çoktan kaybetmişti.

BANG.

Çekiç tekrar yere indi ama bu sefer sanki iblis darbesinde daha önce kullandığından biraz daha fazla kuvvet kullanmış gibi geldi çünkü Bay J gerçekten de kemik kırığını duymuştu. Birisinin kırılmış camın üzerine basmasına benzeyen bir ses. Bundan bir milisaniye sonra, yeni yarasından taze bir kan akışının geldiğini gördü.

Cassandra oturduğu yerde bir kez sarsıldı. İki kere. Üç kez. İblis kafasını bıraktı ve neredeyse yavaş çekimde beceriksizce öne doğru çöktü. Birdenbire ortaya çıkmış gibi görünen şiddetli bir sarsıntıdan önceki sessizlik. Cassandra'nın ağzı yarı açık kaldı ve dudaklarının sağ köşesinden salyalar akmaya başladı. Kas spazmı, vücudu tamamen durmadan önce omuzlarının birkaç kez ileri geri hareket etmesine neden oldu.

Bu kez felç olan Bay J'ydi. Gözleri küçük ekrana kilitlenmişti. Nefesi ağır ve zahmetliydi.

Çekici ve keskiyi bırakan iblis, cansız Cassandra görüntüsünün birkaç saniye boyunca ekranda görünmesine izin verdi ve ardından iki parmağını onun boynunun sağ tarafına götürdü. Bir süre sonra diğer tarafı denedi.

Bay J de otel odasında aynısını yaptı. İki parmağını uzattı ve yavaşça cep telefonunun ekranına yerleştirdi, sanki gerçekten karısının yüzüne dokunuyormuş gibi nazikçe hareket ettirdi.

'Ben . . . çok üzgünüm.' Acı dolu sözler mırıldandı. 'Çok ama çok üzgünüm aşkım. Seni çok seviyorum. Beni Affet lütfen.'

“Tebrikler John,” dedi iblis. Zaten Cassandra'nın arkasından uzaklaşmıştı. ‘Karınızın ölmesine izin vermeyi başardınız.’ Bay J’nin yüzünden tek bir gözyaşı süzüldü. Gözlerini kapattı ve nefretle nefes aldı. Onları yeniden açtığında, karısınınkiler kadar yaşamdan yoksun olduklarını gördü. Eli cep telefonunun ekranından uzaklaştı.

Aniden, tek bir hızlı hareketle kamera tekrar sola ve yukarıya doğru yatay hareket yaptı ve Bay J'nin ekranı beklemediği bir şeyle doldu - iblisin yüzü - ama bu bir yüz değildi, bir yüzdü. maske. Ancak yırtılmış ve erimiş eti, deforme olmuş şeytani bakışları, yırtık burnu ve kana bulanmış keskin dişleriyle ne kadar gerçek ve tuhaf görünmesine rağmen Bay J gözünü kırpmadı. Hareket etmedi. Başka tarafa bakmadı.

"Artık küçük oyununuz bittiğine göre," dedi öylesine sakin ve soğuk bir ses tonuyla, otel odasının camlarını buzlayabilirdi, "sen ve ben yeni bir oyun oynayacağız." En iyi olduğum oyun var. Yıllardır oynadığım ve hiç kaybetmediğim bir oyun. Beni dinliyor musun?'

İblis buna karşılık hiçbir şey söylemedi.

Bay J, “Gerçekten bir kameranın arkasına saklanmanın, çirkin bir maskenin arkasına saklanmanın sizi bir şekilde güvende tutacağını mı düşünüyorsunuz?” diye devam etti. İblisin gözlerini tutarak durakladı. 'Başa çıkmak için gönderildiğim her işaret bir kaçak. Hepsi senin şu anda yaptığın hatayı yapıyor. Kaçarlarsa, şehirleri, eyaletleri veya ülkeleri değiştirirlerse buna inanıyorlar. . . isimlerini ve görünüşlerini değiştirirlerse . . . yeni belgeler almaları durumunda. . . Her neyse. Hepsi bunun kendilerini bir şekilde güvende tutacağına inanıyor. Hepsi ortadan kaybolmanın yepyeni bir hayatın anahtarı olduğuna ve tüm eski sorunlarının geride kalacağına inanıyor.' Yeni, hamile bir duraklama. ‘Hepsi yanılıyor. Kim olursan ol sana benim hakkımda bilmediğin bir şey daha söyleyeyim. Yaptığım işin ilk kısmı, nerede olurlarsa olsunlar bu kaçakların izini sürmek. . Bay J öne doğru eğilerek cep telefonuna yaklaştı. 'Ve yaptığım işte kesinlikle en iyisiyim. Öyleyse şunu bil. Nereye gidersen git, nereye saklanırsan saklan, bundan sonra kim olursan ol. BEN *irade* seni bulacağım. . . ve kalbini göğsünden sökeceğim. Beni duyuyor musun, seni hasta ucube?'

Şaşırtıcı bir şekilde iblis, Bay J'nin tüm konuşması boyunca çağrıyı bağlantılı tuttu.

‘Ha, ha, ha, ha.’ İblis güldü. İlk başta sanki kontrol etmeye çalışıyormuş gibi bastırılmış bir kahkahaydı ama kısa sürede daha da yükseldi. Çok daha yüksek sesle. 'Ha, ha, ha, ha, ha, ha!'

Kahkaha neredeyse histerik bir hal alırken, iğrenç maskenin korku palyaço ağzı beceriksizce şekilsizleşti.

'*Ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha.*'

Sanki hipnotize olmuş gibi, Bay J gözlerini küçük ekrandan ayırmanın imkansız olduğunu fark etti. Hayatında kimsenin görmediği şeyleri gördüğünü biliyordu. En güçlü insanı bile tedirgin edecek çirkin, korkunç şeyler ama daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Aniden, hiçbir uyarıda bulunmadan iblis gülmeyi bıraktı. Bir saniye sonra arama kesildi.

Kırk Yedi

Bay J, Bruce ve Sally Goodwin'in ebeveynlerinin planlanmamış tek çocuğu olan John Louis Goodwin olarak doğdu. Nebraska'nın Madison şehrinde Yengeç burcunda doğmuştu ki bu ilgi çekiciydi çünkü FBI tarafından yapılan son araştırmalara göre Yengeçler tüm burçlar arasında açık ara en tehlikeli ve en kurnaz suçlulardı. Asıl tuhaf olan ise Boğa'nın ikinci sırada yer alması, onu Yay ve Koç'un takip etmesiydi. Bay J'nin babası Boğa, annesi ise Koç burcuydu.

Bir çocuğun doğumunun bir aileye neşe getirmesi gerekiyordu ama Bay J örneğinde tam tersini getiriyor gibiydi. İlk başta bir bebeğin ona kurtuluş getireceğine gerçekten inanan, ergenlik çağının ortalarından beri sıradan bir uyuşturucu kullanıcısı olan annesi, zayıflatıcı bir doğum sonrası depresyon vakasıyla sarsılmıştı. Yeni doğmuş bebeğinin sağlığını tamamen göz ardı ederek buna verdiği yanıt, uyuşturucu kullanımını hafif düzeyden bağımlı düzeyine çıkarmak oldu. Hızlı bir adımda kurtuluş lanete dönüştü.

Hiçbir zaman gerçekten çocuk istemeyen babası şişeyi iğneye, yumruğu da diyaloga tercih etti. Böyle değişken bir karışımın sonucu olarak John Louis Goodwin, karmaşık bir aşk-nefret ilişkisinin ihmal edilmiş çocuğunu, meşhur "görünmez çocuk"unu büyüttü.

Tüm bu sevgi ve şefkat eksikliği genç John'un gözünden kaçmadı

ve çok küçük yaşlardan itibaren ebeveynlerinin planlarına uymadığını fark etti. Yaşı ilerledikçe aldığı dayaklar daha da sıklaşıyordu ama annesini şaşırtıp babasını kızdırarak ağlamak ve saklanmak yerine her zaman dimdik ayakta duruyor, dayaklara korkusuzca ve sessizce katlanıyordu.

Ancak bunların hepsi yağmurlu bir yaz gecesinde, John'un on beşinci yaş gününe birkaç gün kala sona erdi. O gece, sarhoşken babasından bir kez daha dayak yedikten sonra John, birkaç parça giysiyi toplayıp yatak odasına döndü.
küçük bir sırt çantasını alıp yatağına oturdu, kolları dizlerine dolanmış, gözleri önündeki kirli duvara odaklanmıştı. Saatlerce dinledi ve bekledi; ta ki evini tam bir sessizlik kaplayana ve her iki ebeveyninin de yatak odalarında sarhoş olduklarından emin olana kadar. John zerre kadar pişmanlık duymadan yatak odasının kapısını açtı ve parmaklarının ucunda mutfağa girdi. Annesinin uyuşturucu parasını nerede sakladığını tam olarak biliyordu. Tüm zulayı topladıktan sonra, asla evi diyemediği 'yaşayan cehennemi' sonsuza dek terk etti.

John'un planının işe yaraması için yaşadığı o geri kalmış kasabadan bir an önce çıkması gerekiyordu. Şehir içi otobüs terminalinde, o yağmurlu gecede herhangi bir yere giden tek otobüs, meleklerin yaşadığı varsayılan şehre gidiyordu ama oraya vardığında gördüğü tek şey melekler yerine şeytanlardı.

Başlangıçta John sokaklarda sisler içinde dolaşıyor, huzursuz uyuyor ve çöp kutularından ve arka sokaklardaki çöp bidonlarından yemek yiyordu, ama işin komik yanı şuydu ki o çöp bidonlarında genellikle yaşadığı dönemde yediğinden daha iyi bir yemek buluyordu. ailesiyle birlikte.

Los Angeles sokaklarında hayat hiçbir zaman kolay olmadı ve John, uyuşturucu ve alkolün on beş yaşında ve evsiz bir insan üzerinde yaratabileceği yıkıcı etkileri ilk elden görmüş olmasına rağmen, bu iki kötü alışkanlığın çekiminden kaçma konusunda kelimenin tam anlamıyla güçsüzdü. Kısa süre sonra John ayrıca çeteleri, kızları, parayı, partileri ve pek çok yönden heyecan verici, korkutucu ve tehlikeli bir hayatı keşfetti. İşte o zaman John ilk içsel

şeytanıyla, bağımlılık yaratan kişiliğiyle yüz yüze geldi.

Onun bu kötü hayata bir parazit gibi tutunmasını sağlayan ve derin denizdeki bir çapa gibi içine düşmesini sağlayan da o şeytandı. Üç yıl boyunca sahip olduğu tek şey bu hayattı ve onu vücudundaki her atomla yaşadı ve soludu, ama tüm bunların çılgınlığı onu içten içe yok ediyor, beynini yiyor, duygularını yok ediyordu. Çok geç olmadan bu durumdan kurtulması gerekiyordu. John Louis Goodwin, on sekiz yaşındayken ABD Ordusuna katıldı.

İlk görev turu sırasında Bay J lakabını aldı. Üç tur sonra, iki madalya ve birçok övgüden sonra John, askeri hayattan bıktığına karar vererek nihayet Los Angeles'a döndü. John o zamanlar yirmi beş yaşındaydı ve geri döndüğünde ülkesinin, uğruna savaştığı, öldürdüğü ve uğruna canını verebileceği ülkesinin, yorgunlukları olmadan ona sanki kendisiymiş gibi davranmaya karar verdiğini anladı. hastalandı ve hayatında ikinci kez 'görünmez çocuk' oldu. Hayatında ikinci kez, asla mümkün olduğunu düşünmediği ölçekte bir ihmal yaşadı. Kimse onu işe almıyordu, insanlar ona pislikmiş gibi bakıyordu ve
hükümet ona yardım etmek için çok az şey yaptı. John birdenbire kendisini meleklerin olmadığı şehre ilk geldiğindeki durumun aynısında buldu ama bu sefer sokakları tanıyordu ve kiminle iletişime geçeceğini biliyordu.

John'u şaşırtacak şekilde, eski arkadaşlarından bazıları kendilerini 'sokak' örgütlerinin en tepesine kadar yükseltmişlerdi ve bu örgütler her zamankinden daha güçlü ve güçlüydü. Bazıları güçlerini birleştirerek bir kartel oluşturdular. Kaliforniya, Nevada, Louisiana ve New Jersey'deki kumarhaneler dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere birçok farklı işletmeyi satın alarak eski "sokak ticaretinden" uzaklaşmışlardı. John'a yaklaşanlar onlardı.

'Senin gibi birini kullanabiliriz' denildi. 'Siz uzaktayken edindiğiniz türden bilgi ve becerilere sahip biri.' John, kendi hükümeti tarafından ihanete uğradığını düşünüyordu ve bu, onun kartele katılma kararında büyük rol oynadı.

‘Bizim size sunabileceğimizi, eğer doğru kararı verirseniz, başka kimse sunamaz. Bunu biliyorsun, değil mi?'

'Eğer teklifinizi kabul edersem' diye yanıtlamıştı Bay J, 'birkaç şartım olacak. Bir: Her zaman tek başıma çalışırım, bir ekibin parçası olarak değil.'

'Devam et.'

'Mümkün olduğu kadar normal bir hayat sürmek istiyorum, bu yüzden bir paravana ihtiyacım olacak. . . Her türlü incelemeden geçebilecek yasal bir iş." "Bu çok kolay ayarlanabilir."

'Ayrıca yeni bir kimliğe de ihtiyacım olacak. Sahip olduğum isim benim için hiç iyi değil." "Ama elbette."

Bundan iki yıl sonra Bay J, Cassandra ile tanıştı.

Kırk sekiz

Garcia kurbanın kafasına daha iyi bakmak için yaklaştı ama tıpkı Hunter ve Dr. Slater gibi o da yoğun, yapışkan kan ve saç kümesinin ötesini göremiyordu.

"Kafatasındaki delikler mi?" diye sordu, ses tonu da yüzündeki ifade kadar şüpheciydi. 'Neyi kullanarak? Küçük bir matkap mı?' Bakışları sanki aleti arıyormuşçasına hızla odanın içinde dolaştı.

Hunter başını salladı. 'Hayır, tatbikat değil' diye karşı çıktı. "Bir matkap saçının hızla dönmesine neden olurdu." İşaret parmağıyla dairesel bir hareket yaptı. 'Bu, yaranın tabanında kalın düğümler oluşmasına ve saçlarının rastalı gibi toplanmasına neden olurdu. Burada öyle bir şeyimiz yok.' Garcia sanki acıyı hissedebiliyormuş gibi yüzünü buruşturmadan önce kısa ve sessiz bir saniye geçti. 'Bir çekiç ve çivi.'

Bu sefer Hunter başını salladı. 'Ya da çok benzer bir şey.'

Hunter'ın kafa hareketi Dr. Slater tarafından yansıtıldı. 'Ve bu sonuç, bizi MO'da bu kurbanla üç gece önceki kurban arasında şu ana kadar bulabildiğim diğer tek benzerliğe getiriyor diyebilirim. İlki, hatırladığınız gibi yemek sandalyesiydi."

"İşkence" dedi Garcia.

"Kesinlikle" diye onayladı doktor. 'İlk kurbanın yüzü yavaş yavaş parçalanmıştı, bu kurbanın kafatası da delinmişti. . . Hunter, Dr. Slater'a biraz daha bilgi verme zamanının geldiğini düşündü. 'Orada *öyle* iki cinayet arasında üçüncü bir benzerlik var doktor.' Ona doğru döndü.

Hunter, "Görüntülü görüşme" diye açıkladı. 'Tıpkı ilk cinayette olduğu gibi, katil tüm yaşananları görüntülü görüşme yoluyla yayınladı. Bu sefer kurbanın kocasına."

"Henüz yüzde yüz doğrulanmış bir şey yok," diye devraldı Garcia, "çünkü hâlâ Bay Jenkinson'la konuşacağız."

"Nerede o?" diye sordu Dr. Slater.

'Görünüşe göre şu anda buraya geliyor ama çağrıyı aldığında Fresno'daydı.'

"Fresno mu?"

Garcia başını salladı. 'O bir iş danışmanı. Bir iş için

uzaktaydı." "Başka bir soru oyunu mu?" diye sordu Dr. Slater.

Garcia'nın başı hafifçe yana eğildi. 'Görünüşe göre evet ve eğer kurallar ilk seferkiyle aynı olsaydı, her yanlış cevapta katile veriliyordu. . Kurbanı başıyla selamladı. 'Ceza aldı.'

Doktor düşünceli bir tavırla, "Cam bir kaba başka bir 'yüz çarpması" dedi. 'Kafatasına bir delik daha açıldı.'

"Oyun bittiğinde," dedi Hunter, "kocası dokuz bir bir aramasını yaptı."

Doktor, "Bu, buraya nasıl bu kadar çabuk geldiğimizi açıklıyor" dedi. 'Kanı neredeyse hâlâ sıcak. Rigor mortis henüz başlamadı bile. Yaklaşık iki saattir, belki de daha az süredir ölü olduğunu söyleyebilirim.'

Garcia, "Kaç tane alır, Doktor?" diye sordu. 'Oyun bitmeden kafatasına kaç delik açıldı?'

"Bunu söylemek çok zor, Dedektif." Dr. Slater'ın artık acıma dolu olan gözleri kurbana döndü. 'Farklı faktörler bu sayıyı etkileyebilir; kullanılan çivinin çapı, deliğin yeri, çivinin kafatasına ne kadar derin çakıldığı ve beyin maddesine çarpıp çarpmadığı. Katilin isabetliliğine ve ne kadar işkence yapmak istediğine bağlı olarak oyun bir ya da on yanlış cevapla bitebilirdi. Katil buradaki her şeyi kontrol ediyordu.'

Hunter sonunda dikkatini kurbandan uzaklaştırmayı başardığında birkaç adım geri gitti. Tıpkı Jenkinsonların bekleme odasında fark ettiği gibi, oturma odalarındaki hiçbir şey bozulmamış ya da yerinden çıkmamış gibi görünüyordu. Zaten Cassandra'nın parmaklarını, ellerini ve kollarını incelemişti. Hiçbir morluk, çizik ya da herhangi bir savunma yarasına dair ipucu yoktu. Oldukça uzun boylu bir kadındı -beş-sekiz, belki de beş-dokuz, haftada en az bir spor salonunda ağırlık antrenmanı önerecek kadar ince ve kaslıydı. Tamamen gafil avlanmasaydı ya da silah zoruyla bastırılmasaydı, dövüşürdü ve iyi bir sonuç alırdı.
Birincisi, Hunter bundan oldukça emindi ama yine de hiçbir yerde bir boğuşma izi yoktu; ne vücudunda ne de evinde.

Hunter, "Cep telefonu bulundu mu?" diye sordu.

"Öyle oldu" diye yanıtladı Doktor Slater. "Onu nerede bulduğumuza dair bir tahminde bulunmak ister misin?"

"Mikrodalga" dedi Garcia.

Doktor Slater bunu başını yana doğru sallayarak onayladı.

'Bilgisayar? Dizüstü bilgisayar mı? Tablet?'

“Henüz bütün evi kontrol etmedik ama mutfak tezgahında bir dizüstü bilgisayar var.” İşaret parmağıyla o yeri işaret etti. *BT Adli Bilimlerinin eğlenebileceği yeni bir şey*Hunter, diye düşündü. Dr. Slater kurbanın cesedini incelemeye geri dönmüştü. Hunter'ın dikkatini düşüncelerinden uzaklaştırarak, "Bu hiç mantıklı değil" dedi.

“MO'daki belirgin dalgalanmayı mı kastediyorsun?” dedi.

Hunter'ın sözlerini yeniden değerlendirerek önce başını salladı, sonra duraksadı. 'Görünür mü? Az önce birbirinden ayrılan dört ana noktayı tanımladığımı sanıyordum.'

Hunter, "Ve bunların hepsi doğru ve çok geçerliydi" diye yanıtladı. 'Ama sanırım burada bir şeyi unutuyoruz.'

Doktor “Peki o nedir?” diye sordu.

'Eğer gerçekten üç gece önceki aynı katilden bahsediyorsak bu onun ikinci suçudur. Şu anda onun MO'sunu, hatta imzasını gerçekte neyin oluşturduğu tam olarak belli değil çünkü elimizde tek bir karşılaştırma noktası var.'

Dr. Slater, Hunter'ın iddiasını kaş hareketiyle kabul etmeden önce

kısa bir süre düşündü.

Şömineye doğru yürüdü ve şömine rafından çerçeveli bir düğün fotoğrafı aldı. Fotoğrafta kurban ve kocası kilisenin girişine giden basamaklarda dururken görülüyordu. Hunter bunun Los Angeles şehir merkezindeki Meryem Ana Katedrali olduğunu fark etti. Her ikisinin de yüzündeki gülümseme kendi hikayesini anlatıyordu.

"Evet" dedi Hunter. 'Bu katilin hareket tarzının ne olabileceğine dair pek çok gösterge var. Birbirinden farklı pek çok nokta da var ama gerçek şu ki o şu anda sadece deney yapıyor olabilir.'

Doktor Cassandra'nın gözlerini incelemek için önünde diz çöktü. "Bir dakika bekle" dedi sonunda Hunter'ın sözlerinin anlamını anladı. 'Eğer
haklısın ve hâlâ deney yapıyorsa bunun ne anlama geldiğini hepimiz biliyoruz, değil mi? Bu burada bitmeyecek. Tekrar öldürecek.'

Ne Hunter ne de Garcia cevap verdi.

Buna gerek yoktu.

kırk dokuz

Bay J, Bakersfield ve Los Angeles'a giden otoyola girerken, Cadillac CTS-V'sinin hızını Kaliforniya Ulaştırma Bakanlığı ve Otoyol Devriyesi tarafından izin verilen maksimum hız olan saatte yetmiş mile çıkardı. Kafası hala dağınıktı. Düşünce süreçleri aklının gerilerinde başlayacak, ancak önemli bir şeye dönüşmeden önce, Cassandra'nın kendi oturma odasında işkenceye uğradığının geri dönüş görüntüleri, gözlerindeki umutsuz bakış, davranış şekliyle küçük parçalara ayrılacaktı. son kez sarsıldı. Asla unutamayacağını bildiği şeytani sesin sesiyle boğulacaklardı.

Bay J derin bir nefes aldı ve bu çaba tüm vücudunun bir kez daha üzüntüyle sarsılmasına neden oldu. Sanki kusacakmış gibi öksürmeye başladı ama boş midesi hiçbir şey üretmiyordu.

Çılgınca öksürerek gösterge tablosundaki saati ve ardından hız

göstergesini kontrol etti. Zaten bir saatten fazla süredir araba kullanıyordu ve tüm yolculuk boyunca maksimum sınırda kalsa bile Los Angeles'a ve Granada Hills'teki evine dönmesi yaklaşık iki saat sürecekti.

'Bok. *Bok. Bok!*Direksiyonu yumruklarken hiçbir şeye ve her şeye çığlık attı.

LAPD Dedektiflerinin ve adli tıp ekibinin çoktan orada olacağını, evini araştırıp Cassandra'nın cesedini rahatsız edeceklerini biliyordu. Bunu biliyordu çünkü aramayı yapan kendisiydi. Bu, Fresno'daki otel odasından çıkmadan hemen önce yaptığı üç telefon görüşmesinden ilkiydi. İkinci arama LAPD'deki bağlantılarından birine yapılmış. İyi para ödediği ama aynı zamanda ona kendi hayatından çok daha fazlasını borçlu olan biri. Bay J'ye karısının ve çocuğunun da hayatını borçluydu.

“Merhaba!” Derin, kaba ses, ikinci çalıştan sonra çağrıyı şüpheyle yanıtladı.

“Brian?” diye sordu Bay J nezaketen. Bay J, Brian'ın çok farklı sesini her yerde tanıyabilmesinin yanı sıra, onu her zamanki numaradan aramıştı. Kimsenin bilmediği bir numara. İkisi dışında kimsenin kullanmadığı bir numara.

Bay J'nin boğuk ayak seslerini, ardından bir kapının açılıp kapanma sesini ve ardından birkaç boğuk ayak sesinin duyulduğu uzun bir sessizlik oldu.

'Bay. J,' dedi Brian, ciğerlerine ağır bir hava vererek, ses tonu artık biraz endişeliydi. Bay J geceleri onu hiç aramadı. Onu evinden hiç aramadı. Brian Caldron LAPD dedektifi değildi. O da polis değildi. Aslında tabancayı zar zor kullanabiliyordu. O, LAPD'nin Bilimsel Araştırma Bölümü'nde çok yüksek yetki seviyesine sahip üst düzey bir analist olan mega bir bilgisayar meraklısıydı. Kendisine ulusal ve yerel kolluk kuvvetleri veri tabanlarının çoğuna doğrudan ve sınırsız erişim sağlayan bir yetki düzeyi ve bununla birlikte Bay J'ye modern çağın en değerli ürünü olan bilgiyi sağlamayı başardı.

'Sizi evden aradığım için özür dilerim' dedi Bay J, 'ama bir iyiliğe ihtiyacım var.' Bu son kelime dudaklarından çıkar çıkmaz Bay J pişman oldu. Bu asla bir iyilik değildi, her zaman işti. 'İyilik' kelimesi

zayıflığı ima ediyordu. Bu Bay J'nin artık Brian'a borçlu olacağı anlamına geliyordu. Brian'ın bunu anlamadığını umuyordu.

Yapmamıştı.

Brian, “Sabaha kadar bekleyemez mi?” diye sordu.

'HAYIR.'

Bay J, Brian'ın derin bir nefes daha aldığını duydu. “Peki nasıl yardımcı olabilirim?” “Kısa bir süre önce LAPD'ye dokuz-bir-bir araması yapıldı,” diye açıkladı Bay J. 'Muhtemel cinayet.'

Brian, Bay J'nin ona verdiği adresi not etti.

'Senden istediğim ilk şey, aramanın bir aldatmaca olup olmadığını öğrenmen.'

Bazı nedenlerden dolayı Bay J, tüm bunların bir tür iğrenç şakadan başka bir şey olamayacağına dair hâlâ bir parça umut taşıyordu. "Tamam" diye yanıtladı Brian. "Peki ya bu bir aldatmaca değilse?"

“O halde bu davayı yedi gün yirmi dört saat hayalet olarak görmeni istiyorum. Her şey ve demek istediğim *her şey* Bu soruşturmayla ilgili olarak günlüğe kaydedilen
Kısa bir duraklama. 'Bu onayı bulunduğunuz yerden almanın bir yolu var mı, yoksa merkeze geri dönmeniz mi gerekiyor?'

Brian, "Şu anda ihtiyacın olan tek şey onaysa bunu buradan yapabilirim" dedi.

'TAMAM. Aldığında bana haber ver.'

Bay J hızını tekrar kontrol etti. Hala hız sınırına uyuyordu. *Yüzük. Yüzük.* Brian'ın gizli numarası Bay J'nin kontrol panelindeki geniş ekranda belirdi. Direksiyondaki bir düğmeye bastı ve çağrıyı kabul etti.

'Brian. Peki benim için neyin var?'

'Arama bir aldatmaca değildi.'

Bay J görünmez bir hançerin kalbine saplandığını hissetti. Parmak eklemleri beyazlaşana kadar parmakları direksiyonu boğmaya başladı.

Brian, "Kadın kurban" diye devam etti. 'Kırk iki yaşındayım. Adı Cassandra Jenkinson.'

“Kimliğiyle ilgili herhangi bir şüpheniz var mı?” diye sordu Bay J. Onun umudu artık yalnızca bir hayalden ibaretti.

'Olay yerindeki ekibe göre hayır. Resmi kimlik sadece bir protokol meselesidir. Kurbanın ehliyeti çantasının içinde bulundu.'

Görünmez hançer Bay J'nin kalbine daha da saplandı. İçindeki her şeyin parçalandığını hissedebiliyordu.

“Cep telefonunu buldular mı?” diye sordu Bay J. Sesi bir kez daha her zamanki gibi soğuk ve duygusuzdu.

'Cep telefonu mu? Sisteme bir manifesto girilene kadar bunu bilemeyeceğim. Umarım sabah olur.”

Bay J, “Önemli değil” diye düşündü. Zaten bunu Brian'dan önce o öğrenecekti.

'Onunla evliydi. . Brian devam etmeye çalıştı ama Bay J onun sözünü kesti. 'Önemli değil. Şimdilik ihtiyacım olan tek şey buydu.” Kısa bir duraklama. 'Şimdi. Sana söylediğim gibi, bu soruşturmayla ilgili her şeyin gölgede kalmasına ihtiyacım var. Her zamanki gibi aynı format. Her zamanki gibi aynı izlenemeyen e-posta. Önemli olduğunu düşündüğünüz yeni keşifler olursa, beni en kısa sürede bu numaradan arayın. Başka bir bilgiye ihtiyacım olursa sizinle iletişime geçeceğim.'

Aramanın bağlantısı kesildi.

Bay J hız göstergesine bir kez daha baktı. Saatte yetmiş mil yeterli olmazdı. Cadillac CTS-V'si 3,7 saniyede sıfırdan altmışa çıktı. Kaputun altında saatte iki yüz mil azami hıza sahip 6,2 litrelik süperşarjlı bir V8 motor bulunuyordu. Ayrıca bir mil öteden bir hızlı silahı veya kamerayı algılayabilen son teknoloji ürünü bir radar dedektörüyle de donatılmıştı. Araba hiç şüphe yok ki bir süper sedandı. Bütün bu gücü kullanmaya başlamanın zamanı gelmişti.

Elli

Sabah saat 2:00'de Hunter, Garcia ve Dr. Slater olay mahallinde

işlerini bitirmek üzereydiler. Cassandra Jenkinson'un cesedi, protokole uygun olarak, bulunduğu konum ve konuma göre mümkün olan tüm açılardan fotoğraflanıp belgelendikten sonra nihayet adli tabibin ofisine götürüldü. Onlar vardıklarında yağmaya başlayan şiddetli yağmur bir saatten fazla devam etmiş ve katilin eve yaklaşırken veya evden ayrılırken geride bırakmış olabileceği ayak izleri de dahil olmak üzere tüm olası ipuçlarını silip süpürmüştü. Garaj yolundan sorumlu ajan, hızlı çalışması sayesinde daha önce karşılaştığı kısmi lastik izini korumayı başarmıştı. Yağmur dindikten sonra, bir jelatin kaldırıcı - gözenekli, pürüzlü, kavisli ve dokulu da dahil olmak üzere neredeyse her yerden baskıları kaldırabilen, bir tarafında düşük yapışkanlı jelatin katmana sahip bir kauçuk tabaka - kullanarak yağmurun izlenimini kaldırmayı başarmıştı. yüzeyler.

Garcia, son iki saattir kapıların, pencerelerin ve ilgili tüm iç mekan yüzeylerinin ve nesnelerinin tozunu alan Nicholas Holden'a, "Şansınız var mı?" diye sordu.

Ekipmanlarını toplamayı bitirirken, "Şans dediğinize bağlı" diye omuz silkerek cevap verdi.

Garcia kaşlarını hafifçe kaldırarak sordu.

“Bu evde kaç kişi var?” diye sordu Holden, evin her yerinde pek çok fotoğraf gördüğü için neredeyse retorik bir şekilde.

Garcia, "Kurban ve kocası" diye yanıtladı.

‘Başka kimse yok mu?’ Soru biraz şaşkınlıkla karşılandı. “Elimizdeki bilgiye göre hayır.” Garcia durakladı, düşündü ve sonra sözlerini yeniden ifade etti. ‘Evet, yirmi yaşında bir oğulları var ama o artık burada yaşamıyor. Boston'daki üniversiteye gidiyor. Neden?'

Holden sanki bu bilgi pek çok şeyi açıklıyormuş gibi başını salladı.

'Basit bir desen karşılaştırmasıyla size üç farklı parmak izi seti elde ettiğimi söyleyebilirim' diye açıkladı. ‘Bunlardan biri kurbanın kendisine ait. Diğer ikisi şüphesiz erkektir. Bunlardan biri evin her yerinde (mutfak, banyo, yatak odası, oturma odası, koridor) belirgin bir şekilde tekrarlanıyor. . . her yerde. İkinci grup ilki kadar görünmüyor ama yine de yeterince sık tekrarlanıyor ki ikisinin de bu evde yaşayan bir yabancıya ait olmadığı anlaşılıyor.'

Garcia çenesini kaşıdı. 'Kocası ve oğlu.'

Holden başını sallayarak onayladı. Çantasının fermuarını çekmeyi henüz bitirmişti ki herkes ön kapının dışından gelen yüksek bir gürültüyü duydu. Kimsenin tepki vermesine fırsat kalmadan, uzun boylu, yapılı, kafası tıraşlı bir adam oturma odasına doğru ilerledi. Yüzündeki ifade korku ve şaşkınlık karışımıydı. İki öfkeli polis onu içeride takip etti.

Memurlardan biri aceleyle adamın koluna uzanarak, "Efendim," dedi. 'Burası hala açık bir suç mahalli ve sen onu kirletiyorsun. Senden dışarı çıkmanı istemek zorunda kalacağım.'

Adam kolunu memurun elinden kurtardı.

Hunter, "Sorun değil" dedi ve onlara dönüp memurlara adamı bırakmaları için işaret verdi. Sormasına gerek yoktu. Adamı şömine rafındaki resimlerden tanıdı. “Burada işimiz bitti, değil mi?” Dr. Slater'a baktı.

Cevap olarak başını salladı. 'İhtiyacımız olan her şeyi topladık. Artık kirlenme riski yok.”

Memurlar Hunter'a başlarını sallayıp evden çıkmadan önce birbirlerine baktılar.

Bay J titrek bir sesle sordu, çılgın gözleri tüm odayı tarıyordu.

Hunter onu karşılamak için öne çıktı. 'Bay. Jenkinson, ben Los Angeles'tan Dedektif Robert Hunter...'

“Karım nerede?” Bay J, Hunter'ın sözünü kesti. Bakışları dedektifin üzerinden geçerek önce doğu duvarının yanındaki tek yemek sandalyesini, ardından da altındaki kan gölünü buldu. Karısının kanı. Bir an nefes almayı bıraktı.

Hunter muhafazakar bir ses tonuyla, "Cesedinin adli tabip ofisine nakledilmesi gerekiyordu," diye yanıtladı.

Bay J bir açıklama istemedi çünkü aslında buna ihtiyacı yoktu. Çok iyi anladığı bir şey varsa o da polis protokolüydü.

Katatonik bir şekilde Hunter, Garcia ve Dr. Slater'ın yanından sandalyeye doğru yürüdü. Etrafındaki herkes ve dünya yok oldu ve birdenbire oradaydı, gözleri korku ve üzüntüyle dolu, en basit cevapları bilmesi için ona yalvararak tam karşısında oturuyordu. Bilmesi gereken bir cevap.

Sağ kolu yavaşça sandalyeye doğru uzandı, sanki Cassandra gerçekten oradaymış gibi. Sanki onun yüzüne dokunabilecekmiş gibi. . . saçını okşa. . . gözyaşlarını sil.

“Çok çok üzgünüm.” Sözcükler o farkına bile varmadan ağzından kaçtı.

Saygı çerçevesinde kimse bir şey söylemedi ve Bay J'ye biraz yalnız zaman verdi. Dr. Slater sessizce ekibine gitmelerini işaret etti.

Bay J midesinin kendi içinde döndüğünü ve bacaklarının ağırlığı altında bükülme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu hissetti. Kendini toparlamak için gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Sadece birkaç saniye sonra yeniden açıldıklarında, Hunter onlarda o odadaki hiç kimsenin görmediği bir şey gördü: sarsılmaz bir odaklanma ve kararlılıkla kaplanmış muazzam bir öfke.

Tamam, dedi sonunda Hunter'ın bakışlarıyla buluştu. Sesinin tonu buz gibi soğuktu. “Sanırım bana birkaç soru sormak istiyorsun.”

Elli Bir

Otel odasına döndüğünde, yüzü hâlâ ellerinin arasında olan Bay J, bundan sonra ne yapması gerektiği konusunda çok düşünmüştü. LAPD'yi bu işin tamamen dışında bırakmayı tercih ederdi ve eğer sorunu çözmenin bir yolunu bulsaydı, tam olarak bunu yapardı ama tüm bağlantılarına rağmen bunun bir yolu olmadığını biliyordu. bunu başarabilirdi.

İkinci düşüncesi belki de o kahrolası video görüşmesini hiç almamış gibi davranmaktı. Bu ona LAPD'ye göre çok ihtiyaç duyduğu avantajı sağlayabilirdi. Gece 2'ye kadar Los Angeles'a dönebileceğini biliyordu. Arabası kesinlikle yeterince hızlıydı ve radar dedektör sistemi onun kenara çekilmesini engelleyecekti. Eve döndüğünde, polisin ya da adli tıp ekibinin müdahalesi olmadan, ihtiyaç duyduğu süre boyunca olay yerini bozulmadan inceleyebilirdi. Kimse oraya

varmadan olası ipuçlarını bulmak için oturma odasına girebilirdi. Eğer mevcut olsaydı LAPD'nin onunla asla paylaşmayacağını bildiğine dair ipuçları. Ama hepsinden önemlisi Cassandra evlerinden alınmadan önce son bir kez onun yüzüne dokunabilirdi. Onun önünde diz çöküp affı için yalvarabilirdi. Kendine asla veremeyeceği ve asla vermeyeceği affetmeyi. O zaman ve ancak o zaman dokuz bir bir aramasını yapar ve bir iş gezisinden yeni dönmüş gibi davranır ve karısını kendi oturma odalarında öldürülmüş olarak bulurdu. Ancak bu plan da ilk engelde çökerdi.

Bay J'nin yaptığı işte en iyi olmasının nedenlerinden biri kolluk kuvvetlerinin nasıl çalıştığını anlamasıydı. Protokollerini, soruşturma prosedürlerini, hilelerini biliyordu. . . ve böyle bir vakanın kuralları basitti: Evli bir kadın, görünürde hiçbir neden olmaksızın kendi evinde vahşice işkence görüyor ve öldürülüyor ve 'ilgili kişiler' listesinin başında kocasından başkası olmayacaktı. Buna ekle
Karısının öldürüldüğü sırada kocanın uygun bir şekilde uzakta olması, hikâyesini doğrulayacak hiçbir mazereti olmaması ve hayatının soruşturma ekibi tarafından tamamen alt üst edilmesi. Bankalara, İnternet sağlayıcılarına, telefon ve kredi kartı şirketlerine başvurmak için kolayca izin alabileceklerdi. . . ne ve kimi istedilerse. Eski e-postaları ve kısa mesajları okunacaktı. Telefon konuşmaları dinlenecekti. Banka hesabı, işleri, gezileri, harcamaları, arkadaşları, tıbbi kayıtları, hepsi küçük parçalara ayrılacaktı. Ancak Bay J'nin gerçek ya da sahte bir tanığı olsa bile -ki eğer isterse kolaylıkla kesin bir kanıt elde edebilirdi- bu planın yine de işe yaramayacağını biliyordu.

Bir cinayet soruşturmasında cinayet masasının ilk inceleyeceği şeylerden biri maktulün cep telefonu hesabıydı. Son zamanlarda, özellikle de ölümünden önceki son birkaç saatte kiminle mesajlaştığını ve konuştuğunu bilmek isterlerdi. Bay J'nin cep telefonu numarası Cassandra'nın şimdiye kadar aradığı son numara olarak işaretlenmişti ve tam da Cassandra'nın öldürüldüğü sıralardaydı. Bay J'nin bunu atlatmasının hiçbir yolu yoktu. Ve burası onun şanslı olduğu yerdi.

Katil normal sesli görüşme yapmak yerine görüntülü görüşme

özelliğini kullanmıştı. Çevrilen numaranın oturum açmasına rağmen ABD'deki hiçbir cep telefonu sağlayıcısının müşterilerinin görüntülü görüşmelerini saklamasına izin verilmiyordu. LAPD, FBI, CIA, NSA, farketmezdi, hiç kimse görüşmenin metin metnini bile elde edemezdi çünkü böyle bir şey yoktu ve Bay J bunun gayet farkındaydı. Bay J'nin bu görüşme sırasında katile söylediği her şey kendisi ile katil arasında kalacaktı.

Her şey düşünüldüğünde Bay J, en iyi seçeneğinin gerçeği söylemek olduğu sonucuna vardı. . . ya da en azından belli bir dereceye kadar. Bundan sonra Brian Caldron tüm polis soruşturmasını izleyecek, Bay J ise kendi soruşturmasını yürütecekti.

Elli iki

Hunter, Bay J'nin hemen arkasındaki duvardaki saate baktı - sabah 2:03 'Bay. Jenkinson," dedi, sesi pürüzsüz ve samimiydi. ‘Bunu şu anda yapmamıza gerek yok. Sabaha kadar beklememizde hiçbir sakınca yok. Anladığım kadarıyla saatlerdir araba kullanıyorsun...'

“Sabahları daha dinlenmiş olacağımı mı düşünüyorsunuz?” Bay J, Hunter'ın sözünü tekrar kesti. "Uyuyabileceğimi mi düşünüyorsun?" Hunter yanıt vermedi. Bay J'nin haklı olduğu bir nokta vardı.

"Sanırım ya yaptığım dokuz bir bir görüşmesinin kaydını duymuşsunuzdur ya da burada olanları nasıl öğrendiğimi anlatmışsınızdır." Aldığım görüntülü görüşmeyi biliyorsun.'

Hunter ona anlayışla başını salladı.

"Yani sizin için bir sakıncası yoksa," diye devam etti Bay J, ses tonu sakin ve ritmik olarak mükemmeldi. 'Her şey hâlâ kafamda tazeyken konuşmayı tercih ederim. Eğer uyuyabilirsem uyku rüyaları da beraberinde getirirdi. . . kabuslar. . . vizyonlar . . resimler . . Her neyse. Bazıları olup bitenlerin gerçek anılarıydı, ama bazıları hiç şüphe yok ki aklımın bana delirmesiydi. Aslında orada olmayan şeyler. Gerçekten görmediğim şeyler. Söylemem gereken ama

söylemediğim şeyler.” Sanki son birkaç sözü ona çok fazla acı vermiş gibi bir an duraksadı. 'O halde sorun şu ki, kafamda gerçekte olanla olmayanı ayırt edebilmemin hiçbir yolu yok. Bunların hepsi bana bu odadaki insanlar kadar gerçek görünecek.' Bakışları Hunter'dan Garcia'ya, oradan Dr. Slater'a ve sonunda Hunter'a döndü. 'Ne kadar beklersek dedektif, gerçeklikle fantezinin kafamda karışma riski o kadar artıyor.'

Böylesine travmatik bir olaydan sonra bir kişinin beyninin nasıl tepki vereceğini hiç kimse tam bir güvenle söyleyemese de, Bay J'nin bahsettiği kabusların ve görüntülerin geleceğinden Hunter'ın hiç şüphesi yoktu. olarak
psikolog, Bay J'nin mantığında hata yapamazdı. Aynı zamanda, o odadaki herkes Bay J'nin ne kadar sakin göründüğü karşısında hayrete düşmüş ve ilgisini çekmişti.

"Anlıyorum," dedi Hunter, gözlerinin hızla odayı dolaşmasına izin vererek. "İstasyonda konuşmayı mı tercih edersin?"

“Neden?” diye sordu Bay J. 'Bu gerekli mi?'

Herkesin entrikası yoğunlaştı.

'HAYIR. Hiç de bile. Belki olabileceğini düşündüm. . Hunter bu öneriyi havada bıraktı.

“Oda dikkat dağıtıcı mı olacak?” Bay J onu aldı, bakışları Hunter'ınkiyle aynı hareketi tekrarladı, tek farkı sandalyeye ve altındaki kan gölüne bakmamayı tercih etmesiydi. “Haklısın,” diye itiraf etti. Gözleri önündeki yerde rastgele bir noktaya odaklandı ve sonunda soğukkanlılığı bozuldu. 'Bunu burada yapabileceğimi sanmıyorum.'

Hunter ona yine biraz zaman tanıdı.

Bay J sonunda tekrar başını kaldırıp baktı.

Hunter, "Şehre gitmemize gerek yok Bay Jenkinson," diye önerdi. ‘İsterseniz yerel bir polis karakolunu veya hatta dışarıya park edilmiş polis araçlarından birini bile kullanabiliriz.’

Bay J, Hunter'a yeni bir soru yöneltmeden önce bu öneriyi değerlendirdi.

‘Evin başka bir odası da rahatsız edildi mi?’

Hunter'ın yanıtı kaşlarının hafifçe kaldırılmasıyla geldi. "Bunu bize

kesin olarak söyleyebilecek tek kişi sizsiniz Bay Jenkinson, ama anlayabildiğimiz kadarıyla kullanılan tek oda burası gibi görünüyor."

Düşünceli görünen Bay J başını salladı. Cevabı birkaç saniye sonra geldi. “Sizin için sakıncası yoksa ofisimi kullanabiliriz.” El işaretiyle işaret etti.

Bunun için hiçbir neden göremeyen Hunter, Garcia'ya hızlıca baktı. "Evet, elbette" dedi Garcia, ceplerini Tyvek tulumunun üzerine doldururken. 'Not defterim yanımda ve telefonumu kullanarak her şeyi kaydedebiliyorum. Biz hazırız.'

Bay J yolu göstermek için döndüğünde bakışları şömine rafının üzerinde duran fotoğraflara çarptı ve olduğu yerde donup kaldı. İçindeki onu bütünüyle yutmakla tehdit eden dipsiz kuyu, bir kasırganın şiddetiyle geri geldi. Tam orada, fotoğraflara bakıyorum o resim çerçeveleri karşısında ruhunun onu terk ettiğini hissetti. Şeytani sesin sorduğu soru kulaklarında yeni bir gök gürültüsü gibi gürledi. *Evlilik yıldönümünüz ne zaman?*

Uzun bir süre kimse hareket etmedi.

'Bay. Jenkinson, her şey yolunda mı?' diye sordu Hunter.

Cevap yok.

Kafasının içinde bir şeyler düşünüyormuş gibi görünüyordu.

'Bay. Jenkinson mı?'

'Sormam gereken bir şey var. Bilmem gereken bir şey var, dedi sonunda, bakışları başka birininkilerle buluşmaya çabalıyordu.

Herkes bekledi.

'Karım, soyunduğunu biliyorum.' Yeni, uzun, duygusal bir duraklama. 'Bilmem gerekiyor. O muydu? . .' bir sonraki kelimesini buldu ve yeniden başlamaya karar verdi. 'Bu psikopat mı oldu? . Yine de bunu söylemeye cesaret edemedi.

'Bay. Jenkinson," dedi Dr. Slater, öne doğru bir adım atıp beyaz adli tıp tulumunun kapüşonunu indirerek. Sarı saçları başının arkasında darmadağın bir topuz halinde toplanmıştı ama bu onun ne kadar çekici olduğu konusunda dikkatini dağıtmıyordu. Tam tersine dağınık görünümü ona ayrı bir çekicilik katıyordu.

Bay J'nin dikkati ona yöneldi.

"Ben Dr. Susan Slater." Sesini sessiz ve sakin tuttu. "Ben bu suç

mahalline atanan baş adli tıp ajanıyım." Karınızın cesedinin adli tabip ofisine nakledilmesine izin vermeden önce iyice incelenmesinden sorumlu olan kişi benim. Size söyleyebileceğim tek şey, vücudunun kesinlikle cinsel saldırıya uğradığına dair hiçbir dış belirti göstermediğidir.'

Bay J bu bilgiyi içine çekti. “Alınmayın Doktor, ama bunun tam olarak yüzde yüz garantisi yok, öyle değil mi?” Dr. Slater'ı elmasları bile kesebilecek bir bakışla yere sabitledi. Otopsi raporunun kesinleşmesini beklemem gerekecek, değil mi? Çünkü teknik açıdan konuşursak, bu psikopat hâlâ..."

Hunter, "Bu katil cinsel tacizci değil, Bay Jenkinson," diye araya girdi Hunter, sesi sert ve kendinden emindi. “Cinsel tatmin peşinde değil.” “Peki nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz Dedektif?” Bay J geri geldi. Hunter kararlı bir tavırla, "Çünkü daha önce yüzlercesiyle karşılaştım," dedi. 'Onların aralıksız cinsel zevk arayışları her zaman yaptıkları işin ardındaki nihai itici güçtür. Cinsel eylem asla incelikli değildir. Asla saklanmaz. Her zaman şiddetli. Gözümüze çarpan ilk şeylerden biri bu
suç mahalline girin.' Hunter bir kez daha bakışlarının odada dolaşmasına izin verdi. "Burada öyle bir şeyimiz yok Bay Jenkinson." Bu katilin karınızla kim bilir ne kadar süre yalnız kaldığı gerçeği göz önüne alındığında, eğer peşinde olduğu şey cinsel tatminse, onu elde etmekten alıkoyacak hiçbir şey yoktu.'

Bay J, "Ben de tam olarak bunu kastediyorum, Dedektif," diye karşı çıktı. ‘Otopsinin sonuçlarını alana kadar bunu kesin olarak bilemeyeceğiz.’

Hunter, artık Cassandra Jenkinson ile cinsel olmayan bir saldırganlık modelinin oluştuğunu açıklamak istemiyordu çünkü "görüntülü görüşme" yapan katil altmış saatten daha kısa bir süre önce ilk kurbanını ele geçirmişti. Aynı zamanda hiçbir şekilde cinsel ilgi göstermediği bir kurban.

'Bay. Jenkinson.' Bu sefer araya giren kişi Dr. Slater'dı. 'On iki yılı aşkın bir adli tıp ajanı olarak, mağdurun hiçbir dış fiziksel belirti göstermediği hiçbir cinsel saldırı vakası bilmiyorum. Bir değil. Bir şeyler olurdu; ciltte sıyrıklar, travmalar, morluklar, çizikler. . . bir şey.

Hiçbir şey yoktu. Ufacık bir çizik dahi yok. Size söz veriyorum, karınıza bu şekilde dokunulmadı.'

Bay J, sanki Hunter ve Dr. Slater'ın söylediği her kelimenin üzerinden geçmek için kendi başına zamana ihtiyacı varmış gibi başka tarafa baktı. Kaşları hafifçe kalktı ve bu alnındaki hafif kırışıklıkların derinleşmesine, tıraşlı kafasının yarısına kadar devam eden bir dizi çıkıntı oluşturmasına neden oldu.

Garcia'nın dışarıda verdiği kısa rapordan Hunter, John Jenkinson'un kırk sekiz yaşında olduğunu biliyordu ama o anda en az yirmi beş yaş daha yaşlı görünüyordu. Gözleri yorgun görünüyordu, koyu halkalar ve altlarında ağır torbalar vardı. Donuk ve sarımsı cildi, herkese hayatının yarısını güçlü floresan ışığı altında kilitli bir odada oturarak geçirdiği izlenimini veriyordu. Ve en kötüsü, bundan sonra her yıl iki, belki daha fazla sayılacaktı. Hunter daha önce bunun eşlerin, ebeveynlerin, kardeşlerin, partnerlerin, çocukların, her kim olursa olsun başına geldiğini görmüştü. Sevdikleri birini aşırı şiddetli bir şekilde kaybeden insanlar, hayattaki yollarını çoğu kişiye göre daha kolay kaybetme eğilimindeydi ve yıllar onlara asla nazik davranmadı. Ne yazık ki, hangi nedenle olursa olsun bu şiddetli ölüme tanık olan insanlar genellikle çok daha fazla acı çekiyordu, ancak Hunter, Bay Jenkinson'ın yerindeki insanların hayatlarının geri kalanında katlanmak zorunda kalacakları türden fiziksel ve psikolojik yıkımı hayal bile edemiyordu. . İnsanlar Tanya Kaitlin'i sever. Olan insanlar *zoraki* sevilen birinin vahşice öldürülmesini izlemek. Görüntüler onlar
Hunter bundan emindi ki, son günlerine kadar yaşadıkları her an onlara musallat olacaktı.

Bay J sonunda Hunter ve Dr. Slater'a baktı. Sadece birkaç saniye önceki sözleri sonunda istedikleri etkiyi yaratmış gibi görünüyordu. Hunter ve Garcia'yı ofisine götürmeden önce gözleri buğulandı ve yalnızca iki basit kelime söyleyebildi ama bunlar anlamlı çıktı.

'Teşekkür ederim.'

Elli Üç

Bay J'nin evinin ofisi Hunter ve Garcia'nın PAB'deki ofisinin yaklaşık iki katı büyüklüğündeydi ve çok daha az dağınıktı. Odanın en önemli parçası hiç şüphesiz kutulu bir pencerenin birkaç metre önünde duran antika maun ortak masasıydı. Ağır ve karanlık perdeler kapatılmıştı. Masanın önünde ve biraz solunda kahverengimsi kırmızı kanatlı bir Chesterfield koltuğu yer alıyordu ve zeminin büyük bir kısmı el dokuması iki İran kilimiyle kaplıydı. Doğu duvarında çok büyük bir kitaplık yer alıyordu; her raf, özenle düzenlenmiş ciltli ve ciltsiz kitaplardan oluşan bir karışımla sınırına kadar doldurulmuştu.

Bay J odaya girerken, “Size başka bir sandalye getireyim” dedi. Hunter, "Bu pek de gerekli değil Bay Jenkinson," diye yanıtladı. 'Dayanabilirim, sorun değil.'

Lütfen, ısrar ediyorum. İki saniyemi alacak.”

Bay J odadan çıktığında Hunter adli tulumunun başlığını indirdi, kitaplığa doğru yürüdü ve bazı ciltlere göz attı. Bunların çoğunluğu iş ve finans kitaplarıydı; birkaçı da hukuk, muhasebe ve mimarlık üzerine dağınık kitaplardı.

Garcia, çerçeveli fotoğraflar ve başarı ödülleriyle süslenmiş karşı duvarı kontrol etti.

'İşte başlıyoruz.' Bay J, Chesterfield'ın yanına yerleştirdiği yüksek arkalıklı bir sandalyeyi taşıyarak odaya yeniden girdi ve sonunda masasının arkasına oturdu.

Hunter sandalyeye otururken, Teşekkür ederim dedi. Garcia Chesterfield'ı aldı. Garcia akıllı telefonuna uzanarak, "Mümkün olduğunca az zamanınızı almaya çalışacağız Bay Jenkinson," dedi. 'Bu röportajı kaydetmemizin bir sakıncası var mı?'

Bay J başını salladı. A-oyununu öne çıkarmanın zamanı gelmişti.

Garcia 'rekor'a ulaştığında Hunter başladı.

'Bay. Jenkinson, başına gelenleri tekrar gözden geçirmenin zor olacağını biliyorum ve bunu senden istediğim için özür dilerim ama aldığın video görüşmesi hakkında hatırlayabildiğin kadarını bize

anlatabilir misin? Ne kadar ayrıntılı olursanız bize o kadar yardımcı olursunuz.'

Bay J, önündeki masanın üzerinde sıkıca kenetlenmiş, güneşten yıpranmış ve buruşmuş ellerine baktı. Birkaç sessiz saniyenin ardından nihayet gözlerini Hunter ve Garcia'nın bakışlarıyla buluşturdu. Sonraki yirmi dakika boyunca yalnızca video görüşmesiyle ilgili anlatmak istediklerini anlattı ama hepsini muazzam ayrıntılarla yaptı. Hunter ve Garcia belirli noktaları açıklığa kavuşturmak için ara sıra sözünü kestiler, ancak çoğunlukla hikayesini kendi zamanında anlatmasına izin verdiler. Bay J, katilin kendisine düğün tarihini sorduğu kısma geldiğinde durakladı ve tekrar ellerine baktı. Titreyorlardı. Utanarak onları kucağına aldı ve tamamen sessizleşti.

Hunter ve Garcia beklediler.

Bay J titrek bir sesle onlara denediğini ama hatırlayamadığını söyledi. Sadece hatırlamıyordu. Sonra farkına varmadan 'Çok üzgünüm' sözlerini fısıldadı.

Ne Hunter ne de Garcia bir şey söylemedi. İkisi de bu sözlerin kendileri için söylenmediğini biliyordu. Bunlar Cassandra içindi. Suçluluk duygusu çoktan yerleşmiş ve Bay J'nin vücudunun her köşesine yayılmıştı. Görüntülü görüşmenin onda yaratacağı psikolojik hasar ne olursa olsun, bunun cevabını bilememekten kaynaklanan suçluluk duygusu *lanet etmek* sorusu durumu daha da kötüleştirir.

İşte o zaman Bay J nihayet ne yaptığını anladı; 7 Mart, oğlunun doğum günüydü. Düğün tarihi sorulduğunda tarih kafasının içinde bu kadar yoğun bir şekilde yanıp sönmesinin nedeni de buydu. PING.

Ve böylece, hafızasındaki karanlık perde bir anda kalkmış gibi, düğün tarihi gün ışığı gibi net bir şekilde gözlerinin önünde belirdi. Onuncu Nisan. O ve Cassandra on Nisan'da evlenmişlerdi. Bay J'nin gözleri kapandı ve sanki karnından bir ateş hançeriyle bıçaklanmış gibi başını geriye attı.

Neden? Sessizce kendine, hafızasına, beynine, tüm varlığına lanet etti. *Bunu neden daha önce hatırlayamadım?*

Bir daha dedektiflerin bakışlarıyla karşılaşmadan hesabını bitirdi.

Onlara iblisin histerik gülüşünden hiç bahsetmedi.

Bay J'nin işi bitince Hunter, "Size Fresno'da ne kadar kaldığınızı sorabilir miyim?" diye başladı.

‘Perşembe sabahı buradan ayrıldım.’

“Peki ondan önce, en son ne zaman uzaktaydınız?” Bay J daha önce kasıtlı olarak duraksadı ama çok hassas bir şekilde gözlerinin yukarı ve sağa hareket etmesine izin verdi. Her iki dedektifin de kendisiyle ilgili her şeyi, özellikle de yüz ifadelerini ve göz hareketlerini izleyeceğini biliyordu. Ders kitabı davranış psikolojisi, gözler yukarıya ve sola doğru gittiğinde deneğin görsel yapıcı korteksine erişmeye çalıştığını vaaz ediyordu. Başka bir deyişle, başlangıçta orada olmayan bir zihinsel imaj yaratmaya çalışmak. Eğer gözler yukarıya ve sağa doğru hareket ediyorsa, denek hafızasında görsel olarak hatırlanan görüntüleri, yani var olan anıları arıyordu.

"Yaklaşık üç buçuk hafta önce" diye yanıtladı dürüstçe, sesi yorgun ve mağluptu. ‘Birkaç günlüğüne Chicago’ya uçmam gerekti.’ ‘Yine mi iş var?’

'Bu doğru.'

Hunter bilgiyi not defterine yazdı. 'Sen ve karın dışında bu evin anahtarı olan başka kimse var mı?'

Bay J'nin cevabı omuzlarının çok hafif kaldırılmasıyla geldi.

‘Oğlum.’ ‘Başka kimse yok mu? Belki bir temizlikçi?'

'HAYIR. Cassandra haftada bir kez tüm temizliği kendisi yapıyordu,' diye açıkladı Bay J. 'Bunun onu rahatlattığını söyledi. Arka bahçedeki havuz için bir havuz temizleme şirketiyle çalışıyoruz ama anahtarın bir kopyası onlarda yok.'

"Siz, karınız veya oğlunuz yakın zamanda bu anahtarları mı kaybettiniz?" diye ısrar etti Hunter. 'Biliyor musunuz?'

'Bildiğim kadarıyla değil. Anahtarlarımı hiç kaybetmedim. Cassandra'nın da öyle yaptığını sanmıyorum. Patrick'e gelince, eğer öyleyse bana bundan hiç bahsetmedi ama onunla konuştuğumda ona sorabilirim.'

Hunter başını salladı. 'Bunu yaparsanız memnun oluruz.'

Bay J hiçbir şey söylemedi çünkü ofisindeki dedektiflerin onun

polis sorgulamaları ve röportajları hakkında ne kadar çok şey bildiği konusunda şüpheye düşmelerini istemiyordu, ancak takip ettikleri sorgulama yöntemi tek bir anlama gelebilirdi; zorla giriş yapıldı evin her yerinde bulundu. Karısının katilinin içeri nasıl girdiğine dair hiçbir fikirleri yoktu.

Hunter, "Çekiç ve keski kullanıldığını söylemiştin," diye sordu ve sonunda konuyu açtı. “Bunun çivi değil de keski olduğundan emin misiniz?” “Sivri uçlu bir duvar keskisiydi,” diye yanıtladı Bay J kendinden emin bir şekilde. 'Çivi değil. Bundan eminim. Ama çekiç sıradan bir pençe çekiciydi.” “Bu eve mi aitti?” diye sordu Hunter. "Bu çekmecede bulduğu bir şey olabilir mi?"

Bay J bir kez daha başını salladı. ‘Hayır, ne çekiç ne de keski bu eve ait. Bunları yanında getirmiş olmalı.” Her iki dedektife de dikkatle baktı. 'Sorgulama tarzınızdan hiçbirinin bulunamadığını anlıyorum.'

Hunter, Hayır, diye itiraf etti. 'Ev ve çevresi arandı ama hiçbir şey bulamadık. Sabah aramayı komşu sokakları da kapsayacak şekilde genişletiyoruz.'

Bay J'nin Hunter'a ve Garcia'ya bakışı tamamen güvenden yoksundu.

"Cassandra'nın telefonuna ne dersin?" diye sordu. 'Bu psikopat beni aramak için telefonunu kullandı. Onu buldun mu?'

“Evet,” Garcia bu sefer. “Mutfaktaki mikrodalganın içinde bulduk.” Başını salladı. ‘Değersiz. Adli Tıp bile bundan bir şey çıkaramayacak.'

Bay J bir an aptalı oynadı. 'Cep telefonu şirketiyle bağlantı kuramaz mısın? Onlardan görüşmenin dijital bir kopyasını mı isteyeceksiniz?'

Hunter, "Ellerinde olmayacak" diye yanıtladı.

'Nasıl olur?'

Hunter, Bay J'ye zaten bildiği açıklamayı yaptı.

Garcia, "Mutfak tezgahında siyah bir Asus dizüstü bilgisayar bulduk" dedi. 'Bu karınıza mı aitti?'

Bay J başını salladı. "Cassandra'nındı, evet."

Garcia konuyu katilin video görüşmesine getirerek, “Failin maske taktığını mı söylediniz?” diye sordu.

Bay J başını salladı. 'Lanet olası korkak. Evime girip savunmasız bir kadını öldürecek kadar erkek. Sırf Tanrı'yı oynayabilmek için benimle video görüşmesi yapacak kadar adam. Ama yüzünü gösterecek kadar erkek değil." Bay J'nin alnındaki damar patlama tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

'Bu maskeyi bize tarif edebilir misiniz?'

Bay J'nin katilin maskesine ilişkin tanımı, Tanya Kaitlin'in onlara iki gün önce verdiği maskeyle aynıydı.

Garcia ortağına baktı ama hiçbir şey söylemedi. "Ayrıca arayan kişinin size polisi aramanın zaman kaybı olacağını söylediğini de söylediniz, değil mi?"

'Evet. Polisin asla zamanında yetişemeyeceğini söyledi." Başka bir hızlı bakış alışverişi. Sahte aramalar için dokuz bir bir kayıtlarını bir kez daha kontrol etmeleri gerekecekti ama Hunter ve Garcia, katilin daha önce kullandığı taktiğin aynısını kullandığından emindiler.

Hunter sorgulamayı ilk kurbanlarına biraz daha yaklaştırmaya karar verdi.

"Karınızın Karen Ward adında birini tanıyıp tanımadığını biliyor musunuz?" diye sordu.

Bay J'nin gözleri bir anlığına kısıldı ve bu ismi kendi kendine birkaç kez tekrarladı.

Hunter onu dikkatle gözlemledi.

'İsim aslında pek de çağrıştırmıyor' diye yanıtladı. "Fakat Cassandra benim hiç tanışmadığım pek çok insanı tanıyordu. Spor salonundan insanlar. Gönüllü olduğu yardım kuruluşlarındaki insanlar. Katıldığı destek gruplarından insanlar. Onun arkadaş çevresi benimkinden çok daha büyüktü." Hunter'a yeni ve ciddi bir bakış attı. 'Neden? O kim?'

Hunter, "Henüz bilmiyoruz" diye yalan söyledi. 'Adı sokakta bulduğumuz bir kartın üzerinde yazıyordu.'

Bay J, onu satın alarak, "Sokak dışında ne gibi?" diye sordu. 'Ön bahçemde mi? Evin önündeki sokakta mı? Nerede?'

Hunter'ın hızlı düşünmesi gerekiyordu. 'Sormamın nedeni de bu. Yolun biraz ilerisindeki sokakta bulundu. Muhtemelen hiçbir şey

yoktur ama yine de sokaktaki her evi kontrol edeceğiz.'

Bay J bunun yalan olup olmadığını anlayamadı ama ismi hemen hafızasına kazıdı. Brian Caldron'dan onun kim olduğunu kontrol etmesini istemesi gerekecekti.

Hunter konuyu hızla Karen Ward'dan uzaklaştırdı. "Eşinizden ve destek gruplarınızdan bahsettiniz mi?"

Bay J, "Cassandra birkaç yıl önce teşhis edilemeyen bir kalp rahatsızlığı nedeniyle annesini kaybetti" diye açıkladı. 'Destek grupları bu süre zarfında ona çok yardımcı oldu, ama o da başkalarına yardım etmeyi seven türden bir insan.' Hatasını fark ederek durakladı. Acısı neredeyse elle tutulur cinstendi. '*Oldu* ne tür bir insan

DSÖ *beğenildi* başkalarına yardım etmek," diye düzeltti kendini. 'Dolayısıyla ara sıra sevdiklerini hastalıklar nedeniyle kaybeden insanlara yönelik destek grubu oturumlarına katılıyordu. Onlara bir şekilde yardım etmeye çalışın. O böyle bir insandı."

Hunter, "Bu destek grupları hakkında başka ayrıntıların var mı?" diye sordu. 'İsimler mi? Buluştukları yerler? Herhangi bir şey?'

'HAYIR. Tam olarak değil. Ama onun birkaç arkadaşını arayıp öğrenmeye çalışabilirim." "Bu çok makbule geçer," dedi Hunter ama hemen bir ekip de gönderecektir.

Garcia, "Eşiniz herhangi bir sosyal medya ağı sitesi kullandı mı?" diye sordu.

'Bugünlerde herkes öyle değil mi?'

"Evet, bu çok doğru," diye kabul etti Garcia. 'Size hiç birisinin onu trolllediğinden ya da ona uygunsuz mesajlar gönderdiğinden falan bahsetti mi?'

Bay J elini yüzüne götürdü ve başparmağı ile işaret parmağını kullanarak bitkin gözlerini ovuşturdu.

"Hayır" dedi. 'Asla. Ama esas olarak Santa Ana'dan bazı eski arkadaşlarıyla iletişim halinde olmak için kullanıyordu. Bugünlerde çoğu çocuğun yaptığı gibi bir şey yok, örneğin oğlum gibi, zamanının çoğunu internette geçiriyor.'

Garcia, "Peki ya siz Bay Jenkinson?" diye sordu. 'Sosyal medya

sayfanız var mı?'

"Evet, öyle." Şirketimin bir işletme sayfası da var.'

Hunter bir sonraki sorusunun kulağa biraz tuhaf geleceğini biliyordu. 'Düğün tarihinizle ilgili soru Bay Jenkinson. . .'

Bay J, Hunter'la gözlerini kilitledi ve Hunter onlarda yıkıcı bir acı gördü. 'Aynı sorunun yakın zamanda, belki de geçen yıl size sorulup sorulmadığını hatırlıyor musunuz? Belki arkadaşlarınızla dışarıdayken, bir akşam yemeğinde, birlikte çalıştığınız herhangi birinin yanında, bir barda birkaç içki içerken. . . herhangi bir yer?'

Bay J *yaptım* Dedektifin sorusunu biraz tuhaf buluyorsunuz.

'Hayır, düğün tarihim hakkında hiçbir şey sorulduğunu hatırlamıyorum. . Başını salladı. 'Ne kadar sürdüğünü bile bilmiyorum.'

'Kim olduğunu hatırlıyor musun? Sana bunu soran kişi mi?' Bay J'nin bakışı bir anlığına uzaklaştı, sonra üzüntüye dönüştü. 'Cassandra. Bana bunu böyle hatırlatıyordu çünkü her yıl unutuyordum. Biz yatmadan hemen önce gecenin geç saatlerine kadar beklerdi ve sonra "Bugünün tarihi nedir, biliyor musun?" gibi incelikli bir şey söylerdi. İşte o zaman büyük bir hata yaptığımı ve bir bahane bulmak için artık çok geç olduğunu anladım. Eskiden böyle değildi biliyor musun?' dedi, sanki her iki dedektifin önünde kendini savunma gereğini anlamış gibi. Gözlerindeki bakış daha da hüzünlü hale geldi, çoktan geçmiş bir zamana duyulan özlem. 'Her yıl bunu hatırlardım, ona hediyeler alır, çiçekler alır, onu akşam yemeğine götürürdüm. . . Ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. Bütün bunlardan nasıl ve neden vazgeçtiğimi gerçekten bilmiyorum ama o bile birkaç yıl önce bana hatırlatmaktan vazgeçti. Sanırım artık bunu yapmanın bir anlamı olmadığını düşündü.'

Hunter sessiz kaldı ve Bay J'nin bu anıyı aklının sonuna kadar itmesini bekledi.

Sonunda, "Her ne sebeple olursa olsun karınıza zarar vermek isteyebilecek birini düşünebiliyor musunuz?" diye sordu.

Bay J sandalyesinde arkasına yaslandı ve dirseklerini sandalyenin kollarına dayadı. Bakışları masasının üzerindeki fotoğraf çerçevesine kaydı.

"Cassandra ruhların en nazik olanıydı" diye yanıtladı, sesi boğazındaki düğüm yüzünden neredeyse boğuluyordu. 'Ve bunu sadece karım olduğu için söylemiyorum. Onu tanıyan herkese sorun. İlgili ve sevgi dolu bir insandı. Herkese karşı kibar. Mütevazı. Anlamak. Cömert. Yardımsever. Hayatında hiç kimseyi üzdüğünü sanmıyorum.'

'Karınıza zarar vermek isteyebilecek birini aklınıza getiriyor musunuz? . . belki sana karşılık verebiliriz?'

Bay J'nin oyunculuğu kusursuzdu ve sözlerine ve ifadelerine mükemmel bir şok katmanı ekledi.

'Bana karşılık mı vereceksin? Ne için? Ben basit bir iş danışmanı mıyım, Dedektif? Hiçbir borcum yok. Ben kumar oynamam. Kimseye kinim yok, bildiğim kadarıyla kimsenin de bana garezi yok. Basit bir hayat yaşayan basit bir aileydik.'

Hunter, “Yani hiçbir şekilde herhangi bir tehdit almadın mı?” diye sordu.

‘Tehdit mi?’ Ödül kazanan bir başka şaşırmış yüz ifadesi.

'Evet. Ya e-postalar, telefon görüşmeleri, kısa mesajlar, mektuplar vb. aracılığıyla.” “Hayır. Asla.'

'Peki ya karınız? Tehdit edildiğinden hiç bahsetti mi? Hakkında herhangi bir şey. . . aldığı mektuplar veya telefon çağrıları? Olası bir sapık hakkında herhangi bir şeyden bahsetti mi hiç?”

Hunter'ın sorusu bir kez daha Bay J'yi gerçekten şaşırttı ve bu sefer tepkisinde sahtelik yoktu.

'Sapık mı?' Gözleri bir dedektiften diğerine atlarken ağzı yarı açık kaldı.

'Sana hiç onu rahatsız edebilecek birinden aldığı mektuplardan bahsetti mi?'

'Bir sapığın mektupları mı? Hayır. Asla. Neden bahsediyorsunuz Dedektif?'

Hunter sessizce ayağa kalkıp kapıya doğru ilerleyen Garcia'ya baktı.

Bay J'nin içtenlikle kafası karışmış bakışları, Hunter'a ateş etmeden önce odadan çıkana kadar her adımını takip etti.

'Tamam, neler oluyor, Dedektif?'

Hunter, "Karınızın birisi tarafından taciz edildiğinden bahsettiğini hatırlamadığınızdan emin misiniz?" diye ısrar etti. 'Herhangi bir tuhaf not alma konusunda mı?'

'Taciz mi edildi? Garip notlar mı? Hayır. Asla.” Bay J kararlıydı. “Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok, Dedektif.”

"Sizce öyle yapar mıydı?"

"Ne yapardın?"

'Sana bundan bahsetmiştim.'

Kaşların baş aşağı kalkması geri geldi. 'Birinin onu takip ettiğini mi düşündü? Bir çeşit tehdit notu, mesaj ya da buna benzer bir şey mi almış?'

'Evet. Bundan sana bahseder miydi sanıyorsun?” “Evet, kesinlikle bana söylerdi,” diye yanıtladı Bay J son derece kendinden emin bir tavırla. 'Neden yapmasın ki?'

Tam o sırada Garcia tekrar odaya girdi.

Elli Dört

Bay J, yüzünde hala içten ve şaşkın bir ifadeyle, odaya yeni giren Garcia'ya bakmak için döndü. İlk fark ettiği şey, dedektifin sağ elinde orta büyüklükte, içi şeffaf plastik bir kanıt çantası taşıyor olmasıydı.

Hunter, "Karınızın çantası oturma odanızda, kanepenin yanında bulundu Bay Jenkinson," diye açıkladı. “İçinde bu notu bulduk.” Garcia kanıt çantasını Bay J'nin masasına koydu.

Kafa karışıklığı birkaç saniye daha sürdü, sonra kendini toparlayıp dikkatini nota verdi.

Hiç izlenildiğini hissettin mi Cassandra? Bay J sanki gözleri odaklanmakta zorlanıyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Sonra notu tekrar okudu. Ve yine. Ve yine. "Anlamıyorum" dedi sonunda, ses tonu neredeyse robotsuydu. Garcia, "Ön tarafında onun adının yazılı olduğu bir zarf da vardı" diye ekledi. ‘Adres yok.

Damga yok. Bu da elden teslim edildiği anlamına geliyor. Kapının altından kaydırılmış, dışarıdaki posta kutusuna bırakılmış, arabasına, belki de çalıştığı yere bırakılmış. . . Bildiğimiz şey bu notun ona gönderilmediğidir.'

“Zarfın üzerindeki isim de kesilmiş miydi?” diye sordu

Bay J. "Mektup harf," diye onayladı Garcia.

“Bu nottan sana hiç bahsetmedi mi?” Hunter bu sefer.

Bay J ona hayal kırıklığı ve utanç karışımı bir ifadeyle baktı. Sadece birkaç saniye önce Hunter'a korkusuz bir inançla karısının kesinlikle böyle bir şeyi kendisiyle paylaşacağını söylemişti.

Hayır, dedi sonunda. Artık öfkeyle ağırlaşan gözleri nota döndü. "Belki de bunu ben yokken almıştır," diye önerdi. 'Bu sabah, dün sabah veya önceki gün.'

"Belki," Garcia bunu kabul etti. ‘Ama seni aramaz mıydı?’

Bir an için Bay J soruyu duymamış gibi göründü. 'Bay.

Jenkinson mı?'

"Hayır, yapmazdı" diye yanıtladı düşünceli bir tavırla. Cassandra da aynen böyleydi. İş gezilerim genellikle çok aceleye geliyor, bu yüzden uzaktayken beni yalnızca benimle konuşması gereken şeyin çok önemli bir şey olduğunu düşündüğünde arardı.'

'Ve onun bunu böyle düşünmeyeceğini mi düşünüyorsun?'

“Ah, hadi Dedektif.” Bay J dönüp Garcia'ya baktı. 'Saf olmayın. Eski bir kitaptan çıkmış gibi görünen bir not buluyorsun *Kojak* bölüm.” Başıyla onayladı. 'Bir dergiden kesilmiş birkaç harf ve kelimeyi bunun gibi klişe ve korkutucu bir cümleyle bir araya getirerek yazdınız ve ne yaparsınız, çıldırır mısınız? Hayatınızın risk altında olduğuna mı inanıyorsunuz?'

Garcia cevap vermedi.

"Eh, Cassandra'nın bunu yapmayacağını söyleyebilirim." Onun gibi birini korkutmak için böyle bir şeyden çok daha fazlası gerekir.” Durakladı ve bir anlığına hafızasını yokluyormuş gibi göründü. 'Aslında onu hiç kutsal gördüğümü sanmıyorum. O böyle güçlüydü. Muhtemelen bunu anladığında buna gülmüştü. Bunu bir aldatmaca falan olarak reddettim ki çoğu insanın yapacağını düşündüğüm şey de buydu. Dört yaşında bir çocuk tarafından yazılmış gibi görünen bir

nottan bahsetmek için beni asla bir iş gezisine çağırmazdı.'

"Ben de aynı fikirdeyim," diye araya girdi Hunter. "Çoğu insan bu notu bir aldatmaca, çok kötü bir eşek şakası olarak görürdü ve bu yüzden evi düzgünce aramak, daha spesifik olarak izninizi istemek istiyorum. , karınızın eşyaları.'

Bay J, 'düzgün' kelimesinin kullanılmasının, evi ve Cassandra'nın eşyalarını zaten aradıkları anlamına geldiğini biliyordu. Bunu yeterince titizlikle yapmadılar.

“Ne için?” diye sordu.

'Buna benzer diğer notlar için. Daha önce almış olabileceği notlar.”

“Ne?” Bay J her iki dedektifin de yüzünü inceledi ama hiçbir şey bulamadı. "Bunun gibi başka notlar da aldığını mı düşünüyorsun?"

Hunter bunu kabul etti.

Bay J endişeyle kıkırdadı. 'Peki sana bunu düşündüren ne?'

"Çünkü bu not," dedi Hunter, sert ve kendinden emin bir ses tonuyla notu işaret ederek, "düşündüğünüzün aksine Bay Jenkinson karınızı kesinlikle korkuttu."

Başka bir ilgi çekici kaşlarını çattı. "Peki bunu nasıl biliyorsun?"

Hunter çenesini kaşıdı. “Çünkü onu asla atmazdı Bay Jenkinson. Onu çöp kutusunda, çekmecede ya da kanepenin altında bulamadık. Bunu, arabasının anahtarları ve çantasıyla birlikte el çantasının içinde bulduk. Eğer bu notun aptalca bir şakadan başka bir şey olmadığını düşündüyse neden saklasın ki? Daha da iyisi neden onu çantasında saklasın ki?'

Bay J bunu düşünmemişti. Aslında Hunter'ın ona notun Cassandra'nın çantasında bulunduğunu söylediğini unutmuştu. Ve dedektifin haklı olduğu bir nokta vardı. Bay J, Cassandra'yı herkesten daha iyi tanıyordu. Sabrını sınayacak ya da onu korkutacak kadar çok şey almamış olsaydı, böyle bir şeye asla dikkat etmezdi.

Bu fikir üzerinde düşünürken notu çantasında saklamasının nedeni aklına geldi; bunu ona göstermek, bu konuda fikrini almak, böyle bir şey için endişelenmesi gerekip gerekmediğini sormak istiyordu.

Elbette, diye düşündü. *Öyle olmalı. Bana gösterebilmek için 'iş gezisinden' dönmemi bekliyordu. Bunu konuşun.* Bu düşünce Bay

J'nin kalbinde yeni bir suçluluk duygusuna yol açtı. Gözleri içgüdüsel olarak kapandı ve sanki öngörülemeyen bir acı dalgası onu ele geçirmiş gibi dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

'Bay. Jenkinson mı?" dedi Hunter, haklı olarak endişeleniyordu. 'İyi misin?'

Gözlerini yeniden açtı ve bir anlığına soğukkanlılığını kaybetti. Sesindeki öfke odayı kırmızıya boyadı.

'Karım, ben yokken kendi evimde işkence gördü ve öldürüldü; muhtemelen buna benzer aptalca notlarla ona eziyet eden ve onu takip eden bir psikopat tarafından.' Parmağını kanıt çantasına sapladı. 'Hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Benim ne kadar "iyi" olmamı istersiniz, Dedektif?'

"Özür dilerim Bay Jenkinson," diye yanıtladı Hunter, gözleri yere eğik ve özür dilercesine. 'Öyle demek istemedim.'

"Lütfen," dedi Bay J, elini kaldırarak. Soğukkanlılığı geri gelmişti, mükemmel oyunculuğu da öyle. "Başka sorunuz yoksa artık yalnız kalabilir miyim?" Hunter, Garcia'ya sıkıntılı bir bakış daha attı.

"Maalesef evde kalmanıza izin veremeyiz Bay Jenkinson. Bu gece değil.'

Bay J, Hunter'a dik dik baktı. Kalmasına asla izin verilmeyeceğini çok iyi biliyordu ama 'unutkan vatandaş' rolünü oynaması gerekiyordu. Ne demek kalmama izin vermeyeceksin? Burası benim evim." "Bunu anlıyoruz Bay Jenkinson." Hunter'ın sesi bir kez daha sakin ve sakindi. 'Ve şu anda yapabileceğim tek şey özür dilemek, ama ne yazık ki eviniz artık aynı zamanda bir suç mahalli ve tahmin edebileceğinizden emin olduğum nedenlerden dolayı, 'her şey temiz' oluncaya kadar onu izole tutmamız gerekiyor. biz ve adli tıp ekibi tarafından. Her şeyi yeniden taze gözlerle gözden geçirmek ve bu gece kaçırmış olabileceğimiz şeyleri aramak için sabah buraya döneceğiz.'

Yüzündeki kızgın ifadeyi koruyan Bay J, Hunter'ın sözlerini düşünüyormuş gibi yaparak sessiz kaldı.

"Elimizden geldiğince hızlı çalışacağımıza söz verebilirim Bay Jenkinson." Biraz şansımızın da yardımıyla yarın geceye kadar evi suç ve travma yeri temizleme ekibine teslim edebiliriz. Bundan sonra

ev yine sizin, dilediğiniz gibi kullanabilirsiniz.'

Hala sessizlik.

Hunter, "Bunun için çok üzgünüm," diye tekrarladı.

“En azından birkaç temiz kıyafet alabilir miyim?” diye sordu Bay J, ses tonunda öfkenin bir kısmını tutmaya dikkat ederek.

'Elbette. İhtiyacınız olduğu kadar uzun süre kullanın. Dışarıda bekleyeceğiz.'

Elli Beş

Bu çok yanlış geliyor Bay J, Hunter ve Garcia ofisinden çıkarken düşündü. Yorgun ve duygusal açıdan tükenmiş hissetmesine rağmen beyni hâlâ temel gerçekler üzerinde düşünebiliyordu ve iş bu soruşturmaya geldiğinde en temel gerçeklerden dördü bir türlü sonuçlanmıyordu.

Bir: Karısının öldürüldüğü sırada uygun bir şekilde uzaktaydı. İki: Hiçbir zorla giriş izine rastlanmadı, bu da soruşturmanın başlangıçta failin evin anahtarına sahip olduğu olasılığını dikkate alması gerektiği anlamına geliyordu. Üç: Aldığını iddia ettiği görüntülü görüşme hiçbir zaman gerektiği gibi doğrulanamadı. Dedektifler bile bunu doğrulamıştı. Ve dördüncüsü: Cassandra'nın çantasının içinde bulunan not, onun takip edildiği yanılsamasını yaratmak ve soruşturmayı farklı bir yola sürüklemek için oraya kolayca yerleştirilmiş olabilir.

Yalnızca bu dört gerçek dikkate alındığında Bay J, şişman adamların barbeküsünde kaburga ızgarası gibi kızartılması gerektiğini biliyordu ama bu gerçekleşmedi.

Dün gece geç saatlerde otelinden ayrılırken karşısına ne tür soruların çıkacağını düşünmeye başlamıştı. Hikayelerinden herhangi birini doğrulamak için mazeretlerle ilgili sorular. Fresno'da ne tür bir iş veya toplantı yapması gerektiğine dair sorular. İsimler, telefon numaraları, programlar, adresler. . . her şey. Röportaj, son iki

seyahati ve mülkün anahtarlarının kimde olduğuyla ilgili sorularla başladığında, beklenen tartışmaya doğru yolda olduğunu düşündü ancak sorgulama hattı hızla asla yapamayacağı bir şeye doğru ilerledi. tahmin etmiştik. Her iki dedektif de iş gezisinin derinliklerine inmeye pek istekli görünmüyordu.

Bay J'ye göre bu bir numaralı sorundu. İkinci sorun Cassandra'nın kendi evlerinde görünürde bir sebep olmadan öldürülmesiydi.
sebep. Hırsızlık yok. Açık bir cinsel saldırı yok. Bay J, ikinci soruna bir numaralı sorunu eklediğinde ve tanıştığı dedektiflerin zaten bunu yaptığından emin olduğunda, asıl sonuç, listenin en başında göz kırpan büyük ve parlak bir 'tutku suçu' oldu. ama röportaj da o yöne gitmemişti. Cassandra ile son zamanlarda sık sık tartışıp tartışmadıklarını ya da Cassandra'nın evlilik dışı bir ilişkiye karışmış olabileceğine dair herhangi bir belirti olup olmadığını ona hiç sormadılar. Kendisine kendisinin böyle bir olaya karışıp karışmadığını ya da herhangi birinin boşanma hakkında konuşup konuşmadığını ya da boşanmayı düşünüp düşünmediğini asla sormadılar. Aslında yirmi bir yılın ardından evliliklerinin durumuyla ilgili hiçbir soru sorulmamıştı. Dedektiflerin gerçekten ilgilendiği şey, video görüşmesiydi ve mümkün olduğu kadar ayrıntılıydı.

Neden? diye sordu kendine.

Eğer görüntülü görüşmenin uydurma olduğuna inanıyorlarsa, belki de onu yalan söylerken yakalamaya, kendisiyle çelişmesini sağlamaya çalıştıkları içindir, ama yine de. . .

Bay J'nin nefesi boğazında düğümlendi çünkü o zaman yaptığı hatanın farkına vardı.

Elli Altı

Garcia, sabah 8.30'da iki üniformalı polis memuruyla birlikte Jenkinsons'un evine geri döndü. Hunter ondan neredeyse iki saat sonra nihayet eve vardığında şömine rafındaki fotoğrafları

inceliyordu. Hunter, “Nasılsınız?” diye sordu. 'Herhangi bir şey?'

'*Hiç bir şey*Garcia yanıtladı. "Yatak odasındaki her şeyi, Bayan Jenkinson'ın gardırobundaki her şeyi, her cebi, her çift ayakkabıyı, bulabildiğimiz her kutuyu, her çekmeceyi inceledik." Başını Hunter'ınki gibi salladı. 'Takip edildiğini gösteren başka bir not ya da başka bir şey yok.'

Dürüst olmak gerekirse Garcia sadece harekete geçiyordu. Bay J'nin sabahın erken saatlerinde onlara anlattıklarından sonra, iki dedektif de evin içinde başka bir sapkın notu bulmayı beklemiyordu. Her ikisi de Bay J ile aynı şeyi çözmüştü; Cassandra Jenkinson'ın buldukları notu çantasında saklamasının nedeni, kocasının ona göstermek için eve gelmesini beklemesiydi. Bu onu ya korkutan ya da sabrını sınayan nottu. Yeterince yettiğine karar vermesine neden olan not. Buldukları notla ilgili daha önce başka notlar almış olsa bile ve ne Hunter ne de Garcia aldığından şüphe duymuyorlardı, Bay J'nin karısının nasıl bir kadın olduğu hakkında onlara söylediklerine göre muhtemelen onları bir kenara atmıştı. aptalca bir şaka yapıp onları çöpe attı.

Garcia şömine rafından başka bir fotoğrafa uzandı. Fotoğrafta Bay J, kollarını karısının beline dolamış halde karısının arkasında duruyordu. Kulağına bir şeyler fısıldıyor gibiydi.

Garcia resmi bırakıp Hunter'a dönerek, "Katilin son sorusuna bu fikrin bu şekilde mi ulaştığını düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Hunter, "Emin değilim" diye yanıtladı. “Ama eğer ona düğün meselesini hatırlatan şey bu resimlerse, o zaman katil daha önce bu eve girmiş demektir. Yani dün geceden önce.”

Garcia başını salladı. 'Siz buraya geldiğinizde ben de tam olarak bunu düşünüyordum. Katil, tıpkı Tanya Kaitlin'e yaptığı gibi, Bay Jenkinson'ın "büyük" soruyu yanıtlayamayacağını önceden biliyordu. Bu adam hiçbir şeyi tesadüfen yapmıyor.” Tekrar resim çerçevelerine baktı. “Bunun düğün tarihi sorusunu anında tetiklediğini düşünmek saflık olur.” Parmaklarını şıklattı.

Hunter, "Alınması çok büyük bir risk," diye kabul etti. 'Her şeyi bir perspektife koyarsanız bu, Tanya Kaitlin'e sorduğu sorudan çok daha kolay bir soruydu.'

Garcia, kafasında kendisini konu olarak kullanarak her iki soruyu da gözden geçirdi. Düğün tarihi sorulsa yarım saniye bile tereddüt etmezdi. Ana'nın cep telefonu numarası sorulursa. . .

Tam o sırada yüzüne bir suçluluk duygusu çarptı. Evli oldukları yıllar boyunca karısının numarasını hiç ezberlememişti. Daha sonra suçluluk duygusu utanca dönüştü çünkü bunu yapmayı hiç denemediğini fark etti. Sadece onun numarası için değil, aynı zamanda Hunter'ınki dahil kişi listesindeki her numara için de cep telefonu hafızasına her zaman güvenmişti. Ezbere bildiği tek numara kendi numarasıydı. Garcia sessizce ve utanarak hemen orada kendine bir söz verdi.

Hunter, ortağını düşüncelerinden uzaklaştırarak, "Ama sanırım bizim inanmamızı istediği şeyin tam olarak bu olduğunu düşünüyorum" dedi.

Garcia, "Düğün tarihi sorusunu aklına getiren şeyin bu resimler olduğuna inanıyor musun?" diye sordu.

Hunter başını salladı. 'Bir düşün Carlos, katil, sorduğu soruların hiç de basit ya da rastgele olmadığını anladığımızı bilmiyor, gerçi öyle görünmek için tasarlanmışlar, değil mi?'

'Evet.'

'Tamam, o halde bir anlığına bu katil hakkında hiçbir şey bilmiyormuşuz gibi davranalım. Çağrıyı alıyoruz. Her zaman yaptığımız gibi olay yerinde çalışıyoruz. Şömine rafındaki düğün resimlerini fark ediyoruz ama gerçek bir nedeni olmadığı için üzerimize atlamıyorlar. Daha sonra Sayın Jenkinson ile röportaj yapıyoruz ve o bize video görüşmesini ve kendisine sorulan soruları anlatıyor. O zaman bir bağlantı kurmuş olabiliriz ama olmasa bile her zaman ikincisi vardır
suç mahalline bakın. Tekrar tekrar bakacağımız tüm sahne fotoğraflarından bahsetmiyorum bile."

Garcia, Hunter'ın düşünce tehdidine hemen atladı. 'Yani kör ya da aptal olmasaydık, ikinci sorusunun bu düğün fotoğraflarının tetiklediği anlık bir soru olma ihtimalini ciddi olarak düşünürdük.'

Hunter yine kabul etti.

'Ve bu da,' diye devam etti Garcia, 'en azından bir süreliğine,

gerçekte neye bakmamız gerektiğini kaybetmemize neden olurdu; bu da katilin, Bay Jenkinson'ın soruyu yanlış anlayacağını zaten bildiği gerçeğiydi. Gerçek şu ki, tıpkı sizin de söylediğiniz gibi, muhtemelen bu eve daha önce de gelmişti.'

'Kesinlikle. Belki de kurbanlarını ilk böyle seçiyor diye düşünüyorum." "Çok mümkün," diye kabul etti Garcia. Hunter'ın telefonu çaldığında Garcia başka bir şey söylemek üzereydi.

'Dedektif Hunter, Cinayet Masası Özel.'

Bu, Los Angeles Bölgesi Adli Tıp Departmanının Baş Tıbbi Muayenecisi Dr. Carolyn Hove'du. Cassandra Jenkinson'un cesedindeki otopsiyi yeni bitirmişti.

Elli Yedi

Bay J, Hunter ve Garcia'dan ayrıldıktan sonra, Granada Hills'teki evinden çok da uzakta olmayan, Porter Ranch'te ucuz bir motele yerleşti, ama bu sadece LAPD'nin kontrol etmesi ihtimaline karşı göstermelikti. Odanın içini bile göremedi. Yağ ve kızarmış peynir kokan incecik gece görevlisinden anahtarları alır almaz arabasına atladı ve doğruca Güney Los Angeles, Torrance'da tuttuğu daireye doğru sürdü. Kimsenin bilmediği daire, birkaç yıl önce tamamen sahte bir isimle kiralanmıştı ve her yılın başında, her zaman bir yıl önceden olmak üzere, nakit olarak ödeniyordu.

Bay J'nin birkaç telefon görüşmesi yapması gerekiyordu, ancak güneş Los Angeles gökyüzünü bir kez daha yeniden renklendirene kadar kendisinin veya bir başkasının yapabileceği çok az şey olduğunu biliyordu. Kendini bitkin hissediyordu ve beyni ona en iyi seçeneğinin yeniden şarj olmaya çalışmak ve çok ihtiyaç duyduğu dinlenmeyi sağlamak olduğunu söyleyip duruyordu, sadece bir iki saatliğine de olsa, ama uyku bir türlü gelmedi. Zihnindeki kargaşa buna izin vermiyordu. Gözlerini her kapattığında, Cassandra'nın kanlar içindeki görüntüleri bombardımanına uğruyordu.

Oturma odasında Bay J kendine sağlıklı bir ölçü burbon doldurdu; sinirlerini biraz olsun gevşetmeye ve sinirlerini birkaç kademe geriletmeye yetecek kadar, ama düşüncelerini bulandırmaya yetecek kadar değil. Elinde içki içerek ışıkları kapattı ve kendini doğu duvarındaki büyük pencereye bakan kompakt kanepeye attı. Manzara muhteşem değildi ama güneş doğduğunda Redondo Plajı'nın ve ötesindeki Pasifik Okyanusu'nun bir kısmını yakalamayı başardı ve tek başına bu bile muazzam bir sakinleştirici etki yarattı.

Şehir ışıklarına bakan Bay J, içkisinden bir yudum aldı ve tatlı meşe ve karamel notaları taşıyan yoğun alkolün, dilini ve yanaklarının içini yakmaya başlayana kadar damak tadında kalmasına izin verdi. Ancak o zaman altın renkli sıvının nihayet boğazına akmasına izin verdi. Genellikle onun
vücut anında içeriden ısınmaya başlayacaktı, ancak Bay J bunun bir daha olabileceğinden şüpheliydi. Sanki ruhu donmuş ve içinde kalan tek şey, doyumsuz bir intikam arzusunun gölgelediği nefretmiş gibi hissetti.

Kanepede rahatladı ve aklı onu tekrar evine girip soruşturmadan sorumlu iki dedektifle karşılaştığı ana götürdü.

Bay J'nin yolu, hayatı boyunca arkadaşlarından daha fazla polis ve dedektifle kesişmişti. Ona göre hepsi aynı çuvalın patatesleriydi ama iki dedektiften birinde ilgisini çeken bir şey vardı. Her zaman tetikte görünen ve kendi şeytanlarına karşı kaybedilen bir mücadele veren, şimdiye kadar tanıştığı diğer dedektiflerin aksine, bu dedektif yelpazenin diğer ucunda görünüyordu. Gözlerindeki sakinlikte, soğukkanlılığında, konuştuğu özgüvende onu öne çıkaran bir şeyler vardı. O anda Bay J bunun iyiye işaret olup olmadığından emin değildi.

Burbonundan bir yudum daha aldı, cüzdanını çıkardı ve dedektifin ona verdiği karta uzandı:

Robert Hunter, LAPD Cinayet Özel Bölümü.

Bay J, Brian Caldron'dan kendisine Dedektif Hunter'la ilgili eksiksiz bir dosya göndermesini istemek zorunda kalacaktı.

Bay J ikinci içkisini bitirdiğinde, karanlık gökyüzünde mavi ışık çatlakları kaymaya başlamıştı. Bardağını bıraktı ve saatine baktı. İlk

aramasını yapma zamanı gelmişti.

Bay J dairenin tek yatak odasına girdi, gardırobun kapısını açtı ve ayakkabılarının olması gereken yerde duran ağır hizmet tipi, parmak izi biyometrik kasanın yanında diz çöktü. Başparmak tarandı ve altı haneli güvenlik kodu girildi, kasa boğuk bir sesle açıldı. Orada kilitli tuttuğu yepyeni ön ödemeli cep telefonlarından birini aldı, paketini açtı ve ezbere bildiği bir numarayı çevirdi. Telefon numarası Bay J. ile aynı kartel için çalışan başka birine aitti. Kartelin en üst kademesinde yer alan ve yalnızca Razor olarak tanıdığı birine.

Telefon iki kez çaldı ve ardından yumuşak bir şarkı söyleyen biri tarafından cevap verildi.

'Razor, bu Bay J.'

'Bay. J?" diye yanıtladı Razor, ses tonu merak uyandırıcı ve meraklıydı. Bırakın o sırada Bay J'den bir telefon almayı kesinlikle beklemiyordu.

Sabah. 'Her şey yolunda mı? Fresno'da herhangi bir sorunla karşılaştınız mı?'

'HAYIR. Fresno olabildiğince sorunsuz geçti. Hiçbir

aksaklık yok.' 'Bunu duyduğuma sevindim.'

'Ama başka bir sorunum daha var.'

"Dinliyorum."

"Bir süreliğine geri çekilmem gerekiyor." Bay J'nin ses tonu kararlı ama sakindi. 'Öngörülebilir gelecekte daha fazla sözleşme kabul edemem.'

Kısa, düşünceli bir duraklama oldu.

"Bir süre' ne kadardır?'

Bay J bu soruyu bekliyordu. 'Şu anda – süresiz olarak.' Bu sefer

çok daha uzun bir duraklama.

"Bu gerçekte neyle ilgili Bay J?" Razor'ın sesi değişmedi. 'Beni emekli olacağını söylemek için mi arıyorsun? Bu işte emekliliğin çok çirkin bir şekilde geldiğini herkesten daha iyi biliyorsun. *son* Bay J sessiz kaldı.

'Bu Fresno'yla mı ilgili? Bana söylemediğin bir şey mi oldu?'

'Hayır Razor, bunun Fresno ile alakası yok.'

"Öyleyse benimle açık konuşun Bay J, çünkü şu anda isteğiniz

sanki bir kaçışa benziyor, sanki taraf değiştiriyormuşsunuz gibi ve bizim bunları pek hoş karşılamadığımızı biliyorsunuz.”

Bay J bunun hakkında uzun uzun düşünmüştü. Bu dünyada tamamen güvendiği çok az insan vardı. Tüm Kaliforniya'da Razor tekti. Razor'un kararını takdir etmesine yetecek kadar şey anlattı ona.

Bay J'nin işi bitince Razor, "Bir dakika bekleyin," dedi, bu sefer sesi son derece şaşırmış görünüyordu. "Öyle misin?" . . Bana yumruk mu atıyorsun Bay J? Sabahın bu saatinde mi?'

Bay J, Razor'un kandırıldığını öğrendiğinde her zaman yaptığı gibi tıraşlı ve parlak kafasını salladığını hayal edebiliyordu. Razor'un büyük şaşkınlığının nedeni Bay J'nin asla şaka yapmamasıydı.

‘Bunun bir şaka olması için her şeyi verirdim, Razor.’ Bu sözler sakince söylendi ama üzüntü doluydu.

Uzun duraklama aramaya geri döndü.

“Yani bana birisinin gerçekten evinize girip sadece karınızı öldürmekle kalmayıp, aynı zamanda video görüşmesi yoluyla bunu size izlettiğini mi söylemek istiyorsunuz?”

'Evet.'

Bay J, Razor'ın düşünme dişlilerinin daha hızlı dönmeye başladığını neredeyse duyabiliyordu. 'Eh, bu tam anlamıyla berbat bir şey. Bunu ifade etmenin başka yolu yok. Ve sen bana bunun bir işin karşılığı olmadığını söylüyorsun. Bu . . . maskeli ucube bir şekilde seni bulmayı başaramadı mı?'

Bay J, "Bu intikam değil," diye kararlı bir şekilde onayladı. 'Telefondaki bu adam her kimse, benim kim olduğuma dair hiçbir fikri yoktu. Kimin için çalıştığıma dair hiçbir fikrim yok.” “Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Tam o sırada Bay J'nin anısı onu birkaç saat önce, LAPD dedektifleriyle görüşmesinin sonunda bittiği zamanki düşünceye götürdü. Evet, artık hatasının tam olarak ne olduğunu biliyordu ya da daha iyisi dedektiflerin hatasının ne olduğunu tam olarak biliyordu. Artık bu röportajın neden bu kadar yanlış geldiğini biliyordu. Neden karısının cinayetinde şüpheli olduğu izlenimine kapılmamıştı ki, öyle olması gerektiğini biliyordu.

İki LAPD dedektifine ihanet eden şey, onların sorularından ya da söylediklerinden biri değildi; tam tersine, söylenmemiş bir şeydi. Sorulmamış bir soru.

Bay J, katilin maskesini anlatmayı bitirdiğinde, dedektiflerden birinin ona bir polis eskiz sanatçısıyla konuşup maskenin karma bir çizimini yapıp yapmayacağını sorması gerekirdi. Röportajın tek mantıklı ilerlemesi buydu, ancak talep asla gelmedi.

Neden?

Ona inanmamışlar mıydı?

Yapmamaları için hiçbir neden yoktu.

İşte o zaman Bay J, Dedektif Garcia'nın Dedektif Hunter'a bakışını hatırladı. Sadece bir saniye süren hafif bir göz kaymasıydı bu. Bunu görmüştü ama yorgun ve parçalanmış beyni bunu doğru şekilde yorumlayamamıştı. Bu olmuştu *onun* hata.

Her iki dedektifin paylaştığı bakış, şüpheci değil, onaylayan bir bakıştı; sanki maske tanımı dedektiflerin zaten beklediği şeyle eşleşiyormuş gibi ve bu sadece tek bir anlama gelebilirdi - maskeyi zaten biliyorlardı - ve Eğer maskeyi zaten biliyorlarsa, katili de zaten biliyorlardı ve bunun mümkün olmasının tek yolu, onun daha önce öldürmüş olmasıydı.

“Güven bana Razor, eminim. Bu benimle ya da yaptığım herhangi bir işle ilgili değildi.' Bay J'nin sözlerine olan güveni, Razor'un daha fazla soru sormaktan kaçınmasına neden oldu. Bir an için kendisini Bay J'nin yerine koydu. O da vardı

çok sevdiği bir karısı ve iki kızı. Kafasındaki hızlı rol yapma senaryosu bile onu öfkeden titretiyordu.

'Ben . . . Kaybınız için gerçekten üzgünüm dostum.'

Bay J sessiz kaldı.

Razor o zaman bunun bir kaçış olmadığını biliyordu. Roller tersine dönseydi o da aynı şeyi yapıyor olurdu.

"Onu nasıl bulacağını biliyor musun?"

'Henüz değil ama yapacağım.'

'Bundan hiç şüphem yok dostum. Yapmanız gerekeni yapın. . . ve Bay J?'

'Evet.'

'Bana güvenebileceğini biliyorsun değil mi? Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, yani *herhangi bir şey*, tek yapmanız gereken aramak. Bu kahrolası ülkenin her yerinde bağlantılarım var. Bu orospu çocuğunun elinden kaçamayacak.' 'Teşekkür ederim.'

Bay J görüşmeyi kesti ve ön ödemeli telefonu kırdı.

Elli sekiz

Los Angeles İlçe Adli Tıp Departmanı'nın ana tesisi, 1104 numaralı North Mission Yolu üzerinde bulunuyordu. Bina, Rönesans izlerini taşıyan olağanüstü bir mimari eserdi. Eski moda elektrik direkleri, gösterişli giriş merdiveninin iki yanında yer alıyordu; pişmiş toprak tuğlalar ve gri lentolar, hastane morguna dönüştürülmüş göz kamaştırıcı eski binanın önündeydi.

Hunter ve Garcia binanın ana girişine giden merdivenleri çıkıp resepsiyon bankosuna yaklaştılar.

Görevli, "Merhaba Dedektifler" dedi. Derin gözleri, sivri burnu ve çok nazik bir gülümsemenin ardında parıldayan beyaz dişleri olan, minyon bir kadındı.

Hunter onu "Günaydın Audrey" diye selamladı.

“Günaydın, Audrey.” Garcia da aynısını yaptı.

'Dr. Hove Otopsi Tiyatrosu İki'de,' dedi Audrey. İşaret parmağıyla resepsiyonun sağındaki çift kanatlı kapıyı işaret etti. Hunter ve Garcia onların arasından geçerek ağır antiseptik deterjan kokan parlak linolyum zeminli, parlak beyaz bir koridora doğru ilerlediler. Duvarlardan birine boş bir sedye itilmişti. Sola dönüp daha kısa bir koridora dönmeden önce koridorun sonundaki yeni çift kapıdan geçtiler. Kapıları temizler temizlemez antiseptik kokusu çok daha keskin bir şeye dönüştü; boğazın arkasını pençeliyormuş gibi görünen ve burun deliklerinin içini yavaşça yakan bir koku.

Hunter hemen elini yüzüne götürüp parmaklarını burnunun üstüne götürdü. Bu koridorlardan kaç kez geçmiş olursa olsun bu kokuya bir

türlü alışamamıştı. O da bunu yapacağına inanmıyordu.

Bu ikinci koridorun sonunda sağa son bir dönüş yaptılar ve sonunda Otopsi Tiyatrosu İki'nin kapısına vardılar. Dedektifler, paslanmaz çelik kaplama kapıların üzerindeki iki dikdörtgen pencereden içeride Dr. Hove'u görebiliyorlardı. Yüksek bir taburede oturuyordu, tamamen bilgisayar ekranındaki bir şeye dalmıştı.

Hunter kapıyı üç kez çaldı.

Dr. Hove başını kaldırıp baktı ve dedektifleri tanıyınca döndü ve arkasındaki duvardaki yuvarlak yeşil düğmeye bastı. Kapılar basınç contasına benzer bir tıslama sesiyle açıldı. Bir el hareketiyle içeri girmelerini işaret etti.

Hunter ve Garcia kapıları iterek açtılar ve sonunda büyük ve rahatsız edici derecede soğuk odaya adım attılar. Duvarları parlak beyaz renkte fayanslarla kaplıydı. Zemini tıpkı dışarıdaki koridorlar gibi parlak, tertemiz linolyumdan yapılmıştı. Batı duvarını saran uzun ve geniş bir drenaj tezgahından iki paslanmaz çelik otopsi masası fırladı. Her masanın sonunda güçlü bir su jeti ile donatılmış büyük boy bir lavabo vardı. Cassandra Jenkinson'un yarısı açık mavi bir çarşafla örtülü bedeni onlara en yakın masanın üzerinde yatıyordu. Kafası temiz bir şekilde tıraş edilmişti. Saçları artık analiz için adli tıp laboratuvarında olacaktı.

“Robert, Carlos.” Los Angeles Eyaleti Baş Tıbbi Muayenecisi her iki dedektifi de selamladı.

Dr. Carolyn Hove uzun boylu ve zayıftı; delici yeşil gözleri ve at kuyruğu şeklinde toplanmış uzun kestane rengi saçları vardı. Cerrahi maskesi boynundan gevşek bir şekilde sarkıyor, dolgun dudakları, çıkık elmacık kemiklerini ve küçük bir Yunan burnunu ortaya çıkarıyordu. Sesi genellikle deneyim ve bilgiyle bağdaştırılan kadifemsi ve sakin bir tona sahipti.

'Cumartesi sabahımı pek de böyle geçirmek istemezdim' dedi. ‘Fakat insan her zaman seçim yapamaz.’

Hunter, "Bunun için üzgünüz Doktor," dedi. ‘Sanırım hepimiz başka bir yerde olmayı tercih ederiz.’

Doktor, "Özür dilemene gerek yok Robert," diye yanıtladı. 'Bu senin hatan değil ve zaten burada olmam planlanmıştı. Eğer bu

durum olmasaydı, farklı bir durum üzerinde çalışıyor olurdum. Birikmiş iş haftalarca sürüyor.'

Her iki dedektif de bundan bir an bile şüphe etmedi. LACDC ülkedeki en yoğun adli tıp görevlilerinden biriydi ve her gün yirmi ila kırk arasında otopsi incelemesi yapmasına rağmen, iş bazen hâlâ birikiyordu.

"Tamam," dedi Dr. Hove sakin bir ses tonuyla masadaki cesede doğru dönerek. 'Bu canavarın ne yaptığını sana göstereyim.'

Sesindeki bir şey her iki dedektifi de endişelendiriyordu.

Elli Dokuz

Dr. Hove, Cassandra Jenkinson'ın çıplak vücudunu tamamen ortaya çıkarmak için açık mavi çarşafı geri çekti. Artık kapatılan ve kalın siyah dikişlerle noktalanan meşhur Y şeklindeki kesi, her iki omzunun tepesinden başlayıp göğüs kemiğinin alt noktasında sona ererek gövdesi boyunca uzanıyordu. Beyne bir kapak oluşturmak için kafa derisinin üst kısmında üçgen bir kesiğin yapıldığı kranyal bir kesi de yapıldı.

Hunter ve Garcia biraz daha yaklaştılar.

Masanın üzerindeki vücut, tıraş edilmiş kafası, yuvalarına gömülmüş gözleri ve lastik dokulu cildiyle neredeyse yabancı görünüyordu ama bir nedenden dolayı Cassandra'nın yüzündeki ifade şimdi eskisinden çok daha huzurlu görünüyordu. onun evinde. Sanki kabusunun sonunda sona erdiği ve artık acı hissedemeyeceği için mutluydu.

"Temel bilgilerle başlayayım" dedi Dr. Hove, her dedektife otopsi raporunun bir kopyasını verirken. "Eminim ikiniz de olay yerinde fark etmişsinizdir, kafatasındaki ölümcül yaralar ve alt dudağının sağ tarafındaki küçük kesik dışında vücudunda savunma veya savunma amaçlı başka bir yaralanma yok." aksi takdirde. Tırnakları da herhangi bir deri dokusundan temizlenmişti. Ne yazık ki saldırgana

kaşıma yapmadı.”

“Yani gerçekten kavga etmedi mi?” diye sordu Garcia.

Doktor, "Küçük bir tane bile değil" diye onayladı. 'Katilin mülke nasıl erişim sağladığını biliyor musun?'

"Henüz değil" diye yanıtladı Garcia. ‘Hiçbir yerde zorla girildiğine dair bir iz yoktu ama onun evine daha önce girmiş olabileceğine inanmak için nedenlerimiz var.’

"Yani onun onu tanıdığını mı düşünüyorsun?"

Garcia hafifçe omuz silkti. "Bunu araştırıyoruz Doktor."

Dr. Hove, Hunter'la yüzleşmeden önce başını salladı. "Toksikoloji laboratuvarına acil bir talepte bulundum, umarım yarına kadar onay alırız, ancak raporunuzda tanığın ifadesine göre katilin kurbana uyuşturacak bir şey enjekte ettiğini söylediği belirtiliyor." vücudunun çoğuna zarar veriyordu ama aynı şeyi beynine ya da sinir sistemine yapmazdı.'

Hunter, "Evet, bu doğru," diye onayladı.

Dr. Hove nefesini verdi. ‘Tamam, işte kötülük burada başlıyor.’ Dikkatlerini Cassandra’nın boynunun sağ tarafına çekti.

Her iki dedektif de daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi. Artık başı, yüzü ve boynu tüm kandan temizlenmiş olduğundan, Hunter ve Garcia kulağının hemen altında derisinde küçük bir iğne batmasını açıkça fark edebildiler.

Doktor, "Katilin istenen etkiyi elde edebilmesi için," diye açıkladı, "nöromüsküler bloke edici bir madde kullanması ve bunu mükemmel bir şekilde dozlaması gerekirdi, yoksa solunum için gerekli olan kaslar da felce uğrardı ve dakikalar içinde onun için öldürücü olabilir.'

Garcia raporun bir sayfasını çevirdi. "Peki böyle bir şeyi elde etmek ne kadar kolay olur doktor?"

Dr. Hove 'Kim bilir?' ifadesini kullandı. "On beş yıl, belki biraz daha az geriye giderseniz, tıp mesleğinde değilseniz ya da çok iyi bağlantılarınız yoksa herhangi bir nöromüsküler bloke edici ajan bulmak oldukça zor olurdu." Bugün? İnternet ve binlerce yasa dışı çevrimiçi eczane varken mi? İnsanlar bunu hediye paketiyle kapılarına teslim edebilirler. Soru sorulmadı. Hiçbir yerde gerçek bir satın alma kaydı da yok.'

Harika, dedi Garcia, ağırlığını bir ayağından diğerine vererek.

"Suç mahallinde ikinizin de oldukça iyi bir fikri olduğuna eminim," diye devam etti Dr. Hove, "ama şunu doğrulayabilirim, tıpkı ilk kurban gibi bu kurbanın da cinsel saldırıya uğramadığını." , bu da cinsel olmayan bir saik için davayı sağlamlaştırıyor. Bu her neyle ilgiliyse, cinsel zevkle ilgili değil.'

Onun anlattıklarını takip eden iki dedektif de raporun başka bir sayfasını çevirdi.

'Ama bu katil her kimse,' diye ekledi doktor, 'çok yetenekli ve nöroanatomi ve travma konusunda en azından temel bilgiye sahip.'
'Nöroanatomi mi?' diye sordu Garcia.

“Açıklayayım.” Sola adım attı ve bu sefer dikkatlerini kurbanın kafasındaki yaralara yöneltti. 'Daha önce de söylediğim gibi başka bir yaralanmamız yok'
kafa derisindeki üç delik dışında.” Hunter ve Garcia, Dr. Hove'un yanında yeniden konumlandılar. Cassandra'nın kafası artık tamamen traş olduğundan, lastiksi deriye ve renk değişikliğine rağmen kafa derisindeki üç çok küçük delik açıkça fark ediliyordu. Hiçbirinin çapı üç milimetreden büyük görünmüyordu.

Doktor, "Kafa derisindeki bu delikler, kafatasında çok özel bir tür kırılmaya neden oldu" diye devam etti.

Hunter, Cassandra'nın kafasındaki üç küçük deliği inceleyerek, "Piramit parçalanıyor," dedi.

"Kesinlikle" diye onayladı doktor.

“Piramit ne?” Garcia ortağına baktı.

'Dr. Hove bunları daha iyi açıklayabilir,' dedi Hunter.

Garcia dönüp onunla yüzleşti.

'Raporda her şey var' dedi. “Ama sana hızlı versiyonunu vereceğim.” “Bu işe yarıyor,” diye yanıtladı Garcia.

"Tamam" diye başladı. 'Her insan kemiğinin belli bir esnekliği vardır. Kafatası da farklı değil. Böylece güçlü bir travmatik darbeyle kafatası kemiği, vuran aletin şekline göre baskı yapıyor.' Ellerini bir araya getirdi, parmak uçlarını parmak uçlarına yasladı ve bir bükülme efektini simüle etmek için yavaşça aşağı doğru hareket ettirdi. 'Bununla iki şey olur. Bir: Kemiğin yüzeyinde paralel kırılma çizgileri

elde edersiniz; bunlara teraslı kırıklar denir. İki: Kemiğin iç kısmında derin bir çöküntü kırığı oluşur. Başka bir deyişle, bir göçük. Bu herhangi bir kemiğin başına gelebilir, ancak kafatasının iç kısmında meydana geldiğinde bu göçük, piramit kıymığı adı verilen bir kırığa neden olur. Adından da anlaşılacağı gibi bu, yukarıdan aşağıya doğru hareket eden kıymıklardan oluşan bir piramittir. Üstteki kıymık aşağı doğru hareket ederek başka bir kıymık yaratır, o da aşağı doğru hareket ederek bir başka kıymık oluşturur ve bu şekilde devam eder. Hala benimle misin?'

Garcia başını salladı.

“Yani, eğer darbe yeterince güçlüyse, bu kıymıklar kafatasının iç astarından aşağıya doğru çıkıntı yapmaya devam edecek ve kendilerini bir kurşun gibi beyin dokusunun derinliklerine doğru iterek beyin fonksiyonunun anında sona ermesine ve ölüme neden olacak.”

Garcia sanki acıyı hissedebiliyormuş gibi dişlerini gıcırdattı.

“Burada açtığımız üçüncü ve son delik de aynı şekilde oldu.” Cassandra'nın kafatasının tam ortasındaki yarayı işaret etti. ‘The Bu özel yaradan kaynaklanan kıymık kırığı, presantral girus ve beyninin merkezi sulkusu boyunca ilerleyerek postsantral girusta yörüngesini sonlandırdı.' Doktor, gözlerini her iki dedektifle kilitlemeden önce derin bir nefes aldı. 'Hiç şansı olmadı.'

Garcia, “Peki ya diğer iki yara?” diye sordu.

Hunter sanki cevabı zaten biliyormuş gibi üzgün gözlerle yere baktı.

Dr. Hove, "Her ikisi de kıymık kırıkları yaratacak kadar güçlüydü" diye doğruladı. 'Ve beynine ulaşmış olmalarına rağmen, anında ölüme neden olacak kadar derine gitmediler.' Dr. Hove'un sonraki birkaç sözünün ses tonu havayı adeta dondurdu. ‘Ama eğer yaşasaydı, beyinde geri dönüşü olmayan hasara yol açarlardı.’ Gözleri Cassandra'nın uzaylı görünümlü yüzüne bakarken birkaç saniye sessiz kaldı. ‘Ölmesi için üç kırık gerekmesine rağmen, bildiği haliyle hayatı daha ilk darbeden itibaren sona ermişti.’

Altmış

Garcia ofislerine döner dönmez doğrudan masasına gitti ve bilgisayarını çalıştırdı. Dr. Hove'un ölüm sonrası açıklamasının ortasında bir şeyler beynini rahatsız etmeye başlamıştı. Çaresizce çapraz kontrol etmek istediği bir şey.

Hunter ortağını kendi haline bıraktı, dışarı çıktı ve Cassandra Jenkinson'ın kocasını aradı. Bay J cevaplamadan önce telefon yalnızca bir kez çaldı.

'Merhaba!'

Hunter, bitkin ve çakıl dolu sesinden bir saniye bile uyumadığını biliyordu.

'Bay. Jenkinson, ben LAPD Cinayet Masası'ndan Dedektif Robert Hunter. Senin evinde mi tanıştık?'

Bay J sessiz kaldı. Brian Caldron, onun isteği üzerine, Dedektif Hunter hakkında çok kapsamlı bir dosya hazırlamıştı. Okumayı yeni bitirdiği bir dosyaydı ve etkilendiğini inkar edemezdi.

Robert Hunter, Güney Los Angeles'ın yoksul bir mahallesi olan Compton'da işçi sınıfından bir ailenin tek çocuğu olarak büyüdü. Annesi, o henüz yedi yaşındayken kanserle mücadelesini kaybetti. Babası asla yeniden evlenmedi ve bir çocuğu tek başına büyütmenin getirdiği zorluklarla başa çıkabilmek için iki işte birden çalışmak zorunda kaldı. Bir dahi olduğu ortaya çıkan bir çocuk.

Çok küçük yaşlardan beri Hunter'ın farklı olduğu herkes için açıktı. Olayları çoğundan daha hızlı çözebiliyordu. Okul onu sıkıyor ve sinirlendiriyordu. Altıncı sınıftaki tüm çalışmalarını iki aydan kısa bir sürede bitirdi ve yapacak bir şey olsun diye yedinci, sekizinci ve hatta dokuzuncu sınıf kitaplarını hızla okudu. Bir dizi test ve sınavdan geçtikten sonra Hunter, üstün yetenekli çocuklara yönelik özel bir okula transfer edildi, ancak özel bir okulun müfredatı bile onun ilerlemesini yavaşlatmaya yetmedi. Dört yıl

Lise öğrenimi ikiye sıkıştırıldı ve tüm öğretmenlerinin tavsiyesi üzerine Hunter, Stanford Üniversitesi'ne 'özel durumlar' öğrencisi olarak kabul edildi. On dokuz yaşına geldiğinde zaten psikoloji bölümünden mezun olmuştu. *övgüyle toplamak*. Yirmi üç yaşındayken doktora derecesini almıştı. Kriminal Davranış Analizleri ve Biyopsikoloji alanında. başlıklı tez makalesi *Suç Davranışında İleri Bir Psikolojik Çalışma* - FBI'ın Şiddet İçeren Suçların Analizi Ulusal Merkezi'nde (NCAVC) zorunlu okuma haline gelmişti ve bugüne kadar da öyleydi.

FBI onu önce profil uzmanı, ardından ajan olarak birkaç kez işe almayı denemişti ama Brian'ın raporunda belirtilmeyen bir nedenden dolayı Dedektif Hunter her teklifi kibarca reddetmiş ve LAPD'de kalmayı seçmişti. FBI'ın NCAVC Direktörü bir keresinde Robert Hunter'ın FBI'ın şimdiye kadar sahip olmadığı en iyi suç davranışı profili çıkarıcısı olduğunu söylemişti.

Hunter, doktorasının hemen ardından polis teşkilatına katıldıktan sonra polis teşkilatında yıldırım hızıyla ilerledi ve Los Angeles Polis Departmanında dedektiflik yapan en genç polis memuru oldu. O zamandan beri, onun sicili rakipsizdi. Yürüttüğü hemen hemen her soruşturmayı kapatmıştı. Onun yapamadıkları ise insani açıdan mümkün olduğu kadar tamamlanmaya yaklaştı.

Robert Hunter artık LAPD Cinayet Özel Bölümü'nün Aşırı Şiddetli Suçlar Birimi'nin baş dedektifiydi. LAPD içinde UVC Birimi, dedektif ekibinden değil, kovaladıkları suçluların türünden dolayı Ucube Gösterisi Birimi olarak da biliniyordu. Bu, çoğu dedektifin görevlendirilmemek için sağ kolunu vereceği türden bir birimdi.

"Sana telefonda kısa bir soru sorabilir miyim diye merak ediyordum," dedi Hunter, havadan sudan bir konuşma yapmanın bir manası olmadığını görerek. 'Evet, elbette dedektif. Yardımcı olabileceğim ne varsa.' Tekrar bilgisiz Bay Jenkinson olma zamanı.

Hunter, "Size sorabilir miyim?" diye başladı, "son zamanlarda evinizde herhangi bir iş yaptırdınız mı?"

'İş?'

"Evet," diye açıkladı Hunter. 'Tadilat, boya işleri, hızlı onarımlar, su tesisatı, tesisat, herhangi bir yabancının evinizi ziyaret etmek

zorunda kaldığı herhangi bir şey?' Bay J'nin yorgun beyninin tamamen devreye girmesi birkaç saniye sürdü. *Şömine rafındaki fotoğraflar,* fark etti. *Cassandra'nın katili bu lanet sorunun fikrini o anda aklına getiremedi. . . daha önce de eve gitmişti. Sadece bu da değil, bunun cevabını bilemeyeceğimi de biliyordu.*
soru. Oyunun tamamı bir saçmalıktı. Zihnindeki çarklar daha hızlı dönmeye başladı. *Evde herhangi bir işlem yapıldı mı? Herhangi bir kurulum var mı? Bir yabancının evinizi ziyaret etmek zorunda kaldığı bir şey var mı? Düşün, kahretsin, düşün.* 'Bay. Jenkinson mı?'

Bay J sonunda, "Genellikle böyle şeylerle uğraşan kişi Cassandra'ydı," diye yanıtladı. “Ama bütçe nedenleriyle falan bana her zaman haber verirdi.” Kısa bir duraklama daha. 'Hiçbir şey hatırlamıyorum Dedektif. Üzgünüm.'

Hunter, "Bu iyi," diye yanıtladı. ‘Şu anda sadece sahip olduğumuz azıcık şey hakkında spekülasyon yapıyoruz aslında.’

'Anlıyorum ve çok üzgünüm.'

"Olmasına gerek yok Bay Jenkinson."

Hunter, Bay Jenkinson'ın kafasının tamamen bitkin olmanın yanı sıra, duygular, anılar, görüntüler ve diğer her şeyle dolu olacağını biliyordu; Hunter'ın çoktan yerleştiğini bildiği aşırı yıkıcı suçluluk duygusundan bahsetmiyorum bile. Bay Jenkinson'ın yerinde olan herhangi biri için basit anıları hatırlamaya çalışmak (her ne sebeple olursa olsun eve gelen bir tamirci gibi) zorlu bir mücadele olurdu.

Hunter, "Aklınıza bir şey gelirse," dedi. "Gece veya gündüz saat kaç olursa olsun, lütfen beni hemen arayın."

“Elbette, Dedektif,” diye yanıtladı Bay J. ‘Bir şey hatırlarsam seni hemen ararım.’

Hunter'ın bilmediği şey Bay J'nin yalan söylediğiydi.

Altmış Bir

Hunter ofisine geri döndüğünde Garcia yepyeni bir demlik kahve

yapmayı yeni bitirmişti. Garcia'nın kullandığı güçlü Brezilya birasının ağız sulandıran kokusu havayı tamamen sarhoş etmişti ve Hunter direnmenin imkansız olduğunu fark etti. Zaten kendisi de bunu istemiyordu. Makineye doğru yürüdü ve bardağına biraz döktü. Garcia kahvesini karıştırmaya başladığında kıkırdadı, sandalyesine yaslandı ve bacak bacak üstüne attı.

“Bunu neden yapıyorsun?” diye sordu.

'Ne yap?'

'Kahveni karıştırır mısın? Siyah içiyorsun. Şeker yok. Krema yok. Süt yok. Kahveye karıştıracağın bir şey yok, o halde neden yapayım ki?” “Çıkardığı ses hoşuma gidiyor,” diye yanıtladı Hunter omuz silkerek, metal kaşığı kasıtlı olarak porselen kupanın yan tarafına vurarak. 'Evet, eminim öyledir. Bilirsiniz, bu tıpkı bir çalkalayıcıya su koymak, ona hiçbir şey eklememek, kuvvetlice çalkalamak ve sonra içmek gibi bir şey. Hala sadece su.”

"Evet" diye yanıtladı Hunter. 'Ama bu, suyla çalkalanmış olurdu, karıştırılmamış.' 'Ah, hayır,' dedi Garcia, yarı gülerek. 'Az önce çift-oh-yedi şakası yapmadın, değil mi? Bu kesinlikle berbattı Robert.” “Güldün.”

'Bu bir kahkaha değildi.'

'Evet öyleydi.'

'Hayır değildi. . . Her neyse. Şansın var mı?' diye sordu Garcia, Hunter'ın John Jenkinson'la yaptığı telefon görüşmesine atıfta bulunarak.

Hunter, "Hayır," diye yanıtladı ve kupasını masasına koydu. 'Son zamanlarda evlerinde herhangi bir çalışma yapıldığını hatırlamıyor. Teknisyen de yok ama bu tür işlerle ilgilenen kişinin karısı olduğunu söyledi.'

"Tıpkı düşündüğümüz gibi," diye onayladı Garcia.

O sabah adli tabibin ofisine gitmeden önce Bay Jenkinson'ın evinden ayrılırken, Hunter ve Garcia Operasyonlardan bir arama yapmasını ve Cassandra Jenkinson'ın son beş yıldaki tüm kredi kartı işlemlerini geriye doğru izlemesini istemişti. Buradaki fikir, elektronik tamirciler, tesisatçılar, bahçıvanlar, oluk temizleyicileri ve hatta oturma odasından geçmek zorunda kalabilecek teslimatçılar da dahil

olmak üzere, kullanmış olabileceği her türlü ev tadilatı veya ev onarımı şirketini işaretlemekti - yeni bir kanepe, yeni halı – herhangi bir şey. Aynı şey Karen Ward'ın kredi kartlarına da yapılıyordu. Daha sonra listelere çapraz referans verilecek. Karen ve Cassandra herhangi bir zamanda aynı şirketi, hatta aynı satıcıyı kullanmışlarsa, muhtemelen bir şeylerin peşinde olduklarını biliyorlardı.

Hunter kahvesini yudumlarken, "Telefondayken," dedi. 'Başka bir şey düşündüm. Aramamıza John Jenkinson'ın kredi kartlarını ekleyelim. Belki karısı onunkini bir şeyin parasını ödemek için kullanmış ve ona söylemeyi unutmuş olabilir. Eğer maddi durumu sıkışık değilse bunu kolaylıkla kaçırmış olabilir.'

Garcia masasının üzerindeki telefona uzanarak, İyi bir noktaya değindi, dedi. Hunter kahvesini bitirdi ve saatine baktı. 'Adli tıp laboratuvarına gidip kontrol etmem gereken bir şey var ama senden bir iyilik isteyebilir miyim?' 'Elbette. Bu arada, kontrol etmeniz gereken şeyin adı Dr. Susan Slater değil, değil mi?'

'Ne?'

'Sadece söylüyorum. Neyse, iyilik nedir?'

Hunter başını salladı. "Katilimizin, Tanya Kaitlin'in Karen Ward'ın cep telefonu numarasını ezberlemediğini öğrendiği olası yolu nasıl öğrendiğinizi hatırlıyor musunuz?"

'Tabii ki arkadaşlarının sosyal medya sayfasındaki giriş. Pet Harris. Şu beyin tembeli eğlenceli grafik olayı.'

Hunter, "Düşünüyordum da" dedi, "eğer katil gerçekten sosyal medyayı Tanya Kaitlin hakkında bu tür bilgiler edinmek için kullandıysa, neden aynı şeyi Cassandra Jenkinson'ın kocası hakkında bilgi edinmek için denemedi?"

Garcia, "Bunu ben de düşünüyordum" diye itiraf etti. 'Merak etme. Ben bu işin üzerindeyim.'

Altmış İki

Bay J, Hunter'la olan görüşmeyi keser kesmez bitkin beynini hızlanmaya teşvik etti. O zamana kadar, katilin düğün sorusu fikrinin şömine rafındaki fotoğrafların etkisiyle anında aklına geldiği varsayımına kapıldığını itiraf etmek zorundaydı. Katilin daha önce evine gelmiş olabileceği düşüncesi aklının ucundan bile geçmemişti. En azından henüz değil ama mantıklıydı. Çok mantıklıydı. Hunter eve bir yabancının girme olasılığından bahsettiğinde -bir teknisyen gibi bir tür onarım işi yapan biri- o zaman ve ancak o zaman anı aklına geldi.

Yaklaşık iki ay önce, başka bir "iş gezisine" çıktığı sırada, malzeme odasında büyük bir boru patlamış ve mutfağın büyük bir kısmı sular altında kalmıştı. Cassandra bir arkadaşının tavsiye ettiği bir tesisatçıyı aramıştı. Bay J'ye anlattığına göre tesisatçı çok becerikli ve arkadaş canlısı bir adammış. Sorunu beklediğinden çok daha kısa sürede çözmekle kalmadı, aynı zamanda mutfak zemininin kurumasına ve her şeyin yerine yerleştirilmesine de yardım etti. Ayrıca ona konuşması çok hoş bir adam olduğunu da söyledi. Çok konuşkan. Hatta kocasının şanslı bir adam olduğunu söyleyerek kendisine çok güzel bir iltifatta bulunduğunu bile belirtti. Bir kez sohbete başladıktan sonra Cassandra'nın evlilik yıldönümüyle ilgili bilgiyi almak çocuk oyuncağı olurdu.

Telefonda Hunter'la konuşurken Bay J, en azından şimdilik bu bilgiyi kendisine saklama kararı aldı. Polisten önce tesisatçıyla konuşmak istiyordu. Dedektifler onarım çalışmasını öğrenseler bile ve Bay J'nin eninde sonunda öğreneceklerinden hiç şüphesi yoktu, Bay J unutkanlığının suçunu kolayca bitkin beynine atabilirdi.

Cassandra tesisatçıya nakit ödeme yapmıştı, bunu ona söylediğini açıkça hatırlıyordu ama her zaman olduğu gibi yapılan işin garantisi olarak da hizmet veren bir makbuz almıştı. Makbuz diğer tüm ev faturalarının yanında -mutfaklarındaki bir çekmecede- olacaktı ama evine dönmeden önce Bay J'nin bir telefon görüşmesi daha yapması gerekti.

Altmış Üç

Hunter gittikten sonra Garcia bilgisayarına geri döndü. Aynı anda iki ayrı tarayıcısı ve birden fazla uygulaması açıktı. Esasen yapmaya çalıştığı şey, iki kurban arasında bir tür bağlantı bulmaktı; her ikisinin de geçmişte gitmiş olabileceği yerler, hoşlandıkları aktiviteler, ait olabilecekleri gruplar. . . herhangi bir şey.

Seri katiller kurbanlarını nadiren rastgele seçerlerdi. Her zaman katilin dikkatini çekecek ve onu kendine çekecek bir şeyler vardı. Bu fiziksel bir özellik, bir tavır, bir ses tonu, bir inanç olabilir. . . olasılıklar neredeyse sonsuzdu ve çoğu zaman belirsizdi çünkü gerçekte bunların katil dışında kimseye bir anlam ifade etmesi gerekmiyordu. Dış dünyaya göre ağzını soldan sağa silmek yerine sağdan sola silmek kadar aptalca ve önemsiz bir şey olabilir ama katil için bu önemsiz hareket nedense onu delirtiyordu. Öldürmek isteyecek kadar deli.

Garcia kamışlara tutunduğunu biliyordu ama şu anda sahip oldukları tek şey kamışlardı.

Birkaç yeni kombinasyon denemek için yarım saat kadar daha harcadı ama hepsi bir tuğla duvarla sonuçlandı. Sinirlenen Garcia ayağa kalktı. Aslında ihtiyacı olan şey biraz molaydı.

Kahve kupasını tekrar doldurup masasının üzerine koydu. Banyoya kısa bir yolculuk yaptıktan sonra odada dolaşmaya başladı. Tıpkı Hunter gibi o da düşünürken yürümeyi seviyordu. Koltuğuna dönmeden önce ofis alanını cezalandırmak için beş dakika harcadı.

Alışılmışın dışında düşün Carlos. kendi kendine söyledi. *Kalıpların dışında düşünün, çünkü bu katilin yaptığı da tam olarak bu.* Birkaç dakika sonra aklına birkaç tuhaf fikir geldi. 'Ah, ne oluyor! Zaten kaybedecek neyim var ki?'

Sonraki kırk dakika boyunca bazıları insanın aklını uyuşturan sayfalarca bilgi arasında gezindi. Gözleri sulanıyordu ve bir baş

ağrısı hayaleti peşini bırakmamaya başladı. Bir kez daha ara verip tamamen farklı bir şey denemeye karar verdi, ancak tam bulunduğu tarayıcı sekmesini kapatırken, sayfanın alt kısmındaki bir şey bir saniyeliğine gözüne çarptı.

'Bok! O da neydi?” dedi birkaç kez gözlerini kırpıştırarak. Garcia hemen tarayıcı penceresine sağ tıklayıp 'kapalı sekmeyi yeniden aç'ı seçti. Sekme tekrar ekranında belirdi. Aşağı kaydırdı ve girişi yavaşça okudu.

'Benimle dalga geçiyor olmalısın.'

Altmış Dört

Michael Williams; Cassandra'nın iki ay önce çamaşır odasındaki patlayan boruyu onarmak için çağırdığı tesisatçının adıydı bu. Cassandra, kredi kartlarından birini kullanmak yerine nakit ödeme yapmasına rağmen makbuz talep etmişti. İş bu konularda her zaman çok katı ve düzenli olmuştu, özellikle de bu makbuz aynı zamanda yapılan işin garantisi olarak da ikiye katlandığında.

Williams, merkezi Sylmar, San Fernando Vadisi'nde bulunan NoLeaks Plumbing adlı bir şirkette çalışıyordu. Bay J'nin Williams'ın ikamet adresini alması yalnızca bir telefon görüşmesi gerektirdi. Oraya yolculuk bir saatten biraz fazla sürdü.

Ev, sıhhi tesisat şirketinden sadece birkaç blok ötede, gizli bir çıkmaz sokağın ortasında yer alan küçük bir bungalovdu. Tüm mülk yıllardır ihmal edilmiş gibi görünüyordu. Ön çimenliği, aşırı büyümüş çimen parçaları, yakındaki ağaçların ölü yaprakları ve her yere saçılmış çöplerle doluydu. Ev yorgun görünüyordu ve bazı onarımlara acilen ihtiyaç duyuyordu. Bir zamanlar canlı olan sarı rengi yıllar önce Kaliforniya güneşine karşı mücadelesini kaybetmiş, solarak Bay J'ye ekşi sütü hatırlatan pastel krem rengine dönüşmüştü. Oval eğimli cam pencereli ön kapı kirliydi ve yağ izleri ya da gres gibi görünen lekelerle lekelenmişti. Pencere pervazları

soyulmuştu ve kuru çürüklerle delik deşik edilmişti. Garaj yolu yoktu ama evin tam önünde caddede park edilmiş, her iki yanında tesisat şirketinin logosu, telefon numarası ve web adresi bulunan siyah bir Chevy Mark 2 minibüsü vardı.

Bay J eve doğru yürüdü, kapıyı çaldı ve bekledi. O sabah erken saatlerde yaptığına hiç benzemiyordu. Taktığı peruk siyahtı ve saçları dalgalıydı. Bu onu 1990'lardan kalma, yaşlanan bir rock yıldızı gibi gösteriyordu. Yanakları ve çene altı yarım santim hacim kazanmıştı, bu da yüzünün sağlıksız bir şekilde şişmiş görünmesine neden oluyordu. Onun biberli keçi sakalı vardı
kalın ama iyi kesilmiş. Gözleri açık mavi. Sahte burnu en az birkaç kez kırılmış gibi görünüyordu.

Yirmi saniye geçti evden cevap gelmedi. Bay J yaklaştı ve sağ kulağını kapıdan birkaç santim uzağa getirdi. İçeriden ses gelmiyor. Bu sefer biraz daha sert bir şekilde tekrar çaldı. Eğimli cam pencerede bir hareket görmeden önce bir yirmi saniye daha geçti.

İçeriden kalın bir erkek sesi, 'Lanet atlarınızı tutun' diye seslendi, 'Geliyorum.'

Bay J bir adım geri attı ve parmaklarının eklemlerini çıtlattı.

Kapıyı Bay J ile hemen hemen aynı yaşlarda görünen bir adam açtı. Adamın üzerinde basketbol şortu, eski bir spor ayakkabı ve kaslı fiziğine göre çok küçük görünen mavi bir kolsuz bluz vardı. Güçlü kolları tamamen açığa çıkmıştı.

Adam, Bay J'yi tartarak, "Size yardım edebilir miyim?" diye sordu. İyi bir ruh halindeymiş gibi görünmüyordu.

Bay J, kapı açıkken arka planda pişen yemeğin kokusunu aldı. Baharatlı ve yağlı bir şey.

'Bay. Williams mı? Michael Williams mı?” diye sordu Bay J.

Bir anlık tereddüt yaşandı.

'Kim bilmek ister?'

Bay J, LAPD'nin dedektif rozetinin neredeyse mükemmel bir sahteciliğini üretti. Bir uzman bile farkı anlatmakta zorlanır.

“Ben LAPD'den Dedektif Craig Lewis.” Bay J'nin sesi de tamamen farklı geliyordu. Sesi yaklaşık yarım oktav yükselmişti ve aksanı Kuzey Kaliforniya'ya özgüydü.

Bu sözleri duyunca ve rozeti görünce Michael Williams'ın tavrı biraz değişti.

Bay J bunu fark etti.

'Sana birkaç soru sorabilir miyim diye merak ediyordum?'

Bir an için Michael Williams bir sonraki hamlesinin ne olması gerektiğini tartışıyormuş gibi göründü.

'Bu neyle alakalı?' diye sordu.

Bay J, “Sanırım içeride konuşabilseydik daha iyi olurdu”

diye yanıtladı. Her iki adam da birkaç saniye daha

birbirlerini incelediler.

"Elbette" dedi Michael Williams, yana doğru bir adım atarak.

Bay J öne çıktı ama eve girmek üzereyken Michael Williams sağ bacağını kaldırdı ve Bay J'nin karnına ön tekme attı.

o kadar güçlüydü ki onu yerden kaldırdı ve en az altı ya da yedi metre geriye tökezletti. Bay J, dağınık ön bahçeye doğru yürürken, ön kapının çarpılarak kapandığını duydu.

'Ana lanet. . Nefes almaya çalışarak çılgınca öksürdü. Tekme, Bay J'nin ciğerlerindeki havayı dışarı atmıştı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama acı onu birkaç saniye daha oturmaya zorladı. Sağ elini karnına götürdü ve gözlerini sımsıkı sıktı. Nihayet. Uzuvlarına yeniden hayat verebildi.

“Seni orospu çocuğu.” Tekrar ayağa kalktı ve kapıya doğru

koştu. Kilitli.

'Ahhh. . Bay J, hayal kırıklığı dolu bir çığlık attı. Geri çekildi ve kaslarındaki tüm gücü kullanarak tüm vücudunu omuzları önde olacak şekilde kapıya doğru fırlattı. Sarsıldı ama hepsi bu.

'Bok!'

Tekrar geri adım attı ve bu kez sağ bacağını kullanarak kapı koluna bir tekme attı. Kapı tekrar sarsıldı ama yine açılmadı. Tekrar denedi. Hiç bir şey. Bir kez daha. Neredeyse. Tekrar ve bu sefer Bay J elindeki her şeyi verdi. Bu başarısız olursa silahını kullanacaktı.

SLAM!

Kapı en sonunda açıldı, çerçeve kırıldı ve havaya kıymıklar saçıldı.

Dikkatli bir şekilde eve adım atarken Bay J, bel kılıfından bir Sig Sauer P226 Legion çıkardı. Tabanca bir susturucu ile donatılmıştı.

Ön kapı onu doğrudan az mobilyalı bir oturma odasına götürdü.

Boş.

Bay J önce sola, sonra sağa baktı.

Hiç bir şey.

“Jeffery?” diye bağırdı Bay J, odaya girerken yüksek ve öfkeli bir sesle.

Cevap yok.

Jeffery mi? Hadi konuşalım.'

Sessizlik.

Karşısındaki odanın kapalı bir kapısı vardı. 'Mutfak' diye düşündü. Sağındaki koridor onu evin derinliklerine götürecekti. Orada da kimse yoktu.

Bay J mutfak kapısına gitmeye karar verdi. Eğer koridora giderse bu, sırtının kapalı kapıya dönük olacağı anlamına gelirdi. Asla iyi bir fikir değil. Odayı geçti ve sırtını kapının yanındaki duvara dayadı. Hızlanmaya başlayan bir motosiklet motorunun sesini duyduğunda kolunu denemek üzereydi. Evin önünden gelmemişti. Arkadan, mutfağın içinden geldi.

‘Orospu çocuğu.’ Bay J kapı koluna uzandı.

Kilitli.

Bunu tekmelemek için zaman ayırmasının imkânı yoktu. Bunun yerine bir adım geri attı ve tabancasını kapı kilidine doğrulttu. Sadece zar zor duyulabilen bir "hışırtı" yetti. Kilit kapının açılmasıyla patlayarak dışarı çıktı.

Mutfak küçüktü ve sanki Michael Williams domuz yağında kaz yağında kızartılmış gibi kokuyordu. Arka kapı ardına kadar açıktı ve Bay J tam zamanında oraya vardığında motosikletin arka bahçe çitindeki yan geçitten kaybolduğunu gördü. Tabancasından iki el ateş etti ama artık çok geçti. Kurşunlar tahtaya çarptı.

Bay J bir anda döndü ve eve doğru koştu. Oturma odasına gitti ve arabasına doğru koşmak üzereyken zihni öfkeyi bırakıp yeniden net bir şekilde düşünmeye başladı.

Şimdi onun peşinden gitmeye çalışmanın ne anlamı var? diye

düşündü. *Bisikletiyle küçük sokaklardan ve arka sokaklardan geçiyor. Şu anda herhangi bir yönde üç, dört, hatta beş sokak ötede olabilir. Onu bulmaya çalışmak için arabayla dolaşmak oldukça aptalca bir fikir.* Oturma odasında etrafına baktı. *Onu bulmak için en iyi şansın burada bir yerlerde. Burada bir şey onu ele verecek.*

Bay J ön kapıya doğru yürüdü ve olup biteni gören var mı diye dışarı baktı. Sokak oraya vardığı zamanki kadar ölüydü. Kapıyı sakince kapattı ve Michael Williams'ın evini aramaya başladı.

Altmış Beş

Hunter ofisine döndüğünde Garcia, LAPD Siber Suç Birimi ile telefonda konuşuyordu.

‘Robert, gelip şuna bir bakmalısın.’

Garcia'nın ses tonu Hunter'ı entrikayla doldurdu. Ortağının masasına doğru yürüdü.

Garcia, "Çok büyük bir hata yaptığımı itiraf etmeliyim" diye açıkladı. 'Cassandra ve John Jenkinson'ın sosyal medya sayfalarını inceleyerek, girdileri araştırarak, fotoğraflara bakarak çok zaman harcadım. . . "Bu nasıl bir hata?"

“Bu benim ilk seferinde yaptığım hatanın aynısı, Robert. Hem Karen Ward hem de Tanya Kaitlin'in kişisel sayfalarındaki her şeye baktım, hatırladın mı? Ama orada kesinlikle hiçbir şey bulamadım. Ara, arkadaşları Pete Harris'in sayfasına baktığımda geldi ve o zaman ikinci kurbanımız hakkında çok önemli bir şeyi hatırladım: Patrick Jenkinson adında yirmi yaşında ve Boston'da üniversiteye giden bir oğlu var. Onun nesli için sosyal medya oksijen gibidir. Onsuz zar zor çalışabiliyorlar.'

“Demek onun sayfasını kontrol ettin.”

"Sayfalar," diye düzeltti Garcia, Hunter'ı.

"Birden fazlası mı var?"

Garcia, "Tam olarak değil ama birkaç farklı grubun üyesi" diye

açıkladı. 'Her birinin kendi sayfası var, bu yüzden bütün sabahı bir sayfadan diğerine atlayarak, girişleri, yanıtları, temelde bulabildiğim her şeyi okuyarak geçirdim, ta ki bununla karşılaşana kadar. Tarayıcısına bir sayfa yükleyip aşağı kaydırdı.' peşinde olduğu girişi bulana kadar. "Şuna bir bak," dedi parmağını ekrana dokunarak.

Hunter ortağının sol omzundan öne doğru eğildi.

‘Neden bahsettiğimi anlamak için dördüncü cevaba kadar okumanız yeterli.’

Konu bir grup sayfasında Patrick Jenkinson tarafından değil başka bir üye tarafından oluşturulmuştu. Isabel adında bir kadın.

: *Ah, babam Dün geceden sonra annemle o kadar çok iç içeydim ki. Bir ay boyunca oturma odasında uyuyacak.*

İlk soru Martha isimli başka bir kadın üyeden geldi: *Neden?*

Ne oldu? . Söylemek. Söylemek. Söylemek.

: *Evlilik yıldönümlerini unuttu. İşten sonra hiçbir şey olmadan ortaya çıktı - hayır , , Benzin istasyonundan alınmış boktan bir kart bile yok. Hiçbir şeyden bahsetmedim. annem öyleydi ama o da hiçbir şey söylemedi. Bu sabah kahvaltıda tamamen sessizdi. Babam sordu: 'iyi misin tatlım?' İşte o zaman vantilatöre bir şey oldu ve sana söyleyeyim, o vantilatör hala dönüyor hahaha*

Marta: *Ah, bu kötü. Bu gerçekten kötü. . Babam bu konuda harikadır. Yirmi üç yıllık evli, bunu bir kez olsun unutmadı.* Bir sonraki yorum Patrick Jenkinson'dan geldi:

Neden bahsettiğini tam olarak biliyorum, Isabel. Babam artık kendisinin ve annemin evlilik yıldönümünü de hatırlamıyor. Birkaç yıldır yok. Annem ona hatırlatırdı ama aynı zamanda tartışmaya da girmeden olmaz. Birkaç yıl sonra vazgeçti. Eğer kendi başına hatırlayamıyorsa ne anlamı vardı?

Hunter Garcia'ya baktı.

Garcia, "Yine haklıydın" dedi. ‘Katil, Bay Jenkinson’un sorusunun cevabını bilmeyeceğini önceden biliyordu.’

Altmış Altı

Bay J'nin kaburgaları sanki kırılmış gibi ağrıyor. Michael Williams'ın karnına attığı tekme onu tamamen şaşırtmıştı. O sırada vücudu tam olarak gevşememişti, ama katı da değildi ya da bu kadar erken bir saldırıyı öngörmüyordu, dolayısıyla tekme maksimum kuvvetle nüfuz etmişti.

Michael Williams'ın yatak odasındaki başka bir çekmeceyi açarken kendi kendine, "Bunu beklemeliydin J," diye fısıldadı. 'Ne düşünüyordun sen? Habersizce polis gibi davranarak geldin ve onun seni çörek ve süt yemeye davet edeceğini mi sandın? Bir bakmak için gömleğini kaldırdı. Morarmalar çoktan gelmeye başlamıştı.

Bay J, Michael Williams'ın oturma odasında bulduğu her çekmeceyi, her kutuyu, her deliği çoktan incelemişti. Şu ana kadar nereye kaçabileceği konusunda kendisine ipucu verecek hiçbir şey bulamamıştı ama arama henüz bitmemişti. Eski bir teşhir ünitesinin altına kaydırılmış bir kutunun içinde makbuzları, ev faturalarını ve NoLeaks Tesisat ile ilgili bazı belgeleri bulmuştu. Şirket iki buçuk yıl önce kurulmuştu ve Michael Williams'ın kendisine aitti. Bay J'nin anladığı kadarıyla kendisi aynı zamanda şirketin tek çalışanıydı.

Oturma odasındaki her yere baktığından emin olduktan sonra Bay J, arama operasyonunu Michael Williams'ın yatak odasına taşıdı. Tıpkı oturma odası gibi yatak odası da küçüktü, sade bir şekilde döşenmişti ve bayat ter ve kızarmış yemek kokuyordu.

Bay J, doğu duvarına doğru itilen şifonyerle başladı. Oturma odasında yaptığı arama ona Michael Williams'ın son derece organize bir adam olduğunu zaten göstermişti. Her nesnenin kendine özgü bir yeri varmış gibi görünüyordu ama yatak odası ona Bay Williams'ın şüphesiz OKB olduğunu söylüyordu. Çekmecelerde bulduğu her kıyafet katlanmıştı
mükemmelliğe ulaştı, alan kullanımını tamamen maksimuma çıkardı, ancak takıntı burada bitmedi. Öğeler aynı zamanda renk ve tür açısından da koordine edilmişti. Bay J açıldı ve cepler dahil her bir

eşyaya baktı. Hiçbir şey bulamadı, bir parça kağıt bile.

Daha sonra küçük ahşap gardırobu denedi; burada bir hayır kurumu dükkanından satın alınmış gibi görünen gri bir takım elbise, iki beyaz düğmeli gömlek, bir çizgili kravat, bir çift ağır iş botu ve bir çift siyah iş ayakkabısı buldu. kesinlikle daha iyi günler görmüş ayakkabılar.

Gardırobun üstüne ve altına bakmadan önce tüm kıyafetleri kontrol etti ama Bay J bir kez daha hiçbir şey bulamadı.

Yatağın sağ tarafında, kapıya yakın bir yerde sadece bir komodin vardı ve işler burada heyecanlanmaya başladı. Bay J çekmecede Beretta 96 A1 .40 kalibrelik bir tabanca buldu. Yanında iki kutu 180 tane tam metal ceketli mühimmat vardı.

Bay J, silahı alıp on iki mermilik şarjörünü çıkarırken, "Bunun için hiçbir yerde izin bulacağımı sanmıyorum" dedi. Hiçbiri eksik değildi. Silahın namlusunu burnuna kadar getirdi. Barut kokusu değil, yağ ve yağlama maddeleri kokuyordu.

Bay J, tabancayı pantolonunun bel kısmı ile sırtının arasına yerleştirdikten sonra dört ayak üzerine çöktü ve yatağın altını kontrol etti; koyu gri bir çanta dışında hiçbir şey yoktu. Uzanıp onu kendine doğru sürükledi.

Bu, iki yönlü fermuarı olan ve üç basamaklı şifreli kilitleme mekanizmasıyla kapalı tutulan polikarbonat bir bavuldu. Sanki boşmuş gibi çok hafifti ama eğer öyleyse neden kilitliydi?

Bay J çakısına uzandı. Ortalama ticari bavul kilitleme mekanizması, bir güvenlik özelliğinden ziyade caydırıcı bir özellik olarak mevcuttur. Gerçekten gereken tek şey bıçağın ucuyla hızlı bir harekettir ve sistem parçalanır. Bay J'nin bunu aşması üç saniyeden az sürdü.

Fermuarları serbest olduğundan bavulun üstünü açtı ve kaşlarını çattı. İçinde ikinci bir çanta buldu; bu askeri tarzda, kalın kanvas bir spor çantasıydı. Fermuarı yüksek kaliteli, kapalı bir köstek asma kilitle kapatılmıştı. Bay J'nin o kilidi bir çakı ile kırmış olmasına imkan yoktu, ama bu yine de sadece kanvas bir çantanın fermuarıydı ve bir çakı anında açılabilirdi.

“Tamam,” dedi Bay J kendi kendine. “Oyun oynamayı bıraktım.”

Bıçağı fermuara sapladı, çenesini zorla açtı ve içine baktı.

'Orospu çocuğu.'

Altmış Yedi

Garcia'nın sosyal medya sitelerinde arama yaparak neler başardığını görünce Hunter'ın aklına bir fikir geldi. Bilgisayarına döndü ve tarayıcısını açtıktan sonra masasındaki telefona uzanıp dahili bir dahili numarayı çevirdi.

“Dennis Baxter, Bilgisayar Suçları Birimi.” Üçüncü çalıştan sonra yorgun bir ses cevap verdi.

'Dennis, ben UVC Biriminden Robert.'

Baxter boğazını temizlemek için öksürdü. Hunter onu çalışma hattından aradığında ciddi bir şeyin ya kötüye gittiğini ya da çökmek üzere olduğunu biliyordu. 'Hey dostum, naber?'

"Dinle," dedi Hunter, "LAPD'nin sahte bir sosyal medya hesabı mı var?" Kendim bir sürü hesap oluşturmak zorunda kalmadan kullanabileceğim bir şey mi var?'

Bilgisayar ekranlarının ötesinden Hunter'a bakmak için sandalyesine yana doğru eğilirken Garcia'nın kaşları çatıldı.

'Sahte bir şey mi demek istiyorsun? *kişisel* Baxter ona karşılık verdi. ‘İş amaçlı değil. Arkadaşlık istekleri ve mesajlar gönderebileceğiniz, sohbetlere katılabileceğiniz falan bir şey mi var?'

"Kesinlikle" diye yanıtladı Hunter. 'LAPD'de buna benzer bir şey var mı?' 'Evet, bizde de bunlardan birkaçı var. Neden?

İhtiyacın var mı?” “Düne göre.”

'Elbette. Sorun değil. Neye ihtiyacın var, Facebook?'

'Alabileceğin her şeye ihtiyacım var – Facebook, Instagram, Twitter – insanların bugünlerde en çok kullandığı şey ne ise.'

'TAMAM. Burada ana hesap olarak aynı e-posta hesabına mı ihtiyacınız var? Meşruiyet için mi?'

Hunter, "Gerçekten gerekli değil," diye yanıtladı. 'Yapabilmek

istediğim tek şey birkaç sayfaya göz atmak, ancak bunu bir hesap olmadan gerçekten yapamayacağımı anlıyorum.'

'Evet, doğru. Yani bana bir Facebook ya da Twitter hesabının olmadığını mı söylüyorsun?'

‘Hiçbir sosyal medya hesabım yok.’

Baxter, "Sen bir mağara adamısın," diye güldü. 'Tamam, sahip olmayı veya olmayı tercih ettiğin belirli bir görünüm veya cinsiyet var mı? Sana ihtiyacın olan her türlü profili verebilirim - ateşli piliç, süper inek, saf küçük kız, baş belası orospu çocuğu, yaşlı, genç, siyah, beyaz - siber uzay profilleri söz konusu olduğunda Tanrı'ya hizmet ediyorum.'

Hunter bunu bir iki saniye düşündü. ‘İki kimlik alabilir miyim? Bir erkek, bir kadın. Sadece ortalama insanlar bunu yapacaktır.'

"Elbette" diye yanıtladı Baxter. 'Bana birkaç dakika verin, size e-postayla yanıt vereceğim.'

Hunter telefonunu bıraktığında Garcia, “Neler oluyor Robert?” diye sordu. 'Aklında ne var?'

Ben de pek emin değilim. Ama görünen o ki katilimiz sosyal medya sitelerinde çok fazla zaman harcıyor. Kurbanlarının hayatlarına dair içgörüyü bu şekilde edinmiş olabilir. Eğer gerçekten böyle yapıyorsa benim de aynısını yapmam gerekiyor.'

Hunter'ın masasındaki telefon, Hunter telefonu açmadan önce iki kez çaldı. Baxter, "Şimdi size yeni kimliklerinizi içeren e-postayı gönderiyorum" dedi. Hunter e-posta uygulamasını açtı ve kaşları havaya kalktı.

lolita Smokinghot@gruntmail.com ve pipethepiper@gruntmail.com? 'Güzel' dedi. 'Süratli.'

Baxter, "Sana verdiğim profil resimlerini görene kadar bekle" dedi. ‘Hesapların şifreleri e-postada.’

"Teşekkürler Dennis."

'Sorun değil. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana bildirin.'

'Yapacak.'

Hunter aramayı sonlandırdı ve yeni siber kimliklerini kullanarak aynı anda birçok farklı sosyal medya sitesine giriş yaptı.

'Tamam' dedi kendi kendine. 'Kazmaya başlayalım.'

Altmış Sekiz

Yüzbaşı Blake kapıyı çalmadan Hunter ve Garcia'nın ofisinin kapısını açtı ve içeri girdi. İkisi de masalarında oturuyorlardı. "Tamam," dedi zaten sinirlenmiş bir ses tonuyla, gözleri bir dedektiften diğerine sıçrıyordu. 'Bu konuda benim için elinizde ne var? Ve bana iyi bir şey bulduğunu söylesen iyi olur, çünkü bu ikinci kurban Cassandra Jenkinson'la ilgili olarak medyadaki o ucubeler kan kokusunu almışlar ve iş seri cinayet hikayesine dönüşebilecek herhangi bir şeye gelince hepsi açgözlü vampirlere dönüşür. Ve koloni açlıktan ölüyor."

Hunter bu karşılaştırma karşısında eğlendi.

Kaptan, "Bu katilin cinayetlerini görüntülü görüşme yoluyla canlı olarak yayınladığına dair haber henüz ulaşmadı" diye devam etti. 'Ama bu sadece bir zaman meselesi, bunu hepimiz biliyoruz. Dün geceki yeni cinayetten bu yana basın ofisimizin telefonları aralıksız çalıyor. Şu anda herkes bizden bir tür açıklama bekliyor.'

Her iki dedektif de bunun olacağını biliyordu.

Garcia, "Henüz bir tane yayınlandı mı?" diye sordu.

"Ne?" Yüzbaşı Blake ona dik dik baktı. 'Bu bir şaka mı Carlos? Bu davada gerçekte neler olup bittiğini ikinizden başka hiç kimse bilmiyorsa nasıl bir şey yayınlayabiliriz?'

Garcia arkasına yaslandı ve ellerini karnının üzerinde birleştirdi. 'Saçmalamanın basın ofisimizin uzmanlık alanı olduğunu sanıyordum.'

"Ah, artık şakalarımız var, öyle mi?" dedi Kaptan Blake, gözleri alev almak üzereydi. 'Çünkü bu bir şeyi çözmek için ideal bir an gibi görünüyor.' Hunter sakin bir ses tonuyla "Ne bilmek istersiniz Kaptan?" diye sordu ve kadının dikkatini ona çekti.

'*Her şey*, Robert," diye yanıtladı saatini kontrol ederek. "İki saat

içinde Şef Bracco'yla bir toplantım var ve kendisi tam olarak bilgilendirilmeyi bekliyor." Yoksa benim yerime gitmek istemez misin?'

'Hayır, iyiyim. Teşekkürler Kaptan.'

‘Evet, öyle düşünmemiştim.’ Kaptan kendini toparlamak için derin bir nefes aldı. 'Yani, bu ofisten en son ayrıldığımda bir kurbanımız vardı ve spekülasyonlar bir sapığın yönünde ilerliyor gibi görünüyordu. Hala durum böyle mi?'

Garcia, "Rahatınıza baksanız iyi olur, Kaptan," dedi. Yüzbaşı Blake, ofis kapısının yanında metal bir dolabın yanında duran katlanabilir sandalyeyi aldı. Koltuğuna oturduğunda Hunter ve Garcia sırayla son güncellemesinden bu yana olup biten her şeyi açıkladılar; buna birkaç dakika önceki yeni İnternet keşifleri de dahil.

Yüzbaşı, Cassandra Jenkinson'ın otopsi muayenesinin sonuçlarını açıklarken Hunter'ı duraklatmak için parmağını kaldırarak, "Bir dakika bekleyin" dedi. Onun tuhaf öldürülme şeklini ayrıntılarıyla anlatıyordu. 'Burada yazıyor ve alıntı yapıyorum.' Kendisine verdikleri otopsi raporunun kopyasını okudu: '“Güçlü bir travmatik darbeyle, kafatası kemiği, vurucu aletin şekline göre çöküyor” – öyle anlıyorum. bu herhangi bir vurucu alet anlamına mı geliyor?'

'Bu doğru.'

“Yani piramitte kıymık kırığı yaratmak için katilin sivri uçlu bir keski kullanması gerekmiyor muydu?”

"Hayır," diye yanıtladı Hunter. “Keski kullanmasına bile gerek yoktu Kaptan. Çekiç tek başına bunu yapabilecek kapasitedeydi.”

‘Peki neden *yaptım* o mu?' diye sordu, emin görünmüyordu.

Hunter şöyle açıkladı: "Çünkü herhangi bir kör alet kullanmanın sorunu, etkiyi kontrol edip ölçmenin çok daha zor olmasıydı ve katilin istenen hedefe ulaşacağına dair hiçbir garanti yoktu." istenen etki.'

"İstenen sonuç nedir Robert, ölüm mü?" Eminim kafaya çekiçle vurulursa bu iş halledilirdi, sorun değil.'

Hunter sandalyesine yaslanarak, "Ölüm değil, Kaptan," dedi, "kan." Yüzbaşı Blake tek bir soru bile dile getirmedi. Yaptığı tek şey Hunter'a bakmak ve başını hafifçe sallamaktı.

'Unuttuğunuz bir şey var, Kaptan.'

'Peki bu ne olabilir?'

'Bu katil cinayetlerini görüntülü arama üzerinden canlı yayınlıyor, dolayısıyla olaya ne açıdan bakarsanız bakın, yaptığı şeyin aslında gösteri yapmak olduğunu inkar edemezsiniz. Bir ya da bir milyon izleyici kitlesinin olması önemli değil. Ona göre bu hâlâ bir gösteri. Ve gösterisinin istediği gibi yürümesi için oynadığı oyun iki temel şeyin gerçekleşmesini gerektiriyor." Hunter sağ işaret parmağını kaldırdı. 'Bir: Hattın diğer ucundaki kişinin paniğe kapılmasına ihtiyacı var, çünkü bu doğrudan onun lehine oluyor ve o da bundan besleniyor. Bu onu güçlendiriyor." Hunter nefes almak için durakladı. 'Eğer tek başına bir çekiç kullansaydı, bunu başarabilseydi bunu başarmak çok daha zor olurdu.'

"Katil Cassandra Jenkinson'ın kafasını çekiçle delmeye karar vermiş olsaydı kocasının paniğe kapılmayacağını mı söylüyorsun?" Bir video görüşmesi üzerinden canlı olarak mı izlediniz?'

'Elbette yapardı ama bu kolaylıkla katilin ikinci şartına aykırı olabilirdi.'

'Peki bu nasıl bir gereklilik?'

'Katilimizin 'eğlence' yapması için.' Hunter parmaklarını kullanarak havaya tırnak işaretleri çizdi. "Katil aynı zamanda kurbanlarının en az iki yanlış cevap için hayatta kalmalarına da ihtiyaç duyuyor, çünkü onun heyecanı bu şekilde oluyor Kaptan. Ona göre kurbanlarına işkence etmek ve onları öldürmek yeterli değil. Daha fazlasına ihtiyacı var çünkü onun sadizmi öldürmenin çok ötesine geçiyor. İzleyen kişinin tam bir çaresizliğine ihtiyacı var. Akıllarını kaybetmelerine ihtiyacı var. Onlara kendilerini suçlu hissettirmesi gerekiyor.'

Kaptan durakladı ve bir an bu düşünce üzerinde düşündü. Avcı yardım etti.

'Oynadığı bu oyun, her ne kadar basit bir soru-cevap oyunu gibi görünse de, çok iyi düşünülmüş Kaptan ve soruları yanıtlayan kişinin dengesini bozmak için titizlikle tasarlanmış.'

Bu sefer sandalyesine yaslanan Yüzbaşı Blake'ti. "En azından senin bu gerçeküstü zihnini takip etmemi istiyorsan bana bundan biraz daha fazlasını vermen gerekecek Robert." Sen neden

bahsediyorsun?'

Hunter, "Tamam," diye kabul etti ve ayağa kalkıp resim panosuna doğru yürüdü. 'Bu soru oyununda öldürücü oyunlarımızın bazı basit ama çok etkili psikolojik unsurları gizlidir.'

Kaptan yüzünü tahtaya dönerek, "Ne gibi?" diye sordu.

"Eh," diye başladı Hunter. 'Bir kurbanı rehin aldıktan sonra yaptığı ilk şey, oyunun oyuncusu olacak kişiyi aramaktır. O kurbana çok yakın olan biri. Kendileriyle güçlü bir duygusal bağı olan biri - en iyi arkadaş - koca.' Hunter panoda sırasıyla Tanya Kaitlin ve Bay J'nin fotoğraflarını gösterdi. 'İlk numarası, bu aramayı yapmak için kurbanın telefonunu kullanması ve bu da ilk psikolojik unsuru, yani sürprizi ortaya çıkarıyor.'

Kaptan Blake'in gözleri Hunter'ın sözlerini düşünmeye başladığında biraz kısıldı.

"Kişi telefonu açar," diye devam etti Hunter, "en yakın arkadaşıyla ya da karısıyla konuşacağını düşünüyor ve edindikleri izlenim de bu, çünkü her iki tanığa göre de gördükleri ilk görüntü yakınlaştırılmış bir görüntü. -nihai kurbanın çekimi. Çoğunlukla gözleri, ancak atış ilerledikçe. . .'

Hunter'ın neye yöneldiğini gören kaptan, "Sürpriz," diye onayladı. 'Ve atış sonuç vermeye devam ettikçe' diye ekledi Hunter, 'bu sürprizi hemen sonraki iki psikolojik unsur izliyor: kafa karışıklığı ve şok.'

Kaptanına fazladan bir dakika verdi. Gözlerinde bağlantıyı kurduğunu gördü. Devam etti.

'Sonra neler olduğuna dair açıklama ve hastalıklı soru oyununun kuralları geliyor. Ve bununla birlikte iki yeni unsurumuz var. İlk olarak şüphe; çünkü işte o zaman zihin şöyle demeye başlar: "Bu gerçek mi? Bu saçmalığı mı hayal ediyorum yoksa?" İkincisi, korkuya giriş; çünkü bunun gerçek olduğu ortaya çıkarsa, o zaman en iyi arkadaşınızın hayatı söz konusu olur. . . karınızın hayatı. . . senin elinde."

Yüzbaşı Blake bir bacağını diğerinin üzerine attı; gözlerindeki bakış, kafasında her şeyin yeni yeni anlam kazanmaya başladığını açıkça gösteriyordu. "Yani soru oyunu başlamadan önce bile Kaptan," diye devam etti Hunter, "iki dakika ya da daha kısa bir süre

içinde, tanıkların beyinleri bir dengesizlik yağmuru altındaydı - şaşkınlık, kafa karışıklığı, şok, şüphe ve haklılık duygusu. her şeyi sorgulamalarına yetecek kadar korku. Tüm bunların ortasında tanıklar hâlâ rüya görüp görmediklerini, incelikli bir şakanın ortasında kalıp kalmadıklarını anlamaya çalışırken katil onlara ilk sorusunu sorar. Son derece kolay bir soru. Düzeleceklerini bildiği bir şey."

Hunter tahtada her iki soruyu da işaretledi: 'Kaç tane Facebook arkadaşın var?'; 'Cassandra nerede doğdu?'

"Bu ilk soru çok zekice bir soru çünkü temelde iki şey yapıyor Kaptan. Bir: "Kafa karışıklığı" ve "şüphe" birleşimini geri getiriyor çünkü o anda tanıklar bunun olduğuna inanamıyorlar. *oyun* gerçek olabilir. Bu kadar kolay sorularla değil. Böylece bunun bir şaka olduğuna inanmaya başlarlar. Ve ikincisi: Bu onlara sahte bir güvenlik duygusu veriyor, çünkü eğer onlara sorulacak olan soru bu türse, Hunter iki eliyle 'hadi' işareti yaptı, 'o zaman şunu getir. Aptal bir oyun." Hunter bu sefer etki yaratmak için durakladı. "Ve tanıkların içinde bu sahte güvenlik duygusu giderek yayılıyor çünkü sonuçta artık yüzde elli oradalar. Oyunun kurallarını hatırlıyor musun? İki doğru cevap ve oyun biter. Arkadaşın serbest. Eşiniz özgür. İşte bu katilin gerçekte ne kadar zeki olduğunu gösterdiği yer burası."

Yüzbaşı Blake bir tutam saçı yüzünden uzaklaştırdı.

'Şimdiye kadar, onlar farkına varmadan onların düşünce süreçlerini zaten dengesizleştirdi ve onlara sahte bir güvenlik duygusu verdi, ancak kozu hâlâ gelecek.'

Kaptan, "Koz kartı mı?" diye sordu.

Garcia, "Onlara yanlış bir cevabın sonucunun ne olacağını asla söylemedi" diye atladı.

Hunter sanki asıl sorunun cevabını vermiş gibi ortağını işaret etti.

Hunter, "Bir soruyu yanlış cevaplarlarsa ne olacağına dair gerçek bir fikirleri yok Kaptan," dedi. 'Ve bu ilk kolay sorudan sonra oyun artık saçma gelmeye başladı. Böylece katil onlara ikinci sorusuyla vurur. Hunter bir kez daha tahtadaki soruları işaret etti. 'Araştırdığı bir şey. Yanlış anlamaları gerektiğini öğrendiği bir şeydi ama bu hâlâ yalnızca bir "olmalı"ydı.'

'Ne demek istiyorsun? sadece bir 'olmalı' mı?'

'Bir düşünün Kaptan. Bu katil sadece geceden gündüze cinayet serisine devam etmeye karar vermedi. Bir süredir cinayetlerini planlıyor. Ve o çok ama çok sabırlı çünkü onunki uzun bir süreç. Mesajlarla alay ettiği kurbanı seçerek başlıyor ve anladığımız kadarıyla bunu aylarca yapıyor. Daha sonra soru oyununu oynayacak kişiyi seçer. Kurbana yakın biri. Sonunda ne olduğunu araştırıyor onlara sorulacak soru, çünkü işin püf noktası şu; sorunun sorulması gerekiyor *ses* kolay ama *olmak* zor.'

Yüzbaşı Blake başını salladı. 'TAMAM.'

"Eğer bu katilin sosyal medya sitelerini inceleyerek hangi soruyu soracağını bulması konusunda haklıysak -" diye devam etti Hunter, "ve sanırım öyleyiz - bu gönderiler aylardır yayınlanıyor. Ancak sosyal medya siteleri konusunda yanılıyor olsak bile sizce hangi soruyu soracağını bulması ile cinayetin kendisi arasında ne kadar zaman geçti, yani soruyu gerçekten sorduğu zaman?'

Kaptan bunu düşünerek alnının üstünü kaşıdı. 'Günler, haftalar, aylar. . Hunter önerdi. 'O zaman her iki tanık da bunun cevabını çok iyi öğrenmiş olabilir. *kolay* Hunter yine kaptana düşünmesi için birkaç saniye verdi. 'Cinayetin işlendiği sabah' diye devam etti, 'Tanya Kaitlin her ne sebeple olursa olsun en yakın arkadaşının numarasını ezberlemeye karar vermiş olabilir. John Jenkinson bu yıl romantik bir koca olmaya geri dönüp evlilik yıldönümlerini hatırlayarak karısına sürpriz yapmaya, ona çiçek getirmeye, onu tatile götürmeye karar verebilirdi. . . Her neyse. Katilin bunu yapacağına dair gerçek bir garantisi yoktu. *istemek* aslında yanlış anladınız, Kaptan. Yapabileceği en iyi şey onlara sorulan bir soruyu sormaktır. *yapmalı* Yanlış anladın." Yüzbaşı Blake sessiz kaldı.

Garcia, "Böylece başka bir akıllıca numarayla şansını güçlendiriyor" dedi ve görevi devraldı. 'İkinci sorularının her ikisi de ya bir sayı dizisi ya da tarih taşıyordu. Sayı dizilerinin, formüllerin ve tarihlerin ortalama bir insan beyni için ezberlenmesi en zor şeyler olduğu kanıtlanmış bir gerçektir.'

Kaptan buna itiraz edemezdi. Tarihleri ve telefon numaralarını hatırlamakta her zaman zorluk çekiyordu. Formüller mi? Bu kesinlikle hayır-hayırdı.

"Yani," diye devam etti Garcia, "bulunduğumuz yere dönecek olursak: Katil onlara sahte bir güvenlik duygusu verdikten hemen sonra ikinci sorusuyla onlara vuruyor. Her iki tanık da bize ikinci soruda yaptıkları ilk şeyin cevabı bulmak için hafızalarını araştırmak olmadığını söyledi.' Garcia başını salladı. 'HAYIR. Şu soruyu soruyorlar: “Ne? Ne demek istiyorsun? Bir saniye bekleyin. . .” ve benzeri.'

“Büyük hata.” Hunter yine. 'Bir cevap için hafızalarını gerçekten aramaya başladıklarında, katilin onlara verdiği beş saniyenin üçü, hatta dördü kaybolmuştur. Ve bunu biliyorlar çünkü o onları sayıyor aşağı doğru, bu da baskıyı artırıyor. Artık bir unsurumuz daha var. Rakamlar ve tarihler orada olsa bile. . Hunter kendi kafasını işaret etti, '. . . onları karıştırmalarına neden olabilir.'

"Panik" dedi Yüzbaşı Blake.

Hunter "Neredeyse ama henüz değil" diye karşı çıktı. 'Elimizdeki şey kaygı, sinirlerin devreye girmesi, hatta belki biraz korku. Yani katil onları sıfıra kadar saymadan hemen önce, yanlış cevabı ağzından kaçırıyor, çünkü ya aslında bilmiyorlar (Tanya Kaitlin vakası) ya da süreleri doluyor ve endişeleri tarihleri karıştırmalarına neden oluyor (John Jenkinson vakası) Hunter resim panosundan uzaklaştı. “Bununla birlikte katil nihayet onlara kozunu gösteriyor; yanlış cevaplarının cezası.” Başıyla kaptanı işaret etti. '*Şimdi* paniğe kapıldık. İşte bu yüzden tek başına çekiç yerine sivri uçlu bir keski kullandı.”

"Çok yumuşak bir darbe" dedi Kaptan Blake, bulmaca sonunda kafasında çözüldü. 'Ve sahip olabileceği tek şey, kafasına darbe alan bir kurban olurdu. Piramit kıymık kırığı yok. Çok sert bir darbe olsaydı kurban ya çok erken ölürdü ya da beyin sarsıntısı geçirerek bayılırdı.'

"Doğru," diye onayladı Hunter. 'Her iki durum da katilimiz için işe yaramazdı çünkü ilk saldırıda iki şeyin gerçekleşmesi gerekiyordu. Bir: Cassandra Jenkinson'ın acı çekmesine ama bilincinin açık olmasına ihtiyacı vardı. İki: Paniği kocasının kalbinin ve dolayısıyla beyninin derinliklerine salması gerekiyordu. Peki bunu yapmanın, karısının kanadığını izlemesini sağlamaktan daha iyi bir yolu var mı?'

Yüzbaşı Blake başını sallarken bir anlığına gözlerini kapattı.

Hunter, "Kör bir aletle hafif bir darbe, kafa derisinin yırtılmasına neden olmaz" diye ekledi. 'Bunun için çok daha güçlü bir darbeye ihtiyacı vardı ve bunu kontrol etmek sorun olurdu.' 'Kurbanının yüzüne kan akmaya başlar başlamaz,' Garcia tekrar söze başladı, 'oyun bitti, Kaptan. Cevap dilinin ucunda olsa bile onu çıkaramaz çünkü son psikolojik unsur hepsinden daha yıkıcıdır.'

Yüzbaşı Blake "paniğin" bu unsurların sonuncusu olacağını düşünmüştü. Her iki dedektife de kaşlarını çattı.

"Suçluluk duygusu" diye açıkladı Hunter. 'John Jenkinson artık olup bitenlerin bir şaka olmadığını ve karısının kanamasının nedeninin, karısının acı çekmesinin nedeninin, karısının ölmesinin nedeninin olduğunu biliyor. . . o mu?

Çünkü yıldönümü tarihlerini hatırlamıyor. Beş saniyelik sayım yeniden başladığında beyni lapa oluyor. Beş dakikadan kısa bir sürede şaşkınlık, kafa karışıklığı, şok, şüphe, panik, korkunç korku ve şimdi de ruhu yok eden suçluluk duygusu geçti. Buna, karısının kendi evinde işkenceye uğradığını izlediği ve bunu durdurmak için fiziksel olarak yapabileceği hiçbir şeyin olmadığı ve herhangi bir tarih veya sayının artık zihninde bir anlam ifade etmeyeceği gerçeğini de ekleyin. Kesinlikle hatasız bir plan değil ama çok akıllıca çünkü olasılıkları büyük ölçüde katilin lehine çeviriyor.'

Kaptan Blake, "Ve bu suçluluk duygusu hayatının geri kalanında onunla birlikte kalacak" dedi.

Onun onayı her iki dedektiften de sessizlik şeklinde geldi.

Altmış Dokuz

'Vay! Çarpıcı görünüyorsun,' dedi Dedektif Julian Webb, Dr. Gwen Barnes ön kapıyı çekerken. Güzel kol ve bacakları ortaya çıkaran, spagetti askılı, diz boyu beyaz bir kokteyl elbisesi giymişti. Rhinestones ile süslenmiş el çantası, platform gece sandaletleriyle uyum sağladı. Saçları öğleden sonra güneş ışığının ölmekte olan

ışınları altında parlıyordu.

"Çok teşekkür ederim" diye yanıtladı ve ona gizemli olduğu kadar davetkar bir gülümsemeyle karşılık verdi. 'Sen de çok hoş görünüyorsun.' Dr. Barnes bunu bilmiyordu ama Webb hemen hemen günlük iş kıyafetini giyiyordu; koyu renk bir takım elbise, beyaz düğmeli gömlek ve çizgili bir kravat. Ayakkabılar siyah, rahat ve parlaktı.

Dr. Barnes saatine baktı: 18.00. keskin. 'Öylesin. . . tam zamanında. Etkilendim."

Webb, 'Mümkünse öyle olmaya çalışıyorum' diye yanıtladı. 'Fakat benim iş alanımda bazen zorlaşıyor. Ne demek istediğimi anlıyorsan, işler aslında randevuyla olmuyor.'

Gülümsemesi genişledi. 'Evet, hayal edebiliyorum.'

"Peki, nasılsın?" diye sordu, omzunun üzerinden eve bakarak. 'Her şey yolunda mı? Gün içinde hiç uyuyabildin mi?'

Webb, söz verdiği gibi, onu kontrol etmek için sabah Dr. Barnes'ı aramıştı. Ona gece boyunca neredeyse hiç uyumaması dışında her şeyin yolunda olduğunu söylemişti.

Başını salladı. 'Hayır, hiç uykum yok, gözlerimin altındaki ağır makyajın nedeni bu, ama... . .' kendi omzunun üzerinden bakmak için başını çevirdi, 'her şey yolunda görünüyor. Teşekkür ederim.'

Son birkaç kelimesini söylerken gözlerindeki bakış, Dedektif Webb'in bu kadar kendinden emin göründüğü şeyi şimdi tartışıp tartışmadığını merak etmesine neden oldu.

Daha önce bileziğinin gerçekten de yatak odasının içinden alındığını söylemişti. En azından şimdilik konuyu kendi haline bırakmaya karar verdi.

"Bak," dedi, onu biraz neşelendirmeyi umarak gülümsemesini tazeledi. 'Kahve içme konusunda anlaştığımızı biliyorum ama düşünüyordum da, akşam yemeği yersek ne dersin?'

"Ben de aynı şeyi önermek üzereydim" dedi Dr. Barnes. 'Ama bir şartım var.'

'Peki bu nedir?'

'Beni senin ve dedektif arkadaşlarınızın genellikle gittiği bir yere

götürmeniz.'

'Affedersin?'

'Biliyorsunuz, normal bir gününüzde genellikle nerede yemek yemeyi bırakırsınız?' 'Normal bir gün içinde, yemek yemeyi bir kenara bırakın, nefes alacak zamanım olmuyor.' Sen?'

'Eeeeee?'

'Ve eminim sizin de uğramayı sevdiğiniz birkaç favori yer vardır, değil mi?'

Webb kabul ederek başını iki veya üç kez sağa sola salladı.

'Harika, çünkü beni bunlardan birine götürmeni istiyorum.' 'Ah hayır, sen *Gerçekten* Bu yerlerin hiçbirine gitmek istemiyorum."

"Ama istiyorum. Gerçekten öyle.'

Webb, Dr. Barnes'a tepeden tırnağa baktı. 'Ama sen çok güzel giyinmişsin ve oralar tam bir çöplük. İnan bana.'

'Değişebilirim. Sorun değil." Vücudunu döndürmeye başladı. 'HAYIR. Lütfen yapma." Onu durdurdu. Gözlerini kilitlediler. 'Bu gerçekten *öyle* Seni nereye götürmemi istersin?'

'Evet.'

Webb kendi kendine kıkırdadı. 'Tamam ama seni uyarmadığımı söyleme.' Otuz dakikadan biraz fazla bir süre sonra Webb arabasını Hollywood Bulvarı'nda, Joe's Pizza adlı küçük bir pizzacının hemen önüne park etti. 'İşte buradayız' dedi.

Dr. Barnes yolcu koltuğundan ona baktı ve gülümsedi. 'Sana iş için gittiğimiz yerlerin çöplük olduğunu söylemiştim.'

'Yemek güzel mi?'

'Yemekler harika. Hollywood Bulvarı'ndaki en iyi pizza pastası. Burası kimsenin randevu getireceği bir yer değil.'

'Pizza pastası mı dedin?'

Kısa bir duraklama.

'Yaptım. Onları beğendin mi?'

'Pizza turtalarına bayılırım.'

Webb'in yüzü aydınlandı. 'Ah, öyleyse buna hazırlanın o zaman' dedi, ses tonunda gururlu bir ifadeyle, 'çünkü bu hayatınızı değiştirecek.' Dr. Barnes buna hayat değiştiren bir deneyim diyebilir

miydi emin değildi. ama kesinlikle alışkanlık değiştiren bir şeydi. Paylaştıkları özel Büyükanne Pastası şimdiye kadar tattığı en güzel pizza pastasıydı ve yıllardır bu kadar gülmemişti. Dedektif Webb'in çok eğlenceli bir insan olduğu ortaya çıktı. Son dilimini bitirdiğinde Webb'e baktı ve tekrar gülümsedi. “Ne?” diye sordu, ona yan yan bakarak. “Çenemde peynir mi var?” Bir kağıt peçete alıp çenesine dokundurdu. 'HAYIR. Bu o değil.”

“Ah!” Peçeteyi yere koydu.

'Sadece bu kadar...' . . Konuşmakta zorlanacağımızdan endişeleniyordum.'

Webb bu ifadeyi tuhaf buldu. 'Takip ettiğimden emin değilim.' 'İçinde bulunduğumuz iş nedeniyle,' diye açıkladı Dr. Barnes, 'hiçbirimiz işimiz hakkında gerçekten konuşamıyoruz, değil mi? Demek istediğim, muhtemelen bana şu anda dahil olduğun herhangi bir araştırma hakkında hiçbir şey söyleyemezsin ve ben de hiçbir hastam hakkında gerçekten konuşamam.' Webb kabul etmeden önce Dr Pepper'ından bir yudum aldı.

'Günlerimin çoğunu işimle ilgili bir şeylerle meşgul olarak geçiriyorum' dedi, 'hafta sonları da dahil ve senin de öyle olduğunu hissediyorum.' 'Evet, bu yetersiz bir ifade.'

'Yani,' dedi, 'ikimiz de çoğu zaman bizi meşgul eden şeyler hakkında konuşamadığımız için konuşmanın ölümle sonuçlanacağını düşündüm, ama yanıldığım kanıtlandı.' bira. ‘Şimdiye kadar çok uzun zamandır geçirdiğim en iyi zamanı geçirdim.’ Davetkar gülümsemesi geri gelmişti. Bu sefer gizemli kısmı artık orada değildi.

Webb içkisini alıp kadeh kaldırmayı teklif etti. 'Ben de. Ben de buna içeceğim.” Bir anlık tuhaf bir sessizlik hakim olmadan önce teneke kutulara dokundular. "Sana şunu söyleyeyim," dedi Dr. Barnes. 'İçmediğini biliyorum çünkü arabayı sürüyorsun, değil mi? Ama benim evime dönsek, sen arabanı oraya park etsen, bir taksi çağırsak ve gidip biraz eğlensek - tekila tarzında.' Webb randevusuna birkaç saniye baktı. Gece ilerledikçe ondan daha çok hoşlanıyordu.

"Kulağa harika geliyor" dedi. 'Ama gittiğimiz yerden döndüğümüzde hâlâ eve arabayla gitmem gerektiğini unutuyorsun.'

Dr. Barnes'ın Dedektif Webb'e bakışı bu teoriye kesin bir son verdi.

Ona gülümsedi. 'TAMAM. Sen hazırsın.'

Joe's Pizza'dan çıktıktan yaklaşık kırk dakika sonra Webb evinin önünde durduğunda, "Neden içeri gelmiyorsun?" dedi. 'Taksiyi beklerken bir kadeh şarap içebiliriz.'

'Bu bana harika geliyor.'

Doktorun ön kapısına yaklaştıklarında ikisi de Webb'in cebindeki telefonunun çaldığını duydu.

"Bir saniye" dedi ve telefonu kulağına götürdü. 'Dedektif Webb.' Hattın diğer ucundaki kişiyi dinlerken yüz ifadesi değişti. "Ne zaman?" Ekstra derin bir nefes almadan önce biraz daha dinledi. 'Ana lanet. . Gözleri Dr. Barnes'ınkini buldu ve kelimenin ortasında durakladı. 'TAMAM. Tamam, dedi telefonuna, göz temasını keserek. "Yoldayım." Bağlantıyı kesti ve telefonu cebine koydu.

'Gwen, bunun için çok üzgünüm ama... . .'

Bir an için üzgün görünüyordu ama Dr. Barnes böyle bir aramanın ne anlama geldiğini çoğu kişiden daha iyi biliyordu.

"Sorun değil, Julian," diye onu durdurdu. "Anlıyorum." Yaklaştı ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. "İşin bittiğinde uğramaya ne dersin?" Ona göz kırptı. 'Şarabı ve tekilayı soğuk tutacağım.'

"Bu bir anlaşma." Onu tekrar öpmeden önce gülümsedi, bu sefer çok daha uzun bir süre.

'Ben bekliyor olacağım.'

Webb gittikten sonra Dr. Barnes ön kapısının kilidini açtı ve oturma odasına adım attı. Ne kadar uğraşsa da yüzündeki gülümsemeden kurtulamayacaktı.

Neredeyse iki yıldır kimseyle çıkmamıştı ve bunun ne kadar heyecan verici olabileceğini neredeyse unutmuştu. Tek bir öpücük bir insana nasıl hissettirebilir? Ve o anda kendini iyi hissetti. O kadar iyiydi ki not ve bilezik olayı tamamen aklından çıkmıştı. O kadar iyiydi ki bir anlığına ışıkları kapalı tuttu, ön kapısına yaslandı, gözlerini kapadı ve anın tadını çıkardı. O kadar iyiydi ki, şimdi penceresinin hemen dışında duran, gözleri doğrudan ona bakan koyu gölgeyi fark edemedi.

Yetmiş

Erica Barnes patlamış mısır torbasını mikrodalgaya koydu, süreyi iki buçuk dakikaya ayarladı ve başlat düğmesine bastı. 'Patlamaların' başlamasını beklerken kendine büyük bir kadeh şarap doldurdu.

Patlamış mısır ve kırmızı şarap, Erica pazar gecesi hüznünden böyle kurtuldu. Bundan çok acı çektiğinden değil. İşinden ve birlikte çalıştığı insanlardan nefret etmiyordu. . . Peki . . . Kullanacağı kelime 'katlanılabilir' olurdu. Ayrıca pazartesi sabahlarından da korkmuyordu. Erken kalkma konusunda hiçbir zaman sorun yaşamadı ve haftaya nadiren 'huysuz' bir ruh hali içinde başlıyordu, ancak yine de pazar akşamlarında onu her zaman biraz üzgün hissettiren bir şeyler vardı.

Pazar geceleri de vardı *poker geceleri*Erica'nın tek yatak odalı küçük dairesini paylaştığı iki yıllık erkek arkadaşı Trevor'ın genellikle arkadaşlarına yüz elli dolar (maksimum bahis miktarına izin veriliyor) kaybettiği geceler. Doğru, ara sıra biraz kazanıyordu ama en hafif tabirle o Pazar geceleri nadirdi.

Ancak bu Pazar akşamında Erica'yı heyecanlandıran bir şey vardı. Kız kardeşi Dr. Gwen Barnes randevuya çıkıyordu. Bu düşünce bile Erica'nın dudaklarında bir gülümsemeye neden oldu. Gwen uzun zamandır kimseyle çıkmamıştı ve Erica'ya göre artık kız kardeşinin oyuna geri dönmesinin zamanı gelmişti.

Önceki gün telefonda kısa bir süre konuşmuşlardı. Konuşmada Gwen birisiyle tanıştığından bahsetti. . . iyi bir insana benziyordu. Ayrıca bugün ilerleyen saatlerde kahve içmeye çıkmaları gerektiğini de söyledi. Erica'nın ilk tepkisi kız kardeşini şu sorular yağmuruna tutmak oldu: 'Kim o? Nerede tanıştınız? Nasıl tanıştınız?' Ancak Gwen ona öyle olduğunu söyleyerek soruları kolayca atlattı.
bir şeye geç kalacağını ve Erica'yı randevudan sonra tekrar arayacağını söyledi.

Erica otuz üç saniye sonra ilk patlamış mısırın patladığını duydu. Şarap bardağını tezgâhın üzerine koydu ve öne doğru eğilerek mikrodalga fırına yaklaştı. Paketin üzerindeki talimatlarda iki buçuk dakika yazıyordu ama çoğu insan gibi o da pop'lar arasındaki zaman aralığını dinlemeyi tercih ediyordu. İki saniyeyi aştığı anda durdurmanın zamanı gelmişti.

Erica patlamış mısırını büyük bir kaseye döktü, şarap bardağını aldı ve oturma odasına doğru yürüdü. Orada televizyonu açtı ve kendini kanepeye attı.

Patlamış mısırla konuşurken 'Tamam' dedi. 'İzleyecek bir şeyler bulalım, olur mu?'

Kanalları gezmeye başlamadan önce cep telefonuna uzandı, şarap kadehinin ve patlamış mısır kasesinin fotoğrafını çekti ve hızla sosyal medya sayfasına yükledi. Bunu yaptıktan sonra telefonu TV kumandasıyla değiştirdi.

Kaydır – *Tekrar yayınlanıyor ve eski gösteri*. Kaydır – *Tekrar yayınlanıyor ve eski gösteri*. Kaydır – *Tekrar yayınlanıyor ve eski gösteri*.

'Benimle dalga mı geçiyorsun?'

Kaydır – *Bir Yerin Gerçek Eşleri.* Kaydır – *Bir Yerin Gerçek Kocaları*. Kaydır – *Büyük Kardeş*.

'Mümkün değil. Bu saçmalık hala devam ediyor mu?

İnsanlar bunu hâlâ izliyor mu?' Flick – romantik bir komedi

daha yeni başlıyordu.

'Sanırım bu işe yarayacak.'

Erica uzaktan kumandayı yanına koydu ve şarabından bir yudum aldı, ardından az önce konuştuğu arkadaşlarından bir yudum aldı. Cep telefonu çaldığında patlamış mısır kasesini bacak bacak üstüne atarak rahatlamıştı.

Tipik, diye fısıldadı, ona uzanarak.

Kız kardeşinden bir video görüşmesi.

'Bu çok tuhaf' diye düşündü. Erica ve Gwen o kadar sık görüntülü görüşme yapmıyorlardı. Erica saatine baktı: 22:12. Çağrıyı kabul etti. Görüntü ekranında belirmeye başlayınca, "Hey, kardeşim," dedi. 'Hızlı bir buluşmaydı. Her şey yolunda gitti mi?'

Erica'nın görebildiği tek şey kız kardeşinin gözleriydi.

'Kardeş, telefona çok yakınsın. Ne yapıyorsun? Kör mü oldun? Biraz geri çekil." Çantanın içine bir avuç dolusu patlamış mısır daha koydu.
ağız.

'Merhaba Erica.'

Erica'nın telefonunun hoparlörlerinden duyduğu ses korkutucu derecede derin ve gecikmeliydi. Hemen ekranına kaşlarını çattı.

'Kardeş, telefona çok yakınsın. Sesiniz bozuluyor. Geri çekil kadın. Senin derdin ne?'

Erica ancak o zaman kız kardeşinin gözlerinin ne kadar kırmızı olduğunu fark etti. Ağlıyormuş gibi görünüyordu.

"Gwen, her şey yolunda mı?" Erica'nın ses tonu uğursuz derecede ciddileşti. 'Neler oluyor? Sorun nedir?'

Kız kardeşi gözlerini kırpıştırdı ama cevap gelmedi.

'Gwen, ne oluyor? Artık beni korkutmaya başlıyorsun. Bir şey söyler misin lütfen?'

Sonunda görüntü yatay olarak yayılmaya başladı ama tuhaf bir şekilde Gwen'in yüzü tam olarak ortaya çıkmadan önce durdu. Erica kaşlarını çattı. Ablasının kulaklarını göremiyordu. Aslında gözlerinin dış kenarının ötesini göremiyordu. Artık kız kardeşinin ağladığından emindi.

"Gwen mi?" Neler oluyor? Neden ağlıyordun? Peki ses neden berbat?'

. . .

'Konuş benimle kardeşim.'

Bozuk ses tekrar geldi: "Seste bir sorun yok." Erica'ya bir çeşit B-korku filmi iblisinin sesi gibi geldi. "Ve kız kardeşin de sana cevap veremiyor çünkü konuşmasına izin verilmiyor" diye devam etti. 'Bunu yaparsa ölür.'

Gwen'in alışılmadık bir mizah anlayışı vardı. Erica bunu çok iyi biliyordu ama konu bu değildi. O bir psikiyatristti ve asla yapmayacağı şeylerden biri insanların duygularıyla bu şekilde oynamaktı.

“Ne?” Erica’nın sesi titredi. 'Bu kim?'

'Ben hiç kimseyim. Ancak *Sen* birisi olabilir. Kız kardeşin için bir kahraman olabilirsin. Tek yapman gereken bana iki doğru cevap vermek ve tüm bunlar bitti.'

Erica başını salladı. 'Ne? Hangi sorular? Neden bahsediyorsun?'

'Göreceksin.'

“Hayır, yapmayacağım.” Erica'nın sesi kızgın görünüyordu. 'Yaptığım şey polisi aramak.'

“Gerçekten ben onu dilimlemeden polislerin kız kardeşinin evine girebileceğini mi düşünüyorsun?” diye sordu iblis.

Aniden, ekranda bir mutfak bıçağı tutan eldivenli bir el belirdi; ucu Dr. Barnes'ın sol gözünden sadece milimetre uzaktaydı.

İblis, "Gözlerini oyarak başlayacağım" diye devam etti. “O zaman burnunu keseceğim.” Bıçağın ucu ona doğru hareket etti. “Sonra da ağzının kenarlarını kulaklarına kadar açacağım ve polisler onu bulana kadar onu burada kan kaybından ölecek şekilde bırakacağım. Buna ne dersin Erica?'

Bıçağa odaklanmaya çalışan Dr. Barnes'ın gözleri umutsuz bir panikle doldu. Ağzı bir çığlık hazırlayarak açıldı ama korku sesini susturdu.

“Aman Tanrım!” Erica’nın kalbi boğazına doğru tırmanmaya başladı. Gözlerinden yaşlar aktı. 'Gwen'

“Dikkatli dinlesen iyi olur Erica, çünkü bunu yalnızca bir kez açıklayacağım. Hazır mısın?' İblis, yanıt beklemeden oyununun kurallarını açıkladı. İşi bittiğinde, "İşte bu" dedi. 'Basit değil mi? Tek yapman gereken bana cevap vermek. Bu yüzden . . . başlayalım mı?'

Erica o kadar titriyordu ki telefonu iki eliyle tutmak zorunda kaldı. 'İşte başlıyoruz. İlk soru.' İblis, gerilimi artırmak için uzun, durgun bir duraklama ekledi. Tekrar konuştuğunda sözleri yavaş ve kesik kesik çıkıyordu. ‘Sosyal medya sayfanıza yüklediğiniz son gönderi neydi?’

Erica'nın kafası içgüdüsel olarak birkaç santim geriye kaydı. Kulaklarından şüphe ediyordu.

'Ne? *Benim* son gönderi? Bu nedir? Ciddi misin?'

Ekranda Gwen'in dudakları titremeye başladı.

“Evet,” diye yanıtladı iblis. 'Çok ciddiyim. Sayfanı günde birkaç kez, hayatınla ilgili kimsenin bilmeyi umursamadığı türden gereksiz bilgilerle güncelliyorsun, değil mi Erica?'

Erica kaybolmuş görünüyordu.

“Bu yüzden son tamamen gereksiz gönderinizin neyle ilgili olduğunu bilmek istiyorum. Bu beş dakikadan kısa bir süre önceydi, hatırladın mı? Ona bir resim ekledin.” Bir duraklama daha, bu seferki öncekinden çok daha kısaydı. 'Beş saniyeniz var.'

Erica bir kez gözlerini kırpıştırdı. İki kere. Üç kez. Ona göre bu kesinlikle hiçbir anlam ifade etmiyordu.

'Dört. . . üç . . .'

'Hımm. . . Patlamış mısırımın ve şarabımın bir fotoğrafını yayınladım ve Pazar gecesi televizyon izlemeye yeni başladığımı söyledim.' İblis saymayı bıraktı.

Sessizlik.

Erica bekledi.

Hala sessizlik.

Erica bir an için cevabından şüphe etti. 'Öyle değil mi?' 'Ha, ha, ha, ha, ha.' İblis o kadar gırtlaktan güldü ki Erica damarlarında kanının soğuduğunu hissetti. “Evet.” Sonunda kabul etti. “Elbette öyle, ama bir an için kendinden şüphe ettin, değil mi?” Erica kendini o kadar rahatlamış hissetti ki neredeyse altını ıslatıyordu.

Gwen'in dehşete düşmüş gözleri ekranda sağa doğru hareket etti ve birkaç saniye orada kaldı. Gözlerinden birkaç damla yaş aktı ama Erica'nın kafası o kadar karışıktı, o kadar kaybolmuştu ki çok tuhaf bir şeyi fark edemedi. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanmıyordu. Yüzünün kenarına doğru yuvarlandılar.

'İkinci soru. Buna doğru cevap verirseniz bu alıştırma biter. Sen ve kız kardeşin kazandınız. Yanlış cevaplayın ve . . İblis cümlesini tamamlamadı.

Erica zorlukla havayı içine çekti.

"Annenin ölüm yıldönümü Erica, ne zaman?"

‘Ne?’ Erica’nın zihninde ve kalbinde korku patladı. ‘Annemin mi?’ Bu sefer iblis hiçbir açıklama yapmadı. Soruyu tekrarlamadı. Sadece geri saymaya başladı. 'Beş. . . dört. . .'

Dr. Barnes'ın titremesi dudaklarından tüm yüzüne yayıldı. Bir saniye sonra şiddetle ağlamaya başladı.

Gwen her yıl annelerinin ölüm yıldönümünde annelerinin mezarına çiçek götürürdü. Erica ilk ziyaretinde ona katılmayı denemişti. O zamanlar Gwen on dört, Erica ise on üç yaşındaydı ama Erica bunu asla başaramadı. Erica, Whittier Bulvarı'ndaki Barış Evi Anıt Parkı'nın girişinde dondu.

"Haydi Erica," demişti Gwen. 'Hadi gidelim.'

Erica konuşamıyordu. Tek yapabildiği başını sallamaktı. “Erica, haydi.” Gwen kız kardeşini de yanına almak için koluna uzanmıştı ama Erica bir heykel kadar katıydı. Kasları tam anlamıyla yerinde sertleşmişti. İşte o zaman Gwen, kız kardeşinin ne kadar titrediğini, yüzünün ne kadar terli ve nemli olduğunu fark etti. Birkaç saniye sonra hiperventilasyona başlamıştı.

'Erica, sorun ne?'

Erica yine de konuşamıyordu. Gözleri sanki nöbet geçirmek üzereymiş gibi çılgınca soldan sağa hareket etmeye, hiçbir şeye odaklanmamaya başlamıştı. Erica asla kapılardan geçmeyi başaramadı. Gwen birkaç dua edip yanlarında getirdikleri çiçekleri annelerinin mezarına bırakırken o da yolun diğer tarafında beklemek zorunda kaldı. Annelerinin cenazesinin Erica için o kadar travmatik bir deneyim olduğunu ve onun da koimetrofobi (mezarlık korkusu) geliştirdiğini ancak çok sonra öğrendiler. Annesini hatırlıyordu ama durumu, ölümüyle ilgili her şeyi aklının bir köşesine itmesine neden olmuştu. 'Üç . . .'

Erica'nın nefes alması zorlaştı.

'İki . . .'

Düşünmeye çalıştı.

'Bir . . .'

Hiç bir şey.

'Zaman doldu Erica.'

'HAYIR . . . Lütfen . . . BEN . . . Cevabı bilmiyorum. Bu durumum var. . .'

İblis, "Sana kuralları söyledim," diye sözünü kesti. 'Cevap yok; kız kardeşin cezalandırılacak.'

'HAYIR . . . Lütfen . . .'

‘Ve unutma, eğer başka tarafa bakarsan, yine cezalandırılır. Onu izlemelisin. Şimdi eğlenelim.'

Sonunda Erica'nın akıllı telefonundaki görüntü yatay olarak genişleyerek kız kardeşinin gözlerinin ötesini görebilmesine olanak sağladı. . .

. . . Ve gördüğü şey kalbini korkunç bir korku ve panikle doldurdu.

Yetmiş Bir

Hunter, Huntington Park'taki altı katlı apartmanının önüne park ederken saatine baktı; saat gece 23:00'e geliyordu. Başını koltuğun başlığına yasladı ve bir anlığına yaşlanan binaya baktı. İkinci katın pencerelerinden birinin yanında yaşlı bir adam oturmuş sigara içiyordu. Her üç çekişinde iki ya da üç kez öksürüyor ve ardından aşağıdaki kaldırıma tükürüyordu. Dördüncü katta, ellili yaşlarının başında çok tatlı bir kadın olan Margaret Dixon, 416 numaralı dairenin penceresinden yaşlı gözlerle bakıyordu. Her gece mutlaka birkaç saat boyunca penceresinden dışarı bakıp aşağıdaki yola bakar, kocasının gece vardiyasından dönmesini beklerdi. Kocası Philip birkaç yıl önce işle ilgili bir kazaya karışmıştı. Aynı gece ölmüştü.

Uzaklardan gelen bir siren Hunter'ın dikkatini binadan uzaklaştırdı ve şu anda eve gitmenin gerçekten en iyi fikir olup olmadığını merak etti. Uyku, eğer gelseydi, sabahın çok erken saatlerine kadar olmazdı. Beyni hâlâ uyanıktı ve bir sonraki geceyi ne yatağında dönüp duracağını, ne de küçük dairesinde volta atacağını sabırsızlıkla bekliyordu.

Aklına tamamen yeni bir fikir geldiğinde arabayla Santa Monica'ya veya Venice Sahili'ne gitmeyi düşünmeye başladı. Sadece birkaç saniye düşündü.

'Ah, ne oluyor? Neden olmasın?” dedi dikiz aynasında kendi

gözlerinin içine bakarak. Omuz silkip cep telefonuna uzandı.
"Merhaba" diye yanıtladı bir kadın sesi.

'Merhaba, bu Tracy mi?'

'Bu o, evet.'

Merhaba Tracy. Bu Robert. Robert Hunter mı?' Sadece adından biraz daha fazla bilgi vererek ona yardım etmesi gerektiğini düşündü ama
hoş bir şekilde yanlış olduğu kanıtlandı.

'Ah, gizemli dedektif. Ne sürpriz."

Hunter bunu iyiye işaret olarak algıladı.

"Kötü bir zaman mı bu?" Alışkanlığı gereği tekrar saatine baktı. 'HAYIR. Hiç de bile. Ben de tam bunu yapmak üzereydim. . . gerçekten hiçbir şey yapma."

Avcı gülümsedi. 'Komik, ben de. Dinle, biliyorum pazar gecesi oldukça geç bir saat, dışarı çıkmak için pek de iyi bir gece değil ve muhtemelen sabah derslerin var ama bir yerlerde bir kahve içmek ister misin diye merak ediyordum.'

'Diyorsun ki . . . UCLA kütüphanesi olmayan bir yer mi?'

'Tercihen hayır.'

Hunter Tracy'nin güldüğünü duydu. Gülüşün ardından kısa bir duraklama geldi. 'Sana ne diyeceğim' diye yanıtladı en sonunda, 'Daha iyi bir fikrim var. Neden kahveden biraz daha sert bir şeyin servis edildiği bir yere gitmiyoruz? Benden o kadar uzakta olmayan harika bir bar var. Batı Hollywood'a gitmen ne kadar sürer?'

'Şu anda . . . yaklaşık bir saat."

'Tamam, peki bir saat sonra seninle orada buluşmaya ne dersin?'

'Kulağa harika geliyor.'

Yetmiş iki

"Aman Tanrım, Gwen, neler oluyor?" Erica Barnes duygudan boğulan bir sesle bağırdı. 'BEN . . . anlamıyorum."

Cep telefonu ekranındaki görüntü artık uzaklaşmayı bırakmıştı ve gözleri artık daha eksiksiz bir resim görebilse de, kırılgan beyni bunu anlamlandırmakta zorlanıyordu.

Kız kardeşi bir tür ahşap yüzeye uzanmış gibi görünüyordu. Bunu söylemek zordu çünkü Erica'nın cep telefonu ekranındaki resim genişlik açısından kız kardeşinin omuzlarının ötesini göstermiyordu. Uzunluğu tamamen açıkta olan göğüslerinin ötesini göstermiyordu ve Erica'nın kafa karışıklığı da burada başladı. Görüntüleri yayınlayan kız kardeşinin telefonu, önünde değilmiş gibi görünüyordu. Sanki bir şekilde tavandan sarkıyormuş gibi onun üzerine yerleştirilmiş gibi görünüyordu ama sahneyi asıl saçma kılan şey Gwen'in yüzünün iki devasa, tırtıklı demir çene arasında olmasıydı. Bu yüzden ilk başta görüntü gözlerinin kenarından daha geniş bir alana kaymıyordu. İblis öldürücü cihazını çok erken açığa çıkarmak istemiyordu.

Şeytani ses, tuhaf cihaza atıfta bulunarak, "Bunun ne olduğunu biliyor musun Erica?" diye sordu.

Erica konuşmadı, gözünü kırpmadı, hareket etmedi. Hayatı boyunca, mezarlığın girişinde kaslarının donduğu gün bile daha önce böyle bir korku yaşamamıştı. Sanki beyni vücudunun geri kalanından ayrılmış gibiydi.

İblis, 'Bu benim yarattığım bir şey' diye devam etti. 'Ben de onu aramaya karar verdim. . . *Kafatası Kırıcı*. İsmin güzel, öyle değil mi?' Birkaç dakika önceki aynı mide bulandırıcı, gırtlaktan kahkahasıyla güldü. 'Sanırım bununla karşılaştırılabilir. . . endüstriyel boyutta bir mengene, ama daha iyisi.”

'Lütfen . . . Lütfen . . . Lütfen . . .'

Bu sefer çaresiz çığlıklar Gwen'in kendisinden geldi. Ağlaması o kadar yoğundu ki Erica tüm vücudunun bu çabadan dolayı titrediğini görebiliyordu. ‘Bunu bana neden yapıyorsun? Neden?'

'Şşş...' . Eldivenli bir parmak Dr. Barnes'ın dudaklarına bastırıldı. 'Konuşmaman gerekiyor, hatırladın mı?'

Dr. Barnes nefes almakta zorlanıyordu ve bunu artık yalnızca ağzından yapabiliyordu. Burnu tamamen tıkanmıştı.

'Görünüşe göre,' dedi iblis bir kez daha Erica'ya hitap ederek, 'ortalama bir insan kafatası yirmi yüz pounda kadar olan basınca

dayanabilir, bunu biliyor muydun Erica?'

'Lütfen . . . bunu yapma.' Gözyaşları ve korku Erica'nın sesinin neredeyse bir oktav yükselmesine neden olmuştu.

"Fakat eklemeliyim ki" diye devam etti iblis, onun ricalarını göz ardı ederek. 'Bu bilgiyi internette buldum, yani bunların sadece saçmalık olma ihtimali var.' Etki yaratmak için durakladı. “Ama sana neyin saçmalık olmadığını söyleyeyim Erica. Bu cihazdaki krankın her tam dönüşü çenelere yaklaşık beş yüz poundluk basınç katıyor. Çok güzel değil mi? Bu tırtıklı çenelerin birinin yüzüne neler yapabileceğini hayal edebiliyor musunuz?'

Bu sözleri duyunca, Dr. Barnes'ın içinde var olabileceğini hiç düşünmediği bir panik patladı ve yıldırım gibi vücudunun her atomuna yayıldı. Sonuç olarak, içinde kalan tüm gücü topladı ve kafasını çenelerinin arasından kurtarmaya çalıştı ama iblis, avucunu güçlü bir şekilde alnına koyarak onu geride tuttu.

'Bu . . .' dedi, 'canını acıtacak. . . çok fazla.'

‘Yooooooooorghhh.’ Boğazından çıkan çığlık tükürük ve gözyaşlarından oluşan gurultu halindeydi.

Erica yarı felçli bir halde her şeyi izliyordu. Nefesi bile durmuş gibiydi.

“Eğlenelim mi?” dedi iblis. Sağ eli Kafatası Kırıcının koluna uzandı ve onu kendi etrafında döndürdü; bir tam tur. Zaten Dr. Barnes'ın kafasının yanlarıyla temas halinde olan demir çeneler birbirine yaklaşmaya başladı. Kafatasını beş yüz poundluk saf basınçla sıkıştırdıklarında, sivri uçlu çeneler derisini parçaladı. Hayal edilemez bir acı gözbebeklerinin hareket etmesinin durmasına neden oldu ama gözleri sanki yuvalarından fırlayacakmış gibi genişledi. Hava şiddetli bir şekilde esmeye başlayınca boğazındaki çığlık aniden kesildi. ciğerlerinden emildi. Hala açık olan ağzı kekeliyormuş gibi görünüyordu, alt çenesi tuhaf bir şekilde yerinde titriyordu. Vücudunun geri kalanı tehlikeden uzaklaşmaya çalışan bir deniz yılanı gibi kıvrılmaya başladı.

Artık tamamen hareketsiz olan ve güçlü demir çeneler tarafından yerinde tutulan iblis, avucunu alnından uzaklaştırdı.

'Annnnnnnnnnnnd. . . oyuna geri döndük Erica.' Dijital olarak

değiştirilmiş ses olmasaydı sesi bir yarışma sunucusu gibi olurdu. Oksijenden mahrum kalan Erica'nın beyni onu tekrar nefes almaya zorladı. Ağzı ve burnundan ciğerlerine havayı çekerken neredeyse inip kalkıyordu. "Annenin ölüm yıldönümü Erica," diye tekrar sordu, daha fazla vakit kaybetmeden. 'Ne zaman?'

Erica gözyaşları arasında cep telefonunun küçük ekranını zar zor görebiliyordu. Bunları silmek için elini yüzüne götürdü. Hiçbir fark yaratmadı.

'Beş. . .'

'BEN . . . yapma . . . Bilmek . . Kelimelerin arasında yüreğini eriten bir hıçkırık boğazını boğdu.

'Dört. . .'

'Sen . . . yapma. . . anlamak . . .'

'Üç . . .'

'BEN . . . sahip olmak . . . bir koşul. . .'

'İki . . .'

'BT . . . engeller. . . Benim . . . hafıza . . .'

'Bir . . .'

'Ah, Gwen. . .'

'Zaman doldu.'

Ekranda iblisin eli bir kez daha kranka uzandı. 'Hayır, öyle.'

Bir tam dönüş daha.

Çeneler bir kez daha birbirine kapandı ama bu kez hareket etmeye başladıklarında Erica bir "çıt" sesi duydu. Bu, on dakikadan kısa bir süre önce mikrodalga fırınından duyduğu ilk "pop" sesine çok benzer bir sesti. Temel fark, bu 'patlama'yı ağır bir ezilme sesinin takip etmesiydi.

Ekranda birdenbire Gwen'in gözlerinin beyaz kısmını kaplayan dokunun altındaki onlarca kan damarı yırtılırken kanamaya başladılar ve
renk değiştirme. Yüzü, her iki elmacık kemiğinin de kırılmasının bir sonucu olarak şekli bozuldu.

Başka bir boğuk 'pop'.

Gwen'in çenesi yerinden çıktı ve artık kanla dolu olan ağzı da bozuldu.

'Ah . . . Aman Tanrım. Erica artık bakamıyordu. Gözlerini kapattı ve sehpanın üzerine kusmadan önce vücudunun şiddetle öne doğru sallanmasına izin verdi.

Küçük ekranında Gwen'in vücudu kıpırdamayı bıraktı. Artık tamamen kan çanağına dönmüş gözleri, hayatının son nefesi onları terk etmeden önce son bir kez seğirdi.

Yapıldı. Dr. Barnes artık yoktu.

'Üzgünüm Erica. Kaybettin. Ben kazandım.'

Erica başını tekrar kaldırdı. Safra çenesinden çıplak ayaklarının arasındaki yere damlıyordu. Gözleri yavaşça cep telefonu ekranına döndü. İki büyük, tırtıklı metal çene arasında ezilen kız kardeşinin yüzü tanınmaz haldeydi.

'Neden?' sorusu bir hıçkırığın ortasında geldi.

İblis cevap vermedi ama kamera yeniden hareket etmeye başladı. Sonra aniden Erica'nın şimdiye kadar gördüğü en çirkin yüz ekranda belirdi. Telefonunu iki eliyle tutarken başı şokla geriye doğru döndü. Bu bir yüz değildi. Bu bir maskeydi.

Erica'nın muhtemelen asla açıklayamayacağı bir sebepten dolayı beyni otomatik moda geçti ve iblisin asla tahmin edemeyeceği bir şekilde tepki verdi.

Yetmiş Üç

Bay J arabasına biner binmez Brian Caldron'u aradı.

'Brian, benim için bir şeyi kontrol etmeni istiyorum.'

Brian'ın tarafında zorlu bir duraklama oldu.

“Bu kim?” diye sordu. 'Bu numarayı nasıl aldın?'

Ancak o zaman Bay J, hâlâ ağır bir Kuzey Kaliforniya aksanıyla konuştuğunu ve ses tonunun hâlâ normalden yarım oktav daha yüksek olduğunu fark etti.

‘Brian, benim, Bay J. Bu numara başka kimsede yok, bunu biliyorsun.’ ‘Hımm. . . kusura bakmayın Bay J. Bir an için sesiniz

tamamen farklı geliyordu.'

Zaman kaybetmek istemeyen Bay J, Brian'a Michael Williams'ın yatak odasında bulduklarını anlattı. Ayrıca ona Bay Williams'ın, Williams'ın oturma odasındaki bir resim çerçevesinden çektiği dijital bir fotoğrafını da gönderdi.

'Buna en kısa sürede ihtiyacım var, beni duyuyor musun Brian?'

“Evet.” Brian'ın sesi tereddüt doluydu. ‘Elimden geleni yapacağım.’ Bay J bu cevabı beğenmedi. 'Bu ne anlama geliyor Brian?' 'Bu, bu dava hakkında bilgi edinmenin sorun yaratabileceği anlamına geliyor.'

'Peki neden bu?'

'Çünkü bu soruşturmayı LAPD Cinayet Masası UVC Birimi yürütüyor ve onlarla hiç tanışmamış olsam da herkesin onlar hakkında bildiği bir şey var: bu adamlar kimseye güvenmiyor.'

'Peki bu benim sorunum mu?'

'Eh,' diye yanıtladı Brian, 'Ben bir bilişim uzmanıyım. Siber uzayla ilgileniyorum. Evet, ihtiyacınız olan hemen hemen her bilgiyi size sağlayabilirim, yeter ki bu bilgi yeterli olsun siberuzayda mevcuttur . . . ve Ultra Şiddetli Suçlar Birimi'nin sorunu da burada yatıyor - *kimseye güvenmiyorlar*. Bir davayı kapatana kadar soruşturmanın yaklaşık yüzde doksan beşini çevrimdışı tutuyorlar. Buldukları her şey, her ipucu, her röportaj, her çıkarım, hepsi ya sadece kağıt üzerinde tutuluyor, ofislerinde kilitleniyor ya da en kötüsü kendi kafalarının dışında hiçbir yerde saklanmıyor. Bu adamlar normal dedektifler gibi değiller Bay J. Normal insanlar gibi bile değiller.'

Bay J birkaç kez elini ağzına ve çenesine götürdü. Brian, "Açık bir UVC Birimi soruşturmasında," diye devam etti, "siberuzayda dolaşan tüm bilgiler, yalnızca farklı bir departman (adli tıp laboratuvarı, adli tabip, toksikoloji laboratuvarı) tarafından yüklendiği için oradadır, neyden bahsettiğimi anlıyorsunuz, Sağ?'

'Evet.'

"Yani," diye devam etti Brian, "bilgisayarlarından herhangi bir arama yaparlarsa, herhangi bir laboratuvardan bir sonuç gelirse veya onlara bir fotoğraf gönderilirse." . . buna benzer herhangi bir şeyi

kolaylıkla alıp size gönderebilirim. Ancak sonuçlardan ya da fotoğraflardan çıkardıkları sonuç ne olursa olsun, ya da elde ettikleri her ne ise, bu yalnızca UVC Birimi topraklarında olacak ve benim ona ulaşmamın hiçbir yolu yok.'

Kötü habere rağmen Bay J kendi kendine gülümsedi. Dedektif Hunter hâlâ onu şaşırtıyordu.

“Peki, benim için bir şeyin var mı?” diye sordu.

'Evet. Hakkında bilgi edinmemi istediğin kadın - Karen Ward - dört gün önce Çarşamba gecesi öldürüldü.'

Bir kurban daha Bay J düşündü. *Dedektif Hunter bu yüzden bana onu tanıyıp tanımadığımı, Cassandra'nın onu tanıyıp tanımadığını sordu. Katilin kurbanları arasında bağlantı kurmaya çalışıyordu.* 'Nasıl? Ölüm nedeni neydi?”

'Temporal lobun delinmesi, sol oküler göz küresi boşluğundan elde edildi.'

'Ne?'

Brian, "Beynine ulaşacak kadar uzun bir cam sapla sol gözünden bıçaklandı" diye açıkladı. 'Yüzü camla tamamen parçalanmıştı, sanki yüzü önce birkaç pencereden uçmuş gibi. Az önce size resmi otopsi raporunu, tüm fotoğrafları ve Bayan Ward'la ilgili bir dosyayı e-posta ile gönderdim. Bir uyarı, fotoğraflar şok edici.” “Tamam. Başka bir şey?'

“Evet, bugün erken saatlerde Cassandra Jenkinson, kocası John Jenkinson ve Karen Ward'un kredi kartı işlemlerini kontrol etmeye başladılar.” Bay J bir an bunu düşündü. *Dedektif Hunter şu 'ev ziyaretini' kontrol ediyor.* sonucuna vardı. *Herhangi bir sebeple benim evime veya Karen Ward'ın evine gelen esnaf. Bir kredi kartından hangi ismi alırsa alsın, diğerini kontrol edecek. Akıllı. Cassandra'nın Michael Williams'a nakit ödeme yapması onun için şanssızlıktı.*

'Tamam Brian, bu aramanın tüm sonuçlarına ihtiyacım var. Onlar ne alıyorsa ben de onu alıyorum. Bu açık mı?'

'Elbette. Aramayı gölgede bırakacağım.'

Bay J bazı notlar yazdı. 'Tamam, şimdi şu Michael Williams'a başla. Çekmen gereken her şeyi çek ve beni bu orospu çocuğunu bul.'

Aramanın bağlantısı kesildi.

Bay J'nin telefonu akşam 21.52'ye kadar bir daha çalmadı. o gece.

Yetmiş Dört

Hunter'ın Huntington Park'tan Batı Hollywood'a ulaşması elli üç dakika sürdü. Tracy'nin ona bahsettiği yerin - Next Door Lounge adında bir kokteyl barının - önünde durduğunda, onu trafik ışıklarında, yolun karşısına geçmek üzereyken gördü.

Tracy, Hunter'ın hatırladığından daha çekici görünüyordu. Parlak kızıl saçları açıktı ve güzel dalgalar halinde omuzlarına düşüyordu. Saçakları bir kez daha alnının üzerinden kıvrılarak bu kez çok zarif iki zafer rulosu oluşturdu. Siyah kot pantolon, kısa deri ceketinin altına beyaz bir tişört, siyah Mary Jane ayakkabıları ve ilk tanıştıklarında taktığı eski moda, kedi gözü gözlükleri giymişti. Zarif makyajı onu bir pin-up modeli gibi gösteriyordu.

Hunter, onunla salonun ön kapısında buluşurken, "Buraya yürüdün mü?" diye sordu.

“Sana söyledim, buradan o kadar uzakta yaşamıyorum.” Batıyı işaret etti. 'Sadece on beş dakikalık hızlı bir yürüyüş.'

Hunter, "Güzel bir bölge," yorumunu yaptı.

"Olabilir," diye onayladı Tracy.

Hunter, Tracy için kapıyı çekerek, “Gidelim mi?” diye sordu. Next Door Lounge, Amerika'daki yasaklama dönemini anlatan bir filmde pek yakışmazdı. İç mekanı, parlak zeminleri, Chesterfield deri koltukları ve sanatçıların caz ve ragtime klasiklerini seslendireceği eski moda bir piyanonun bulunduğu küçük bir sahnesiyle 1920'lerin gevezeliğinin tüm ihtişamını ve yasak heyecanını taşıyordu. Hava bile geçmişte bir yere aitmiş gibi görünen çok hafif bir koku taşıyordu. O pazar akşamı mekan pek kalabalık değildi ve bu da Hunter'a çok yakışıyordu.

‘Barda mı yoksa masada mı oturmayı tercih edersiniz?’ diye

sordu.

'Umursamıyorum. Sen seç.”

Hunter kendinden emin bir şekilde, "Masa," dedi ve kaba bir tuğla duvarın yanındaki iki yüksek arka kanatlı koltuğu işaret etti. Oturduklarında bir garson yanımıza geldi ve önlerindeki masaya iki menü koydu.

Tracy, “Sen viski adamısın, değil mi?” diye sordu.

Hunter, "Single malt Scotch," diye yanıtladı. 'Ama ne biliyor musun? Bu gece farklı bir şeyler yaşayacakmış gibi hissediyorum.”

'Gerçekten mi?'

'Evet. Belki bir kokteyl içmeye giderim. Neden?'

Tracy, Hunter'ın okumayı zor bulduğu bir gülümsemeyle cevap verdi. 'İyi ellerdesin. Burada harika kokteyller yapıyorlar.” Durdu ve Hunter'ı ciddi bir bakışla yere sabitledi. “Ama bir şey sipariş etmeden önce.” Menüyü adamın elinden aldı. 'Telefonunuz çalmadan ve siz de kapıdan dışarı fırlamadan önce cevaplara ihtiyacım var.'

Hunter arkasına yaslandı, bacak bacak üstüne attı ve ellerini kucağına koydu. 'Hangi cevaplar?'

"Aptal numarası yapma," dedi başını sallayarak. ‘İmajınıza uymuyor.’

“Psikoloji profesörü olmaktan mı bahsediyorsun?” “Doğru,” diye onayladı Tracy. 'Nasıl bildin? Peki bunu nasıl bu kadar çabuk bildin? Dün gece söylediğim gibi, o gece okuma odasında yanımda bulundurduğum kitaplardan hiçbirini anlamadığınızı biliyorum çünkü hiçbiri akademi ya da psikolojiyle ilgili değildi. Peki nasıl?'

'Sanırım bu soruyu zaten cevapladım, değil mi?'

Tracy kıkırdadı. 'Cevabınız şuydu. . . “Bu sadece gözlem.”

Hunter başını salladı. 'Evet, bu doğru.'

"Pekala, dinliyorum." Ne *yaptım* gözlemliyor musun? Lütfen çok spesifik olmaktan çekinmeyin.'

Hunter başlamadan önce bir süre Tracy'ye baktı.

‘Tamam, seni daha önce birkaç kez UCLA kütüphanesinde görmüştüm.’ ‘Evet, seni daha önce de orada fark etmiştim,’ diye geri geldi. 'Her zaman geceleri. Her zaman yirmi dört saat açık okuma odasındaydım ama senin LAPD'de dedektif olduğunu çözemedim.

Ve şunu da ekleyeyim, oraya gittiğimde yanımda asla psikoloji referans kitabım olmuyor. Derslerimi öğleden sonra veya akşamın erken saatlerinde hazırlarım, asla gecenin geç saatlerinde değil. Zaten bunları asla kütüphanede hazırlamam. Ben evde yapmayı tercih ediyorum. Bu yüzden onu ele verenin kitaplar olmadığını biliyorum."

'Olumsuz *senin* kitaplar.'

Tracy şaşkın görünüyordu. 'Anladığımdan emin değilim.'

Hunter şöyle açıkladı: 'Kütüphanede her zaman bir masada tek başına otururbut, diğer masalarda ise genellikle öğrenci grupları birlikte oturur. Bir halk kütüphanesinde tek başınıza oturmanız beklenir, ancak bir üniversite kütüphanesinde öğrenciler birlikte otururlar.'

UCLA kırk binin üzerinde öğrencisi olan çok büyük bir üniversite Robert. Ve ayrıca ne zaman *Sen* Orada mısın, sen de tek başına oturuyorsun." "Doğru," Hunter bunu kabul etti. 'İşte ikinci gözlemin devreye girdiği yer burası.'

Tracy ilgilenmiş görünüyordu.

"İtiraf etmeliyim ki, seni ilk kez okuma odasında tek başına otururken gördüğümde, UCLA'ya gittiğini düşünmüştüm ama birkaç dakika içinde üç, belki de dört öğrenciden oluşan bir grup masanın önünden geçti. "Merhaba" dedi ve bir sonraki müsait masaya geçti. Onlara katılmak isteyip istemediğini sormadılar. Size katılıp katılamayacaklarını sormadılar. Bu seni tanıdıkları anlamına geliyordu ama öğrenci arkadaşı olarak değil.'

Tracy nihayet anlamaya başladı.

"Kahve makinesinin yanında buluştuğumuz gece," diye devam etti Hunter, "aynı şey yine oldu ama bu sefer öğrencilerden biri sana ders kitabından bir şey gösterdi. Ona baktın, sonra gülümsedin ve başını salladın. Bir öğretmen sanki "Evet, doğru" diyormuşsunuz gibi onaylayarak başını salladı.'

Tracy için sanki nihayet karanlık bir sırra ışık tutulmuş gibiydi. Tracy, "Bana gösterdiği kitap da psikoloji üzerineydi" dedi. Hunter, "Adli psikoloji" diye onayladı.

Gülümsedi. 'O *öyle* benim ana alanım, evet – adli psikoloji, bu

yüzden sizin gözlem ve çıkarım gücünüz beni bu kadar etkiledi.” Durakladı ve Hunter'a tuhaf bir şekilde baktı. ‘Sonunda bunu benim için açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler.’

Hunter elini uzatarak, “Şimdi temiz miyim?” diye sordu. 'Sipariş verelim mi?'

Tracy içecek menüsünü ona geri verdi. 'Evet, bunun iyi bir fikir olacağını düşünüyorum.'

Hunter, İskoç bazlı bir kokteyl sipariş ederek evinden o kadar da uzaklaşmadı; Tracy rom bazlı olanı tercih etti.

Garson siparişlerini alıp uzaklaşırken Tracy, "Sanırım itiraf etme sırası bende" dedi. 'Seni biraz inceledim.'

'Öyle mi yaptın?'

'İlgimi çekti' diye itiraf etti. "En azından LAPD'nin hangi departmanında çalıştığını öğrenmek istedim."

'Peki bunu nasıl yapardın?'

Tracy omuz silkti. 'LAPD'de yüksek mevkilerde birkaç iyi arkadaşım var.'

Avcı güldü.

‘Aşırı Şiddetli Suçlar Birimi mi?’ Tracy'nin sözlerini ifade etme şeklinden Hunter bunun bir soru mu yoksa bir ifade mi olduğundan emin değildi. Hiçbir şey söylemedi.

'Bir gün gelip öğrencilerimle konuşmanı
sağlamalıyım.' 'Ben öğretmen değilim' diye yanıtladı
Hunter.
'Olmana gerek yok.'

Garson içkileriyle geri geldi ve sonraki on beş dakika boyunca hiçbiri işleriyle ilgili olmayan farklı konular hakkında konuşup güldüler. Hunter'ın telefonu çaldığında tam ikinci tur sipariş etmek üzereydiler.

Tracy ona şaşkın şaşkın baktı, dudaklarına gelen inanamayan gülümsemeyi durduramadı. Bunun tekrar olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Hunter aramayı kabul etti ve bir süre dinledi.

Tracy ile göz göze gelirken, "Yoldayım" dedi. İçlerindeki bakış kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını açıklıyordu.

"Çok üzgünüm" dedi ve ayağa kalktı.

Tracy onunla birlikte ayağa kalktı, bir adım yaklaştı ve dudaklarını öptü. 'Beni ara, tamam mı?'

Yetmiş Beş

Garcia kendisine verilen adrese yeni varmıştı ki Hunter'ın arabasının yolun tepesinde belirdiğini gördü. Kendisiyle polis çevresinde buluşmadan önce ortağının park etmesini bekledi.

Hunter'ın altına eğilmesi için sarı olay yeri bandını kaldırarak, "Bu adam rekor mu kırmaya çalışıyor yoksa ne?" dedi. ‘Beş günde üç kurban mı?’ Garcia'nın öfkesi katilin eylemlerine yansımadı. Bu, soruşturmalarını ilerletme konusundaki başarısızlıklarını yansıtıyordu. Hunter bunu biliyordu çünkü aynı öfkeyi kendi içinde de hissediyordu. Ellerinde takip etmeye değer hiçbir şey olmasa da, "görüntülü görüşme" yapan katil ışık hızıyla kurbanlarını alıyordu. Garcia aniden durdu ve kaşlarını çatarak Hunter'a baktı.

“Ne?” diye sordu Hunter.

'Dudaklarındaki kırmızı ruj mu?'

“Ne?” Sağ elinin tersiyle dudaklarını sildi. Kırmızı olarak geri geldi.

“Ruj.” Garcia partnerine arsız bir gülümsemeyle baktı. “Randevunuzda mıydınız?” Garcia'nın sesindeki şaşkınlık gerçekti. “Bana bir randevuya çıkacağını hiç söylememiştin.”

“Tam olarak bir randevu değildi.” Hunter kağıt mendil kullanarak dudaklarını temizledi ve konuyu hızla kendisinden ve Tracy'den uzaklaştırdı. "Peki, yeni kurban hakkında elimizde ne gibi bilgiler var?"

Garcia cep telefonundan okurken, "Adı Gwen Barnes'tı" dedi. '*Dr.* Gwen Barnes – otuz sekiz yaşında. Burada, Los Angeles, Hawthorne'da doğdum ve büyüdüm.'

'Evli?'

'Boşanmış. Çocuk yok. Eski kocası Kevin Malloy, Pomona'da yaşıyor. Henüz onun hakkında elimizde pek bir şey yok.'

Hunter, "Ne kadar süredir evlilerdi?" diye sordu.

'Hımm. . Garcia cep telefonunun ekranındaki bilgileri başparmağıyla kaydırdı. 'Dört buçuk yıl. Yaklaşık iki yıl önce boşandılar.” Devam etmeden önce başparmağını yukarı kaydırdı. 'Dr. Barnes, Los Angeles şehir merkezinde, West Ninth Street'te kendi küçük psikoterapi muayenehanesini yürütüyordu.'

'Ne zamandır bu adreste yaşıyordu?'

“Boşandığından beri neredeyse.” Garcia durakladı, yüzünü buruşturdu ve Hunter'a omuz silkti. 'İşte bu. Şu anda onun hakkında sahip olduğumuz tek şey bu. Operasyonların işleri araştırmak için fazla zamanı olmamıştı. Yarın öğleden sonra onunla ilgili daha kapsamlı bir dosyaya sahip olacağız.

‘Katil bu sefer kimi aradı?’

"Kurbanın tek kız kardeşi," diye yanıtladı Garcia. 'Erica Barnes.'

"Buralı mı?"

'O kadar da uzak değil. Carson'da yaşıyor.'

Bir LAPD çavuşu yanlarına gelerek, "UVC Biriminde misiniz?" diye sordu. Yaklaşık 1,80 boyundaydı, kemikli omuzları ve sıska kolları vardı. Koyu renk saçları kısa kesilmiş ve düzgündü. En az saçları kadar koyu olan gözleri de yanlara doğru gözyaşı damlaları şeklindeydi.

Garcia ona dönüp kimlik bilgilerini göstererek, "Bu biziz, evet" dedi. Avcı da aynısını yaptı.

"Ben Wilshire Bölgesi Batı Bürosundan Çavuş Prado." Hafif bir Porto Riko aksanıyla konuşuyordu.

Hepsi el sıkışıp sokağın sonundaki tek katlı, yeşil cepheli eve doğru ilerlemeye başladılar.

Çavuş, siyah beyaz birliğin yanındaki iki genç ve solgun görünüşlü üniformalı subayı işaret ederek, "Bu gece buraya ilk müdahale benim adamlarımdan ikisiyle geldi" diye açıkladı. "Size şunu söylemeliyim ki burası mahallelerin en sessizi değil, bu da şiddet içeren cinayetlerden payımıza düşeni aldığımız anlamına geliyor, ama birisi oradaki zavallı kadın üzerinde daha önce hiç görmediğim bir iş yaptı." Ve sanırım gelen çılgın dokuz bir bir çağrısını duymuşsundur, değil mi? Görünüşe göre bunu yapan kişi kurbanın kız kardeşini

aramış ve ona video görüşmesi yaptırmış. UV'deki arkadaşlar için bu yeterince hasta mı, yoksa ne?'

Ön verandaya vardıklarında iki medya minibüsü yolun üstündeki köşeyi döndü.

Çavuş Prado çenesini kamyonetlere doğru uzatarak, "Kurtlar burada" dedi. Brian Caldron, Bay J'ye, UVC Biriminin araştırmaları söz konusu olduğunda Hunter ve Garcia'nın kimseye güvenmediğini söylerken yalan söylemiyordu. Basın LAPD'deki insanlara bilgi için para ödediler ve onlar da iyi para ödediler. Soruşturmalarını devre dışı bırakmalarının ana nedeni buydu. İş suçlara gelince, Hollywood ünlülerinin karıştığı suçlar dahil hiçbir şey bir seri katil hikayesi kadar gazete satmadı veya ülke çapında izleyici sayısını artırmadı. Ancak katil artık üçüncü kurbanını ilan ettiğinden, UVC Biriminin tüm çabalarına rağmen hikayenin basına sızmasını önlemek neredeyse imkansız hale gelmişti. Artık her şey an meselesiydi. Yapabilecekleri en iyi şey hikayeyi kontrol altında tutmaya çalışmaktı. LAPD basın ofisi muhtemelen yakında resmi bir açıklama yayınlayacak. Artık asıl endişeleri ayrıntıların açığa çıkmasını önlemekti.

Hunter, Çavuş Prado'ya, "Sen ve iki ilk müdahale memuru dışında olay yerine başka kim gitti?" diye sordu.

'Adli tıp. İşte bu. Başka kimse yok.'

'Ve burada dokuz-bir-bir aramasını bilen başka kim var?'

'Benden başka kimse yok' diye yanıtladı. 'Ayrıntıların hiçbiri sevkıyat tarafından iletilmedi.'

Hunter çavuşa sert bir bakış attı ama o bir şey söyleyemeden Çavuş Prado iki elini kaldırarak başını salladı.

'Evet, evet Dedektif, basına tek kelime etmedim. Tatbikatı biliyorum. Bu benim ilk seferim değil, biliyorsun.'

Evin önüne vardılar ve bir ajan her iki dedektife de tek kullanımlık beyaz tulum içeren geleneksel mühürlü poşetleri verdi. Hunter ve Garcia ciddi bir sessizlik içinde kıyafetlerini giydiler, manifestoyu imzaladılar ve eve girdiler.

Yetmiş Altı

Kapı Hunter ve Garcia'nın arkasından kapandığında oturma odasının diğer ucunda duran Dr. Susan Slater onlara döndü. Birkaç adım gerisinde, önceki iki suç mahalline katılan aynı fotoğrafçı, henüz göremedikleri bir şeye göz atıyordu. Diğer iki adli tıp ajanı odanın karşıt uçlarındaki yüzeylerin tozunu almakla meşguldü.

"Dedektifler," dedi doktor selamlarken, başı hafifçe öne eğildi. Sesini sessiz ve sakin tuttu. ‘Buraya.’ El hareketiyle onlara yaklaşmasını işaret ederken aynı zamanda fotoğrafçıya biraz ara vermesini işaret etti.

Tıpkı önceki iki suç mahallinde olduğu gibi, aslında hiçbir şey bozulmamış gibi görünüyordu. Hiçbir şey de yerli yerinde görünmüyordu. Kurbanla katil arasında bir tür boğuşma olmuşsa bile hiçbir yerde buna dair gözle görülür bir iz yoktu.

"Bu sefer yemek sandalyesi yok" dedi Dr. Slater, soluna doğru bir adım attı ve sonunda Hunter ve Garcia'nın fotoğrafçının neye baktığını görmesine izin verdi.

Her iki dedektif de öldü.

Kurban, altı kişilik ahşap bir masanın üzerinde çarmıha gerilmiş halde çıplak olarak yatıyordu. Kolları ardına kadar açıktı ve masanın altına sıkıca sabitlenmiş iki parça naylon ip ile bileklerinden çekiliyordu. Bacakları da tamamen uzatılmıştı ve ayak bilekleri üçüncü bir ip parçasıyla birbirine bağlanmıştı, ancak yüzündeki ve kafatasındaki tuhaf şekil bozukluğu tüm sahneyi gölgede bırakmıştı.

Yüz kemiklerinden birkaçının parçalanmış olduğunu anlamak için otopsi muayenesine ihtiyaçları yoktu. Tamamen açık ve hala korku dolu olan gözleri tamamen kan çanağına dönmüştü ve çizginin dışına çıkmıştı, bu açıkça şunu gösteriyordu:
göz çukurları ve elmacık kemikleri kırılmıştı. Çene kemiği en az üç yerden kırılmıştı, alt ve üst diş eti çizgisinde çatlaklar oluşmuş ve ağzı tamamen yerinden çıkmıştı. Kulakları ve her iki yanak derisi neredeyse tamamen kazınmış, arkasında kurumuş bir kan ve et

yığını kalmıştı. Kafatasının yanları, sanki birisi ona aşırı bir önyargıyla çekiç getirmiş gibi içeri çökmüştü.

"Haklıydın Robert," dedi Dr. Slater sessizliği bozarak dedektiflerin dikkatini tekrar ona çevirdi. ‘Katil bir kez daha ilk başta hareket tarzı gibi görünen şeyin bazı yönlerini değiştirdi.’

Hunter ve Garcia, masanın sol tarafında Dr. Slater'a katıldılar. Doktor, "En azından birkaç imzası da artık iyice netleşiyor" diye devam etti. ‘Kurbanlarının cep telefonlarını mikrodalga fırına koyuyor ve onları çıplak soymayı seviyor.’

Garcia, “Yine cinsel saldırı yok mu?” diye sordu.

‘Henüz kontrol etmedim. O kadar uzun süredir burada değiliz ama bunun için bacaklarını çözmem gerekecek. Gelmenizi bekliyordum çünkü cesedi görmek isteyeceğinizi biliyordum *sitede*. Ama uyluklarında ya da kasık bölgesinde görünür bir morarma yok.” Konuşurken işaret etti. ‘Hiçbir çizik de yok, dolayısıyla önceki iki kurbanı gibi ona o şekilde dokunmamış olması ihtimali var.’

‘O halde neden onları çırılçıplak soyalım?’ Soru, masanın karşısında duran fotoğrafçıdan geldi.

Herkes dönüp ona baktı.

“Robert, Carlos,” dedi Dr. Slater fotoğrafçıyı işaret ederek, “bu Curtis Norton. Onu önceki iki sahneden hatırlarsınız. Birkaç ay önce takıma katıldı. Anaheim'dan transfer edildi.'

Norton biraz çekingen bir tavırla, "Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın" dedi. Yaklaşık bir buçuk metre boyundaydı, güçlü bir yapısı vardı, köşeli bir çenesi vardı ve sürekli üzgünmüş gibi görünmesini sağlayacak şekilde şekillendirilmiş kalın kaşları vardı. 'Sadece merak ediyorum. Anaheim'da bu tür şeylere hiç rastlamadık ama eğer katilin saldırılarında cinsel bir amaç yoksa neden onları çırılçıplak soyalım ki?'

"Aşağılama," diye yanıtladı Hunter. Masanın başına geçmişti ve kurbanın yüzündeki ve kafatasındaki yaraları dikkatle inceliyordu. 'Teknik, İkinci Dünya Savaşı sırasında toplama kamplarında yaygın olarak kullanıldı. Bugün hala kullanılmaktadır. Bu durum mağdurların kendilerini daha da savunmasız hissetmelerine neden oluyor. Daha çaresiz. Daha da korktum.”

Norton, "Muhtemelen yaptıklarından daha fazla korktuklarını hayal etmek zor" yorumunu yaptı.

Hunter, "Bu katilin sadizmi fiziksel olduğu kadar psikolojik açıdan da acımasız" diye açıkladı. ‘Kurbanlarına sadece işkence edip onları öldürmüyor. Kafalarına giriyor. Onların korkularını besliyor. Duygularıyla oynuyor. Bu yüzden onları önceden notlarla takip ediyor. Ama bildiğimiz gibi o da burada durmuyor çünkü başkalarının aklına girmeyi de seviyor.'

"Aradığı insanlar," dedi Dr. Slater.

Hunter masa yüzeyini incelemeye başlarken sessizce kabul etti. Norton bir an için başka bir şey söyleyecek ya da soracakmış gibi göründü ama bunun yerine masadan uzaklaşarak Hunter ve Garcia'ya biraz daha yer açtı.

Garcia, kurbanın yaralarını incelerken ne olduğunu gözünün önünde canlandırmaya çalışırken, "Bu delilik," yorumunu yaptı. 'Bu sefer ne yaptı, kafasını mengeneye mi soktu?'

Dr. Slater açıklamadan önce "Bu oldukça iyi bir tahmin olurdu" dedi: "Yüz kemiklerinde meydana gelen kırık türleri, kurbanın göz yuvalarını, çene hattını ve elmacık kemiklerini işaret ederek "bunun nedeni olamaz" dedi. darbeli bir aletle, elle veya yüzünü daha sert bir yüzeye çarparak. Bu yöntemlerin tümü aynı zamanda elimizde olmayan yırtılmalara da neden olabilirdi. Bu kırıklara, içindeki kemikler çatlayana kadar kafatasına yavaş yavaş yüzlerce kiloluk basınç uygulanması neden oldu. Bu yüzden yüzünün yanlarında bu yaralar var. Bu yüzden derisi neredeyse kazınmıştı. Kullanılan cihaz her ne ise, çeneleri muhtemelen tırtıklıydı.'

Hunter, "Masada çizik yok" dedi. 'Başının olduğu yerde hiçbir iz yok. Bir hırdavatçıdan kolaylıkla temin edebileceğiniz türden ticari bir masa, tezgah veya matkap mengenesi üzerinde oyuklar, izler ve çizikler bırakabilirdi. . . masanın üstünde bir şey var ama elimizde hiçbir şey yok. Ne kullanıyorsa ya kendisi yarattı ya da yaptırdı.”

Hunter göz ucuyla Norton'un ensesini kaşıdığını ve başka tarafa baktığını gördü.

Aniden ön kapı tekrar açıldı ve kırklı yaşlarının ortasında görünen bir adam eve girdi. Herkesi şaşırtacak şekilde zorunlu Tyvek

tulumunu giymiyordu, bu da Dr. Slater'ın ekibinin bir parçası olmadığı gerçeğini ortaya çıkarıyordu. Saçları kısa, donuk ve taranmamıştı ve odanın içinde dönüp masanın üzerindeki cesedin üzerinde durduklarında gözlerindeki ifade saf bir şoktu.

Hunter, kurbanın tanıdığı biri olduğunu hemen anladı ama adamın dışarıdaki polis duvarını nasıl aşabildiğini anlayamadı. Hızla ona doğru ilerledi, yolunu ve görüş alanını kapattı.

"Efendim, burası LAPD'nin olay yeri. Burada olamazsın.'

Adam, Hunter'ın sözlerini hiçe sayarak başını kaldırdı ve dedektifin omuzlarının üzerinden bakmaya çalıştı. Hunter da onunla birlikte hareket etti.

'Sayın? Ne dediğimi duydun mu? Sen kimsin?'

Adam kemerine tutturulmuş bir şeye uzandı: Los Angeles Polis Dedektifi rozeti.

"Ben Merkez Büro, Rampart Bölge Bölümü'nden Dedektif Julian Webb."

On bini aşkın memur ve üç binden fazla sivil personeliyle LAPD, New York ve Chicago şehirlerinin hemen ardından Amerika Birleşik Devletleri'ndeki üçüncü büyük belediye polis teşkilatıydı. Resmi olarak yalnızca Los Angeles şehrine hizmet veren polis departmanı olan LAPD'ye bağlı, her biri memurlar, dedektifler, çavuşlar ve yüzbaşılar da dahil olmak üzere kendi komuta hiyerarşisine sahip kırk beşten fazla belediye kolluk kuvvetleri birimi vardı. Toplamda, LAPD'yi oluşturan belediye emniyet teşkilatları 498 mil karelik bir alana ve üç buçuk milyondan fazla nüfusa hizmet ediyordu. Bu kadar büyük bir polis departmanı varken ne Hunter ne de Garcia'nın Dedektif Webb'le yollarının kesişmemiş olması şaşırtıcı değildi.

Hunter ve Garcia rozete kaşlarını çattı. Merkez Büro, Rampart Bölge Bölümü, Echo Park, Pico-Union ve Westlake bölgelerine hizmet verdi. Gwen Barnes'ın evi, Batı Bürosu, Wilshire Bölge Bölümü'nün yetki alanına giren Mid-City'de bulunuyordu.

Hunter, "Şehir merkezi sizin yetki alanınızın çok dışında, Dedektif," dedi. 'Nasıl oldu da bu kadar çabuk buradasın? Kurbanı tanıyor muydunuz?' Dedektif Webb hâlâ Hunter'ın arkasına bakmaya çalışıyordu.

Hunter gözlerini ona kilitledi. 'Dedektif?'

Webb sonunda, "Gwen ve ben bu akşamın erken saatlerinde randevuya çıkmıştık" diye yanıtladı. “Tarihi kısa kesmek zorunda kaldım ama işim bittiğinde geri döneceğime ona söz verdim. Bu yüzden buradayım.' Gözleri Hunter'ınkilerden ayrıldı ve önce Garcia'ya, sonra da Dr. Slater'a kaydı. ‘Bu doğru olamaz. düşürdüm Gwen buraya üç saatten az bir süre önce döndü. Onu kapısına kadar yürüttüm. Bu nasıl olmuş olabilir? Onu dinlemeliydim. Ona inanmalıydım.”

Webb'in son birkaç sözü herkesi duraklattı.

Hunter, “Bununla ne demek istiyorsun?” diye sordu.

Sessizlik.

“Dedektif?” Hunter'ın sesi emrediciydi. 'Ne demek istiyorsun - onu dinlemeliydin.' . . ona inanmalıydın değil mi?' Webb bir kez daha onun bakışlarına karşılık verdi. 'Not. . . bilezik . Aniden, daha kimse Webb'i daha fazla sorgulayamadan, herkesin dikkati hızla histerik hale gelen yüksek bir kadın sesi tarafından çekildi. Ses ön kapının hemen dışından geliyordu. Hunter ne olduğunu hemen anladı.

Garcia'ya Dedektif Webb'le ilgilenmesini işaret ederken, "Kurbanın kız kardeşi," dedi. Bir saniye sonra evden hızla çıkıyordu.

Yetmiş Yedi

Hunter, Tyvek tulumunun kapüşonunu indirerek, “Erica?” diye seslendi. "Erica Barnes mı?"

Evin ön bahçesinde otuzlu yaşlarının ortasında görünen bir kadın, iki polis memuru tarafından sürüklenirken çılgınca mücadele ediyordu. Uzun ve düz siyah saçları dağınık bir topuz halinde başının üstünde toplanmıştı. Koyu kahverengi gözleri gözyaşlarıyla dolup taşıyordu ve küçük, kalkık burnu tüm ağlamalardan dolayı açık pembe bir tona dönüşmüştü. Perişan haldeki kadın, adını duyunca aceleyle kolunu polis memurlarından birinin elinden kurtardı ve

Hunter'a baktı. Yüzündeki ifade çaresizlik ve acının birleşimiydi.

Diğer kolunu kurtarmaya çalışırken polislere "Bırakın gideyim" diye bağırdı. “O benim kız kardeşim.” Sesi acı doluydu.

Hunter kısa sürede onlara ulaştı.

"Üzgünüm Dedektif," dedi Çavuş Prado, biraz utanmış görünüyordu. 'Kaseti nasıl geçmeyi başardığını bilmiyorum.'

“Sorun değil, Çavuş.” Hunter elini onun omzuna koydu ve sert ama nazik bir şekilde onu kırılgan kadından uzaklaştırdı. “Onu buradan ben halledeceğim.” Çavuş Prado Erica'yı bıraktı. Yanındaki memur da onu takip etti. "Emin misiniz, Dedektif?"

“Evet, eminim.” Hunter'ın sesi hiç bu kadar kendinden emin çıkmamıştı.

'Kız kardeşim . . . Kız kardeşim nerede?' diye bağırdı Erica, Hunter'ın arkasına bakmaya çalışırken.

Bir elini Erica'nın kollarına koyarak onu nazikçe yerinde tuttu. “Erica, ben LAPD'den Dedektif Robert Hunter.” Sesini sakin ve sessiz tuttu.

Erica vücudunu Hunter'ın elinden uzaklaştırdı. 'Gwen...' . . Gwen nerede?” Onu eve doğru itmeye çalıştı.

Hunter da onunla birlikte adım atarak yolunu kapattı. Gözleri buluştu ve Hunter'ın tek yapabildiği, ona hafif ama çok anlamlı bir şekilde başını sallamaktı. “Çok üzgünüm Erica.”

Gözlerini onun üzerinde tuttu.

'HAYIR . . . HAYIR . . . HAYIR . . . HAYIR . . .'

Erica, her yeni kelimeyle birlikte Hunter'ın göğsüne kapalı yumrukla yumruk atıyordu. Kollarını aşağıda tuttu, hiçbir savunma sunmadı ve kadının tüm duygularının kendisinden alınmasına izin verdi. Kolları nihayet gücünü kaybettiğinde Hunter ona nazikçe sarıldı, başını omzuna koydu ve eve bakmaması için onu çevirdi. Onun kucağına vermeden önce iki saniye boyunca onunla savaştı.

'Bu doğru olamaz. Yapılamaz.” Yepyeni bir gözyaşı yağmuruna tutuldu.

Hunter onu bir dakika boyunca kollarında tuttu. Sonunda “Erica” dedi. 'Sana adınla hitap etmemin bir sakıncası var mı?'

Erica onun elinden kurtuldu ve elini yüzüne götürüp akan burnunu avucuyla sildi.

Hunter tulumunun fermuarını açtı ve cebinden bir kağıt mendil çıkardı. Onları her zaman yanında taşıyordu.

"İşte" dedi.

Sonunda mendili alıp burnunu sümkürmeden önce bir an tereddüt etti. 'Teşekkür ederim.'

Hunter paketin tamamını ona verdi. ‘Bunları neden saklamıyorsun? Arabada daha fazlası var.'

Erica kaybolmuş görünüyordu, gözleri hiçbir şeye odaklanamıyordu.

Hunter başını yola doğru eğerek, “Gidip bir yere otursak nasıl olur?” dedi.

Erica, Hunter'ın kendisini arabasına doğru yönlendirmesine izin verdi. Üniformalı bir memurun yanından geçerken ondan büyük bir bardak şekerli su getirmesini istedi. Hunter's Buick'in içinde birkaç uzun dakika boyunca tam bir sessizlik içinde oturdular. Erica titremeyi ve ağlamayı bırakamadı. Hunter ona ihtiyaç duyduğu her zamanı verdi. Söyleyebileceği hiçbir şeyin o anda yaşadığı acıyı hafifletemeyeceğini biliyordu. Bazen sessizlik en iyi sohbetti.

Memur sonunda bir bardak şekerli suyla geri döndü. Hunter, "Al Erica, iç şunu" dedi. 'Kendini biraz daha iyi hissetmeni sağlayacak. Sana söz veriyorum.'

Erica bir bardak suyun neredeyse tamamını birkaç büyük yudumda içti. Sonunda Hunter'a bakarak, "Anlamıyorum" dedi. Sesi hâlâ dengesizdi ama birkaç dakika önceki kadar değildi. 'Bu telefon görüşmesi nasıl doğru olabilir? Bu canavar nasıl gerçek olabilir?”

'Bana olanları anlatmak ister misin? Canavar hakkında mı?” Erica suyun geri kalanını bitirdi. 'Bilmiyorum. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Artık neyin gerçek olup neyin olmadığından emin değilim.'

Hunter bekledi ve Erica'nın hızı belirlemesine izin verdi.

'Evde yalnızdım' diye başladı, 'sadece patlamış mısır yapıyordum. . Sonraki yirmi dakika boyunca Erica, Hunter'a hafızasının ona anımsattığı her şeyi anlatmaya devam etti. Kendisine sorulan soruları ve mezarlık fobisini anlattığında bir kez daha paniğe

kapıldı.

Hunter memurdan yeni bir bardak şekerli su istedi.

Erica'nın kendini toparlaması beş dakika daha sürdü.

Sonra Hunter'a ne yaptığını anlattı.

Yetmiş sekiz

Hunter suç mahallini terk edip evden çıkarken, Dedektif Webb nihayet bakışlarını Dr. Gwen Barnes'ın yemek masasındaki cesedine odaklayabildi. O olduğunu biliyordu ama yüzündeki şekil bozukluğu o kadar şiddetliydi ki onu tanıyamadı.

"Bu doğru olamaz" dedi tekrar.

“Dedektif?” Bu sefer etkileyici çağrı Dr. Slater'dan geldi. Onunla tanışmak için yürüdü.

Webb, onun sert bakışlarıyla karşılaşmadan önce bir kez gözlerini kırpıştırdı.

“Olay mahallimi kirletmene izin veremem, anladın mı beni?” Durakladı ve nefes aldı. Sesi biraz yumuşadı. ‘Kaybınız için çok üzgünüm. Gerçekten öyleyim. Hiç kimse sevdiği birinin, bir arkadaşının ya da herhangi birinin ölümünü bu şekilde öğrenmemeli, ama siz bir LAPD dedektifisiniz, işlenmemiş bir suç mahalline hazırlıksız ve uygunsuz bir şekilde girmemeniz gerektiğini daha iyi bilmelisiniz. Seni burada tutamam. Sadece bu suç mahallini değil, tüm soruşturmayı tehlikeye atıyorsunuz.'

"Dedektif Webb," Garcia devreye girerek ona yaklaştı. “Neden dışarıda konuşup adli tıp ekiplerinin olay yerini incelemesine izin vermiyoruz?” Kapıyı işaret etti. ‘Burada yapacak çok işleri var. Belki bana Dr. Barnes hakkında biraz daha bilgi verebilirsiniz. Onun hakkında alabileceğimiz tüm bilgilere ihtiyacımız var. Ayrıca bana bahsettiğin not ve bilezikten de bahsedebilirsin.'

Sonunda Webb'in profesyonel tarafı devreye girdi.

"Evet, elbette" dedi sonunda. “Bu kadar düşüncesizce

davrandığım için özür dilerim.” “Sadece insan gibi davrandınız, Dedektif,” dedi Garcia, ses tonu dost canlısı ve anlayışlıydı. 'Hepimiz böyleyiz.'

Webb evden çıkmadan önce son bir kez bakışlarının masadaki cesede bakmasına izin verdi. Dışarı çıktıklarında Garcia tulumunun fermuarını açtı ve kollarını serbest bırakarak beyaz tulumun üst yarısının serbest kalmasına izin verdi.
belinden gevşek bir şekilde asın. Evin ön bahçesinin kenarına vardıklarında Webb not defterini almak için ceketinin cebine uzandı, bir şeyler karaladı, sayfayı yırttı ve Garcia'ya uzattı. Garcia notu okurken “Bu nedir?” diye sordu.

'Partnerimin adı ve rozet numarası. Gwen'i buraya bıraktıktan sonra buluşmaya gittiğim kişi o.' Webb bu sefer bir paket sigara almak için tekrar cebine uzandı. Bir tanesine hafifçe vurdu ve Garcia'ya bir tane ikram etmeden önce dudaklarına götürdü.

Reddetti.

Webb sigarasını yaktı ve uzun bir nefes çekti. 'Burada saçmalık yapmanın bir anlamı yok, Dedektif. . .?'

‘Garcia ama bana Carlos diyebilirsin.’

"Burada saçmalık yapmanın bir anlamı yok, Dedektif Garcia. Bunun nasıl çalıştığını biliyorum. Kurbanı canlı gören son kişi bendim. Öldürüldüğü gece onunla birlikteydim ve onu evine bırakan da bendim. Kısaca şu anda ben *ben* şüpheli listesi.” Webb sigarasından bir nefes daha çekti.

Garcia bir anlığına önündeki adama baktı. Webb, maskeli katille ilgili temel tanımlamaya uyuyordu - uzun boylu, geniş omuzlu - ama yine de Los Angeles'ın erkek nüfusunun yarısı bu tanıma uyuyordu.

Garcia, "Bu soruşturma yalnızca bu cinayetten çok daha derinlere gidiyor Dedektif Webb," dedi.

Webb, kaşlarını sert alnına kaldırmadan önce sözlerini tartarak Garcia'ya baktı. ‘Bu adam daha önce de öldürmüştü.’ Ses tonu bunun bir soru mu yoksa bir ifade mi olduğunu açıkça belirtmiyordu. Garcia bu konuyu hiçbir şekilde ele almadı.

‘Neden bana bahsettiğin bu not ve bilezikten bahsetmiyorsun?’

Yetmiş Dokuz

Bay J, çalmaya başladıktan bir milisaniye sonra cep telefonunu masanın üzerinden kaptı.

“Brian, kesinlikle acele etmemişsin.” Sesindeki öfkeyi gizlemek için hiçbir şey yapmadı.

Brian, "Üzgünüm Bay J," diye yanıtladı. *Onun* Öte yandan sesi yorgun geliyordu. “Ama sen burada kurnaz bir orospu çocuğunu seçmeyi başardın.” Bu adam hakkında herhangi bir bilgi toplamak kolay olmadı. . . ama şansımız yaver gitti. *İki kere*.' 'Peki elinde ne var?'

'Şüphelerinde haklıydın. Michael Williams onun gerçek adı değil ama bu ismin seçilmesinin bir nedeni var.'

"Dinliyorum."

Brian, "ABD'de Michael Williams adında yarım milyondan fazla erkek var" dedi. 'Yaklaşık beş yüz elli tanesi burada, Los Angeles'ta yaşıyor. "Ondan kaçmak" için yeterince yaygın bir isim ama. . .'

Bay J, "Durun Brian," diye sözünü kesti. '*Ondan kaçmak mı?* Bu ne anlama geliyor?'

'Kusura bakmayın, bu sadece kullandığımız bir terim. Bu, yalnızca bir isimden başka hiçbir şeyin olmadığı ve yaklaşık beş yüz elli kişinin yalnızca bu şehirde yaşadığı göz önüne alındığında, herhangi bir kolluk kuvvetinin (LAPD, FBI, Şerif Departmanı) gerekli olacağı anlamına gelir. . . önemli değil; doğru kişiyi bulmak günler, hatta haftalar alabilir. Bu zaman dilimi onun ortadan kaybolması için fazlasıyla yeterli olacaktır. . . kaçmak.'

‘Tamam, yani Michael Williams’ın “ondan kaçmaya” yetecek kadar yaygın bir isim olduğunu söylüyordun ama—”

“Ama sahte belgeler için başvurursa şüphe uyandıracak kadar yaygın değil.” Brian konuyu daha iyi açıklamaya karar verdi. 'Bazı isimler hükümetimiz tarafından çok yaygın olduğu gerekçesiyle

işaretleniyor - John veya James
Smith, Robert Jones, Michael Williams – temel olarak ülkede toplamı bir milyonu aşan her isim işaretleniyor. Bunlar “kaçış” listesinin başında yer alan isimler çünkü aynı zamanda bariz nedenlerden dolayı suçluların en çok kullandıkları isimler.'

"Tamam, o zaman Michael Williams'a dönelim," diye ısrar etti Bay J Brian'a. 'Evet, tamam, söylediğim gibi, burada iki kere şansımız yaver gitti. Bir; eğer bana onun o fotoğrafını göndermeseydin, bu konuşmayı yapıyor olmayacaktık. Şimdi değil, muhtemelen hiçbir zaman da değil. Ancak bir fotoğrafla bazı veritabanlarımızda yüz tanıma programı çalıştırmayı başardım ve işte bu noktada ikinci kez şanslı olduk.'

Bay J, “Sabıkası var” dedi.

Brian, "Cinsel saldırı suçundan dört yıl yattı" diye doğruladı. 'Oldukça şiddetli bir vaka.'

Bay J sakinliğini korumaya çalışarak gözlerini kapattı ama damarlarında kanının kaynamaya başladığını hissedebiliyordu. Bay J, Michael Williams'ın evinde yatağının altından çıkardığı çantanın içinde çok çeşitli kadın iç çamaşırı koleksiyonu bulmuştu. Daha doğrusu külot. Boyutları altı ila on altı arasında değişiyordu. Michael Williams yalnızca cinsel bir saldırgan değildi. O da bir kupa koleksiyoncusuydu ve o zaman aklına geldi. Cassandra çırılçıplak soyulmuş ama kıyafetleri bulunamamıştı.

“Peki o kim gerçekten?” diye sordu Bay J.

'Gerçek adı Cory Russo. Tam da sana onun tüm dosyasını göndermek üzereyim. Bu adamın bir pislik olduğuna hiç şüphe yok ama oldukça akıllı bir pislik.'

'Peki neden bu?'

'İçerideyken üç diploma aldı: tesisat mühendisliği, makine mühendisliği ve İnternet güvenliği.'

'Evet ama bu onu kurtarmayacak. Onun adresi var mı sende?”
“Sorun da bu,” dedi Brian. 'Bay. Russo, üç yıl önce serbest bırakılmasından bu yana gerçek adını kullanmadı. Bu isimle gösterilen hiçbir şeyim yok. Sahte Michael Williams ismine sahip tek adres, iş yeri olan tesisat şirketiyle birlikte bana verdiğiniz adres.' Bay

J, Michael Williams'ın, Cory Russo'nun, her kim olursa olsun, oraya geri dönmeyeceğini biliyordu.' bu iki adresten herhangi biri. Artık polisin peşinde olduğuna inanıyordu ve polisin yapacağı ilk şey bu iki adresi de gözetlemek olacaktı.

'Bu adam her kimse' dedi Bay J, 'bir yerlerde saklanıyor ve onu bulmanı istiyorum Brian. Onu hemen bulmanı istiyorum."

Seksen

"Katilin fotoğrafını çekmeyi mi başardı?" Garcia'nın ses tonu yüzündeki şaşkın ifadeyle eşleşiyordu. 'Nasıl?'

Hunter, ortağı Erica Barnes'ın cep telefonunu uzatarak "Hayır, fotoğraf değil" diye açıkladı. Ekranda katilin maskeli yüzünün resmi görülüyordu. 'Görüşmenin sonunda bir ekran görüntüsü yakaladı.'

Erica hâlâ Hunter'ın arabasının içinde, onların durdukları yerden sadece birkaç metre uzakta oturuyordu. Gözleri şişmiş ve kırmızıydı, etraflarındaki deri gözyaşlarından dolayı hamlaşmıştı.

Hunter, "Erica bir grafik tasarımcısıdır" diye açıkladı. 'Mobil cihazlar için uygulamalar tasarlayan ve geliştiren bir şirkette çalışıyor. Cep telefonunun ekran görüntülerini yakalamak günde onlarca kez yaptığı bir şey. Bu onun işinin bir parçası."

Garcia, "Demek beyni bunu yapmaya şartlanmış" dedi.

'Kesinlikle. Bu bilinçli değil, refleksif bir hareketti. Erica, acil durum operatörüyle telefonu kapatana kadar bunu yaptığının farkına bile varmadı.'

Garcia'nın bakışları bir anlığına Erica'ya kaydı ve ardından cep telefonu ekranındaki tuhaf maskeye döndü.

Tanya Kaitlin ve Bay J'nin açıklamasına göre Garcia zaten ne bekleyeceğini biliyordu. Katilin maskesinin neye benzediğini biliyordu; deforme olmuş, kırmızı renkli gözler, yırtılmış ağız, kanlı dişler, pürüzlü ve kösele deri, parçalanmış burun. . . hepsi. Eskiz sanatçıları bunun çok doğru bir kompozit görüntüsünü yaratmıştı

ama yine de ekran görüntüsündeki gerçek maskeye bakmak midesine mide bulandırıcı bir tat gönderiyordu.

'Yakalamayı başardığı tek görüntü bu mu?' diye sordu. "Hayır" diye yanıtladı Hunter. Gözlerindeki bakış değişti. 'Aramanın yarısına gelindiğinde bir tane daha aldı. Geri kaydırın.'

Garcia'nın yaptığı gibi kalbi de içinde küçülüyor gibiydi.

Yakalanan ekran görüntüsünde Dr. Gwen Barnes hâlâ hayattaydı ancak gözlerinin beyazı çoktan kanla kaplanmıştı, yüzünün büyük kısmı kırılmıştı ve şekli bozulmuştu. Ölüm zaten çirkin parmaklarını onun etrafına kapatmıştı. Geriye kalan tek şey son bir sıkıştırmaydı.

Garcia uzun bir süre görüntüyü inceledi.

Sonunda, parmak eklemlerinden biriyle kaşlarının arasını ovuşturarak, "Haklıydın" dedi, sesi ciddiydi. 'Kullandığı mengeneye benzer alet el yapımı gibi görünüyor. Bunu herhangi bir hırdavatçıdan almadı. Onu kendisi yarattı."

Hunter, başka bir haber minibüsünün yolun tepesine yanaşmasını izlerken, "Tıpkı maskeyi yarattığı gibi," diye onayladı.

"Peki ona ne oluyor?" Garcia, cep telefonunu Hunter'a geri vermeden önce Erica'ya başını salladı.

'Gelip onu alması için erkek arkadaşına ulaşamıyoruz, bu yüzden onu evine bırakacağım.'

"Sonra ne olacak?"

'Sonra bu ekran görüntülerini siber suç biriminden Dennis Baxter'a götüreceğim. Gerekirse onları piksel piksel parçalara ayıracağız."
"Ne için?" Garcia'nın sesindeki entrika gerçekti. 'Onlarda bulunacak hiçbir şey yok, Robert.'

Hunter elindeki cep telefonuna, ardından arabasının içinde oturan Erica'ya baktı. Tekrar konuştuğunda sesinde güven yoktu. 'Bunu henüz bilmiyoruz.'

"Evet, yapıyoruz" diye karşı çıktı Garcia. 'Bu katil çok akıllı Robert, bunu ikimiz de biliyoruz. Kurbanlarını kendi evlerinde öldürüyor, bu da bu iki görüntüden hiçbirinde bizi bir yere yönlendirebilecek hiçbir ayrıntının olmadığı anlamına geliyor, çünkü biz zaten buradayız.'

Avcı sessiz kaldı.

Garcia, Hunter'ın elindeki telefonu işaret etti. 'O oturma odası. . .

şu yemek masası. . Daha sonra Dr. Barnes'ın evini işaret etti, '. . . oradaki oturma odası. Orada yemek masası. Bu görüntülerin nereden geldiğini zaten biliyoruz. Bu katil aynı zamanda kendi maskesini de yaratıyor. Kendi öldürücü cihazlarını yaratıyor, bu da yine o görüntülerdeki hiçbir şeyin bizi onun bir şey satın aldığı yere götüremeyeceği anlamına geliyor. Ve tüm bunları bitirmek için kurbanlarının cep telefonlarını görüntülü arama yapmak için kullanıyor, bu da takip edilecek hiçbir şeyin olmadığı anlamına geliyor, Robert. Dinlenecek bir şey yok."

Hunter, "Evet, biliyorum," diye itiraf etti, ses tonu yarı mağluptu. "Peki başka ne yapmam gerekiyor Carlos?"

'Eve git, Robert. Biraz dinlen. Dört gündür neredeyse hiç uyumadın. Yarın her şeyi yeniden toplayacağız. Birkaç saat bile olsa molaya ihtiyacınız var. Beyninizin molaya ihtiyacı var ve hepimizin sizin uyanık ve tetikte olmanıza ihtiyacı var. Kendinizi yormanın, olmayan bir şeyin peşinde koşmanın hiçbir faydası olmaz.'

Hunter seçeneklerini değerlendiriyormuş gibi görünüyordu. 'Neler var *Sen* yapacak mısın?' diye sordu.

Garcia çenesini eve doğru salladı. 'Buradaki her şey bitene kadar olay yerinde kalacağım. Sonra eve gideceğim ve ben de biraz dinleneceğim.'

Hunter, Erica'nın yeniden kıpırdanmaya başladığını fark etti. "Devam et Robert," dedi Garcia, "onu evine götür, sonra evine git ve biraz dinlen." Burada bitireceğim."

Hunter ortağının tulumunun fermuarını çekip olay mahalline doğru gidişini izledi.

Seksen Bir

Bay J'nin cep telefonu tekrar çaldığında kol saati 23:23'ü gösteriyordu. 'Brian, bana bir şey bulduğunu söyle.'

"Gerçekten emin değilim." Brian'ın sesindeki yorgunluk açıkça

görülüyordu. 'Bir şey olabilir ya da kesinlikle hiçbir şey olmayabilir.'

'Ne varsa bana ver.'

Bay J, hattın diğer ucundan gelen hızlı klavye tıklamalarını duydu. "Tamam," diye başladı Brian, "bana söylediklerin beni düşündürdü." Cory Russo, Michael Williams, bu adam hangi ismi kullanıyorsa, muhtemelen şu anda kaçak durumda, değil mi? Ve Amerika'da parasız çalışamazsınız.' 'Kredi kartlarını işaretlediniz.'

Brian, "Her şeyi her iki isim altında da işaretledim" diye onayladı. 'Kredi kartları, banka işlemleri, para çekme ve daha fazlası; yani bir yerlerde bir miktar nakit para biriktirmediği sürece bu adam, bilgisayar ekranım burada bir Noel ağacına dönüşmeden bir paket sakız bile alamayacak.'

“Peki bir sonuç aldınız mı?” diye sordu Bay J.

Brian derin bir nefes aldı. “Yaptım ama kartlarından hiçbirinde değil.” Bay J yüzünü telefonuna çevirdi. ‘Bu ne anlama geliyor?’ ‘Eh, sadece üzerime bayrak asmadım. *onun* kredi kartları ve banka işlemleri. . .'

Bay J, Brian'ın düşünce tarzını yakalayarak, "Bunu ailenize ve tanıdıklarınıza da yaydınız" dedi.

Brian, "Eh, fikir buydu," diye itiraf etti. 'Fakat ne yazık ki Cory Russo hakkında elimizde olan tek şey, her ikisi de Oregon'da yaşayan ve tanıdıkları olmayan iki uzak akraba, ama sonra başka bir şey düşündüm.'

"Peki o neydi?"

'Üç yıl önce Cory Russo hapisten çıktığında hapishane otobüsüne binmedi. Yakalandı.”

Bay J'nin dudaklarında bir gülümseme belirme tehlikesi yarattı. 'Ve onu alan kişinin adı da sende var.'

“Ben de öyle.” Brian'ın sesi zafer kazanmış gibiydi.

"Peki o kim?"

'Adı Toby Bishop. San Gabriel Vadisi'ndeki Monrovia'da yaşıyor ve işler burada iyiye gidiyor. Yaklaşık yirmi dakika önce hesabından yirmi beş yüz dolar çekti. İki yıl öncesine ait para çekme geçmişini kontrol ettim. Gecenin bu kadar geç saatlerinde araba almaya karar vermediği sürece hiçbir zaman bu miktara yakın bir para çekmedi. . .'

"Bir adresin var mı?"

‘Şu anda bir e-posta alıyor olmalısın.’

Bay J, dizüstü bilgisayarından bir zil geldiğini duydu. Aramayı sonlandırdı.

Seksen İki

Hunter, Garcia'nın tavsiyesine uymaya niyetliydi. Erica Barnes'ı evine bıraktıktan sonra asıl fikir eve gitmek ve biraz uyumaya çalışmaktı ama Erica'nın cep telefonuyla yakaladığı iki ekran görüntüsü zihnini alt üst ediyordu, bu yüzden Hunter hızlı bir yoldan sapmaya ve durmaya karar verdi. ofisinin yanında.

Erica'yı bırakırken cep telefonundan alınan iki ekran görüntüsünü kendisine e-postayla göndermişti ve bunları telefonunun "Resim Galerisi"nden de sildiğinden emin olmuştu. Medya artık kesinlikle kanın kokusunu almıştı ve eğer bu iki ekran görüntüsünün var olduğu haberini alırlarsa hemen hemen harekete geçerlerdi. *herhangi bir şey* onlara el koymak için.

Hunter'ın bilgisayarı açılmayı bitirdiğinde, hemen Erica'nın e-postasını buldu ve ekteki iki resimden ilkine, yani katilin korku maskesine çift tıkladı.

Maske ne kadar korkunç ve mide bulandırıcı görünse de aslında silikon kauçuktan yapılmış bir sanat eseriydi. Dudaklarının sağ köşesinden yanağının üzerinden sağ kulağına kadar uzanan yüzdeki kesik, sanki birkaç dakika önce gerçek ete dönüştürülmüş gibi taze görünüyordu. Hunter neredeyse kanın akmasını bekliyordu. Maskenin keskin, kana bulanmış dişleri yarı insan, yarı hayvan gibi görünüyordu ama oldukça gerçekti. Açıkta kalan alt çene kemiği ve burun inanılmaz derecede detaylıydı; gözleri iki adet kan kırmızısı sklera kontakt lensiyle kaplıydı ve gerçekten de bir dem'e aitmiş gibi görünüyorlardı.

Hunter'ın kalbi hızlandı, adrenalin damarlarına o kadar yoğun bir

şekilde aktı ki tüm vücudu titredi çünkü o bunu o zaman görmüştü.

Seksen Üç

Bay J'ye Brian Caldron tarafından verilen adres onu Monrovia'nın sınırına, San Gabriel Dağları'nın eteklerine götürdü. Kaliforniya meşelerinin kaldırımları gölgelediği bir yerleşim bölgesindeki tepelik bir cadde olan yol çöl sessizliğindeydi ve bu da Bay J'ye çok yakışıyordu. Yolun girişindeki bir ağacın altında durdu ve her şeyi incelemek için beş dakika harcadı. Gecenin o saatinde iki ev dışında çoğu evin ışıkları kapalıydı. Bunlardan biri de aradığı evdi.

Bay J, siyah ceketinin kapüşonunu başına çekti, eklemlerini çıtırdattı ve 915 numaraya doğru ilerlemeye başladı. Normal bir hızda yürüdü. Çok hızlı değil. Çok yavaş değil. Siyah ve gıcırtı önleyici tabanlı ayakkabıları kesinlikle hiç ses çıkarmıyordu. Eldivenli elleri, daha önce yanında bulunan silahın aynısını, bir Sig Sauer P226 Legion'u ve iyi bir önlem olarak küçük bir av bıçağını taşıdığı ceplerine sıkıca sıkışmıştı.

Bay J eve yaklaşırken hızla arkasını döndü ve yolun hâlâ boş olduğundan emin oldu. Tatmin olmuş bir halde, sonunda arka bahçeye açılan yan ahşap kapıya doğru ön bahçeyi geçti. Kapının kilidi eskiydi ve ahşap pek sağlam değildi. Sert bir tekmeyle kapı hızla açılacaktı ama Bay J gürültüden kaçınmak istiyordu. Diğer tarafa tırmanması beş saniyeden az sürdü.

Evin arka bahçesi dikdörtgen şeklinde yeşil çimlerden başka bir şey değildi; yüzme havuzu yok, bahçe yok, çiçek yok, baraka yok, hiçbir şey yok. Bay J sessizce arka verandaya çıktı, mutfağa bakan kare pencereden kaçındı ve sırtını arka kapının solundaki duvara yasladı. İçeride ve dışarıda hiçbir ışık yanmıyordu, bu da tüm verandayı karanlık bir gölgeye bırakıyordu. Verandadan inen iki kısa basamağın yanında yerde, sigara izmaritleri ve esrarla dolu bir kül tablası vardı.

ipuçları. Bay J, mutfaktaki ışıklar yandığında kapının kolunu denemek üzereydi. Sırtı duvara döndü ve bekledi. Buzdolabının kapısının açılıp kapandığını duydu.

Vidalı bir kapak sesi duydu.

Daha sonra arka kapı çekilerek açıldı.

Bay J bekledi.

Verandanın ışıkları yanmadı.

Dışarı çıkan adam Cory Russo değildi ama uzun boyluydu ve iyi bir dövüş ortaya koyacak gibi görünmeye yetecek kadar kas kütlesi taşıyordu ama Bay J'nin dövüşmeye hiç niyeti yoktu. Hâlâ karanlık gölgelerle örtülü olan adam, susturuculu silahını sağ cebinden çıkardı.

Adam kül tablasının olduğu yere doğru yürüdü ve verandanın kenarına oturdu. Esrar kokuyordu. Kolları Bay J'nin şimdiye kadar gördüğü en kıllı kollardı. Adam gömleğinin cebinden zaten kıvrılmış, işaret parmağı kalınlığında bir eklem çıkardı. Onu yaktı ve bitmek bilmeyen bir nefesi içine çekti. Adam nefes vermeye başladığında Bay J hamlesini yaptı.

Adam onun geldiğini hiç görmedi.

Hiç bir şey duymadı.

Bay J, birasından bir yudum almak üzereyken silahının namlusunu adamın ensesine dayadı.

Adamın sol kulağına, "Sana birkaç soru soracağım" diye fısıldadı; sesi bir rahibinki kadar sakin ama bir talim çavuşununki kadar sertti. 'Ya başını sallarsın ya da başını sallarsın. Bunun dışında herhangi bir hareket yaparsanız artık sallayacak veya başını sallayacak bir kafanız olmayacak, anlaşıldı mı?'

Adam başparmağı ile işaret parmağı arasındaki devasa eklemi bir kez salladı.

“Russo evde mi?” diye sordu Bay J.

Adam tereddüt etti.

Bay J silahının horozunu kaldırdı. "Russo evde mi?"

Adam bir kez başını salladı.

'Yalnız mı?'

Adam bir kez başını salladı.

'Uyandı mı?'

Adam bir kez başını salladı.

"Oturma odasında mı?"

Adam başını salladı.

"Yatak odasında mı?"

Adam başını salladı.

"Banyoda mı?"

Adam bir kez başını salladı.

Bay J gülümsedi. Birisi banyodayken ona gizlice yaklaşmaktan daha kolay bir şey yoktu.

“Teşekkür ederim ve iyi geceler,” dedi Bay J.

Adam kaşlarını çatmaya bile fırsat bulamadan Bay J, silahının dipçiğiyle adamın kafasının arkasına vurdu. Bunu daha önce pek çok kez yapmıştı, tam olarak nereye vuracağını ve ne kadar güç harcayacağını biliyordu.

Adam acı verici bir 'öhh' sesiyle bilinçsiz bir şekilde öne doğru yığıldı. Bay J adamın eklemini söndürdü, eklemlerini çıtırdattı ve sessiz bir fare gibi eve girdi.

Seksen Dört

Hunter bilgisayar ekranındaki görüntüye gözlerini kısarak baktıktan sonra gözlerini bir, iki, üç kez kırpıştırdı.

‘Bu da ne?’ Kendi içinde kafası karışmış gibi görünüyordu ama bunu hayal etmemişti. Orada bir şey vardı. Katilin gözlerinde tüylerini diken diken eden bir şey vardı.

Pek çok insan, bir kişinin gözlerinin 'ruhlarına açılan pencereler' olduğuna inanıyordu. Hunter buna inanıp inanmadığından emin değildi. Bu katilin bir ruhu olup olmadığından bile emin değildi. Onun inandığı ve bildiği şey, bir kişinin gözlerinin o kişinin kişiliği hakkında pek çok şeyi ortaya çıkarabileceğiydi. Kimliklerini ortaya çıkarabilir.

Hunter masasına doğru eğildi ve yüzünü ekrandan yalnızca birkaç

santim uzağa getirdi.

‘Bu bir leke mi?’ Yüksek sesli soru boş bir ofise yöneltildi. Her ne ise, hâlâ anlayamayacağı kadar küçüktü. Hunter'ın eli bir roket gibi bilgisayarın faresine doğru fırladı. İki ile tıklamalarıyla görüntüyü orijinal boyutunun on katına büyüttü, ta ki ekranında yalnızca katilin gözleri kalana kadar. Midesinde bir şeylerin ters gittiğini hissederek bir kez daha gözlerini kırpıştırdı.

Baktığı şey bir leke değildi.

'Lanetleneceğim!'

Resim on kat büyütüldükten sonra beklenen bir şekilde pikselleşmişti, ancak resimdeki renk doygunluğunu değiştirmeye bile gerek duymadı. Dennis Baxter'ı siber suçlardan aramasına ya da fotoğrafı aceleyle BT adli tıp ekibine göndermesine gerek yoktu, çünkü oradaydı, katilin sol gözünün iç köşesinde, gözyaşı kanalıyla iris arasında yarı yolda duruyordu - küçük ama çok ayırt edici, kan pıhtısı, neredeyse mükemmel bir şekilde baş aşağı bir kalbe benziyor.

Yine de Hunter bir şeyler görmediğinden emin olmak için kullandığı görüntü uygulamasındaki filtreleme paletini çağırdı. Uzman değildi ama pikselli bir görüntüyü düzeltebilecek kadar bilgi sahibiydi. Konuyu şüphe götürmez bir noktaya getirmesi bir dakikadan az sürdü.

Hunter, gerçek hayatta üç milimetreden büyük olmayacak küçük bir kan sıçramasıyla tamamen donup kalmış bir şekilde bilgisayar monitörüne bakıyordu.

Ancak boğazını düğümleyen, Hunter'ın kalbinin düzensiz bir şekilde atmasına neden olan şey, gözlerinin o baş aşağı, kalp şeklindeki kan pıhtısına ilk kez odaklanmamasıydı.

Hunter bunu daha önce görmüştü.

Seksen Beş

İki kişinin gözlerinin sklerasında tam olarak aynı noktada aynı şekilli kan pıhtılarına sahip olma ihtimali altmış milyonda birdi. Hunter'ın buna bakması gerekiyordu.

Sandalyesini masasından uzaklaştırdı, ayağa kalktı, birkaç adım geriye gitti ve tekrar ekranına baktı.

Bacaklarının altında titrediğini hissedebiliyordu.

'Nerede? Daha önce nerede görmüştüm? Nerede?' Beynini hatırlaması için zorladı ama bu Hunter'ın hiçbir zaman kontrol edemediği bir şeydi. Çocukken bile her zaman son derece anlayışlı olmuştu. Gözleri insanlar, nesneler, konumlar, görüntüler vb. hakkındaki en küçük ayrıntıları fark edecek, ancak aşırı yükten korkan beyni, 'fazla bilgi' olarak gördüğü şeyleri otomatik olarak bilinçaltına itecekti. Oraya vardığınızda onu geri almak eğlenceli bir oyun değildi. Bunun yanı sıra, Hunter ikinci bir zorlukla da karşı karşıyaydı; son birkaç günde, hatta son birkaç saatte gördüğü yüzlerin sayısı çok fazlaydı.

Dennis Baxter ona daha önce istediği iki sahte sosyal medya kimliğini gönderdikten sonra Hunter günün geri kalanını sosyal medya sitelerinde gezinerek geçirmişti. Kurbanların sayfalarıyla başlamıştı. Tüm fotoğraflarına baktı ve iki yıl öncesine ait tüm gönderilerini taradı. Bunu yaptıktan sonra katilin aradığı ve aynısını yaptığı kişilerin yanına gitti. Daha fazla fotoğraf. Daha fazla gönderi. Daha sonra kurbanların arkadaşlarına çapraz referans vermeye başladı.

Hunter ne aradığından pek emin değildi ama katilin kurbanları hakkında bilgi edinmek için sosyal medya sitelerini kullandığından emindi, yani eğer şanslıysa belki bir şey gözüne çarpabilirdi. Sonuçta aşırı görüntü oluşmuştu ama bunlardan birinde şunu görmüştü:
aynı baş aşağı, kalp şeklinde kan pıhtısı. Bunlardan birinde katili görmüştü. Bundan emindi.

Hunter bunu yapmanın kolay bir yolu olmadığını biliyordu. Her

şeye tekrar göz atmaya başlaması gerekecekti. Derin bir nefes aldı, kas sertliğinden kurtulmak için bir buçuk metrelik vücudunu esnetti ve bilgisayarına geri döndü.

Kendini sandalyesine atıp yazmaya başladığında, sağ dirseği masasının kenarındaki bazı dosyalara sürtünerek her şeyin yere düşmesine neden oldu. Ayaklarının dibinde her yöne dağılmış sayfalar ve fotoğraflar. Hunter onlara uzandı ama eski bir raporu eline aldığında tüm oda etrafını sardı.

'Lanetleneceğim,' diye neredeyse katatonik bir şekilde fısıldadı çünkü işte o zaman yanıldığını anladı. Çok yanılmıştı. Hunter internetteki bir fotoğrafta bu baş aşağı, kalp şeklindeki kan pıhtısını görmemişti.

Bunu yüz yüze görmüştü.

Seksen Altı

Bay J, susturulmuş Sig Sauer'ı elinde tutarak boş mutfağı geçti ve oturma odasına açılan kapının yanında durdu. Hiçbir ışık açık değildi. Bir an dinledi ama etrafındaki havayı kirleten tek ses, mutfağın köşelerinden birine yaslanmış eski buzdolabının aralıksız alçak uğultusuydu. Bir sonraki hamlesini düşünerek kapının arkasına baktı.

Oturma odası küçük ve düzenliydi, bu da işleri kolaylaştırıyordu çünkü diğer taraftaki kısa koridora ulaşması gerekiyordu. Beş hızlı ve sessiz adım onu oraya götürdü. Hala Cory Russo'dan iz yok.

Bay J önündeki koridora baktı. Dört kapısı vardı; ikisi sağda, biri solda ve biri de en ucunda. En uçtaki kapı ardına kadar açıktı ve sağdaki ilk kapı gibi ışıklar kapalıydı. Diğer ikisi kapalıydı ama soldaki kapının altından parlak bir ışık sızdı.

Bay J koridora adım attı ve kapıya ulaşana kadar dört adım atmadan önce sırtını sol duvara yasladı. Nefesini tuttu, kulağını dayadı ve dikkatle dinledi. Kesinlikle içeride birisi vardı.

Bay J duvardan uzaklaşarak öne çıktı ve doğrudan kapının önüne yerleşti. Alışkanlık olarak önce sola, sonra sağa baktı, sonra derin bir nefes alıp birkaç saniye ciğerlerinde tuttu. Sol bacağı sağlam bir şekilde yere basarken kapının koluna o kadar güçlü bir tekme gönderdi ki, tüm çerçeve çatladı.

Tuvalette oturup bir porno dergisine göz atan Cory Russo korkudan o kadar sert bir şekilde geri sıçradı ki, kafasını arkasındaki duvara çarptı ve neredeyse kendini yere seriyordu. Dergi
yere düştü. Russo yüzünde dehşete düşmüş bir ifadeyle klozet
kapağına çöktü.

"Hey, koca adam," dedi Bay J, silahını doğrudan Russo'nun alnına doğrultarak. “Peki, göğsüme attığı tekmeyi tekrar denemeye ne
dersin?” Bay J, daha önce Russo'nun kapısını çaldığında giydiği
kılığın aynısını giyiyordu.

Russo dönüp Bay J'ye baktı, kafa darbesinden dolayı hâlâ biraz sersemlemiş durumdaydı. 'Siktir et dostum.' Gözleri bir anlığına çıplak bacaklarına kaydı. 'Bu onur kırıcı bir şey.'

“Sizce mi?” Bay J ancak o zaman odadaki kokuyu duydu. Yüzü buruştu. 'Lanet olsun dostum, az önce çürümüş bir hayvan leşine mi sıçtın?'

‘Ne?’ Russo bu anı şaka zamanı olarak göremiyordu.

“Sana seni bulacağımı söylemiştim, değil mi?” dedi

Bay J.

Russo ona kaşlarını çattı.

'O kahrolası maske olmadan o kadar da sert değilsin, değil mi?'

Russo'nun gözlerindeki bakış sertleşti. Kılık değiştirmesinden dolayı hâlâ onu tanıyamamıştı ama sonunda Bay J'nin neden bahsettiğini anladı.

Seksen Yedi

Bilinçaltı bir anı, hemen hemen her şey (bir görüntü, bir ses, bir koku, bir yer, bir isim) tarafından bilinçli zihne geri tetiklenebilir. . . aslında anlatılacak bir şey yoktu ve Hunter'ın kafasının içinde olan da buydu. Eğilip yere dağılmış dosyalara uzandığında gözleri bir laboratuvar rapor sayfasına takıldı ve sayfanın en üstünde bulunan bir şey, aradığı anıya doğrudan bir yol açtı. Bu gerçekten de gözlerinin fark ettiği bir ayrıntıydı ama beyni gereksiz bulup onu doğrudan bilinçaltına göndermişti ama artık bu ayrıntıyı bir fotoğrafta fark etmediğini biliyordu.

Hunter'ın aradığı anı, umduğu gibi aklına geri gelmedi. Çirkin bir tren kazası gibi ona çarptı. Bir an hiçbir şeyi yoktu, bir sonraki an. . . işte oradaydı, gözler, kan pıhtısı, yüz.

"Olamaz," diye fısıldadı Hunter, kafasının içindeki anıyla mücadele ederek, çünkü bu anı ona katile bu kadar yakın olduğunu, gözlerinin içine baktığını ve aynı nefes alma alanını paylaştıklarını söylüyordu.

Hunter yerdeki dosyalara ve fotoğraflara aldırış etmeden bilgisayar ekranının solunda duran mavi klasöre uzandı. Neyin peşinde olduğunu bulması uzun sürmedi.

Monitöründeki büyütülmüş görüntüye tekrar baktı ve katilin gözlerini yeniden inceledi. Kafasının içinde anılar mantıkla çatışmaya başladı ama Hunter'ın iyi bildiği bir şey varsa o da mantık ve şiddetli cinayetin yollarının nadiren kesiştiğiydi. Yine de bir hatıra yeterli değildi. Daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı ve şimdi daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı.

Hunter, görüntü görüntüleme programını küçülttü ve farklı bir uygulamayı çağırdı. Yüklenirken maviden aldığı ismi yazdı klasöre gidin ve 'enter' tuşuna basın. Birkaç saniye sonra, o kişinin temel kişisel dosyası, bir portre fotoğrafı da dahil olmak üzere ekranında belirdi. Hunter'ın yaptığı ilk şey fotoğrafı büyütüp o kişinin gözlerine bakmak oldu.

Kan pıhtısı yok.

Resmi daha da büyüttü.

Orada değildi ama Hunter birinin gözünde her an ve çeşitli nedenlerle kan pıhtısı oluşabileceğini biliyordu. Yeter ki o kişinin gözün beyaz kısmını kaplayan dokunun altındaki hassas damarların kırılmasına neden olacak her türlü travmaya maruz kalması yeterliydi.

Hunter'ın baktığı resim yedi yıl önce çekilmişti. Bundan sonra herhangi bir zamanda gözünde kan pıhtısı ortaya çıkabilir. Bütün bunları bilmesine rağmen Hunter'a her açıdan şüpheler gelmeye başlamıştı. Beyninin ona hatıra kılığına girmiş bir fantezi verdiği bir ipucuna gerçekten bu kadar çaresiz miydi?

Bu çok mümkündü, bu kadarını biliyordu ama neden o kişi? Peki bu anı neden zihninde bu kadar canlı hissediyordu?

Hunter portre fotoğrafını küçülttü, kişinin kişisel dosyasına geri döndü ve sayfalardaki ad, adres, doğum yeri, medeni durum gibi bilgileri taramaya başladı, ancak üçüncü sayfaya ulaşana kadar bunu yapamadı. bir şey onu duraklattı. Kazayla ilgili bir şey.

'Bir saniye. . . Ne?'

Sayfanın başına dönüp bu sefer daha yavaş bir şekilde tekrar

okudu. Bilgiler en iyi ihtimalle yetersizdi ama ona daha ayrıntılı bir araştırma yapmak için kullanabileceği birkaç önemli ayrıntı sağlıyordu. İlgisini çeken Hunter tam olarak bunu yaptı.

Aramanın getirdiği dosya çok uzun değildi ama içerdiği bilgiler ve fotoğraflar Hunter'ı iki nedenden dolayı şok etti. Bir: Tüm bunların yıkıcı üzüntüsü hayat değiştiriyordu. İki: Eğer Hunter katil konusunda haklıysa tetikleyici bu olsa gerek.

Hunter, dosyayı ikinci kez okurken aniden, o öğleden sonra sosyal medya sitelerinden birinde gezinirken gördüğü birkaç fotoğrafı hatırladı.

Boğazına bir yumru yerleşti.

"Şaka yapıyor olmalısın" diye fısıldadı, kafasında yeni şekillenmeye başlayan çılgın teoriden şimdiden şüphe ediyordu.

Tarayıcısını hızla yeniden yükledi ve aynı sosyal medya sitesine tekrar giriş yaptı. Bu sefer tam olarak kimin sayfalarını arayacağını biliyordu. Kör arama yapılmadı.

İlk fotoğrafı bulması yaklaşık beş dakikasını aldı ve bunu yaparken ofis duvarlarının kendisine yaklaşmaya başladığını hissetti.

'Bu olamaz.'

Şaşıran Hunter başka birinin profil sayfasına ve "fotoğraflar" sekmesine geçti. Aradığını bulana kadar resimler arasında gezindi.

'Aman Tanrım!'

Her iki fotoğraf da iki farklı sayfadan gelmesine ve birbirini tanımayan iki farklı kişiye ait olmasına rağmen aynı temayı paylaşıyordu. 'Bu çılgınlık.'

Kalbi davul gibi ses çıkarmaya başladı ama henüz işi bitmemişti. Artık üç kurbanları vardı. Üç farklı insan. Kontrol edilecek üç farklı sosyal medya sayfası.

Arama kutusuna üçüncü ve soyadını yazarken kendi kendine, "Yanılıyorsun Robert," dedi. 'Yanılıyorsun.'

Sayfa yüklendi ve Hunter doğrudan "fotoğraflar" sekmesine geçti. Gözleri av arayan bir aslan gibi küçük resimleri taramaya başladı - kırk, altmış, yüz resim - hiçbir şey. Orada değildi. Yüz on, yüz yirmi – hayır. Onun çılgın teorisi tam da buydu, çılgın bir teo-

“Olmaz.” Duvarlar daha da yaklaştı. Gözleri belirli bir küçük resme kilitlenirken parmağı farenin üzerindeki kayan topun üzerinde hareket etti. 'Hayır, hayır, hayır.'

Bunu maksimuma çıkardı.

İşte oradaydı, az önce gördüğü iki fotoğrafla tamamen aynı temaya sahip bir fotoğraf.

Hunter bilgisayarından uzaklaştı ve odada volta atmaya başladı. Kaslarının kendisine doğru gerildiğini hissedebiliyordu. Kafatasının tabanını kaplayan bir baş ağrısı hissedebiliyordu.

Duvardaki saat 01.54'ü gösteriyordu.

Zihninin yorgun olduğunu hissetti. Aslında bitkin. Hunter'ın o zamanlar eve gidip uykuya dalabilmekten daha çok istediği hiçbir şey yoktu ama anahtar kelimeler 'yapabilmek'ti.

Resim panosunun önünde durdu ve uzun bir süre tüm fotoğraflara baktı. Kurbanlar, görüntülü görüşme tanıkları, olay yeri çekimlerindeki vahşet. Her yerde eksik parçalar vardı ve bunları ofisinde dolaşarak ya da masasının arkasında oturarak bulamayacağını biliyordu.

Bundan sonra ne yapacağını düşündü.

Doğaçlama yap, Robert, dedi kafasının derinliklerinden bir ses.

Doğaçlama.

Seksen Sekiz

Hunter evi bulmakta hiç sorun yaşamadı; ön tarafı tuğla kaplı, iki katlı, bakımlı ön bahçesi ve mükemmel şekilli çitleri olan bir aile eviydi. Sundurmayı zayıf sarı bir parıltıyla aydınlatan loş ışık dışında ev zifiri karanlıkla kaplıydı.

Kapı zilinin yanında 'çalışmıyor' yazan bir not vardı. Hunter kapıyı üç kez sertçe çaldı ve bekledi. Cevap yok. Tekrar denedi, bu sefer vuruşlar biraz daha sertti. Hala cevap yok. Verandadan çıkıp eve baktı. Işık yok. Hareket yok. Ses yok.

Burada ne yapıyorsun Robert? Eve gitmelisin. Beyninin 'mantıklı'

yarısı sohbete katılmaya karar verdi. Buna çok az dikkat etti ve ön bahçeyi çevreleyen çitin üzerinden atlayıp soldaki pencereyi kilitlemeyi denedi; kapalı perdeler içeriyi görmesini engelliyordu. Sağdaki pencerede şansı yaver gitmemişti. *Bu bir işaret, Robert. Eve git.* Mantıklı yarısı geri döndü.

Hunter evin sağ tarafına doğru yürüdü ve burada büyük buzlu cam pencereli bir kapı buldu. Buzlu camdan mutfağa açılan kapı dışında pek bir şey göremiyordu.

Hunter ceketini çıkarıp sağ yumruğunun etrafına sarmadan önce kısa bir süre durakladı ve seçeneklerini değerlendirdi. Önce sola, sonra sağa baktı. Hepsi sessiz. Nefesini tuttu, bacaklarını dengede tuttu ve buzlu pencereye sert bir yumruk attı. Boğuk bir çarpma sesiyle parçalandı. Hunter içgüdüsel olarak tekrar etrafına baktı. Hala her şey sessiz.

'Harika' dedi kendi kendine. 'Zorla girme ve ardından yasadışı ev araması. Kaptan buna bayılacak."

Hunter cebinden bir lateks eldiven çıkardı, eldiveni taktı, elini kırık camdan içeri soktu ve kapının kilidini açtı. Hunter silah kılıfından kalem fenerini çıkardıktan sonra eve girdi.

Karanlık mutfağı hızla temizleyerek antikalar ve modern mobilyalarla dekore edilmiş geniş bir oturma odasına çıktı. Güney ucundaki bir merdiven evin ikinci katına çıkıyordu. Hunter daha sonra üst katı kontrol etmeye karar verdi.

Artık burada olduğuna göre Robert, diye sordu kendine. *Sen aslında ne arıyorsun? Herhangi bir fikrin var mı?* Oturma odasının diğer tarafındaki kapıya geldi. Bu onu deri koltukları, peluş beyaz kilimleri ve uzun bir kitaplığı olan bir çalışma odasına götürdü. Doğu duvarı tamamen evin arka bahçesine bakan tam boy pencerelerle çerçevelenmişti. Hunter kitaplıktaki bazı başlıkları kontrol etti ve midesinde bir çukur oluşmaya başladı. Tıp, elektronik, makine mühendisliği, bilgi teknolojisi, hukuk, adli psikoloji, adli soruşturma ve polis prosedürleri üzerine kitaplar vardı.

Hunter, "Araştırma yapmayı seviyor gibi görünüyor" dedi. Kendine dönüp üst kattaki odaları kontrol etmek üzereyken kitaplığın diğer ucunda ahşap bir kapı fark etti. Altından zayıf ışık noktaları geliyordu.

Dikkatli bir şekilde yaklaştı, kulağını kapıya dayadı ve bir süre dinledi; diğer taraftan hafif bir uğultu sesi geliyordu.

Hunter kapıyı denedi; kilidi açıldı. Sapını çevirirken kalbinin göğsünün içinde hızlandığını hissetti. Rahatsız edici bir karıncalanma hissi sanki onu bir şey hakkında uyarmaya çalışıyormuşçasına boynunun arkasını ovuşturmaya başladı. Bu sefer dinlemeye çalıştı ama içindeki mantıklı ses sözünü söylemişti ve artık çoktan gitmişti.

Hunter silahına uzandı.

Kapı tek bir gıcırtı bile duymadan açıldı ve bir tür bodruma inen dar beton merdivenleri ortaya çıkardı. Merdivenler, Hunter'ın başının üzerindeki telden sarkan tek bir ampulle aydınlatılıyordu. Hava nemliydi ve küf kokusuyla kirlenmişti. Merdivenlerin dibinde başka bir kapalı kapı var.

Hunter, ayağını kaydırıp kaymamak için son derece dikkatli davranarak basamakları teker teker indi. Yarı otomatik arabasının kolunu daha sıkı kavradı ve aşağıya indiğinde gözleri birkaç kez bir kapıdan diğerine ping-pong yaptı. Bir süre hareketsiz durdu ve herhangi bir sesi dinledi. Yine de tek duyabildiği yeni kapının diğer tarafından gelen hafif vızıltı sesiydi.

Hunter silah elinin tersiyle alnını sildi ve kapı kolunu açmaya çalıştı. Kapıyı içeriye bakabilecek kadar araladı. Artık el fenerine ihtiyacı yoktu. Kapının diğer tarafında büyük bir bodrum odası gözlerinin önünde uzanıyordu. Sağında ve solunda duvarlar boyunca uzanan birkaç raf ünitesi vardı ve bunların her santimini kaplayan farklı büyüklükteki kutular vardı.

Hunter, kasını bile kıpırdatmadan ve nefesini elinden geldiğince düzenli tutarak iki dakika boyunca kapıdan izledi. Hiç bir şey. Hareket yok. Derin bir nefes aldı, tetik parmağını sabitledi ve içeri adım attı.

Büyük bodrum, tavanda birbirine paralel iki floresan lambayla aydınlatılıyordu. Uğultu sesi odanın diğer ucundaki raflardan birinin arkasında bir yerden geliyormuş gibi görünüyordu.

Hunter ileriye doğru küçük adımlar attı. Her adımda gözleri sanki bir Delta takımının bir üyesiymiş gibi çevresini taradı ve yeniden taradı, ama bu kadar çok birim ve kutuyla bir mayın tarlasına doğru yürüyormuş gibi olabilirdi. Boynunun arkasındaki karıncalanma hissi

yoğunlaştı.

Onuncu adımından sonra Hunter'ın solunda bir şey gözüne çarptı ve hareket etmeyi bıraktı. Bakışları o yöne ve duvara sabitlenmiş büyük tahtaya doğru kaydı.

Aslında neye baktığını anladığında damarlarındaki kanı dondu.

'Ah . . . Kahretsin . . .'

Seksen Dokuz

Cory Russo hâlâ Bay J'ye sabit gözlerle bakıyordu. Bay J sakin bir şekilde ona baktı, silahı hâlâ alnına dönüktü. Russo'nun gözlerindeki meydan okuyan bakışı ya da dudaklarındaki meydan okuyan sırıtışı umursamadı. Bunu daha önce pek çok kez görmüştü, gerçekten keyif almıştı, çünkü çok yakında bu meydan okumanın, o sırıtışın, tüm 'baş belası' tavrın yok olacağını biliyordu. Onun yerini taşlaşmış bir korku ve çok fazla yalvarma ve ağlama alacaktı.

Bay J elini cebine attı ve cüzdan boyutunda küçük bir fotoğraf çıkardı.

"Onu hatırladın mı?"

Russo'nun gözleri üç saniyeden uzun sürmedi. 'Hayır. O kaltağı daha önce hiç görmemiştim."

Bay J doğrudan Russo'nun gözlerine bakıyordu. Onlardaki tanınmayı gördü. Yalan geldiğini gördü.

"Bu doğru mu?"

Russo da onun bakışlarına karşılık verdi.

Bay J bir daha sormadı. Sadece tabancasının tetiğine bastı. Dokuz milimetrelik mermi Russo'nun sol kulağını çok az bir farkla ıskaladı, arkasındaki beyaz fayanslara çarparak patladı ve havaya parçacıklar ve toz uçuştu. Bay J bilerek kaçırmıştı.

Russo'nun eli roket gibi kulağına doğru fırladı.

İşte oradaydı, meydan okuyan sırıtmanın kaybolması. Kötü niyetli tutumun parçalanması. Ağlama yakında gelecekti.

“Ne oluyor dostum?” diye bağırdı Russo. “Sen deli misin sen?” Tetiğe bir kez daha basıldı. Kurşun bu kez Russo'nun sağ kulağını sıyırdı. Daha fazla parça. Daha fazla toz.

Diğer yandan yukarı çıktı. 'Fuuuuuuuck. Ne yapıyorsun? Dur dostum. Durmak.'

Bay J hiçbir şey söylemedi. Sadece parmağını fotoğrafın üzerine dokundurdu. "Tamam dostum, tamam" dedi Russo. 'Yine de yanlış adamı yakaladın. O benimkilerden biri değildi.'

Bay J cevabı biraz tuhaf buldu. 'Sizinkilerden biri mi? Sade bir İngilizce konuşmaya başlasan iyi olur.” Silahının namlusuyla başını salladı. Russo tekrar, "Evet dostum, o benimkilerden biri değildi" dedi. ‘Toby’ninkilerden biri olması gerekiyordu.’ Çenesi hafifçe yukarı kalktı. 'HAYIR. Bu hala mantıklı değil,' dedi Bay J.

Russo, Bay J'nin gözlerindeki kararlılığı gördü ve tetiğe yeniden basmak üzere olduğunu biliyordu.

“Bekle, bekle!” diye bağırdı, teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Biz böyle yaptık dostum," diye başladı Russo, sesi çok daha az istikrarlıydı. 'Ben onun için olanları araştırdım, o da benim için olanları araştırdı, sonra bilgi alışverişinde bulunurduk. Kasabanın öbür ucunda yaşıyoruz ve kadınların bizimle bağlantı kurmasının mümkün olmadığını düşündük. Onun gecelerinde insanlarla dolu bir ortamda bulunmamı sağladım, onların da beni hatırlamalarını sağladım, anlıyor musunuz? Benim gecelerimde de aynısını yaptı.” Russo durakladı ve fotoğrafa başını salladı. 'Ama Toby asla ona ulaşamadı dostum. Onun için onu araştırdım, evet. Ona resmini falan verdi ama o onu asla vermedi dostum. Henüz değil. O idi . . . hâlâ gelecek.'

Bay J şaşkına dönmüştü. Artık yanlış adamı yakaladığının farkına vardı. Cory Russo bir pislikti ama Cassandra'yı öldüren pislik değildi. O ve esrarkeş arkadaşı Toby, yakalanmamak için kurnaz bir plan tasarlayan iki bok çuvalı tecavüzcüydü. Tesisatçılık yaptığı işinde Russo'nun haftada birkaç evi ziyaret ettiğine şüphe yoktu. Toby'nin de benzer bir işi vardı ve aynısını yapardı. Daha sonra muhtemelen bazı hastalık kriterlerine göre kurbanları birbirleri için seçiyorlardı. Bilgi alışverişinde bulunuyorlar, ardından bir gün seçiyorlardı. Russo, Toby'nin kendisi için seçtiği zavallı bir kadına tecavüz ederken, Toby

bir barda ya da parkta olurdu. . . birçok insanın olduğu bir yerde ve fark edildiğinden emin olurdu. Eğer kurban suçu bildirseydi ve Bay J, ABD'deki üzücü gerçeğin, tecavüz kurbanlarının yüzde 50'den azının saldırıyı bildireceğini bilmesiydi, soruşturma ekibinin Toby'nin kapısını çalması ihtimali vardı, ama Toby çok sayıda tanığı olacaktı suçun işlendiği gün veya gece nerede olduğuna dair kefil olabilir. Toby tecavüze uğradığında süreç tam tersi şekilde işliyordu. Yepyeni bir nefret çukuru Bay J'nin kalbini kazmaya başladı. “Zaman çerçevesi neydi?” diye sordu Bay J. Öfkesine rağmen sesi değişmedi.

'Ne?'

'Zaman çerçevesi. Kurbanların seçilmesi ile saldırı arasında ne kadar süre var?'

Russo sessiz kaldı.

Büyük hata. Bay J üçüncü kez tetiğe bastı. Bu seferki Russo'nun sağ elinde patladı, duvara kan ve et sıçradı, birçok kemik kırıldı ve iki parmağı koptu. Soğuk fayans zemine çarptılar.

Russo uçarak geri gitti, duvara çarptı, yüzü acıdan buruşmuştu. Yaralı elinden kan akıyordu.

'Siktir, siktir, siktir.' Russo'nun sol eli sağ elinin soluna gitti. 'Sen deli misin? Sen lanet bir polissin dostum. Bunu yapamazsınız.'

'Zaman çerçevesi.'

'Altı ila sekiz ay bekledik dostum. Altı ila sekiz ay.” Russo'nun ağzından tükürük uçtu. 'Kıçını dava edeceğim, seni orospu çocuğu. Bu saçmalıktan dolayı tüm polis teşkilatına dava açacağım. Lanet rozetine veda edebilirsin, duyuyor musun beni?'

“Göründüğün kadar aptalsın, bunu biliyor musun?” dedi Bay J. 'Sana bir şey soracağım. Bu tüpün, silahımın namlusunun bu uzantısının ne olduğunu biliyor musun?'

Russo'nun yüzündeki acı kafa karışıklığından dolayı bulanıklaşmıştı.

"Peki öyle mi?"

'Evet, bu kahrolası bir susturucu, bir susturucu, ne olmuş yani?'

Gülümseme artık Bay J'nin dudaklarındaydı. 'Ortalıkta susturuculu silahla dolaşan kaç polis tanıyorsun?'

Russo'nun gözleri büyüdü.

Kurşun tam ikisinin arasına isabet etti.

Bay J, mutfak kapısından evden çıkarken, hâlâ baygın halde yerde yatan Toby'nin yanında durdu.

Bay J sakin bir şekilde Toby'nin kafasını iki eliyle tuttu ve hızlı ama kararlı bir hareketle boynunu soldan sağa doğru kırdı.

Doksan

Hunter on iki sütuna bölünmüş büyük bir organizasyon kurulunun önünde duruyordu. Her sütun temsil ettiği kişinin bir fotoğrafıyla başlıyordu. Sekiz kadın ve dört erkek vardı. Her görselin altında basılı bir sayfa, resimdeki konu hakkında isim, adres, yaş, telefon numarası gibi her türlü bilgiyi taşıyordu. Her sayfanın en son maddesi şöyleydi: 'Sorulacak soru'. On iki kişiden üçünün yüzüne kırmızı bir 'X' çizilmişti. Hunter'a artık çok tanıdık gelen üç yüz, ancak işin ilginç yanı, bunlar "görüntülü görüşme katilinin" üç kurbanına ait değildi.

Hunter gözleri söz konusu resimleri incelerken kendini hasta hissetti, midesi bulanıyordu çünkü haklıydı.

Panodaki fotoğrafların tamamı sosyal medya sitelerinden indirildi. Hunter'ın ofisinde baktığı fotoğrafların aynısıydı bunlar.

‘Bunu daha önce nasıl fark edemedim?’

Tıklamak.

Yarı otomatik bir tabancaya ateşlenen merminin sesi Hunter'ın sadece birkaç metre gerisinden geliyordu.

'Yerinizde olsaydım o silahı bırakırdım, Dedektif.'

Hunter erkek sesini tanıdığında kasları gerildi ve parmağı H&K Mark 23'ün tetiğinin üzerinde sertçe kıvrıldı.

Katil sanki Hunter'ın düşüncelerini okumuş gibi, "Gerçekten yeterince hızlı olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu.

Hunter harika bir nişancıydı ve çok hızlı hareket ediyordu, bunu biliyordu ama katilin kurşunu ona ilk ulaşmadan önce dönüp ateş

edebilmek, başarabileceğini düşünmediği bir numaraydı.

Katil bir kez daha, "Silahını bırak, Dedektif," dedi, sesini değiştirmeden, "yoksa kafanı uçururum, çünkü elimdeki silah üç elli yedi Magnum olduğundan eminim. aşinasın, bu *patlayacak* kafan omuzlarından temizlenir. Beyninizi o duvardan çıkardıktan sonra sizi tanımlayabilmelerinin tek yolu parmak izleri veya DNA olacaktır.'

"Bunu çok iyi biliyor olmalısın Nick," diye yanıtladı Hunter. 'Sonuçta uzmanlığınız da burada yatıyor, değil mi? Parmak izleri."

Dr. Slater'ın ekibinden parmak izi uzmanı adli tıp ajanı Nicholas Holden gülümsedi. "Eh, bodrumuma davetsiz geldiğine göre kim olduğumu anladığın çok açık. Bunu nasıl yaptığın ilgimi çekti çünkü hiçbir hata yapmadığımı biliyorum ama buna çok yakında ulaşacağız. Şimdi silahınızı bırakın, yoksa bu konuşma çok kötü bitmek üzere, en azından sizin için.'

Hunter gözlerini kapadı ve kendine küfretti. O bodruma tek başına yürümek bir hataydı. Birkaç dakika önce hissettiği karıncalanma hissine güvenmeliydi. Destek çağırmalıydı. Bodrum katında çok fazla raf ünitesi vardı. İnsanın arkasına saklanabileceği çok fazla yer var. Bütün bölgeyi tek başına güvence altına alması imkânsızdı. Yapması gereken şey yanında bir SWAT ekibi bulundurmaktı.

Artık her şey için biraz geç.

'Kollarım ardına kadar açık, Dedektif. Elinden sarkan silah *sol* işaret parmağı."

Bodrumda çok fazla raf var. Birinin arkasına saklanabileceği çok fazla yer var – bu her iki yönde de işe yaradı. Holden onların arkasına saklanabiliyorsa Hunter da saklanabilirdi. . . ya da öyle düşünüyordu.

Hunter'ın gözleri başını çevirmeden hızla sağa sola kaydı. Ona en yakın raf ünitesi soldaydı ama yaklaşık iki metre ötedeydi; bir kurşun ya kafasını uçurmadan ya da sırtına greyfurt büyüklüğünde bir delik açmadan önce ulaşamayacağı kadar uzaktı.

"Hala yeterince hızlı olup olmadığınızı mı merak ediyorsunuz, Dedektif?" diye sordu Holden. 'Neden denemiyorsun, biz de öğreneceğiz. Param benden. Bu bahsi oynamak ister misin?'

Cevap yok.

Holden, “Kollarım ardına kadar açık, Dedektif,” diye tekrarladı. 'Sol işaret parmağından silah sarkıyor. Şimdi yap.”

Hunter itaat etmekten başka seçeneği olmadığını biliyordu. Derin bir nefes aldı ve söyleneni yaptı.

'Şimdi onu sol tarafa at. Onu düşürme, *fırlat onu*ve beni bunu kastettiğine inandır.'

Hunter hareket etmedi.

'*Şimdi*, Dedektif.'

Üç elli yedilik Magnum tutan bir adamı kızdırmak, akla gelebilecek her türlü senaryoda bir hataydı. Üç elli yedilik Magnum tutan bir seri katili kızdırmak tam anlamıyla aptalcaydı.

Hunter bileğini sertçe salladı ve silahı odanın öbür ucuna doğru uçtu. Birkaç metre ötedeki yere çarptığında raf ünitesinin yanındaki karton kutuya doğru kaydı. Hunter gözleriyle onu takip etti.

Holden, “Kollarınızı iki yana açık tutun Dedektif” dedi. 'Onlar aşağı iner, sen de aşağı inersin, bir kafa eksiğiyle, anlaşıldı mı?'

'Kristal.'

Uzun, sessiz bir sessizlik oldu ve Hunter yine de sırtından vurulup vurulmayacağını merak etmekten kendini alamadı. Katilin kaybedecek nesi vardı? Zaten üç kişiyi öldürmüştü ve 'ölüm tahtasına' göre dokuz kişi daha gelecekti. Hunter'ı bu listeye eklemek bir fark yaratmaz.

'Kabul edin, Dedektif. . Holden sonunda sessizliği bozdu. Hunter biraz sola doğru hareket ettiğini görebiliyordu. 'Çalışmalarımdan etkilendin, değil mi?'

Hunter bunu görmemişti ama Holden tahtayı başıyla işaret etmişti. 'Kullanacağım kelimenin 'etkilendim' olduğundan emin değilim Nick.' Hunter'ın kalbi ne kadar hızlı atıyor olsa da sesini sakin ve temposunu sabit tutmayı başardı. 'Daha çok...' . . bundan midem bulandı.”

Bunu takip eden yeni duraklama ağır geldi ve Hunter, bu kötü kelime seçimiyle kaderini belirleyip belirlemediğini merak etti.

'Çünkü bunu anlamıyorsunuz, Dedektif.'

Bu sefer Hunter cevabı üzerinde daha fazla düşündü. 'Anlaşılacak ne var Nick?'

Hunter çok basit bir nedenden dolayı Holden'ın adını kullanmaya devam etti; cümlelerine bilinçaltı bir mesaj eklemeye çalışıyordu. Holden'ın bilinçaltının onu düşman değil dost olarak algılamasını sağlamaya çalışıyoruz. Konuşurken Hunter'ın gözleri önündeki tahtada kaldı. Ne kadar çok bakarsa o kadar çok noktayı birleştiriyordu.

'Öyleydin. . . *cezalandırıcı* masum insanları yakın oldukları birini öldürerek Sevdikleri biri.'

Üzerinde kırmızı 'X' bulunan üç tanıdık yüz, katilin üç kurbanına ait değildi. Bunlar katilin aradığı kişilere aitti: Tanya Kaitlin, John Jenkinson ve Erica Barnes. Onlar onlardı *gerçek* 'görüntülü görüşme katilinin' hedefleri.

“Masum mu?” diye sordu Holden, ses tonu neredeyse alaycıydı. ‘Her sütunun başındaki resimlere baktınız mı?’

Hunter, "Evet," diye itiraf etti.

“Peki ne yaptıklarını göremiyor musun?” Holden'ın sesi hâlâ sakindi ama Hunter öfkenin sese sızmaya başladığını görebiliyordu. 'Evet yapabilirim.'

Hunter'ın ofisinde okuduğu kaza, Holden ile hedefleri arasındaki bağlantıydı. . . onun kurbanları. Bütün işkencelerinin ardındaki sebep buydu. Tüm cinayetlerinin ardındaki sebep.

Kaza üç buçuk yıl önce Kuzey Los Angeles'ın Lancaster kentinde meydana gelmişti. Sabah saat iki civarında, Los Angeles'ı Mojave'ye bağlayan tek şeritli bir yol olan Sierra Otoyolu'nda güneye giden mavi bir Ford Fusion, kuzey yönündeki trafiğe geçti ve beyaz bir Saturn S ile kafa kafaya çarpıştı. Yirmili yaşlarının başındaki bir çift olan Ford Fusion'ın yolcuları anında öldü. Saturn S dört kişilik bir aileyi taşıyordu: Nicholas Holden; on yıllık eşi Dora; ve her ikisinin de kızları, dokuz yaşındaki Julie ve yedi buçuk yaşındaki Megan. Nicholas Holden bu trajik çarpışmadan sağ kurtulan tek kişiydi.

Hunter ofisine döndüğünde Çarpışma Soruşturma Birimi'nin raporuna erişimde hiçbir sorun yaşamamıştı. Soruşturmayı yapan dedektifin vardığı sonuç, kazanın Ford Fusion sürücüsünün dikkatini yoldan ayırması nedeniyle meydana geldiği yönündeydi. Bunun nedeni ise başka bir aracın sürücüsünün de şahit olduğu gibi, araç

hızla hareket ederken cep telefonunu kullanarak erkek arkadaşıyla selfie çekmesiydi.

Holden'ın panosundaki tüm fotoğraflarda yinelenen tema buydu; konu araba kullanırken arkadaşlarıyla veya ailesiyle çekilen bir selfie. Hunter'ın ofisinde karşılaştığı fotoğrafın aynısı olan Tanya Kaitlin'in fotoğrafında, o ve Karen Ward'ın yüzlerinde büyük parlak gülümsemeler vardı ve Tanya cep telefonunu kol mesafesi uzakta tutuyordu. Hareket bulanıklığı yolcunun camından görülebiliyordu ve arabanın hareket ettiğine dair hiçbir şüphe bırakmıyordu.

Benzer bir fotoğraf Bay J tarafından çekilmişti. Eşi Cassandra yolcu koltuğunda oturuyordu ve gülümsüyordu. Oğulları Patrick arka koltuktan parmaklarıyla ikisine de tavşan kulağı veriyordu.

Erica Barnes ve kız kardeşi Dr. Gwen Barnes kameraya aptalca suratlar çizerken, sürücü Erica da fotoğrafı çekti.

“ABD'deki her dört trafik kazasından birinin sürücünün cep telefonu kullanması sonucu meydana geldiğini biliyor muydunuz?” Holden'ın sesi daha da öfkelendi. ‘Her dört kişiden biri, Dedektif.’

Hunter istatistiği biliyordu ama sessiz kaldı. Kolları yorulmaya başlamıştı.

Holden, “O gece tüm ailemi kaybettim” diye devam etti. ‘Otuz altı yaşındaki eşim ve iki kızım. En büyüğü dokuz yaşındaydı. En küçüğü yedi. Hepsi öldü çünkü aptal bir kadın otobanda giderken bir selfie çekmeye karar verdi ve bunu kahrolası Facebook sayfasına yükleyebildi. Peki bu adil mi?'

Bulmacanın başka bir parçası da yerine oturdu: sosyal medya siteleri. Onları aramasının nedeni buydu.

Holden, "Ben de o gece hayatımı kaybettim, Dedektif," dedi. Sesindeki öfke kaybolmuştu. 'Bir an uğruna yaşayacağım her şeye sahiptim - güzel bir eş ve iki muhteşem kız çocuğum - bir sonraki an. . . hepsi gitti. Hayatım anlamsız kaldı. Artık kalbimin atacak hiçbir şeyi kalmamıştı.'

Başka bir ağır duraklama.

'Kazadan sonra' diye devam etti Holden, '6 ayımı hastanede geçirdim, ardından bir yıl daha... . . mevcut . . . Bu dünyada bitki

gibi yaşamak, gerçekten. Yaptığım her şeyi robot gibi, hiçbir anlam taşımadan yaptım. Benim için hayat bir boşluktan başka bir şey değildi.'

Hunter, Holden'ın sesinin yeniden hareketlendiğini fark etti. Bu sefer biraz sağa.

'Bana verilen tüm tavsiyelere rağmen neredeyse her gün bana eziyet eden yıkıcı düşünceleri hiçbir şey durduramıyor gibiydi. Başkalarına karşı değil, kendime karşı. Ailem olmadan artık bu dünyaya ait değildim. Ama hayat ironik değil mi Dedektif? Nihayet bu yıkıcı düşüncelere yenik düşmek üzereyken, artık daha fazla yaşayamayacağıma karar verdiğimde, hayatımı değiştiren bir şeye tanık oldum. Bir kafede oturuyordum ve en iyi yolu merak ediyordum. Gittim, bir arabanın yaya geçidinde çocuğu tutan bir anneyi çıkardığını gördüm. Kaza, sürücünün dikkatinin dağılması nedeniyle meydana geldi. Nedenini tahmin etmek ister misin?'

Hunter'ın cevap vermesine gerek yoktu.

'Bu doğru. Lanet cep telefonuyla konuşuyordu."

Holden son cümlesini o kadar öfkeyle söyledi ki Hunter tetiği çekmek üzere olduğunu sandı.

'Anne hayatta kaldı. Çocuk bunu yapmadı. Şoför yardım etmek için hiç durmadı."

Bunu takip eden duraklama uzun sürdü.

'O gün gördüklerim, bana hissettirdikleri içimde yeni bir şeyi ateşledi.' Holden'ın sesi yeniden duygusuz bir tona bürünmüştü. 'İşte o zaman gerçekten bitki örtüsünü bırakmam gerektiğini anladım. Her şeye son vermem gerektiğinden değil, yeniden yaşamaya başlamam gerektiği ve sonunda uğruna yaşayacak bir şey bulduğum için.'

Hunter boşlukları doldurarak, "Demek planlamaya başladın," dedi. Holden, "Ben de planlamaya başladım" diye onayladı. 'İşe geri dönmek kolaydı. Danışmanım aylardır beni bunu yapmam için zorluyordu. Her zaman söylediği gibi benim için en iyisi meşgul olmak, beynimi meşgul etmekti. Bütün gün evde oturmak şüphesiz zihnimi başka yerlere gitmeye zorluyordu ve içinde bulunduğum durumda bu iyi bir şey değildi. Muhtemelen kazayla ilgili anıları karıştırıyor ya da daha da kötüsü, ailemin cenazesinden beri onun

bilgisi olmadan yaptığım yıkıcı düşünceleri topluyor olurdum. Sonunda ben de onun haklı olduğunu, meşgul olmanın ve işe dönmenin benim için iyi olacağını söyleyerek kabul ettiğimde, o da bu fikre geniş bir gülümsemeyle imza attı. Bundan sonra asıl iş başladı.” “Kurbanlarınızı bulmak,” dedi Hunter, gözleri hâlâ önündeki tahtadaydı.

'Bu doğru. Hareket halindeki bir aracın içinde çekilen bir selfieyi herhangi bir zamanda yayınlayan birini arayarak sosyal medya sitelerinde gezinmeye başladım.' Holden güldü. "İnsanların sayfalarına neler koyduğunu, yükledikleri resimleri görünce şaşıracaksınız Dedektif." Onlar hakkında, arkadaşları hakkında, aileleri hakkında her türlü kişisel bilgiyi bulabilirsiniz. Sevdiklerini, sevmediklerini, tercihlerini, belli bir gün ve saatte nerede olacaklarını, ne bildiklerini, ne bilmediklerini, ne yaptıklarını öğrenebilirsiniz. *yapmalı* biliyorum ama yapma.” Başka bir hareketli kahkaha. ‘Sosyal medya siteleri insanlar hakkında serbest bilgi pazarı gibidir. Kendilerinin başkalarının bulması için özgürce yayınladıkları bilgiler.” “Yani gerçek hedefiniz selfieyi çeken kişiydi” dedi Hunter. 'Aradığınız insanlar, öldürdüğünüz insanlar değil.'

“Elbette,” diye itiraf etti Holden. ‘Onları öldürmek çok kolay olurdu. Tatbikatın amacı bu değildi.”

Bir egzersiz, Hunter düşündü. *Holden cinayetlerini böyle mi görüyordu?* 'Biliyor musunuz Dedektif, keşke o araba kazasında ölseydim ama onun yerine tuzağa düştüm. Bunu biliyor muydun?'

Hunter bunu yapmadı. Okuduğu raporların hiçbirinde bundan bahsedilmedi. “Kendimi oturduğum yerden kurtaramadım.” Holden tekrar uzun ve ağır bir şekilde durakladı. Konuştuğunda sesi hüzün doluydu. ‘Eşim ve büyük kızım anında ölmedi. Gitmeleri neredeyse beş dakika sürdü. Hiçbir şey yapamadan gözlerimin önünde ölmelerini izlemek zorunda kaldım. Oradaydım, çok yakındaydım ama hareket edemiyordum. Onlara ulaşamadım.” Hunter yapbozun başka bir parçasını soludu. Görüntülü görüşmelerin nedeni buydu. Holden hedeflerinin değer verdikleri kişilerin acı çekmesini izlemesini istiyordu. Tıpkı ailesinin ölümünü izlemek zorunda olduğu gibi, onların da onların ölmesini izlemesini istiyordu. Tıpkı o gece hissettiği

gibi kendilerini güçsüz hissetmelerini istiyordu.

'Her gece kızımın sesini duyuyorum Dedektif: 'Lütfen bana yardım edin baba. . . Lütfen anneme yardım et." Holden'ın sesi tizdi. 'Gözlerimi her kapattığımda yüzlerini görüyorum. Bu kadar çaresiz olmanın nasıl bir yıkıcı duyguya yol açtığını anlıyor musunuz, Dedektif?'

Sessizlik.

'YAPIYOR MUSUN?'

Hunter başını salladı. 'Suçluluk.'

Bulmacanın bir parçası daha – soru oyununun nedeni. Holden, karısını ve kızını izlemek zorunda kaldığı gibi, hedeflerinin sadece sevdiklerinin ölmeden önce acı çekmesini izlemesini istemiyordu. Aynı zamanda onlara sahte bir güç duygusu, hayatlarını kurtarabilecekleri inancını da vermek istiyordu, böylece çaresizliği kendisi gibi deneyimleyebileceklerdi. Gerçek acının, gerçek ruh yıkımının geldiği yer burasıydı; suçluluk duygusu. Bu, eğer basit bir sorunun cevabını - bilmeleri gereken bir cevabı - bilselerdi büyük fark yaratabilecekleri bilgisinden geliyordu. Holden aranıyor *suçluluk* tıpkı onunki gibi hedeflerinin hayatlarının daimi bir parçası olmak.

Hunter kollarını daha ne kadar yukarıda tutabileceğinden emin değildi. Omuzlarındaki ağrı onu kör etmeye başlamıştı. Bir plana ihtiyacı vardı. Bir şeyler düşünmesi gerekiyordu ve bunu hemen yapması gerekiyordu.

"Nasıl öldüklerini bilmek ister misiniz, Dedektif?" diye sordu Holden. 'Ailem mi?'

Onu konuştur Hunter düşündü. *Onu konuştur.*

'Nasıl?'

'Julie,' dedi Holden, 'büyük kızım karımın arkasında oturuyordu. Çarpmanın etkisiyle kurşun gibi ileri fırladı ve bağlı olmasına rağmen başı öndeki yolcu koltuğuna çarptı.' Kısa bir duraklama oldu. "Kıymık kırığının ne olduğunu biliyor musun, Dedektif?"

Yapbozun son parçası da yerine otururken Hunter gözlerini kapattı. Holden'ın öldürme yöntemleri.

'Evet . . . Evet.'

'Küçük minik kafatası bunlarla doluydu. Beyni on üç kez delinmiş."

Holden sanki boğazına bir şey kaçmış gibi öksürdü. Hunter'ın dikkati keskinleşti.

‘Megan,’ diye devam etti Holden, ‘tam arkamda oturan en küçüğümün yüzü ve kafatası koltuğumun yanında bir mengene gibi ezilmişti. Çarpmanın etkisi o kadar şiddetliydi ki koltuğum raylarından koptu ve ona doğru uçtu. Hiç şansı olmadı.”

Hunter'ın omuz kasları artık tamamen acı çekiyordu, kollarını daha uzun süre yukarıda tutamayacak kadar yorgundu ama mantık ona eğer kolları yorgunsa Holden'ınkilerin de yorgun olduğunu söylüyordu.

Yaklaşık sekiz dakikadır konuşuyorlardı. Üç adet elli yedilik Magnum yarı otomatik tabanca yaklaşık iki buçuk pound ağırlığındaydı ve bu, sekiz dakika sonra Hunter'ı nişan almak için kol kaslarının harcaması gereken çabayı önemli ölçüde artıracaktı.

‘Karım Dora, en kötüsünü o yaşadı.’ Holden, sanki bunu açıklama gücünü içine çekmek zorundaymış gibi yeniden durakladı. 'Çarpışma ön camın patlamasına ve ikimizin de arabaya çarpmasına neden oldu, ancak benim koltuğum raylardan kopup geriye uçtuğu için darbenin büyük kısmını o üstlendi. Yüzü tamamen camla parçalanmıştı. Kan kaybından ölmesi yaklaşık beş dakika sürdü. Tek yapabildiğim ona bakmaktı. . . ve çığlık at. . . ve ağla. . . ama ona ulaşamadım. Ona ulaşamadım. Bebeklerime ulaşamadım.”

Holden'ın son birkaç sözü büyük bir acıyla ve neredeyse boğulmuş bir sesle söylendi. Hunter bunu göremiyordu ama gözlerinin yaşlarla dolu olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Gözleri yaşlı, kolları yorgun. Ya şimdi ya da aslaydı.

Doksan Bir

Hunter, Holden'la yüzleşmek için arkasını dönemeden tek şansının şansa oynamak olduğunu biliyordu. . . ve onları körü körüne oynamak zorunda kaldı. Son beş dakikadır Holden'ın sesini dikkatle

dinliyor, seste herhangi bir salınım arıyor, bekliyor ve bir an için bile olsa şansın ona göre değişeceğini umuyordu.

Gözleri yaşlı, kolları yorgun.

Hunter'ın gözleri bir kez daha başını tamamen hareketsiz tutarak sola kaydı. En yakın raf ünitesine iki metre uzaklıktaydı; ulaşamayacağı kadar uzaktı. . . yoksa öyle miydi?

Bu mesafeden, tüm dikkatini hedefine vermiş, silahı doğrultulmuş ve hazır durumdayken Holden'ın ıskalaması mümkün değildi. Hunter bunun gayet farkındaydı ama yaşlı gözler ve yorgun kollar asla *tam dikkat* Ve *hedeflenmiş ve hazır*. Eğer Hunter şansa oynuyorsa bunu şimdi yapması gerekiyordu.

Holden bunu fark etmemişti ama Hunter çoktan ayaklarını yeniden konumlandırmıştı. Artık ikisi de hafifçe sola dönüktü, sağ topuğu yerden yaklaşık bir inç yukarıda, patlayıcı harekete hazırdı. Göz açıp kapayıncaya kadar sağ bacağı tüm gücüyle ileri doğru itildi ve Hunter'ın vücudu sola doğru fırladı; ama koşmak yerine kendini yere attı ve elinden geldiğince hızlı bir şekilde yuvarlandı.

BOM.

BOM.

Holden'ın bodrumu gibi kapalı bir alanda, üç elli yedilik bir Magnum güçlendirilmiş bir top gibi ses çıkarıyordu; tanımlayıcı ses duvarlarda her yöne yankılanıyordu ama Hunter olasılıkları bir profesyonel gibi okumuştu. Kazayı Holden'ın az önce yaptığı gibi yeniden ele almak onu duygulara boğmuştu. Gözyaşları gerçekten de gözlerine ulaşmış, görüşünü bulanıklaştırmıştı. Silahının ağırlığını telafi etmek ve serbest bırakmak için

Kas gerginliğinin bir kısmı, silah kolu ve tetik parmağı da birkaç çentik gevşemişti. Sonuç, dikkat eksikliği ve kötü hedeflenmiş bir ilk atıştı. Holden'ın aklı işine dönüp ikinci turu sıktığında Hunter neredeyse rafların arkasında kaybolmuştu.

İkinci mermi Hunter'ı çok az bir farkla ıskaladı, beton zeminde patladı ve toz ve çimento parçalarının havaya uçmasına neden oldu. Hunter raf ünitesinin geçici güvenliğine ulaştığında hemen ayağa kalktı; ama yukarıya baktığında, ıssızlık onu vurdu. Yaptığı tek şey kaçınılmaz olanı geciktirmekmiş gibi görünüyordu. Doğru düzgün

bakmak için başını çeviremeyen Hunter'ın kaçış rotasına ilişkin değerlendirmesi, gözbebeklerini gidebildiği kadar sola döndürdüğünde görebildiği şeylerle sınırlıydı. Artık açıkça görebildiğinden kaçış yolu yoktu. Hunter kendini geçici bir koridora atmıştı. Bir tarafında tuğladan bir duvar, diğer tarafında ise aralarında boşluk olmayan sağlam raflar vardı. Hunter'ın koridordan çıkabilmesinin tek yolu sonuna kadar koşması ve tekrar son birimin arkasına eğilmesiydi ama bu çok uzaktı. Holden ilk birime dönüp ona bir kez daha ateş etmeden oraya ulaşmasının imkânı yoktu ve Hunter bu kez Holden'ın ıskalayacağından pek emin değildi.

Düşün, kahretsin, düşün.

Hunter yapabileceği tek şeyi yaptı. Yine ihtimalleri oynadı. Holden tam olarak Hunter'ın ondan yapmasını beklediği şeyi yapmıştı; ileri doğru koşmuş, Hunter'ın arkasına sığındığı raf ünitesine doğru silahını hazır halde tutarak ona bir el daha ateş etmeye hazırdı. Hunter ise bekleneni yapmadı. Derme çatma koridordan son birime doğru koşmadı. O ise tam tersini yaptı. Az önce geldiği yere doğru koştu.

Hunter'ın zamanlaması bundan daha mükemmel olamazdı. Holden, Hunter'ın odanın diğer ucuna doğru korkuyla koşmasını bekleyerek raf ünitesinin etrafında dönmeye başladığında, Hunter maksimum güçle Holden'ın bir buçuk metrelik gövdesine çarptı. Aradaki fark şuydu ki Holden bunu beklemiyordu; Hunter bekliyordu.

Hunter kendini öne doğru atmıştı ve bu da Holden'ın göğsüne isabet etmişti. Holden refleks olarak silahının tetiğini sıktı ama darbe o kadar şiddetliydi ki birkaç metre geriye fırladı. Silahın eli yukarı kalktı ve atış yoldan çıkıp tavana çarptı. Düşerken
geriye doğru giderken elindeki silahı kaybetti, silah yere düştü ve bir rafın altında kayboldu. Nefes almakta zorlanan ve kaburgalarını yakan acıyla Holden beceriksizce sırt üstü indi ve sert bir şekilde beton zemine çarptı. Tam o anda Hunter ve Holden'ın gözleri buluştu ve bir kalp atışı için her şey yavaş çekime geçti. Hunter, Holden'ın çenesindeki çirkin yara izinin biçiminin bozulduğunu gördü ve durakladı. Daha önce görmemişti. Daha önce nasıl görmemiş olabilir? Kalın yara izi Holden'ın dudağının sol kenarından başlayarak

çenesinin tamamını geçerek çenesi ve yanağı boyunca sağ kulağının hemen altında kayboluyordu.

İşte o zaman Hunter, ofisinde Holden'ın gözlerinin görüntüsünün neden bu kadar canlı bir şekilde aklına geldiğini anladı; Hunter, Nicholas Holden'ın yüzünü hiç tam olarak görmemişti. Sadece birkaç kez tanışmışlardı ve hepsi suç mahallindeydi. Her zaman yüzünün alt yarısını kapatan bir burun maskesi ve Tyvek tulumunun kapüşonunu her zaman başına sımsıkı çektiği için Hunter'ın Holden'ın yüzünde gördüğü tek şey gözleriydi.

Holden ne olduğunu anladığında artık çok geçti. . . en azından onun için.

Hunter dev bir adımla onu çoktan aşmıştı. Tek gereken Holden'ın sol şakağına iyi yerleştirilmiş bir darbeydi.

Işıklar kapalı.

Doksan İki

On iki saat sonra

Polis İdare Binası

Yüzbaşı Blake ofisine girdiğinde Hunter ve Garcia masalarında evrakları dolduruyorlardı.

Tamam, dedi yarı şaşırmış, yarı şaşkın bir ses tonuyla. ‘Bu nasıl oldu? Lütfen biri bana bunu açıklasın.'

Her iki dedektif de duraksadı ve ona baktı.

Kaptan, "Dün ofisimden çıktığımda," diye söze başladı. 'İki kurbanımız vardı, başka hiçbir şeyimiz yoktu. Hiçbir ipucu yok, kurbanlar arasında bağlantı yok, şüpheli yok, hiçbir şey yok. Basın ofisimiz kısa ama ustaca saçmalıklarla dolu bir açıklama yayınlamaya hazırlanıyordu.'

Garcia gülümsemesini bastırdı.

Kaptan parmağıyla onu işaret ederek, "Başlama," dedi. “Hiçbir şey söylemedim.” Garcia elleri havada teslim oldu. "O döndü," diye devam etti Kaptan Blake. ‘Bugün buraya geliyorum ve
Bir gecede sadece yeni bir kurbanla karşılaşmadığımızı, aynı zamanda tüm davanın kapandığını öğreneceğiz. Bitti ve tozu alındı. "Görüntülü görüşme katili" alt kattaki lanet bir hücrede oturuyor. Ve anladığım kadarıyla o, sahnelerde çalışan adli tıp ajanlarından biriydi?' Avuçları yukarı doğru kalkarken kaşları kalktı. 'Yalnızca birkaç saat içinde 'hiçbir şey'den 'bitmiş'e nasıl geçtik? Bir gecede ne oldu?'

Garcia Hunter'ı işaret etti. 'Robert oldu, Kaptan. Başka ne? Hâlâ olay yerindeki eşyaları toparlıyordum.” Hunter'a attığı bakış, küçük bir kalabalığı susturmak. 'Neler olup bittiğini bana bildirmek için nezaketen aramadı bile. Ve ben onunum *ortak*.'

“Neler olup bittiğini gerçekten bilmiyordum.” Hunter'ın bakışları önce Garcia'ya, sonra da Kaptan Blake'e kaydı. Daha sonra dün geceki olayların nasıl geliştiğini ona anlatmaya başladı. Ona Erica Barnes'ın cep telefonuyla yakaladığı ekran görüntüsünü ve katilin sol gözündeki ters kalp şeklindeki kan pıhtısını gösterdi. Ona aynı kan pıhtısını daha önce gördüğünden emin olduğunu ama masasındaki bir dosyayı yere düşürene kadar nerede veya kimin gözünde olduğunu hatırlayamadığını anlattı. Dağınık kağıt parçalarını toplarken gözleri bir parmak izi kağıdına takıldı.

Parmak izleri. . . parmak izleri . . parmak izleri.

İşte o zaman beyni nihayet devreye girdi. Nicholas Holden adli parmak izi uzmanıydı.

Hunter, Yüzbaşı Blake'e Holden'ın dosyasını çıkarmasını, kazayı öğrenmesini ve ardından LAPD Çarpışma Araştırma Birimi'nden raporu almasını söyledi.

Yüzbaşı Blake, "Yani sol gözündeki kan pıhtısı kazanın bir sonucuydu" dedi. ‘Bu yüzden onu dosya fotoğrafında görmedin.’

Hunter, "Doğru," diye onayladı. 'Gözündeki travma ve kanamadan kalan yara dokusu. Dosyasındaki fotoğraf bundan birkaç yıl önce çekilmiş.”

"Peki ne kadar süredir adli tıp ajanıydı?"

‘Yedi yıl. Kaza kariyerinin üç buçuk yılında meydana geldi. İşe geri dönmesine izin verilmeden önce yaklaşık beş ay hastanede ve neredeyse bir yıl danışmanlık terapisinde kaldı.'

'Yedi yıl mı? Peki onunla daha önce hiç tanışmadın mı?' Kaptanın bakışları iki dedektifin arasında gidip geldi.

“Yalnızca birkaç kez Kaptan,” diye atladı Garcia. “Her zaman suç mahallinde, her zaman burun maskesi takılı ve Tyvek'inin kapüşonu başının üstüne çekilmiş halde.”

"Nasıl sadece birkaç kez?"

Hunter, "Eskiden laboratuvar teknisyeniydi" diye açıkladı. 'Ve görünüşe bakılırsa bunda çok iyi. Aynı zamanda çok akıllıydı çünkü kartlarını doğru oynuyordu. Kurbanları hakkında bilgi toplamak için bir yıl yedi ay harcadı. Bu süre zarfında laboratuvar teknisyeni olarak kaldı. Nihayet o zaman
planını uygulamaya hazır olduğuna karar vererek olay yeri inceleme ekibine nakledilmeyi talep etti. Bu beş ay önceydi.” “Uygun” dedi kaptan.

Hunter daha sonra Çarpışma Soruşturma Birimi'nin vardığı sonucu okuduğunda - Holden'ın tüm ailesinin zarar gördüğü kazanın diğer aracın sürücüsünün selfie çekmek için cep telefonunu kullanması nedeniyle meydana geldiği yönünde - Hunter'ın beyninde bir şeyin tıklandığını ve Tanya Kaitlin ve John Jenkinson'ın sosyal medya sayfalarında gördüğü sürüş selfielerini hatırladı. Onları aynı gün gördüğü için hatırladı.

Kaptan Blake'e her iki resmi de gösterdi.

"Şaka yapıyor olmalısın" dedi, sonunda işler onun için bir bağlantı kurmaya başladı.

Hunter, "Hepsi bu değil" dedi. 'Dün gece üçüncü bir kurbanımız oldu, hatırladın mı?' Bilgisayar ekranına son bir fotoğraf yükledi: başka bir sürüş selfiesi: Erica Barnes ve kız kardeşi Dr. Gwen Barnes.

Bir an için Kaptan Blake kelimelere boğuldu. Tıpkı Hunter ve Garcia gibi o da 'tesadüf' hayran kulübüne üye değildi. "Peki, eğer Nicholas Holden'ın senin adam olduğunu biliyordun," dedi sonunda, "neden onun evine saldıracak bir SWAT timi ayarlamadın?" Neden

Garcia'yı aramadın? Neden oraya tek başına indin?” Garcia, Hunter'a daha önce olduğu gibi kalabalığı susturan bakışla baktı. 'Evet neden aramadın *ortak*?'

“Çünkü bütün teorim bir anıya dayanıyordu Kaptan. Ne kadar emin olursam olayım, Holden'ın "görüntülü görüşme" yapan katil olduğuna dair gerçek bir kanıtım yoktu. Bunun için sol gözünde de aynı kalp şeklinde kan pıhtısının gerçekten olduğuna dair doğrulamaya ihtiyacım vardı, çünkü tek şey buydu. *gerçek* Katilin kimliğini tespit edebilecek bir delilimiz var.'

“Ha,” Garcia güldü. ‘Şimdi ona bu onayı nasıl alacağına dair planından bahset.’

Yüzbaşı Blake Hunter'a soru sorarcasına baktı.

Hunter, "Aslında bir planım yoktu" diye başladı. 'Gerçekten ne yapacağımı bilmiyordum ama bir saat içinde bu yeni, akıllara durgunluk veren bilgilerin tümüne rastladığımı biliyordum. Bize potansiyel olarak katilin kimliğini verebilecek bir bilgi ve ben onay almak için sabaha kadar bunun üzerinde oturmak istemedim.'

“Böylece bir çantadan parmak izi kağıdı aldı.” Garcia görevi devraldı. ‘Ne olursa olsun önemli değildi ve arabayı Holden’ın evine götürdü.'

Yüzbaşı Blake, Garcia'nın eğlendiğini anlamaya başladı. ‘Ah, lütfen bana planınızın ondan bir konuda uzman görüşünü almak bahanesiyle kapısını çalmak olduğunu söylemeyin. . . sabah saat iki civarında.”

Garcia'nın gülümsemesi aydınlandı. 'Bir seferde hallettim, Kaptan. O *öyleydi* onun planı. Sizce de kusursuz değil mi?'

Kaptan güldü.

Hunter, "Tamam, katılıyorum, berbat bir plandı" dedi. ‘Ama sonunda bir şekilde işe yaradı.’

Daha sonra Kaptan Blake'e, Holden'ın evine girdiği andan onu çağırana kadar olan her şeyi anlattı. "Tahtada on iki kişi mi var?" diye sordu kaptan, sesindeki eğlence kaybolmuştu, gözleri dolmuştu. şok.

Hunter, "En korkutucu şey şu ki" dedi. 'Bunun sadece başlangıç olması gerekiyordu. O on ikiden sonra durmayacaktı.”

Şok, şaşkınlığa dönüştü. 'Ne?'

‘Nicholas Holden’ın aklı... . . kırık, dedi Hunter. 'Öfke, acı, suçluluk, hiç bitmeyen gönül yarası. . . bunların hepsi onun kaldıramayacağı kadar fazlaydı. Bu onu içeriden yok ediyordu. Aklının bu durumla baş edebilmesinin tek yolu bir çeşit kaçış valfi bulmaktı. Her şeyden bir kurtuluş; acıdan, suçluluktan, öfkeden. Kendi deyimiyle: hayatına yeni bir amaç, yeni bir anlam verebilecek bir şey.'

“Yani ailesinin ölümünden dünyadaki tüm sürücüleri suçlamaya mı karar verdi?” Öfke onun sözlerini vurguladı.

Hunter, "Hayır, her sürücü değil" dedi. 'Sadece araba kullanırken selfie çektiklerine dair kanıt bulabildiği kişiler. Ona göre, sonuçta tüm ailesinin ölümüne neden olan olay bu olduğundan, hepsi de o mavi Ford Fusion'ın sürücüsü kadar suçluydu.'

“Bu çok saçma.” Kaptan başını salladı.

Hunter, "Bu her gün ve dünyanın her yerinde oluyor Kaptan," yorumunu yaptı. 'Irkçılık, cinsiyetçilik, homofobi. . . bunların hepsi basmakalıp. Holden'ın yaptığı da buydu; son derece kişisel bir düzeye indirgemek.'

Yüzbaşı Blake bunu bu şekilde düşünmemişti. “Konuşuyor mu?” diye sordu. "Onunla henüz röportaj yaptın mı?"

Garcia, "Denedik," diye doğruladı, "ama en başından beri avukatlığını yaptı." Tek kelime etmiyor.”

Kaptan, "Başka bir şey beklemezdim" dedi.

Garcia, "Yaklaşık bir saat önce Holden'ın evinden yeni döndük" diye bilgilendirdi. 'Ekibimiz hâlâ orada, daha fazla kanıt arıyor, ancak zaten kesin olarak bildiğimiz bir şey var ki, 'ölüm tahtasındaki' on iki kişinin aslında sadece başlangıç olduğu. Sosyal medya sitelerinde gezinmeye başladığından beri bulduğu birkaç tanesi, hangi soruları soracağı da dahil olmak üzere her şeyi zaten planlamıştı. BT adli bilimleri bodrumunda bulduğumuz iki dizüstü bilgisayar üzerinde çalışmaya yeni başladı, bu yüzden başka ne bulabileceğimizi Tanrı bilir, ancak yalnızca kağıt notlarda onun zaten en az beş yeni kişi hakkında veri topladığına dair kanıt bulduk. . Beş yeni kurban.”

"On" diye düzeltti Hunter.

“Ne?” Yüzbaşı Blake emin değilmiş gibi görünüyordu.

Hunter, "Holden'ın kurbanlarının her biri iki sayılır," diye açıkladı. ‘Öldürdüğü kişiyi ve psikolojik olarak yok ettiği kişiyi hatırladınız mı? Gerçek hedefi olarak gördüğü kişi. Aradığı kişi.'

"Tamam," dedi Yüzbaşı Blake, neredeyse yarım dakikadır odaya hakim olan sessizliği bozarak. “Onun hastalıklı zihninin, ailesinin ölümünden tüm bu masum insanları nasıl sorumlu tuttuğunu hemen hemen anlayabiliyorum. Görüntülü görüşmelerin, soru oyunlarının, suçluluk duygusunun, çaresizliğin, tüm bunların nedenini neredeyse anlayabiliyorum ama neden notlar? Neden takipçi MO?'

Hunter dikkatini resim panosuna çekti. 'Araştırmamıza bir göz atın, Kaptan. Sence bununla nereye gidiyorduk?' Para sonunda Yüzbaşı Blake'e düştü. 'Yanlış yolda.' Garcia, 'Aklı bozuk olabilir ama aptal değil' yorumunu yaptı. 'O bir adli tıp ajanı. Nasıl çalıştığımıza dair dahili ve detaylı bilgiye sahip. Soruşturma prosedürlerini piyasadaki herhangi bir suçludan daha iyi anlıyor. Bize kurbanların evlerinde bulunan fiziksel bir not kadar gerçek bir şey veriyor ve bizi yıllarca hayaletlerin peşinde koşturuyor.'

"Belki sonsuza kadar," dedi Hunter. 'Erica Barnes'ın ekran görüntüsü olmasaydı ona ulaşmamız ne kadar sürerdi bilmiyorum. Eğer yapsaydık. Holden hata yapmadı Kaptan. Şansımız yaver gitti.”

'En kötüsü de' dedi Garcia, 'zamanı geldiğinde 'kırık akıl' savunmasını kullanacaklarından eminim. Acısının, gönül yarasının, tüm bunların onun dünyaya ve dünyaya dair algısını çarpıttığını söyleyecekler.

etrafındaki herkes. Zihinsel kapasitesi azalmış bir şekilde hareket ettiğini. O - ve işte hepimizin çok sevdiği kelime - "deli" ve tüm bunlarla birlikte muhtemelen bir psikiyatri kurumuna gönderilecek.'

Yüzbaşı Blake kapıya doğru ilerledi. “Bu bir yargıcın ve jürinin işi, Carlos, bunu biliyorsun. Bu bizim endişemiz değil. Görevimiz onu yakalamak ve tekrar öldürmesini engellemekti ve biz de tam olarak bunu yaptık, bu yüzden iyi iş çıkardığın için tebrikler.” Kapıyı açarken durakladı. 'Tüm bu evrak işleri bittikten sonra ikinizin de biraz ara vermenizi istiyorum, anladınız mı? Önümüzdeki birkaç gün izin alın. Bu bir emirdir. Önümüzdeki iki gün içinde bu binada yüzlerinizi göreceğim ve Compton'da park cezası keseceksiniz.'

Kaptan ofisinden çıkarken Garcia, "Bu, itiraz etmeyeceğim bir emir" dedi.

Hunter, "Ben de yapmayacağım," diye onayladı.

"Madem birkaç gün izinliyiz, neden bu akşam yemeğe gelmiyorsun Robert?" Anna seni görmeyi çok ister.' Garcia bu sözleri arsız bir gülümsemeyle takip etti. “İstersen sevgilini bile getirebilirsin.” Hunter gözlerini partneriyle buluşturdu.

“Biliyorsun, dün gece rujunu sürdüğün kişi.” Hunter da gülümsedi.

‘Kim bilir belki de yaparım.’

Doksan üç

Bir ay sonra

Kaliforniya'da bir psikiyatri tesisi

Koridor uzun ve genişti, tavanın ortasından geçen tek sıra floresan lambalarla parlak bir şekilde aydınlatılıyordu. Havada kalan koku öyleydi. . . karmaşık. Ağır bir antiseptik kokusuyla başladı, sanki her yer mikroplara karşı ciddi bir fobisi olan biri tarafından derinlemesine temizlenmişti, ama her birkaç adımda farklı kokuların ipuçlarını alıyordu - bazen kusmuk, bazen kan, bazen tanımlayamadığı bir şey. Koku sanki gıcırtılı temiz zeminden yayılıyor ve burnuna çarpmadan önce inanılmaz derecede beyaz duvarlara çarpıyor gibiydi. Ne kadar iğrenç olsa da koku onu pek rahatsız etmiyordu.

Sakin adımlarla, sakin adımlarla yürüyordu. Uzun zamandır orada değildi ama şimdiden buradan nefret ediyordu. Onun için iyi haber şuydu; yakında ayrılacaktı.

Köşeyi döndü ve ağır çift kapıdan içeri girdi. Kusmuk kokusu sanki kapının arkasında saklanıyormuş, yüzüne tokat atmadan önce içeri girmesini bekliyormuş gibi yine oradaydı. Bunu görmezden geldi,

başka bir köşeyi döndü ve sonunda göz hizasında küçük bir penceresi olan kalın metal bir kapının önünde durdu. Pencereden bakmadı. Buna ihtiyacı yoktu. Sadece kapının kilidini açtı ve içeri girdi.

Yatağında uzanıp bir dergiye göz atan Nicholas Holden başını kaldırıp baktı.

Adam yanında bulunan kare kutuyu yere bıraktı ve ikisi bir süre sessizce birbirlerine baktılar.

“Sen de kimsin?” diye sordu Holden.

Adam kapıyı arkasından kapatarak, "Aradığınız kişi benim" diye yanıtladı. 'Yanlış hücre dostum. Kimseyi aramadım.”

Bay J cebinden Cassandra'nın bir resmini çıkardı ve bunu Holden'a gösterdi.

'Bundan emin misin?'

Doksan Dört

Ertesi gün sabah 8:24.

Küçük, sıradan kafe, Chatsworth Caddesi'nde, bir otomobil komisyoncusu ile bir Çin restoranı arasında sıkışmıştı. Büyük bir yer değildi ama kahvesi iyiydi, servisi iyiydi ve yaban mersinli krepleri kelimenin tam anlamıyla evdekilere yazılacak bir şeydi. Bay J, akçaağaç şurubuna bulanmış üç krepinden sonuncusunu henüz bitirmişti ki, birinin arkadan yaklaştığını ve masasından iki adım kadar uzakta durduğunu hissetti. Boynunu çevirdi ve yukarıya baktığında Hunter'ın orada durduğunu gördü.

"Dedektif?" dedi sorgulayıcı bir bakışla.

'Bay. Jenkinson, dedi Hunter yanıt olarak. 'Kahvaltınızı böldüğüm için özür dilerim.'

'Ah hayır, hiç de değil. Burada işim bitti.” Bay J tabağını ondan uzaklaştırdı. “Lütfen oturun.” Masanın karşısındaki boş sandalyeyi

işaret etti.

“Teşekkür ederim.” Hunter bunu kabul ederek koltuğa oturdu.

Birkaç sessiz saniye boyunca gözlerini kilitlediler.

'Size bir fincan kahve getirebilir miyim, Dedektif? Buradaki kahve mükemmel.”

'Hayır, iyiyim, teşekkür ederim.'

Bay J, Hunter'ın ifadesini araştırdı ama dedektif hiçbir şey söylemiyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

Hunter başını sallamadan önce durakladı. ‘Aslında resmi bir iş için buradayım.’ ‘Tamam.’ Bay J’nin oyunculuğu bir kez daha kusursuzdu. Sesine yansıttığı endişe tamamen dengeliydi. 'Ne . . . bir nevi resmi işletme?'

'Karınızın cinayet soruşturmasındaki yeni bir gelişmeyi size bildirmek için buradayım.'

Bay J kaşlarını çattı. ‘Yeni bir gelişme mi? Nasıl yani?' Endişesi yoğunlaştı. "Bildiğiniz gibi," diye başladı Hunter, "Nicholas Holden duruşmayı beklerken bir psikiyatri hastanesine kapatıldı."

“Evet.” Bay J dirseklerini masaya koydu ve parmaklarını birbirine kenetledi. 'Lütfen bana o çuvalın kaçtığını söylemek için burada olmadığınızı söyleyin.' 'Hayır, kaçmadı.'

Bay J nefesini verdi.

‘Ama artık yargılanmayacak.’

'Ne? Ne demek istiyorsun Dedektif, artık mahkemeye çıkmayacak mı?' Öfke, ses tonlaması, iri gözler, hepsi kusursuz bir şekilde ifade edilmişti.

Hunter hâlâ Bay J'nin yüzünü inceliyordu. ‘Dün gece geç saatlerde hücresinde öldürüldüğü için artık yargılanmayacak.’

'Öldürülmüş?'

'Bu doğru.'

Bay J biraz düşünüyormuş gibi yaptı. 'Nasıl emin olabiliyorsunuz Dedektif? O pisliğin kolay yolu seçmediğinden nasıl emin olabiliyorsun? O kahrolası korkak.”

Hunter, "Bu bir intihar değildi," diye temin etti onu.

"Peki bunu nasıl bilebilirsin?"

Hunter, "Çünkü yüzünün derisi yırtıldı ve kalbi göğsünden çıkarılıp yere bırakıldı" diye açıkladı. ‘Fareler onu bu sabah erken saatlerde bulduklarında ziyafet çekiyorlardı.’ ‘Fareler mi?’

Hunter başını salladı. 'Kimsenin nereden geldikleri veya hücresine nasıl girdikleri hakkında hiçbir fikri yok. Hastanenin hiçbir zaman farelerle sorunu olmadı. Onu öldüren kişinin onları da yanında getirdiği yönünde bir spekülasyon var.” “Fareleri de yanında mı getirdi?”

Hunter başını salladı.

Bay J yüzünde şok olmuş bir ifadeyle sandalyesine yaslandı, gözleri amaçsızca geziniyordu.

Hunter ayağa kalkmadan önce birkaç uzun sessiz saniye boyunca Bay J'ye baktı. "Bilmek isteyebileceğini düşündüm" dedi. 'Bunun daha iyi olacağını düşündüm'
Bunu gazetelerden ya da sabah haberlerinden öğreneceğinizden çok benden duydunuz.'

Hunter ayrılmak üzere döndü.

"Dedektif" diye seslendi Bay J.

Hunter onunla tekrar yüzleşti.

‘Şimdi ne olacak? öyle mi *Sen* Katilini mi kovalayacaksın?”
“Hayır.” Hunter başını salladı. 'O zaten Kaliforniya Ceza Sisteminin resmi bir kurumunun konuğuydu. Suç, kendi site tesislerinde meydana geldi. Bu tür suçlar için kendi iç soruşturmacıları var.'

“Gitmeden önce son bir şey daha var.” Bay J, Hunter'ı tekrar durdurdu. 'Onu ilk etapta nasıl buldun? Bunu bana hiç söylemedin. Katilin kim olduğunu nasıl anladınız?'

Hunter gözlerini son kez Bay J'ye kilitledi. Birkaç saniye boyunca ikisi de gözlerini kırpmadı.

"Gözleri," diye yanıtladı sonunda. “Bir katilin gözlerinde her zaman onu ele veren bir şeyler vardır.” Hunter, Bay J'ye hafifçe göz kırptı. 'Kendine iyi bak. . . *Bay J*Döndü ve kafeden çıktı.

Teşekkür

Onsuz bu romanın asla mümkün olamayacağı birçok kişiye son derece minnettarım.

Menajerim Darley Anderson, bir yazarın umabileceği en iyi menajer olmanın yanı sıra gerçek bir dosttur. Darley Anderson Edebiyat Ajansı'ndaki herkese çalışmamı mümkün olan her yerde ve her yerde tanıtmak için bitmek bilmeyen çabalarından dolayı teşekkür ederim.

Simon & Schuster'daki harika editörüm ve yorumları, önerileri, bilgisi ve dostluğu olmadan asla yapamayacağım edebi Koruyucu Meleğim Jo Dickinson.

Simon & Schuster'daki herkese muazzam destekleri ve inançları için ve yayınlama sürecinin her aşamasında ellerinden geleni yaptıkları için teşekkür ederiz. İnanılmaz ortağım Kara Louise - benim rock'ım ve aynı zamanda yastığım - her zaman yanımdaydı, birçok korkunç fikrimi, bölümlerimi, paragraflarımı ve öfke nöbetlerimi dinliyordu. Bana katlandığın için teşekkür ederim. Bunca yıldır bana verdikleri inanılmaz destek için dünyanın dört bir yanındaki okuyucularıma en içten teşekkürlerimi sunuyorum. Hepinize kalbimin derinliklerinden teşekkür ediyorum.

Yazar hakkında

İtalyan kökenli Brezilya'da doğan Chris Carter, Michigan Üniversitesi'nde psikoloji ve suç davranışı okudu. Michigan Eyaleti Bölge Savcılığının Kriminal Psikoloji ekibinin bir üyesi olarak, ömür boyu hapis cezasına çarptırılmış seri ve çoklu cinayet suçluları da dahil olmak üzere birçok suçluyla röportaj yaptı ve bunlar üzerinde çalıştı.

1990'ların başında Los Angeles'a giden Chris, tam zamanlı yazmak için müzik işinden ayrılmadan önce çok sayıda rock grubunda gitarist olarak on yıl geçirdi. Şu anda Londra'da yaşıyor ve Top Ten'de yer

alıyor *Pazar Times* çok satan yazar.

Ziyaret etmek www.chriscarterbooks.com veya onu Facebook'ta bulun.

Ayrıca Chris Carter tarafından

Haç Katili
Cellat
Gece Avcısı
Ölüm Heykeltıraş
Teker teker
Kötü Bir Zihin
Ben Ölümüm

İlk olarak Büyük Britanya'da Simon & Schuster UK Ltd tarafından yayınlandı, 2017
BİR CBS ŞİRKETİ

Telif Hakkı © Chris Carter, 2017

Bu kitabın telif hakkı Bern Sözleşmesi kapsamındadır.
İzinsiz çoğaltılamaz.
® ve © 1997 Simon & Schuster, Inc. Tüm hakları saklıdır.

Chris Carter'ın bu çalışmanın yazarı olarak belirtilme hakkı, 1988 Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası'nın 77 ve 78. bölümleri uyarınca ileri sürülmüştür.

Simon & Schuster Birleşik Krallık Ltd.
1. Kat
222 Gray'in Inn Yolu
Londra WC1X 8HB

www.simonandschuster.co.uk

Simon & Schuster Avustralya, Sidney
Simon & Schuster Hindistan, Yeni Delhi

Bu kitabın CIP katalog kaydı Britanya Kütüphanesi'nde mevcuttur.

Ciltli ISBN: 978-1-4711-5630-4
Ciltsiz Ticari ISBN: 978-1-4711-5631-1

e-Kitap ISBN: 978-1-4711-5633-5

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal ürünüdür ya da kurgu olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölen gerçek insanlarla, olaylarla veya mekânlarla olan benzerlikler tamamen rastlantısaldır.

Birleşik Krallık'ta M Kurallarına göre dizildi
CPI Group (UK) Ltd, Croydon, CR0 4YY tarafından basılmış ve ciltlenmiştir



Simon & Schuster UK Ltd, sürdürülebilir ormanlarda yetiştirilen ağaçlardan yapılmış kağıt tedarik etmeye kararlıdır ve önde gelen uluslararası orman sertifikasyon kuruluşu olan Orman Yönetim Konseyi'ni desteklemektedir. FSC logosunu taşıyan kitaplarımız FSC sertifikalı kağıda basılmaktadır.



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.